KAREN CHANCE

KARANLIĞIN GÖLGESİ

İngilizceden Çeviren:
EDA AKSAN

PEGASUS YAYINLARI

1. Bölüm

Cehennem gibi görünmesi için dekore edilmiş bir kumarhanenin, içi iblislerle dolu barında başlayan bir günün iyi gitmeyeceği bellidir. Ama o an tek düşünebildiğim, bir genelevin çok daha eğlenceli olması gerektiğiydi. Özellikle de yakışıklı İncubus'larla[1] dolu sadece kadınlara yönelik olan bir tanesinin. Ama şeytan âşıklar umutsuz bir şekilde masalarına çökmüş, sanki canları yanıyormuşçasına başlarını tutarak eşlerini görmezden geliyorlardı. Karşımda duran Casanova bile mutsuz görünüyordu. Duruşu bilinçsizce baştan çıkarıcıydı –*bir çeşit alışkanlık olmalı,* diye düşündüm– ama yüzündeki ifade o kadar da hoş değildi.

Adamlarından birisi, birden kontrolsüzce ağlamaya başlayınca, "Pekâlâ, Cassie!" diye atıldı. "Bana ne istediğini söyle ve götür şunları buradan! Yürütmem gereken bir işim var."

Barın iskemlelerine tünemiş üç yaşlı kadını ima ediyordu. Normalde çok neşeli olan barmen satir[2] bile sararıp solmuştu. Bu şaşırtıcı değildi: Hiçbiri yüz yaşın altında göstermiyordu ve en çarpıcı özellikleriyse birbirine dolaşmış, yağlı –doğduklarından bu yana gri olan– ve yere doğru ağ gibi yayılan bukleleriydi. Adı kendisine uygun şekilde "korku" anlamına gelen Enyo'nun saçlarını yıkamayı denemiştim, ama otelin şampuanıyla fazla

1 (Lat.) Ortaçağda özellikle kadınların rüyalarına girerek, onları baştan çıkaran bir çeşit erkek iblis. Çoğulu Incubi şeklinde yazılır. (ç.n.)

2 Yunan mitolojisinde yarı insan yarı keçi şeklinde temsil edilen bir yaratık. (ç.n.)

ilerleme kaydedememiştik. Sol kulağının altındaki kördüğümün içinde, çürümüş bir farenin yarısı gibi görünen şeyi bulduktan sonra vazgeçmiştim.

Saçları, ilgiyi yüzlerinden uzaklaştırmaya yarıyordu. Böylelikle ortak olarak kullandıkları tek bir göz ve dişe sahip oldukları hemen fark edilmiyordu. Enyo o sırada gözü kardeşi Deino'dan ("dehşet!") almaya çalışıyordu. Amacı dehşet içindeki barmeni yakından incelemekti. Bu arada Pemphredo ("alarm") da tek dişiyle bir fıstık paketini açmaya çabalıyordu. Sonunda pes edip jelatinli paketi ağzına attı ve keyifle çiğnemeye başladı. Bir zamanlar Graeae'ların, televizyonun icadından birkaç bin yıl önce, canı sıkılmış (ve oldukça tuhaf) Yunanlılar tarafından uydurulmuş bir efsane olduklarını düşünürdüm. Fakat görünen o ki efsane değillermiş. Yakın bir zamanda Kuzey Amerika'daki tüm vampirleri kontrol eden kurul olan Vampir Senatosu'ndan bazı şeyler ödünç almıştım –pekâlâ, çaldım– ve bunların ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. İncelediğim ilk şey, siyah, tahta bir kutu içindeki küçük, yanardöner bir küre olmuştu. Elime alır almaz parlamaya başlamıştı; ani bir ışık patlamasının ardından artık yeni misafirlerim vardı.

Üçlünün özellikle de vampir kalesinin özel odası gibi bir yerde neden hapsedildiğini anlayamamıştım. Son derece rahatsız ediciydiler, ama tehlikeli sayılmazlardı. Tabii oda servisime kattıkları masraflar dışında. Kızları yanımda getirmiştim, çünkü ya öyle yapacaktım ya da onları başlarında birisi olmadan otel odamda bırakacaktım. Kadınların yaşlı olmalarına rağmen oldukça fazla enerjileri vardı ve şimdiye kadar onları eğlendirebilmek için epey uğraşmıştım.

Onları üç kumar makinesinin başına oturtup kendi işimi halletmeye gittim, ama tabii ki orada durmadılar. Üç antik bebek gibiydiler; dikkat süreleri çok kısaydı. Kısa bir süre sonra arkamdan, ellerinde kuşkusuz izin almadan elde ettikleri hediyelik eşyalarla birlikte bardan içeri girdiler. Deino kolunun altında pelüş bir şeytan taşıyarak, bara gitmeden önce elime bir kar küresi bırakmıştı. Kürenin içinde kumarhanenin küçük, plastik bir modeli ve sahte kar yerine her sallayışınızda dans eden ince alevler vardı. Bu kadar adi bir şeyi çalmak suçundan yakalanmanın tam da benim şansıma yakışacağını düşündüm.

Tuhaf kız kardeşlere bebek bakıcılığı yapmanın verdiği rahatsızlığa rağmen, Casanova'nın yüzündeki ifade kızların bana faydalı olabileceğini söylüyordu. Gülümsedim ve bir kez daha cehennem alevlerinin kumarhanenin etrafında dolaşmasını izledim. "Eğer bana yardımcı olmazsan, onları burada bırakabilirim. Biraz bakım işlerine yarar." Bunun işi açısından ne kadar korkunç olabileceğini anlatmama gerek yoktu.

Casanova ürktü ve bana, gömleğinin bol yakasının altındaki güçlü, yanık tenli boynuna kaçamak bir bakış atma fırsatı verecek içkisinin geri kalanını dikti. Teknik açıdan tabii ki tarihteki Casanova değildi. İncubus bir şeytan tarafından ele geçirilmiş olmak fani yaşam süresini uzatabilir, ama fazla değil. Kadınlar konusunda eşsiz başarı elde eden İtalyan rahip yüzyıllar önce ölmüş ama şöhreti yaşamaya devam etmişti. Ve vücut bulmuş bu en son halinin şikâyet edilebilecek bir yanı yoktu. Kendime devamlı olarak orada iş için bulunduğumu ve onun beni tahrik etmeye bile çalışmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Öfkeyle, "Senin sorunların beni ilgilendirmiyor," dedi. "Onları buradan götürmek için ne kadar istiyorsun?"

"Bu para meselesi değil. Ne istediğimi biliyorsun." Çaktırmadan dar, saten şortumu daha rahat bir pozisyon için çekiştirmeye çalıştım, ama sanırım bunu fark etti. Pullu ve kuyruklu bir şeytan

kostümünün içinde göz korkutucu görünmek gerçekten zordu. Günahkâr Scarlett kostümü benim sarı, dalgalı saçlarım ve beyaz ötesi ten rengimle pek de uyumlu olmamıştı. Sert adamı oynamaya çalışan bir Kewpie[3] bebeğini andırıyordum; etkilenmemiş olmasına şaşırmamak lazımdı. Ama tanınmadan ona ulaşmanın bir yolunu bulmak zorundaydım, elemanların dolabından bir kostüm ödünç almak o an için iyi bir fikir gibi gelmişti.

Casanova altın bir çakmakla ince bir sigara yaktı. "Ölmek istiyorsan sen bilirsin, ama ben Antonio'ya karşı gelerek kendi boynumu ilmekten geçirmem. Adam intikam manyağı. Bunu bilmelisin."

Usta bir vampir ve benim eski koruyucum olan Tony'nin, küllerimi şöminesinin üzerindeki vazoya koymak isteyenler listesinin başında geldiğini düşünürsek, buna karşı çıkamazdım. Ama onu bulmak zorundaydım, şüphelendiğim kişinin onunla birlikte olduğundan emindim. Aksi takdirde vazoya gerek kalmayacaktı. Hatta benden geriye, bir cenaze töreni gerektirecek hiçbir şey kalmayacaktı. Ve Casanova bir zamanlar Tony'nin yardımcısı olduğu için, kurnaz piçin nerede saklandığını biliyor olma ihtimali yüksekti.

"Sanırım Myra da onunla birlikte," dedim kısaca.

Casanova ayrıntıları sormadı. Myra'nın, öteki dünyayı boylamam için bana yardım etmiş en son kişi olduğu sır değildi. Kişisel bir mesele değildi –daha çok kariyerinde ilerleme çabası da diyebilirsiniz–; ta ki ben gövdesinde birkaç delik açana kadar. Artık bunu kişisel bir şey olarak almak en iyisiydi.

"Senin için üzgünüm," diye mırıldandı Casanova. "Ama korkarım, bütün verebileceğim bu. Buradaki pozisyonumun... nasıl desem... hassas olduğunu biliyorsun."

3 Melek yüzlü oyuncak bebek markası. (ç.n.)

Öyle de denebilirdi. En azından Casanova'nın, Tony'nin suç organizasyonunda bu kadar önemli bir yere sahip olması olağan dışı bir durumdu. İblisler normalde vampirler tarafından istenmeyen rakipler olarak görülürler, ancak *incubus*'lar şeytani güç sıralamasında pek de yüksekte değildir. Aslında iblislerin çoğu onları birer utanç kaynağı olarak görür. Gerçi Casanova farklı bir *incubus*'tu.

Yüzyıllar önce, yalnızca yaşlanan bir vücudu yeni versiyonuyla değiştirdiğini düşünerek çekici bir İspanyol efendisinin bedenine girmişti. Bedeni ele geçirme süreci başlayıncaya kadar, aslında bebek bir vampirin bedenine girdiğini fark etmemişti. Ve bu bebek vampir, onu içinden nasıl çıkaracağını bilemeyecek kadar deneyimsizdi. Vampir ne yapacağını anlayıncaya kadar bir anlaşmaya vardılar. Casanova'nın yüzyıllardır sahip olduğu baştan çıkarma yeteneği vampirin beslenmesini kolaylaştırdı; asla yaşlanmayacak ve ölmeyecek bir bedene sahip olmak da Casanova'nın işine geldi. İşte bu yüzden Tony, *incubus*'ları para kaynağına dönüştürmeye karar verdiğinde Casanova bu işi yürütmek için mükemmel bir seçim olmuştu.

Yıkılmış Hayaller spası, Tony'nin Vegas kumarhanesi Dante'nin Yeri'nin bitişiğinde, çirkinlik örneği bir binanın içindeydi. Tatile çıktıklarında kocaları aile servetini rulet çarkına bırakırken, ihmal edilmiş eşleri de hemen yan kapıdaki abartılı spa bakımlarından yararlanabiliyordu, tabii diğer hizmetlerle birlikte. Tony zengin oluyor, İncubus'lar ihtiyaçlarından daha fazla şehvetle beslenebiliyor ve kadınlar spadan günlerce süren bir parlaklıkla dışarı çıkıyordu. Son derece yasa dışı olmasının haricinde bu, Tony'nin diğerlerinin içinde en az ayıplanası işiydi; bazı insanların inandığının aksine, fuhuş Vegas polisi tarafından hoş karşılanmıyordu. Ama zaten vampirler insan kanunlarına pek dikkat etmezlerdi.

"Bugünlerde köle tutmanın cezası ne?" diye sordum. "Emi-nim yağlı ilmekten bile daha kötüdür."

Casanova ilk defa üstün görüntüsünü kaybetti. Sigarasını düşürdü. Sıcak küller üzerine dağıldı ve onları silkeleyemeden ipek kumaşın üzerinde küçük delikler açtı. "Benim bu konuyla hiçbir zaman ilgim olmadı!"

Tepkisine şaşırmamıştım. Tony son derece kazançlı ama bir o kadar da tehlikeli olan büyücüleri satma işine bulaşarak hem insan hem de vampir yasalarına karşı gelmişti. Vampir Senatosu gibi çalışan, büyücü toplumunun Gümüş Cemaat'i de bu fikre şiddetle karşıydı. Vampirlerle yaptıkları anlaşma da bunu özel-likle yasaklıyordu. Anlaşmayı bozmak savaş tehlikesi yaratırdı ve Senato, ölmesini istemek için bir sürü nedeni olmasaydı bile sırf bunun için Tony'ye kazığı saplayabilirdi.

"Eğer patronun her şeyi senin üzerine yıkarsa Senato'ya aksini ispatlamakta zorlanacaksın." Yüzündeki ifadeye bakılırsa Casanova da bunun yüksek bir ihtimal olduğunun farkındaydı. Patronunu benim kadar iyi tanıyordu. "Ama onu önce ben bulursam, Tony ortadan kalkar ve sen de temize çıkarsın. Bana yardım etmek senin yararına olur." Bu cümlenin işe yaramasını bekliyordum, –kişisel çıkarlar, bir vampirin iş birliğini elde edebilmenin ge-nellikle en iyi yoluydu– ama Casanova kendini çabuk toparladı.

Bu kez titremeyen parmaklarla bir sigara daha yaktı. "Tony'nin nerede olduğunu bildiğimden neden bu kadar eminsin? Bana her şeyini anlatmaz ki. Hem artık ona yardım etmesi için şu Alphonse karakteri var."

Alphonse, Tony'nin şimdiki yardımcısı ve özel korumasıydı. Rahatlıkla bugüne kadar gördüğüm en çirkin vampir olduğunu söyleyebilirim; kişiliği de yüzünden daha çekici değildi. Ama onu patronuna tercih ederdim. Alphonse benden pek hoşlanmazdı,

ama Tony etrafta olup ona emir vermediği sürece peşime düşe-ceğini pek sanmıyordum.

"Tony ortadan kaybolduğunda birilerine yetki bırakmak zo-runda kaldı. Bunun sen olduğuna ve nerede olduğunu bildiğine bahse girerim."

Uzun bir süre boyunca sigara dumanının içinden bana baktı. Sonunda, "Kontrol geçici olarak bende," diye itiraf etti. "Ama sadece Vegas'ta. Senin Philadelphia'ya ulaşman gerek."

Başımı hayır anlamında salladım. Bu kesinlikle yapmayı isteyeceğim en son şeydi. Tony'nin operasyon merkezi olan Philadelphia'da, beni hoş bir şekilde hatırlamayan çok fazla kişi vardı. Hem de hiç hoş bir şekilde hatırlamayan. "Bana bir şey verebilirler, evet, ama bu kesinlikle bilgi olmayacaktır."

Casanova'nın dudakları seğirdi. Viski rengi gözlerindeki o keyif, her zamanki yakıcı cazibesinden çok daha çekiciydi. Yut-kundum ve ilgisiz görünmeye çalıştım, ki bu bana gerçek bir sırıtış kazandırdı. Ama bilgi değil.

"Ailenin sadakatsizliği pek hoş karşılamadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun," diye mırıldandı. "Özellikle ucube olarak nitelendirilen bir iblis/vampir melezi için bu durum daha da geçerli. Ayrıca yakın zamanda bu bölgenin geçici kontrolünü elime aldığım gerçeği bana pek hayran kazandırmadı. Dışarıda yanlış bir adım atmamı bekleyen bir sürü var ve patrona ihanet etmek kesinlikle yanlış adım atmama sebep olur."

İçtenliğe karşı hazırlıklı değildim; bu beni sarsmıştı. Midemden boğazıma doğru bir korku dalgası yükselirken ona baktım. Bu duyguyu yavaşça bastırdım çünkü şu anda kararsızlık göstere-mezdim. Casanova'yı açmanın bir yolunu bulmadığım takdirde, çok geçmeden Myra aynı şeyi bana yapacaktı, ama bir bıçakla.

Masaya doğru eğilip en iyi kartımı oynadım. "Ailenin intikam anlayışını çok iyi biliyorum. Ama bir düşün. Eğer Tony ben ya da Senato tarafından yok edilirse, biraz mülk edinmek için mükemmel bir pozisyona geleceksin. Buraya sahip olmak istemez miydin?"

Casanova parmaklarını omuz hizasındaki, mükemmel dalgalar halinde dökülen kestane rengi saçlarının arasından geçirdi. Üzerinde neredeyse gözlerine uyan, kahverengi ipek bir takım vardı. Erkek giysileri konusunda bir uzman değildim, ama safran renkli kravatı, altın saati ve kol düğmeleri kadar pahalı görünüyordu. Casanova'nın pahalı zevkleri vardı ve Tony'nin ona fazla ödeme yaptığını düşünmüyordum; cömertlik onun kişilik özelliklerinden biri değildi.

Arzuyla etrafına bakındı. "Burayı yeniden dekore edebilmek için neler vermezdim!" dedi. "Müşterilerin ambiyansı umursamamalarını sağlamanın ne kadar zor olduğuna dair bir fikrin var mı?" Ne demek istediğini anlayabiliyordum; kasvetli afyon batakhanesi dekorasyonu ve burun deliklerinden buhar püskürten ejderha kafalı bir bar pek de romantizm kokmuyordu. "Adamlarım mümkün olduğunca sıkı bir şekilde, iki kat daha çok çalışmak zorunda kalıyorlar. Geçen ay lobiye tadilat yapmak için bir su sızıntısı bahanesi yaratmak zorunda kaldım. Ama daha yapılacak çok iş var. Hele girişten hiç söz etmiyorum! Daha kapıdan girmeden potansiyel müşterilerin yarısını korkutup kaçırmaya yetiyor."

"O halde bana yardım et."

İç geçirip ağzından ince bir duman çıkararak başını üzüntüyle iki yana salladı. "Mümkün değil, *chica*[4]. Eğer Tony öğrenirse beni

4 (İsp.) Genç kız. (ç.n.).

mahveder. Buna kazığı saplayacağı için yeni bir beden bulmak zorunda kalırım ve ben bu bedene bir şekilde bağlandım."

Anlaşılan Casanova riske girmek istemiyordu. Bir kenarda durup kimin kazanacağını görmek akıllıca olan hareketti. Ve akıllıca hareket etmek, genel vampir karakteristiğinin oldukça iyi bir tanımıydı. Ne yazık ki benim böyle bir seçeneğim yoktu.

Tuhaf bir kadın kâhinin mirası, bana yakın zamanda dünyanın en büyük kâhinine verilen Pythia unvanını bırakmıştı. Agnes'ın bu hediyesi, herkesin ya ele geçirmek ya da yok etmek istediği oldukça büyük bir güçle birlikte gelmişti. Ama ben, ona nasıl geri vereceğimi bulmadan önce Agnes ansızın öldüğü için bu güçle baş başa kalmıştım. O kadar uzun yaşayabileceğimi varsayarak unvanı başka birisine devredebilmeyi umuyordum ama bu arada Tony beni öldürmek, Senato ise kendi işlerine alet etmek istiyordu, ah, evet ve ayrıca büyücüleri kızdırmayı başarmıştım. Ne diyebilirdim ki? Ben bir üstün başarı örneğiydim.

Kendinden emin bir sesle, "Tony altı senato üyesine karşı kazanamayacak," dedim. "Karşılıklı anlaşmaları var; içlerinden birisi onun peşindeyse, hepsi peşindedir. Er ya da geç onu yakalayacaklar ve Tony de olanlar için herkesi suçlamaya başlayacak. Ne olursa olsun kazığı saplayacaklar, ama bire on bahse girerim, seni ve diğer birçoğunu suçlayacak. Bana yardım et, belki onu diğerlerinden önce yakalayabilirim."

Siyah lake bir kül tablasında sigarasını söndüren Casanova beni dikkatle inceledi. Koyu renk gözleri, kıyafetimi baştan aşağıya süzdü ve dudaklarına muzır bir gülüş yerleşti. Sonunda, "Dedikodulara göre artık Pythia sensin," dedi ve uzun parmaklı elinin tersiyle hafifçe benimkini okşadı. "Bunu halletmek için güçlerini kullanamaz mısın? Bu benim için çok şey ifade ederdi." Dokunduğu yerde cildimin normalden daha sıcak olduğunu hissetmeye

başladım ve bu his kolum boyunca yayıldı. Sesi kısılarak bir oktav daha düştü. "Ben çok iyi bir dost olabilirim, Cassandra."

Parmağını hafifçe ortasında gezdirmek için avucumu ters çevirerek elimi kaldırdı. Sözde gücümle ilgili alaycı bir yorum yapacaktım ki başını eğdi. Dudakları, parmağıyla çizdiği görünmez çizgi üzerinde ipeksi, ama yine de sanki iz bırakıyormuş gibi bir his yaratarak avucumun içinde ilerledi ve ben ne söyleyeceğimi unuttum. Koyu kirpiklerin arasından bana baktı. Bu âdeta bir yabancıya bakmak gibiydi; son derece güzel bir yüzü ve hipnotize edici bakışları olan bir yabancıya. Eski bir deyişi hatırladım: Don Juan ile Casanova'nın, yani dünyanın iki mükemmel âşığının arasındaki fark; Don Juan ilişkilerini bitirdiğinde kadınların ondan nefret etmesi, Casanova onları terk ettiğindeyse kadınların hâlâ ona âşık olmalarıydı. Nedenini şimdi anlamaya başlıyordum...

Onu masanın üzerine çekmek için kullanmak üzere baştan çıkarılmadan önce elimi geri çektim ve, "Kes şunu!" dedim.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıp yeniden elime uzandı. Bu kez, bana dokunduğunda hissettiğim sıcaklık daha güçlüydü; âdeta tenimin üzerinde dans eden ısı dalgaları yolluyordu. Birden zihnimde tutkulu İspanyol geceleri, yasemin kokusu ve benimkine doğru kayan sıcak, altın rengi bir ten canlandı. Güçlükle yutkunup beni esir almaya başlayan bu hissi reddetmeye çalışarak gözlerimi kapadım, ama bu sadece görüntünün daha da gerçeklik kazanmasına neden oldu. Birisi beni gerçekten dolgun katları arasına gömerek kalın, kuş tüyü bir yatağa doğru itti, ellerimin altındaki yumuşak çarşafların dalgalanışını hissedebiliyordum. İpeksi bir saç demeti etrafıma dağıldı ve güçlü eller, belli belirsiz ama damarlarımı sıcaklıkla dolduran alaycı bir dokunuşla yanlarımı kavradı.

Ve birden vücudum, hiçbir uyarı olmaksızın, baştan çıkarıcı bir ılıklıktan kavurucu bir hararete dönüşüverdi. Bir an için Casanova'nın dokunuşunun beni gerçekten yakacağını düşündüm, ama his gerçek bir acıya dönüşmeden elimi bıraktı. Gözlerimi açtığımda kendimi hâlâ barda otururken buldum. Az önce bir şeyler olduğuna dair tek işaret, yanaklarımdaki kızarıklık ve hızla atan nabzımdı.

Casanova iç geçirdi ve arkasına yaslandı. "Bu *geis*'ı her kim yaptıysa ne yaptığını çok iyi biliyormuş," dedi. "Meraktan soruyorum, kimdi? Bozamayacağım bir *geis* olmadığını söyleyebilirdim."

"Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok." Parmaklarının âdeta iz bıraktığı avucumu ovaladım ve yüzüne dik dik baktım. Dikkatimin bu şekilde dağılması girişiminden ve bu kadar acı verici biçimde sonlanmasından hoşlanmıştım.

"*Geis*. Birisinin benliğine sahip olmaya çalıştığını bilmiyordum, bilseydim..."

"Geş nedir?" Benim için kelimeyi tekrar heceledi ki bu pek işe yaramamıştı. Bir garson bize yeni içkiler getirdi; bir anda kötüleşen ruh halimle benimkinden birkaç yudum aldım.

Sabırsız bir şekilde, "Benimle oyun oynama, Cassie, benim ne olduğumu biliyorsun. Görmeyeceğimi mi düşündün?" dedi; sonra birden ifademdeki bir şey gözlerinin büyümesine neden oldu. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Öfkeyle ona gözlerimi diktim. Daha fazla karmaşa, tam şu anda ihtiyacım olan şey. "Ya mantıklı bir şeyler söyle ya da..."

Sabırlı bir şekilde, "Birileri, ya güçlü bir büyücü ya da usta bir vampir senin benliğini sahiplenmek istemiş," dedi ve hemen sonrasında cümlesini düzeltti. "Yo, hayır, bu ele geçirmekten de

ötesi. Bu âdeta bir mil yüksekliğinde, devasa bir UZAK DUR tabelası gibi bir şey."

Orada yeni bir öfke dalgasının boynuma doğru yükseldiğini hissederek oturdum. Terbiyeli, çekici bir sesin bana her zaman ona ait olduğumu ve olacağımı söyleyişini hatırladım. Onu öldürecektim.

"Peki, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bir *geis* sihirli bir bağdır. Çoğunlukla kişisel bir davranışa karşı engel ya da kısıtlama içerir." Kafamın karıştığını fark etmişti. "Melusine'in hikâyesini hatırlıyor musun?"

Gözümde bir çocukluk anısı canlandı, ama net değildi. "Bir peri masalı, yanılmıyorsam Fransız. Bir ejderhaya dönüşen yarı periydi, öyle değil mi?"

Casanova cahilliğim karşısında başını sallayarak iç geçirdi. "Melusine haftanın altı günü boyunca çok güzel bir kadındı, ancak yedinci gün yarı yılan olarak yaşamaya lanetlenmişti. Yine de kendisini bir ömür boyu cumartesi günleri görmesini yasaklayan bir *geis'ı*, sebebini söylemeyi reddetmesine rağmen kabul ettikten sonra Lusignan'lı Raymond'la evlendi. Birlikte çok mutlu yıllar geçirdiler. Ta ki Raymond'ın kuzenlerinden birisi onu karısının cumartesi günlerini âşığıyla birlikte geçirdiğine ikna edene ve o da gerçeği ortaya çıkarmak için karısını takip edene kadar. İşte bu, Melusine'in sonsuza kadar bir ejderhaya dönüşmesine ve Raymond'ın da hayatının aşkını kaybetmesine sebep olarak *geis'ı* bozdu."

"Bana bu hikâyenin gerçek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Önemli olan şu: *Geis* böyle işler." Elini elimin üzerine uzattı, ama bu kez dokunmaya yeltenmedi. "Bu,

bugüne kadar hissettiğim en güçlü *geis* ve uzun zamandır da orada. Çok etkili."

"*Uzun zamanı* açıkla!"

Konsantre olarak, "Yıllarca..." dedi. "En az on yıl, belki de daha fazla. Ve bu basit bir on yıllık süre değil. Büyünün amacına göre bu senin yaşam sürenin yüzdesi olarak hesaplanmış. Sen yirmilerinin başında değil miydin?"

"Yarın yirmi dört olacağım."

Omuz silkti. "İşte bu. Neredeyse hayatının yarısı boyunca birileri sana sahipmiş."

Yüzüme yeniden kan hücum etti. Sert bir şekilde, "Kimse bana sahip değil," dedim ama Casanova etkilenmiş görünmüyordu. "Peki, insanları uzaklaştırmanın dışında bu *geis* ne işe yarar?"

Çok geçmeden bunu sormamış olmayı dilemiştim bile. "*Dúthracht geis* çok güçlü bir sihirli bağdır, belki de en güçlülerinden. Ortaçağda, paranoyak büyücüler, büyü yeteneği olmayan eşleri üzerinde bunu bir çeşit bekâret kemeri olarak kullandılar. Başlarda oluşabilecek terslikleri önlemek için, ayarlanmış evliliklerde de kullanıldığını duydum."

Devam etmeden önce bir an için odaklandı. "Bildiğim kadarıyla, bunu yapan kişinin senin duygularını bilebilmesini sağlıyor –gerçek duygularını, göstermeye çalıştıklarını değil–, yani ona yalan söyleyemezsin. Ayrıca her zaman nerede bulunduğuna dair bir fikri olmasını da sağlıyor. Tam yerini saptayamayabilir ama kesinlikle bunu bulunduğun şehre ya da daha fazlasına kadar daraltabilir."

Bu işin arkasında olduğundan oldukça şüphelendiğim kibirli pisliğin beni bir kez Senato'nun istihbarat ağı aracılığıyla bulduğunu söylediğini hatırladım. Belki gerçekten böyle olmuştu, ama

artık daha fazlası var gibi görünüyordu. Bana kaç kere doğruların sadece bir kısmını söylediğini merak ettim.

"Son ama önemli olansa, bu büyü her karşılaşmanızın daha yoğun olmasıyla aranızdaki çekimi artırıyor. Sonunda ondan kaçmak istemeyeceksin."

Donduğumu hissettim. "O halde hissettiğim hiçbir şey gerçek değil." Bu kadar alçalmış olmasına inanamıyordum. Düşüncelerimin ya da duygularımın değiştirilmesi konusunda neler hissettiğimi çok iyi biliyordu.

Söz konusu olan pislik Mircea'ydı. Ününün en büyük sebebini Dracula'nın büyük kardeşi olmasına borçlu olan beş yüz yaşındaki bu vampir, aynı zamanda benim ilk aşkımdı. Soyadını ya da birinci seviye vampir ve Senato üyesi olmasını umursamamıştım. Daha çok güldüğü zaman kenarları kırışan derin kahverengi gözleri, geniş omuzlarından dökülen maun rengi saçları ve hâlâ bugüne kadar gördüğüm en şehvetli şey olan, tehlikeli derecedeki mükemmel ağzıyla ilgiliydim. Diğer unvanlarının yanı sıra, Mircea aynı zamanda Tony'nin *Üstat* dediği vampirdi. Bu, o yakışıklı yüzün içtenliğini çok daha önce sorgulamamı gerektiren bir şeydi.

Casanova, "*Dúthracht*[5] duygular yaratmaz," diyerek beni düzeltti. "Bu bir aşk büyüsü değil. Sadece orada olanı artırabilir. Garip olan, birilerinin bunu senin üzerinde on bir, on iki yaşındayken kullanmış olması."

Hissiz bir şekilde başımı salladım, ama işin doğrusu bunu hiç de garip bulmamıştım. Annem babamla kaçarak evlenmeden önce Pythia'nın tahtının vârisiydi. Onun mirastan mahrum edilmesinin, benim vârisliğim söz konusu olduğunda hiçbir önemi yoktu. Çünkü yeniyi seçen eski Pythia değildir. Son seçim ofisin kendi gücü tarafından yapılıyordu. Bu kurum, birkaç istisna dışında

5 (İrl.) Sadakat, bağlılık. (ed.n)

binlerce yıldır çoğu kez, eski Pythia tarafından yetiştirilmiş olan kişiyi seçmişti. Ancak Mircea benim istisnalardan birisi olacağıma dair kumar oynamış ve zamanı geldiğinde uygun olabilmemi garanti altına almak için hiçbir çabayı esirgememişti.

Birçok nedenden dolayı tam olarak anlamasam da, vâris değişim ayini başlayana kadar bakire kalmak zorundadır. Ve Mircea bir gençlik aşkının beni bu rekabetin dışına atması riskini almak istememişti. Böylece kendisi üzerimde hak iddia ederek beni yasak bölge olarak işaretlemişti. Alçak herif.

"Duyguları artırdığını söyledin," dedim, Mircea'yla bir yetişkin olarak ilk karşılaşmamızı düşünerek. "Sadece benim duygularımdan mı bahsediyorsun?" Mircea son karşılaşmamızda hiç de ilgisiz görünmüyordu, ama emin olmak çok zordu. Vampirlerin çoğu çok iyi yalan söyler. Ama o bu konuda yenilmezdi, bir numaraydı; büyük ihtimalle bu onun işi olduğu için. O, Senato'nun en ustalık gerektiren durumlarda, istedikleri şeyleri ikna, baştan çıkarma ya da hilekârlıkla elde edebilmek için görevlendirdiği başdiplomattı. Ve yaptığı işte çok iyiydi.

"Hayır, bu çift yönlü bir yol. Birçoklarına göre büyünün en büyük dezavantajı da bu." Casanova öne doğru eğildi, görünen o ki bana ders vermek hoşuna gidiyordu. "Bunu bir teybin amplifikatörü olarak düşün. Her karşılaşma, bir seviye daha yükselmesini sağlıyor. Başlaması için bir şey verdin mi, birbirinizden hoşlanın ya da hoşlanmayın, artık o saplantı yoluna girdiniz demektir."

Yüzümün ifadesini görmemesi için başımı diğer yöne çevirdim. Boğazımdaki düğümü ve sızıyı görmezden gelmeye çalışıyordum. Neden kendimi bu kadar ihanete uğramış hissettiğimi bilmiyordum. Hiçbir zaman Mircea'ya tam olarak güvenmedim. Hiçbir usta vampirin, özellikle de bir Senato üyesinin iyi adam kategorisine giremeyeceğini biliyordum. Şu anda bulunduğu yere, acımasız

olmanın dışında başka bir yolla gelmiş olamazdı. Ama böyle bir şey yapmayacağına bahse girerdim. Tony'den bunu beklerdim, evet, ama aptal bir şekilde patronunun ondan farklı olacağına inanmıştım. Aptal. Tony'yi kimin eğittiğini sanıyordum ki?

Döndüm ve Casanova'nın ifadesiz olduğunu fark ettim. "Yani bunun tehlikeli olduğunu söylüyorsun."

Zarif bir şekilde, "Tüm büyüler tehlikelidir, *chica*. Tabii doğru şartlar altında," diye karşılık verdi.

"Lafı dolandırma!" Duygularımın incitilmemesine değil, cevaplara ihtiyacım vardı. Bu işin içinden çıkmama yardımcı olacak bir şeyler bulmalıydım.

"Lafı dolandırmıyorum," diye ısrar etti. Bir kadın çığlık attı ve Casanova'nın gözleri arkamda bir noktaya yöneldi. "Lanet olsun!"

Omzumun üzerinden baktığımda, üç oda arkadaşımın barda bir dart tahtası olmamasına rağmen dart oynamaya karar verdiğini gördüm. Dikkatimin dağıldığı sırada Deino ile Pemphredo, barın karşılıklı köşelerine geçmişlerdi. Bu arada Enyo da zavallı barmene kürdanlar fırlatıyordu. Biz harekete geçemeden, Enyo zavallı satiri mutsuz bir iğneliğe çevirerek ona bir ağız dolusu kürdan daha fırlattı. Satirin göğsünde onlarca minik kırmızı benek belirdiği sırada kadın bir kez daha çığlık attı ve Casanova, eşlikçisine onu uzaklaştırması için işaret verdi. Elemanını satiri kurtarmaya yöneldi ve ben de onu kurtarmak için peşinden gittim. Her ne kadar onlarda bir oyunbozan izlenimi uyandırsam da kızlar bazen –canları istediğinde– beni dinliyorlardı.

Casanova tir tir titreyen barmeni hak ettiği molaya gönderdi, bu sırada ben de kızları çantamdan çıkardığım bir kâğıt destesiyle oyalamaya başladım. Seneler önce bana doğum günümde hediye

gelen bu standart tarot destesi, bir nevi 'ruh hali yüzüğü'[6] görevi görmesi için efsunlanmıştı. Pek bir özelliği yoktu, fakat kartlar bulunduğu ortamda olup biteni korkutucu derecede tahmin etme gücüne sahipti. Desteye dokunur dokunmaz içinden çıkan kart hiç hoşuma gitmedi.

Sıklıkla yapılan yanlış yorumlamaların aksine, Âşıklar kartı nadir olarak ruh eşini bulmak ya da iyi zaman geçirmekle ilgilidir. Kupa İkilisi genelde bir aşkın gelmekte olduğunu işaret etse de, Âşıklar çok daha karışık bir karttır. Acı ve tutkunun birbirine karışacağı, belli belirsiz bir seçeneğe işaret eder. Ve kartımın üzerinde olduğu gibi –Âdem ve Havva'nın Cennet'ten kovulması– verilecek son karar, ardından gelecek her şeyi etkileyecektir. En sevmediğim kartlardan biri olduğunu söylememe gerek yok.

Ben geride kalan kürdanları ellerinden alıp kızlara yeni oyuncaklarını verirken, Casanova da yeni bir barmen ayarladı. Sonunda masamıza geri döndük. Konuşmamıza, hiçbir şey olmamış gibi kaldığı yerden devam ederek, "Her şey senin görüşüne bağlı," dedi. Geçen yüzyıllar boyunca birkaç sıkıcı büyükanneden çok daha vahim durumlarla karşı karşıya geldiğini düşündüm. "*Geis* kendi başınayken zararsızdır. Ama Melusine'inki de öyleydi; büyü bozulmadığı sürece zararsızdı. Senin versiyonun bir kişiye adanmışlığa yol açmıyor. Eğer ilişkinize bir müdahale olmazsa, sonsuza kadar mutlu yaşayabilirsiniz."

Görünen o ki, büyülenmiş bir zihinle mutlu olamayacağımın ya da sonsuza kadar yaşamak istemememin bir önemi yoktu. "Peki ya bir müdahale olursa?"

6 İçinde ısıya duyarlı, sıvı kristal termokromik maddeler bulunan bir tür taş yüzük. Yüzük taşı vücut ısısına göre renk değiştirir, bunun da ruh halinizi yansıttığı düşünülürdü. (ed.n.)

Casanova biraz huzursuz göründü. "Hepimizin bildiği gibi, aşk çok görkemli bir kavramdır. Ama aşkın da çirkin bir tarafı vardır. Eğer herhangi birisi ya da olay bu bağa karşı bir tehlike oluşturursa, büyü o tehlikeyi ortadan kaldırmak için harekete geçecektir." Sabırsızlığımı fark etti ve "Diyelim ki büyü yeteneği olmayan birisi seninle ilgilendi. Sıradan bir insan *geis* etkisini fark edemez ve uyarı ihmal edilmiş olur," diye devam etti.

"Peki, ne olurdu?"

"Duruma göre değişir. Eğer bağ yeniyse ve ikiniz birlikte çok fazla zaman geçirmediyseniz –diğer bir deyişle büyünün etki seviyesi düşük ayarlanmışsa– belki de hiçbir şey olmaz. Ama seviye ne kadar yüksek olursa, müdahale o kadar kötü karşılanır. Sonunda biriniz veya ikiniz birlikte bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için harekete geçersiniz."

"Ortadan kaldırmak mı? Öldürmek mi demek istiyorsun?" Ağzım açık kaldı. Mircea aklını kaçırmış olmalıydı.

"Büyük olasılıkla o noktaya gelmez." Casanova beni sakinleştirdi ve midemin hafifçe çözüldüğünü hissettim. "Taliplerinin çoğu sen çığlık atmaya ya da sevgilin onları tehdit etmeye başladığında vazgeçecektir."

Midem yine düğüm haline gelirken, *Harika!* diye içimden geçirdim. Mircea'nın güvenlik anlayışı sayesinde her an tımarhanelik olabilirdim. "Peki ya *geis* büyüsünü yapan kişi bir başkasının beni baştan çıkarmasını isterse?"

Bu saçma bir soru değildi. Mircea, Pythia'nın sağlığı kötüleşmeye başladığında, Tomas adında bir vampiri benimle arkadaş olması için göndermişti. Benim daha çok Agnes olarak bildiğim Pythia Leydi Phemonoe öleceğini anlamış ve gücünün bir sonraki kişiye devrolması için gerekli ayinlere başlamıştı. İşte bu da bambaşka bir durum yaratmıştı. Agnes eski ayini başlatabilirdi,

ancak sadece ben ayini sonlandırabilirdim; Mircea tarafından bunca zaman özenle korunmuş olan bakireliğimi kaybederek. Ve Mircea kendi tuzağına düşmemek için bu küçük ayrıntıyla ilgilenmesi için Tomas'ı görevlendirmişti. Mircea bir kadının kendi seks partnerini seçme özgürlüğü olduğu dönemden çok önce doğmuştu. Tomas ise bir başka usta vampirin hizmetçisiydi ve verilen emirleri yerine getirmesi bekleniyordu. Tabii bu durumla ilgili ikimizin de fikrini soran olmamıştı.

Tomas, insan davranışlarını mükemmel bir şekilde taklit edebilen o ender vampirlerden biriydi. Öyle ki, altı ay boyunca oda arkadaşı olarak birlikte yaşamıştık ve ben onun ne olduğunu anlamamıştım. Mircea'nın isteyeceği kadar olmasa da yakınlaşmıştık. Çılgın hayatıma kimseyi dâhil etmek istemiyordum ve ondan uzak durmakla Tomas'ı koruduğumu düşünüyordum. Ama sonuç olarak gerçekleşen tek şey Mircea'nın ritüel için kendisini ortaya koymasıydı.

Neyse ki ritüel tamamlanamadan bölünmüştü ve bu, ayıldığımda minnettar olacağım bir şeydi. Ayinin tamamlanması, benim hayat boyu Pythia olarak kalmam anlamına geliyordu; elbette bunun beni nasıl bir hedef haline getireceği düşünülürse, bunun çok kısa bir süre olacağına şüphe yoktu. Gerçi şu anki yaşam süresi beklentim de o kadar harika görünmüyordu.

Casanova, "*Geis*'ın uygulayıcısı bu etkiyi bir başka kişi için kaldırabilir," diyerek beni onayladı. "Uygun bir eş bulunana kadar bakire kalmaları için koruyucuların genç varisler üzerinde büyü kullandıklarını duymuştum. Büyü, 'sadakat' özelliğine bağlı olarak, seçilen eşi memnuniyetle kabul etmelerini garanti ediyordu."

Casanova'nın yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştım. "Peki, ne oldu?"

İnce, altın bir tabakanın içinden sigara almak için beceriksizce uzandı. Genellikle hareketlerinin ne kadar zarif olduğu düşünülürse, içimde cevaptan hoşlanmayacağıma dair bir his vardı. "Sonrasında *geis* gözden düştü, çünkü geri tepme eğilimi var," diye açıkladıktan sonra sigarasını yaktı. "Bazen işe yaradı, ancak ne yazık ki kızların koruyucularından başka birisiyle evlenmektense intihar ettikleri durumlar da yaşandı."

Yüzümdeki dehşet ifadesini fark edince hızla açıklamaya girişti. "Bu doğru yapılması çok zor olan bir büyüdür, Cassie. Adanmışlık birçok anlama gelebilir. *Geis* sadakati garanti altına almak için tasarlanmıştır, ama tek bir yöne sahip olan kaç tane insan duygusu biliyorsun ki? Sadakat hızla hayranlığa dönüşebilir. Bir diğer açıdan, hayranlık duyulmayacak birisine neden sadık kalacağını düşünesin ki? Hayranlık çekime dönüşür ve çekim de aşk haline gelir. Aşksa çoğunlukla sevilen kişiye sahip olma isteği uyandırır. Anlıyor musun?"

"Evet." Anlaşılan vücudumdaki tepkimeler beynime göre birkaç adım önden gidiyordu, çünkü tüylerim diken diken olmuştu.

"Sahip olma, genellikle bir çeşit 'kişiye özel olma' durumu geliştirir. *Bu kişi sadece ve sadece bana ait olmalı, biz birbirimiz için yaratılmışız,* gibi şeyler." Bir elini savurarak, sigara dumanının salınıp tavana doğru yükselmesini sağladı. Ben de kendimi sigaradan pek farklı hissetmiyordum. Beynim tüm bu saçmalıklardan bir anlam çıkarmaya çalışarak tekliyordu ve duygularım darmadağındı.

"Bu da hasete yol açar," diyordu Casanova. "Ki tüm bu duygular engellendiği takdirde umutsuzluğa veya nefrete dönüşebilir. Doğru şekilde yapılmış olsa bile büyü, söz konusu kişilerin yapılarına bağlı olarak sıklıkla sorun yaratır. Ve bu kadar karmaşık olmasından dolayı kolaylıkla berbat edilebilir. Büyücülerin çoğu

artık bu büyüyü yapmaya kalkışmıyor bile. Senin hayranın ya çok güçlü bir büyücü ya da öyle birisini tanıyor."

Dalgın bir şekilde, "En iyisini bulabilir," diye karşılık verdim. Mükemmel bir çözüm gibi görünmüş olmalıydı: Beni sözde sadık hizmetkârlarından birisi olan Tony'yle bırak, gücün bana gelip gelmeyeceğini görene kadar *geis*'la dokunulmaz kalmamı sağla. Duygularım hesaba katılmazsa, bu gerçekten de mükemmel bir plandı. Ve tabii ki hesaba katılmamışlardı. Usta vampirler hizmetkârlarına satranç taşları gibi davranırdı; piyonunu dileği gibi, küçük şeyleri düşünmeden onları istedikleri yere hareket ettirirlerdi.

"Bunu Antonio yapmış olamaz," dedi Casanova, şüpheli bir şekilde bana bakıp derin düşüncelere daldı. "Kaçmadan önce yıllarca onun malikânesinde kaldın. Büyü asla orayı terk etmene izin vermezdi, hatta bunu denemek dahi istemezdin."

İrkildim. Tony'ye âşık olma düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu. "Peki, kaldırılabilir mi?"

"Yapan kişi tarafından, kesinlikle."

"O olmadan?"

Casanova başını iki yana salladı. "Ben yapamadım. Ve ben bu işte çok iyiyim, *chica,*" diyerek tek kaşını kaldırdı. "Tabii kimden bahsettiğimizi bilseydim sana yardımcı olabilirdim. Belki de bağlantılarımdan biri..."

Ona kim olduğunu söylemek istemiyordum. Şu andaki patronu Tony'ydi, ama Mircea da Tony'nin ustasıydı. Yani Tony'nin sahip olduğu her şey ve ona bağlılığı olan herkes üzerinde hak sahibiydi. Kıdemli usta bir vampirin, hizmetkârlarının adamlarından birisini alabilmesi için uygulanması gereken bazı prosedürler vardı; en azından bu vampir Tony gibi üçüncü seviye bir vampirse. Ancak

Tony artık hem Mircea hem de Senato'ya karşı itaatsiz olduğu için sahip olduğu her şey ustasının kontrolüne geçmişti, ki bu da Mircea'nın Casanova'nın ustası olduğunu söylemenin dolaylı yoluydu. İncubus'un ona karşı gelmesi pek mümkün değildi ama belli ki daha fazla bilgi edinmeden bana yardımcı olmayacaktı.

Derin bir nefes aldım. Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmıyordum, ama başka kime soracaktım ki? Etrafta bizi dinleyen birileri olup olmadığını kontrol ettikten sonra yavaşça, "Mircea," dedim.

Casanova bir an için boş boş baktı ve birden etekleri tutuşmuş gibi ayağa fırladı. "Bunu çok daha önce söyleyebilirdin, Cassie!" diyerek korkuyla fısıldadı. "Bu derinin diri diri soyulması bugünkü planlarım arasında yok!"

Sinirli bir şekilde, "Otur yerine," dedim. "Bana bu şeyden nasıl kurtulacağımı söyle."

Ciddi bir şekilde, "Kurtulamazsın. Tavsiyemi dinle, *chica*! Evine, sevgili usta vampirine geri dön. Verdiğin sıkıntılar için af dile ve sana ne söylerse onu yap. Sana öfkelenmesini istemezsin."

"Mircea'yı öfkeliyken gördüm," dedim. Bu gerçekten de doğruydu, gerçi bugüne kadar öfkesi hiç bana karşı olmamıştı. Ayağımla Casanova'nın sandalyesini ittirdim ve, "Otur. İnsanlar bakmaya başlıyor," dedim.

Casanova, "Evet," diye onayladı. "İşte bu yüzden şimdi doğruca ofisime gidip, telefonu elime alıp büyük patronu arayacağım. Eğer seni bulmasını istemiyorsan, kalan zamanını kaçmak için kullanmanı öneririm. Bir yararı olacağı yok gerçi."

"Ondan korkuyorsun!"

Alaycı bir ses tonuyla, "Dur bir düşüneyim. Evet! Bence sen de korkmalısın," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Benim tanıdığım vampir dalga geçilecek birisi değildi, ama onu eski bir şeytani yaratığın korkudan titremesini açıklayacak şeyler yaparken hiç görmemiştim. "Mircea'dan bahsediyoruz, değil mi?"

Casanova şöyle bir etrafa bakındı, daha sonra neredeyse gülünç sayılabilecek bir ciddiyetle yanımdaki sandalyeye oturdu. "Beni dinle, küçük kız! Ve söylediklerime kulak ver, çünkü bunu bir daha tekrarlamayacağım. Mircea tanıdığım en büyük manipülatördür. Senato'nun başdiplomatı olmasının bir nedeni var; o her zaman istediğini alır. Benim tavsiyem, bunu onun için kolaylaştırman; belki sana daha iyi davranır."

Telefona koşmaması için onu kravatından yakaladım ve yüzünü yüzüme yaklaştırdım. Genellikle vahşi bir tip değilimdir. Normalde –büyürken, bir parçası olmak istemeyeceğim kadar şiddet gördüğüm için– şiddet yanlısı da değilimdir, ama o an bunu umursayamayacak kadar delirmiştim. "Sen konuşmanı yaptın, şimdi benimkini dinle. Manipülasyonla ilgili her şeyi biliyorum. Birileri iplerimi çekmeden geçirdiğim tek bir gün bile olmadı. Tüm bu Pythia saçmalığı bile benim fikrim değildi. Ama biliyor musun? Bu bir şeyleri değiştiriyor, öyle değil mi? Ne düşünürse düşünsün, Mircea bana sahip değil. Kimse bana sahip değil. Şu günden itibaren benimle dalaşmaya kalkışan herkes benim ne kadar kötü bir düşman olabileceğimi öğrenecek. Anladın mı?"

Casanova yutkunmaya çabaladı ve ben de onu serbest bıraktım. Korkmak yerine, alay ederek sandalyesine geri çöktü. Tek kaşını kaldırarak, "Eğer o kadar güçlüysen neden benim yardımıma ihtiyacın var?" diye sordu. "Neden *geis* büyüsünü kendin kaldırmıyor ve gazabını Antonio'nun üzerine yağdırmıyorsun?"

Kuru bir sesle, "Ne yazık ki işler böyle yürümüyor," dedim. "Ayrıca bu kadar komik olan ne?"

Casanova'nın yüzündeki sırıtış sinir bozucuydu. "Aramızdaki bir espri. Anlayabilmen için bir *incubus* olman gerekiyor."

"Özet geç."

Biraz utanmış görünüyordu. Güçlü çizgileri olan yüzünde böyle bir ifade garip duruyordu ama hemen kendini toparladı. "Beklenti de diyebilirsin. Bir sonraki ağır sıklet şampiyonasını dört gözle beklemek gibi. Bu köşede..." dedi, sesi ring kenarındaki bir sunucununkine benziyordu. "Lord Mircea; beş yüz yıldır politik ve sosyal savaşların hiçbirinde yenilmedi. Diğer köşedeyse, rakibi, son derece sevimli görünüşlü Cassandra; kısa bir süre önce Pythia'nın tahtına geçti." Daha da fazla sırıttı. "Anlamalısın, Cassie. Bir *incubus* için bundan daha iyisi olamaz. Eğer bu bedene karşı bu kadar koruyucu olmasaydım, kesinlikle ringe yakın bir koltuk kapmak için dövüşürdüm."

"Gevezelik ediyorsun," dedim tiksinerek. "Bana işe yarar bir şey söyle!"

"Neden bu sefer de sen *bana* bir şey söylemiyorsun?" diye atıldı. "Tony'yi bulursan tam olarak ne yapmayı düşünüyorsun? Uzun zamandır ortalıkta. Onu öldürmek kolay olmayacaktır. Neden rahatlayıp Mircea'nın onun işini bitirmesine izin vermiyorsun? Er geç onu bulacak ve ikimiz de..."

"Mircea, Myra'yla başa çıkamaz!" Casanova'nın hâlâ anlamıyor olmasına inanamıyordum. "Belki beni şimdi ve burada koruyabilir, ama beni endişelendiren şimdiki zaman değil." Myra, bazı kötü arkadaşlar edinip men edilinceye kadar Agnes'ın mirasçısıydı. Ancak bu düşüş, yeteneklerini ondan almamıştı, ki bu da geçmişe gidip ben henüz onun kim olduğunu bile bilmeden önce bana saldırabileceği anlamına geliyordu. Ebeveynimden birini öldürerek hiç doğmamamı bile garanti edebilirdi ve Mircea bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

"Peki ama eğer Antonio onu koruyorsa, sen nasıl..."

"Tony için birkaç sürprizim var. Senden istediğim..."

"... muhtemelen bana çok pahalıya patlayacak. İnanamazsın..." Yüz ifademi görünce durakladı. "Neler oluyor?" Topuklularla sendeleyerek ayağa fırladım ve gözlerimi hızla, içeri dalan figüre diktim. Hiç sevmediğim o savaş büyücüsü, lobinin bir tarafından öbür tarafına ölümcül bir hızla ilerliyordu. Kısa, sarı saçları büyük bir bıçakla kesilmiş gibiydi ve buz gibi yeşil gözleri öfke saçıyordu. Hoş, bu pek de alışılmadık değildi; onu gülümserken hiç görmemiştim. Beni öldürmeye çalışmadığı her günü güzel bir gün olarak addetmeye başlamıştım. Dizlerine kadar uzanan ve silahlarını saklayan deri paltosunu giydiği düşünülürse, bugün o güzel günlerden biri olmayacak gibi görünüyordu.

2. Bölüm

"Bu tahmin ettiğim kişi mi?" Casanova, paltosu açılıp bir müfrezeyi öldürmeye yetecek kadar silahın göründüğü büyücüye panikle baktı. Vampirler bile savaşçı büyücülerin, Cemaat tarafından hem insani hem de sihirli savaş teknikleri üzerine eğitim almış büyücü ve cadıların etrafında dikkatli davranırdı. İnsan kanunlarının uzun yıllar önce Vahşi Batı'yla birlikte geride bıraktığı, *Önce vur, sonra canın isterse soru sor,* şeklindeki zihniyete sahiptiler. Elbette polis memurları, bu büyücülerin sıklıkla karşılaştığı sürprizlerle uğraşmak zorunda değillerdi.

Bu tip büyücülerden yeterince görmüştüm ve anlaşılan Casanova da benimle aynı fikirdeydi. Cevap vermemi beklemeden, gururundan vazgeçip masanın altına girdi. Enyo bar taburesinden atlayıp büyücüye doğru ağır ağır koşmaya başladığında, kaçmaya kalkışmaya değer mi diye düşünüyordum. Büyücüye el kol hareketi yaptı ve gözleri olmadığı için sadece boş deri katmanlarını koruyan kaşlarını havaya kaldırdı. Ne düşündüğünü nasıl bildiğimden emin değilim çünkü tek kelime etmemişti ama amaç belliydi. Başımı kendimden emin bir ifadeyle iki yana salladım. Aslında büyücünün ne olduğundan emin değildim ancak "arkadaş" kelimesi kulağa doğru gelmiyordu.

Enyo, sadece birkaç masa uzaktaki büyücüyle yüz yüze gelmek için döndü. Büyücü aniden durdu ve bir saniye sonra nedenini

anlayabildim. Üç kız kardeş, hiçbir şekilde sevimli sayılmazdı, yine de son derece zararsız görünüyorlardı. Enyo'nun ezik suratlı –yüzünde o kadar çok kat vardı ki, gözlerin noksanlığı belli olmuyordu–, dişsiz ağzı ve darmadağın saçları genellikle ona evsiz bir kadın görünüşü verirdi. Ama şimdi bu görüntüden eser yoktu.

Mitolojik bilgim çok güçlü değildi; sadece eski bakıcım Eugenie'nin verdiği derslerden kalan küçük parçalardan oluşuyordu. Bu an, onu daha çok dinlemiş olmayı dilediğim anlardan biriydi. Özellikle ufak, yaşlı bir kadının, durduğu yerde, üzerinde sadece bileklerine kadar inen uzun saçları ile kana bulanmış bir Amazon olduğu kısmı. Enyo o kadar hızlı bir şekilde değişmişti ki görememiştim bile. Pritkin'in gerçekten korktuğu zaman bembeyaz olan suratı, bana hikâyede bildiğimden daha fazlası olduğunu söylüyordu. Bilmek istemediğime karar verdim.

Ben asla bir kahraman olduğumu iddia etmedim. Ayrıca Casanova masaları kendini korumak için kullanıp emekleyerek kaçmaya başlamıştı ve ben de Tony'nin nerede olduğunu hâlâ bilmiyordum. Yere çöküp dizlerimin üzerinde tabanlarını takip etmeye başladım. Bir saniye sonra arkamızdan cehennem tepemize çökmüşçesine sesler gelmeye başladı, ancak dönüp ne olduğuna bakacak kadar deli değildim. Kaçmakla ilgili yeterince pratiğim vardı ve en iyisi hedefe odaklanmaktı.

Başımın üzerinden siyah lake bir sandalyenin yarısı uçtu, ama ben kafamı biraz daha eğip daha hızlı emekledim. Casanova duvara doğru ilerliyor gibi görünüyordu, ama ben öyle olmadığını biliyordum. Burası Tony'nin mekânlarından biriydi ve Tony asla en az bir düzine acil çıkışı olmayan bir yer yapmazdı. Oralarda bir yerlerde büyüyle gizlenmiş bir kapı olduğundan emindim, bu yüzden Casanova'nın vücudunun üst kısmı kırmızı, Çin işi duvar kâğıdının içinde kaybolduğunda hiç şaşırmadım. Ceketi-

nin kenarına yapıştım, gözlerimi kapadım ve onu takip ettim. Tekrar gözlerimi açtığımda, floresan lambalarla aydınlatılmış bir koridordaydık.

Casanova kaçmaya çalıştı, ama ben ona daha sıkı tutundum. Hazırlıksız kaçışımız iç çamaşırımın kıçımın arasına sıkışmasına sebep olduğu ve Casanova benden daha güçlü olduğu için bu çok kolay değildi. Ama Tony'ye giden en önemli bağlantım oydu ve onu kaybetmeye niyetim yoktu. "Ah, pekâlâ!" dedi beni ayağa kaldırırken. "Bu taraftan!"

Kalın kırmızı pelüş ile döşenmiş lüks bir koridora açılan kapıya doğru koştuk. Altın kabartmalı duvar kâğıdının üzerinde müstehcen resimler ve misk gibi bir koku vardı. Nefesim kesilmişti, Casanova ise defalarca asansör düğmesine basmakla meşgul olduğu için bunu fark etmemişti. Tam ben nefes alma fikrinden tamamen vazgeçmek üzereyken asansör geldi ve kendimizi içine attık. Casanova beşinci katın düğmesine bastı ve ben zorlukla, "Aşağıya, park katına inmemiz gerekmiyor mu? Eğer binanın içinde kalırsak bizi bulabilir," diye itiraz etmeyi başardım.

Casanova bana bir bakış attı. "Gerçekten yalnız geldiğini mi sanıyorsun?" Omuz silktim. Pritkin'i diğer büyücülerle çalışırken görmemiştim, yani böyle bir olasılık vardı. Kendi başına yeterince kargaşa çıkarmıştı. "Kesinlikle bir destek ekibi vardır," dedi Casanova, titreyen elleriyle ceketini düzelterek. "Bırakalım içerideki korumalar uğraşsın onlarla."

Asansör daha çok bir kadının yatak odasını andıran geniş bir ofise açıldı. Her yerde aynalar, geniş şezlonglar ve duvarda neredeyse aşağıdaki kadar büyük bir bar vardı. Eğer bu çoktan gerçekleşmediyse bile muhtemelen yakında bir *incubus* tarafından ele geçirilecek olan iyi görünümlü bir sekreter bize içecek sunmaya çalıştı, ama Casanova onu eliyle geri çevirdi.

Bir dizi kapıdan geçip içerideki pelüş bir iç ofise ulaştık. Casanova köşede uygunsuzca duran dört direkli yatağı ve üzerindeki yeterince giyinmemiş iki kadını görmezden geldi. Duvarın büyük bir kısmını kaplayan çok renkli modern bir resmin içinden geçti ve ben de kızların somurtmasını görmezden gelerek onu takip ettim. Öbür tarafta, içinde sadece bir masa, sandalye ve duvarda asılı dev bir ayna dışında çıplak olan dar bir oda vardı. Aynanın yüzeyinde elini gezdirdi ve aynadaki görüntü çöldeki bir serap gibi dalgalandı. Bunun çalışanlarını kontrol etme yöntemi olduğunu anlamıştım.

Daha önce de benzer cihazlar görmüştüm. Elektrikle çalışan herhangi bir şey güçlü koruma büyülerinin yakınında çalışmadığından ve Philadelphia'daki kalesi bu büyülerle dolu olduğundan, Tony asla güvenlik kamerası kullanamamıştı. Kişisel dosyalarını çalmak ya da onu federallere gammazlamak gibi bilmesini asla istemediğim şeylerle uğraşırken, bunlardan kaçınmak için gözetleme ekipmanları hakkında bilgi edinmek zorunda kalmıştım. Bunlar çok işe yaramasa da en azından hazırlık aşamasında yakalanmamıştım. Herhangi bir yansıtıcı yüzeyin büyüyle belirli bir alan içerisindeki diğer parlak dış yüzeylere bağlanıp ekran olarak kullanılabileceğini biliyordum. Bu mekânda bulunan ayna ve cilalı mermerlerin sayısı düşünülürse, Casanova muhtemelen kaynağın içinde istediği her yeri kontrol edebiliyordu.

Bir kelime mırıldandı ve barın görüntüsü belirdi. Ben görüntüdeki deformasyonun sebebini merak ederken, gözetleme deliği olarak barın hemen arkasındaki büyük Çin gongunu kullandığını anladım. Gong boyalı, hafif bronz renkli olmasının yanında dışbükey şeklindeydi; dolayısıyla görüntü de öyleydi. Üzerlerindeki donanımdan savaşçı büyücü olduklarını tahmin ettiğim üç kişinin

sırtını gördüm. Pritkin'i görememiştim ve Enyo'nun onu yemiş olmasından biraz korkuyordum.

Enyo, kesinlikle bunu yapabilecek gibi görünüyordu. Yaşlı ve güçsüz kadın, kanla kaplı, kafası orta avizeden sallanan saçaklı fenerlerin kenarlarına değen bir savaşçıya dönüşmüştü. Saçları hâlâ griydi ancak vücudu gelişmişti; artık tam kadro gözleri ve dişleri vardı. Eski dişleri bir vampirinkinden uzun ve sivriyken, bunlar bir kedininki kadar sarı ve yırtıcıydı. Öfkeli görünüyordu; belki de büyücülerin ağına kapatılmış olduğu içindi. Pençeleriyle ağı âdeta bir kâğıt gibi yırttı. Ancak daha hareket etmeden ipler yeniden kendi kendilerini ördü.

Neden hâlâ barın diğer tarafında yayılmakta olan kız kardeşlerinin olaya müdahale etmediğini merak ettim. Pemphredo gonga bir bakış atmadan önce bunu ancak aklımdan geçirmiştim. Gözü tutma sırası onda olduğundan, bağlantı kesilmeden önce bana göz kırpabilmişti.

Kızlar geldikten sonra biraz bilgi edinmek için araştırdığımda Pemphredo'nun, "ürkütücü sürprizlerin ustası" olarak anıldığını öğrendiğimi hatırlıyorum. Bunun ne anlama geldiğinden emin olmasam da, bu üçlüye gorgonları koruma görevi verildiğinden, her birinin bir savaşçı yeteneği olduğunu farz etmiştim. Gerçi Medusa'ya olanlar düşünülürse, çok da etkili oldukları söylenemezdi.

Pemphredo birden, sanki beni duymuşçasına bakışlarını en yakındaki büyücüye, ağır avize tepesine inerken çığlık atmak için bile fırsat bulamayan narin Asyalı kadına çevirdi. Kıymıklar etrafa dağıldı ve kadın kırmızı ipek fenerlerin altında gözden kayboldu. Görünüşe göre kızlar bir süredir bunun pratiğini yapıyordu.

Çok geçmeden büyücü kan revan içinde, ama hâlâ nefes alarak emekleyip avizenin altından çıkmayı başardı. Gerçi kavgaya

katılacak halde değildi ve arkadaşları da Enyo'yu zaptetmekte güçlük çekiyordu. Ağı, neredeyse onu yeniden oluşturduklarından daha hızlı parçalıyordu. Kimin daha önce pes edeceği merak konusu haline gelmişti. Enyo'nun ne kadar yorulmuş olabileceğini bilemiyordum, ancak büyücüler sırtları dönükken bile, titremeye başlayan kollarıyla gergin görünüyorlardı.

"Bir sorunumuz var," dedi Casanova.

"Öyle mi dersin?" Pemphredo'nun, kendini ayağından vuran başka bir büyücüye baktığını gördüm. Deino birasını yudumlayıp, barın arkasında kollarını kafasının üzerinde kavuşturmuş olan yeni barmenle flört etmeye çalışıyordu. Casanova büyük olasılıkla bugünden sonra savaş ödemesi isteyecekti. Deino'nun özel yeteneğinin ne olduğunu öğrenmeden de yaşayabileceğime karar verdim.

"Hayır. Demek istediğim *gerçekten* bir sorunumuz var." Casanova'nun sesinin ardından kafamı kaldırıp baktım ve kapıda bize doğrultulmuş bir av tüfeği ve son derece öfkeli olan bir büyücü gördüm.

İç geçirdim. "Merhaba, Pritkin!"

"Vampir kadınlarını geri çek yoksa bu çok kısa bir konuşma olacak."

Bir kez daha iç geçirdim. Pritkin'in üzerimde böyle bir etkisi vardı. "Onlar vampir kadınlar değil. Onlar Graeae, eski Yunan yarı tanrıçaları ya da öyle bir şey."

Pritkin homurdandı. Bir şeyleri öldürmenin dışında en iyi yaptığı şey buydu. "Canavarlarla iş birliği yapmana şaşırmamalı. Onları geri çek." Bir öfke dalgası, yakında daha büyük bir şeye dönüşeceğinin sinyalini vererek sözlerini parçaladı.

"Yapamam." Gerçek buydu ama bana inanmamış olmasına şaşırmamıştım. Pritkin'in bu zamana kadar söylediğim herhangi bir şeye inandığını hatırlamıyordum. Bu neden benimle konuşma zahmetine katlandığını merak etmeme sebep oluyordu. Tabii ki konuşmak, listesinde çok da üst sıralarda yer almıyordu. Bu ancak beni Gümüş Cemaat'e götürüp oldukça derin bir zindana attıktan ve anahtarını kaybettikten sonra gerçekleşirdi.

Anlaşılan çift namlulu bir silahın tetiği küçük bir odanın içinde çekildiğinde oldukça kuvvetli bir ses çıkarıyormuş.

"Lütfen ne istiyorsa onu yap, Cassie. Bu vücudu olduğu haliyle seviyorum. Üzerinde dev bir delik açılırsa hiç memnun olmayacağım."

"Ah, evet, inan şu an bizi endişelendiren şey de bu." Bu yorum duvardan geçip yanımıza gelen hayaletten gelmişti. Casanova küçük bir sineği kovar gibi sesin geldiği yöne doğru elini savurdu ama onu ıskaladı. "*Incubus*'ların çekici olması gerektiğini sanırdım," diyen Billy, duvarın öteki tarafına yöneldi.

Casanova, Billy'yi göremiyor ancak şeytani algıları sayesinde onu duyabiliyordu. Yakışıklı alnında endişeli bir kırışıklık belirdi ama hayalete karşılık vermedi. Buna sevinmiştim, böylelikle Pritkin, Billy'nin orada olduğunu bilemeyecekti.

Billy Joe hafifmeşrep kadınlara, edepsiz şiirlere ve kâğıt oyunlarında hile yapmaya bayılan, İrlanda-Amerikan kökenli bir kumarbazdan geri kalanlardı. Son özelliğinden dolayı, fişlerini son kez yirmi dokuz yaşında bozdurmuştu. Birkaç kovboy onun İrlandalı aksanından, buruşuk gömleğinden ya da salondaki kızların ona fazla ilgi gösterdiği gerçeğinden hoşlanmamıştı. Ama asıl olay, üst üste çok el kazanması ve adamların kolunun içinde bir as bulmasıyla patlak vermişti. Billy çok geçmeden, daha sonra

Mississippi'nin derinliklerini boylayacak olan ve içine hilebazları koydukları çuvalla tanışmıştı.

Bunun renkli bir yaşamı sonlandırmış olması gerekiyordu.

Ama bu olaydan birkaç hafta önce Billy, ziyaretçi bir kontesten –en azından Billy kadının bir unvanı olduğunu savunuyordu–, içlerinden biri tılsım görevi gören yakut bir kolye ve birkaç parça eşya kazanmıştı. Doğal dünyadan sihirli güç alıyor, bu gücü sahibine ya da bu durumda sahibinin hayaletine aktarıyordu. Billy'nin hayaleti, zor beğenmesiyle ünlü öğretmenime uygun bir hediye arayana kadar bir antika dükkânında toz biriktiren bir kolyenin içinde yaşıyordu. Hayatım boyunca hayaletleri görebilmiştim ama ben bile hediyemin içinden çıkana şaşırmıştım.

Çok geçmeden, uzun yıllardır onu sadece görebilen tek kişi olmadığımı, buna karşın sağladığı nimetin bolluğu içinde ona enerji bağışlayabilen tek sahip olduğumu keşfettim. Benden aldığı düzenli bağışlar sayesinde Billy çok daha aktif olabiliyordu. Karşılığında çeşitli sorunlarımda bana yardım ediyordu. En azından teoride.

Bakışımı yakaladı ve omuz silkti. "Bu mekânın çok fazla girişi var. Hepsini izleyemezdim." Büyücünün arkasından bir bakış attı. "Yanında yardımcısı var."

Billy bir adam boyundaki kil heykele bakıyordu. Onu ilk görüşümde fark etmemiştim, ama bu gerçek bir golemdi. Onları Kabala büyüsünde uzman hahamların yaratmış olması gerekiyordu, ama son zamanlarda savaşçı büyücülerin arasında asistan olarak popülerdiler; belki de bunun sebebi iç organları olmayan bir şeye zarar vermek mümkün olmadığındandı.

Olası stratejileri gözden geçirdim, ama her zamanki savunmalarımdan hiçbiri gözüme iyi bir fikir gibi gelmedi. Sırtımdaki asimetrik beş köşeli yıldız dövmesi, aslına birçok büyü saldırısını durdurabilecek bir kalkandı. Gümüş Cemaat'in kendisi tarafından işlenmişti ve onun inanılmaz şeyler yapabildiğine şahit olmuştum. Ama o namlunun büyü içermeyen saldırısını durdurup durduramayacağından emin değildim. Ve şu an bunu test etmek için hiç de uygun bir zaman değildi.

Aynı zamanda bileğimde, Pritkin'in benden daha çok nefret ettiği, içinde hançerler bulunan bir bileklik vardı. Bir zamanlar onu bir şeyleri yok etmek için kullanmış bir kara büyücüye aitti. Şeytani bir büyücüydü ve mücevherin de böyle olduğundan şüpheleniyordum, ama görünüşe göre ondan kurtulamıyordum. Onu gömmeyi, tuvalete atmayı ya da onunla çöp öğütücüyü beslemeyi denemiştim, ama olmamıştı. Ne yaparsam yapayım, çok geçmeden küstahça, parlak ve yepyeni bir halde bileğime geri dönüyordu. Bazen işe yarıyordu, çoğunlukla emirlerime itaat ediyordu, ama eski zamanları yeniden yaşama şansını da hiçbir zaman kaçırmıyordu. En son karşılaşmamızda, hayali iki hançerini Pritkin'e saplamıştı. Bilekliğin olduğu elim şu an cebimdeydi, bu işi daha da kızıştırmanın bir anlamı yoktu. Neyse ki, bir seçeneğim daha vardı.

"Hey, Billy. Sence bir golemi ele geçirebilir misin?" Pritkin'in gözlerinde herhangi bir tereddüt görmedim, ancak omuzları hafifçe seğirdi.

"Hiç denemedim." Billy o tarafa doğru uçtu ve coşkudan yoksun bir şekilde goleme baktı. Ele geçirme işini pek sevmiyordu. Enerji seviyesini düşürüyor ve genellikle pek de işe yaramıyordu. Onun en sevdiği hile, birilerinin içinden geçmek, düşüncelerini okumak ve geride kendininkilerden bir iki tane bırakmaktı. Ama bu hile şu an için işimize yaramayacaktı. "Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye mırıldandı.

Billy heykelin içine girer girmez, deneylerin neden kontrollü şartlar altında gerçekleştirildiğini anladım. Golem, önüne gelen her şeyi devirip çığlıklarla koşturan kızları yan odaya göndererek dış ofise doğru yalpalamaya başladı. Daha sonra yön değiştirdi ve onu da kendisiyle birlikte yere sererek Pritkin'e çarptı.

Bunun kasıtlı bir hareket olup olmadığını bilemiyordum, ama yaratık, tıpkı bir pinpon topu gibi küçük odanın içinde sekmeye başlayınca şüphe ettim. Masayı mahvetmeye doğru ilerlerken bana çarptı ve büyücüye takılıp düşmeme sebep oldu. Billy'ye o şeyin içinden çıkması için bağırmaya çalıştım, ama nefesim Pritkin'in üzerine düşmemle birlikte mideme çarpan dizi sayesinde kesilmişti. Dürüst olmak gerekirse topuklularım hassas bir noktasına denk gelmişti, ama bu bir kazaydı. Onun diziyse değildi.

Sövmek için yeterli nefesi almaya çalışırken, birden çok tanıdık ve bir o kadar da istemediğim bir hisle dolmaya başladım. Zaman değişimi Pythia'nın kontrolü altında olmalıydı, tam tersi değil; ama birisinin bunu önce gücüme açıklaması gerekiyordu. Zamanın içindeki o soğuk ve gri boşluğa düşmeden önce sadece içimden, *Ah, hayır, şimdi değil,* diyebilecek kadar zamanım oldu.

Kısa süren serbest düşüşümden sonra yüzümü zemine çarptım. Görüşüm netleştiğinde kırmızı ve siyah desenleri olan yüzeyin, son derece sert bir tahtanın üzerine serilmiş bir halı olduğunu anlayabildim. Bir anlık şaşkınlıktan sonra yine barda olduğumu sandım, ama sonra önümde dikilen iki çift ayağı fark ettim. Turistlere ait görünmüyorlardı.

Kadın, başparmak üzerinde boncuklar serpiştirilmiş olan, minik, siyah topuklu ayakkabı giyiyordu. Bu boncuklar, kenarları suratıma değmekte olan zarif gece elbisesiyle uyum içerisindeydi. Boncuklar neredeyse imkânsız denilebilecek kadar ince olan beline kadar uzanıyor daha sonra kayboluyordu. Böylelikle

ince boynundaki ve buklelerinin arasından görülen elmasların değerini düşürmeyeceğini düşündüm. Beni fark etmesiyle birlikte hoşnutsuzca kısılan güzel mavi gözlerine baktım ve hızla kafamı çevirdim. Hiç şüphe yok ki bu kadın bir vampirdi ve bir vampirin gözlerine uzun süre bakmak asla iyi bir fikir değildi.

Ayağa kalktım ve başka bir sürprizle karşılaştım. Neredeyse tekrar düşüyordum –sadece Tony garsonlara on santim topuklu ayakkabı giydirecek kadar sadist olabilirdi– ve bir el beni tutmak için uzandı. Çok tanıdık bir el.

Kadın gibi, kavalyesi de belli ki gece için özel olarak giyinmişti. Adam siyah frak içinde, alçak kesim yelek, beyaz gömlek ve beyaz papyonuyla şık görünüyordu. Cilalı ayakkabıları, gizli küçük mücevherlerinden –saçlarını boyun hizasında atkuyruğu şeklinde tutan tokasıyla uyumlu altın kol düğmeleri– daha fazla parlıyordu. Saklı aksesuarlar beni şaşırtmadı; Mircea gösterişli kıyafetlerden hiç hoşlanmazdı. Beni şaşkınlığa düşüren, göz göze gelmemizle birlikte içimi dolduran bunaltıcı neşe duygusuydu.

Birden onun saf erkeksi güzelliği karşısında tutulmuştum. O kadar zarifti ki, nefesimi tutmak zorunda kaldım. O uzun bacakları, o zarif çizgiler âdeta bir dansçıyı, uzun mesafe koşucusunu ya da her neyse, işte onu andırıyordu; nesiller boyu süren asil bir kanın ürünüydü. Tek bir özellik bu resme uyum göstermiyordu: Dudakları ince aristokrat çizgisine sahip değildi, bir zevk düşkününün dolgun ve güzelce oyulmuş dudaklarına sahipti.

Belki de gen havuzunda ailesinin kabul ettiğinden çok daha fazla köylü geni vardı; lordlarının sahip olduğu görkem ve zarafete sahip olmasalar bile, gülmeyi, dans etmeyi ve aristokratların unuttuğu bir tutkuyla içmeyi bilen insanların. Drakula'nın ateşli bir Çingene kızdan doğduğu söylenirdi, ama ben bazen eski söylentilerin işleri karıştırıp karıştırmadığını ve Çingene kanı

taşıyanın Mircea olup olmadığını merak ederdim. Eğer öyleyse bu ona yakışıyordu.

Eli hafif, kişisel olmayan bir dokunuşla dirseğimin altındaydı, ama bir nedenden dolayı kolumun tamamının karıncalanmasına sebep oldu. Casanova'nın söz ettiği *geis'ı* hissetmeye çalıştım ama bir şey yoktu. Eğer bilmeseydim, ortada büyü falan olmadığına yemin edebilirdim.

Ellerimin belli belirsiz bir şekilde Mircea'nın kalın ipek yeleğini okşadığını fark ettim. Kırmızı ejderhalarla işlenmiş koyu vişne renginde bir yelekti ve renk katmanları, ışık doğrudan üzerine düşmedikçe desenlerin neredeyse görünmez olmasına sebep oluyorduysa da Mircea için biraz fazla cafcaflı görünüyordu. İşlemeler parmak uçlarımda pürüzsüzdü; güzel, girift bir tasarım. Ejderhaların üzerindeki ince pulları dahi görebiliyordum. Daha sonra gezinen ellerim daha ilginç bir şeyi keşfetti; kat kat kumaşın altından zar zor hissedilen, göğüs uçlarının belli belirsiz çıkıntıları.

Parmak uçlarımın, bu minik duyumsamadan aldığı zevk karşısında tüm vücudum titreyerek, hafifçe onlara dokundum. Mircea'nın yakınlarında olmak Casanova'nın baştan çıkarma çabalarının zihin uyuşturucu etkisine benzemiyordu. Kendimi çekebilirdim, sadece o anda yapmayı daha az istediğim bir şey düşünemiyordum.

Mircea da aynı şekilde bir yere kımıldamıyordu. Orada öylece, dalgın bir halde, ama kolumdaki eli beni yavaşça kendine doğru çekerek duruyordu.

Işığın saçlarındaki dansına hayran kalarak gönüllü bir şekilde onu izledim ve birden titrek bir enerji kolumdan yukarı tırmandı. Bir elektrik akımı gibi omzuma kadar çıkıp parmak uçlarımdan sıçramak üzere tekrar indi. Mircea bunu hissettiğinde hafifçe

sarsıldı, ama elimi bırakmadı. Bu his, bizi kolumdaki tüyleri diken diken eden bir duygu sarmalı içinde tutarak aramızda gidip geldi.

Koyu gözler, ben onu incelerkenki yavaşlık ve titizlikle beni süzdü. Bakışlarının verdiği his titrememe neden oldu ve tepkim karşısında Mircea'nın kaşları yukarı kalktı. Eli hafifçe belime doğru kaydı ancak sadece korsemin sert kenarıyla karşılaştı. Dokunuşu, bizi birbirimize bastırırken parmakları şortumun ince satenine kayarak kalçamın kıvrımına doğru indi.

Derin bir nefes almaya ve üzerimden geçen duygu dalgalarıyla başa çıkmaya çalıştım, ama işe yaramadı. Mircea'nın parmaklarının tersiyle yanaklarıma dokunması da yardımcı olmadı. Bir altın parıltısı göz bebeklerinde ışıldadı; deneyimlerime göre bu renk kuvvetli hislerin belirtisiydi. Gerçekten öfkelendiğinde ya da tahrik olduğunda beliren tarçın-kehribar karışımı bir ışık onlara diğerlerinin korkutucu bulduğu, ama benim her zaman güzel olduğunu düşündüğüm uhrevi bir parıltı vererek gözlerini doldurdu.

Birisi kuvvetli bir şekilde boğazını temizledi. Omzumun üzerinden Pritkin'in sesini duydum. "En derin özürlerimi sunuyorum, efendim, hanımefendi. Sanırım aktristlerimizden biri kendini pek iyi hissetmiyor. Umarım size bir rahatsızlık vermemiştir."

"Hiç de değil." Mircea'nın kafası karışmış gibiydi, beni bırakmak için hamle yapmadı.

"Onu dinlenebileceği sahne arkasına götüreceğim." Pritkin beni oradan uzaklaştırabilmek için elini koluma koydu, ama Mircea'nın belimdeki eli sıkılaştı. Gözleri parlamaya başlamış, yeşil ve açık kahverengi lekeler, artan kırmızımsı altın sarısında görünmez olmuştu.

Kadın vampir, "Çocuk pek iyi görünmüyor, Kont Basarab," diyerek Mircea'nın boşta olan kolunu tuttu. "Onu alıkoymayalım."

Mircea onu görmezden geldi. "Kimsin sen?" diye sordu. Aksanı bugüne kadar duyduğumdan daha yoğundu ve ses tonunda benim hissettiğimle, aynı şaşkınlık vardı.

Yutkundum ve başımı salladım. Verebileceğim güvenli tek bir cevap yoktu. Nerede ve hatta hangi zamanda olduğumu bile bilmiyordum, ama kadın vampirin kıyafetinin hafifçe kabarık olduğuna bakılırsa tanıdık bir yerde olduğumu sanmıyordum. Hatta henüz doğmamış olma ihtimalim bile yüksekti. "Hiç kimse," diye fısıldadım.

Mircea'nın eşi daha az zarif bir kişiye yakışır biçimde homurdanarak tepki verdi. Ceketinin kolunu çekerek, "Açılışı kaçıracağız," dedi.

Mircea fark edilir bir duraksamadan sonra elinin uzaklaşmasıyla birlikte aramızdaki görünmez enerji sakız gibi uzayarak beni serbest bıraktı. Eşinin onu koridora doğru yönlendirmesine izin verdi, ama birkaç kez dönüp şaşkınlıkla bana baktı. Aramızdaki enerji, sanki bizi birbirimize bağlayarak uzaklığı kapatan görünmez bir kablo varmış gibi gerildi ama kopmadı. Sonra belli belirsiz görünen ve bir tiyatro locasına benzettiğim bir yere giden küçük, perdeli bir kemerden geçerek gözden kayboldular.

Kırmızı perdeler görüşümü keserek arkalarından kapanır kapanmaz aramızdaki bağlantı koptu. Aniden öyle yoğun bir özlemle çarpıldım ki bu gerçekten acı vericiydi. Sanki birisi mideme beklenmedik bir yumruk indirmiş gibi midemi sıkıştırıp gözlerimin arkasında nabız gibi atan şiddetli bir ağrı yaratmıştı. Pritkin'in beni koridorun sonuna doğru, bir dizi merdivenin, büyük olasılıkla bir dizi locaya çıktığı yere sürükleyişini zar zor fark ettim. Yakınlarda bir yerde bir orkestra akort yapıyordu, ki

bu da neden görünürde kimsenin olmadığını açıklıyordu. Gösteri başlamak üzereydi.

Merdivenler, aralarında derin gölge alanları bulunan fenerlerle aydınlatılmıştı. Saklanma yeri olarak harika değildi, ama umursayamayacak kadar meşguldüm. Ellerim titriyor, yüzüm terliyordu. Kendimi iğne gösterildiği halde dozu verilmemiş bir eroinman gibi hissediyordum. Korkunçtu.

"Ne yaptın sen?" Pritkin'in kısa saçları sanki onlar da bana öfkeliymişçesine dikilirken bana baktı. İfadesi son derece öfkeliydi, ama bunu daha önce de görmüştüm. Ve bu biraz önce olanlarla karşılaştırıldığında neredeyse önemsiz kalıyordu.

"Ben de sana aynı soruyu sormak üzereydim," diye karşılık verdim kafamı toparlayabilmek için boynumu ovalayarak. Diğer kolum, Mircea'nın yokluğuyla birlikte sanki içinde bir delik açılmış gibi hissettiğim midemi kavrıyordu. Bu yaşanıyor olamazdı; buna izin veremezdim. Hayatımın geri kalanını, bir yeni yetmenin bir *rock* yıldızına çıldırması gibi ağzımın sularını akıtarak geçiremezdim. Ben yıldızların peşinde koşan o hayran kızlardan birisi değildim. Kahretsin!

Pritkin beni hafifçe sarstı ve isteksizce gözlerine baktım. Geçmişe sürüklendiğim diğer olaylarda yolculuk, hayatı tehlikede olan bir kişiye yakınlıkla tetikleniyordu. Dürüstçe, "Eğer birileri senin doğumunu ya da benzer bir şeyi mahvetmeye çalışıyorsa, kendimi hiç buna müdahale edecek gibi hissetmiyorum," dedim.

Normalde zaten kırmızımsı olan suratı öfkeyle daha da kızarmıştı. "Bir şeyleri değiştirmeden önce bizi geldiğimiz yere geri götür!" dedi Pritkin.

Bana emir verilmesinden hoşlanmıyordum ama haklı olduğu bir nokta vardı. Ve koridorun diğer ucuna koşup kendimi Mircea'nın kollarına atmak istediğim gerçeği de buradan gitmemiz

için başka bir iyi sebepti. Gözlerimi kapadım ve Casanova'nın Dante'deki ofisine yoğunlaştım ama her ne kadar ofisi net bir şekilde görebiliyor olsam da, beni oraya sürükleyen herhangi bir güç dalgası hissetmedim. Bir daha denedim ama sanırım pillerimin şarj olması gerekiyordu, çünkü hiçbir şey olmadı.

Midem hafiften bulanırken, "Bu uçuşta hafif bir rötar olabilir," dedim. Her tür korku beynimi doldurmaya başlamıştı. Ya ayinde önceki Pythia'nın belirtmeyi unuttuğu bir zaman sınırlaması varsa? Ya güç benim işi sonlandırmamı beklemekten sıkıldığı ve başka birine geçtiği için bir daha asla zaman geçişi yapamayacaksam? İçinde bulunduğumuz zaman her neyse burada sıkışıp kalmış olabilirdik.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Pritkin. "Hemen bizi geri götür!"

"Yapamıyorum."

"Ne demek yapamıyorum? Burada kaldığımız her dakika tehlikeli!"

Pritkin beni yeniden sarsmaya başladı ve sanırım endişelenmeye başlamıştı, çünkü sesi sertleşmişti. İçimde onun için herhangi bir sempati yoktu; ne hissediyor olursa olsun içinde bulunduğum ruh haliyle karşılaştırılamazdı. Pythia'nın sorumluluklarını üstlenmeden önce de hayatım yeterince darmadağın değil miydi? Bu gösteriyi yöneten her kimse, beni başkalarının sorunlarını çözmem için göndermeden önce kendi kişisel sorunlar listemdeki birkaç maddeyi halletmeme izin veremez miydi? Bu hiç adil değildi ve sabrım kalmamıştı. Eğer bir şeyler yapmam gerekiyorsa, tamam. Elinizden geleni ardınıza koymayın.

Kavrayışından silkinerek, "İstersen senin için heceleyeyim," dedim Pritkin'e. "Bizi buraya ben getirmedim. Buranın neresi olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, ya güç beni artık sev-

mediğine karar verdiği ya da gitmeden önce bir şeyler yapmamı istediği için bizi geri götüremediğim." İkincisinden daha emindim, Mircea'nın ayağının dibine düşmemin bir tesadüf olduğunu hiç sanmıyordum.

Pritkin bana inanmış gibi görünmüyordu, ama umurumda değildi. Mircea'nın parlak herhangi bir fikri olup olmadığını öğrenmek için kafamı çevirdim, ama Pritkin'in eli bileğimi mengene gibi kavradı. Dişlerini gıcırdatarak, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi.

"Sorun neyse bulmalı ve üstesinden gelmeliyim, yoksa ikimiz de bir yere gidemeyeceğiz," diye karşılık verdim. "Bu yüzden nerede ya da neden burada olduğumuzu söyleyemediğin sürece, gidip araştırmaktan başka bir seçenek göremiyorum."

"Londra'dayız, 1888'lerin sonu, 1889'un başı."

Tek kaşımı kaldırdım. Kadının giysileri dışında, seçenekleri azaltmak için herhangi bir ipucu göremiyordum. Mircea'nınkiler geniş bir zaman diliminde herhangi bir döneme ait olabilecek standart giysilerdi. Pritkin'in kadın modasında uzman olduğunu öğrenmek biraz endişe vericiydi. Bunu söylediğimde, elime bir kâğıt parçası tutuşturmadan önce bana resmen hırladı.

"Al işte! Birisi bunu düşürdü." Verdiği sarılı siyahlı broşürü incelemek için gözlerimi onun değişmeyen öfkeli bakışlarından ayırdım. Üzerinde kafasını yukarı kaldırmış bir adam ve üç yaşlı kadın vardı. Kadınlar bana Graeae'yı hatırlatmıştı ama bunların saçları daha düzgündü. Broşür Lyceum Tiyatrosu'nun *Macbeth* gösterisine ait bir hatıra eşyasıydı ve üzerinde 29 Aralık 1888 tarihi vardı.

"Pekâlâ, harika. Tarihi biliyoruz. Bu da bir başlangıç, ama bize çok fazla bilgi vermiyor." Kolumu çekmeye çalıştım, bu kez beni kelimeleriyle durdurdu.

"*Geis*'i ne kadar beslersen o kadar güçlenir. Bu çağdaki fahişelerin bile şu an senin üzerinde olandan daha çok kıyafet giydiğini söylememe gerek yok. Herhangi bir karmaşa çıkarmadan bir yere gitmen mümkün değil."

"Nasıl bildin?" Yıllardır üzerimde âdeta bir işaret taşıyor olduğumu öğrenmek rahatsız ediciydi. Benim dışımdaki herkes bunu görebiliyor muydu?

Pritkin tek omzunu silkti. "Sizi ilk kez birlikte gördüğüm andan beri biliyorum."

Durumu değerlendirdim ve denemeye değeceğine karar verdim. "Bununla ilgili bir şey yapamazsın sanırım? Ne de olsa bu işte beraberiz, belki de çok daha net düşünebilirdim, yani..."

"Bunu sadece Mircea kaldırabilir," dedi Pritkin, sahip olduğum o küçük umudu da yerle bir ederek. "Ona bu büyüyü yapmasına yardım eden büyücü bile Mircea'nın onayı olmadan bunu bozamaz. Şu an yapabileceğin en iyi şey ondan uzak durmak."

Kaşlarımı çattım. Söyledikleri Casanova'nınkilerle hemen hemen aynıydı ama ben bunlara inanmıyordum. "Büyüyle ilgili çok fazla şey bilmem, ama ben bile bozulamayacak bir büyü olmadığını biliyorum. Bir yolu olmalı!" Pritkin'in yüz ifadesi değişmedi ama gözlerinde parlayan bir anlık ışık, bana haksız olmadığımı gösterdi. Suçlayıcı bir şekilde, "Bir şeyler biliyorsun!" dedim.

Cevap vermekten kaçınıyor gibi görünüyordu ama sonunda konuştu. Sanırım beni bilgilendirmenin daha hızlı bir çözüm olacağına karar vermişti. "Tüm *geasa*'lar birbirinden farklıdır, ama çoğunun bir ortak noktası vardır. Her birinin içinde bir çeşit... güvenlik ağı bulunur. Mircea kendi kazdığı kuyuya düşmek istemeyecektir, bu nedenle büyüyü herhangi bir terslik olduğunda içinden çıkılabilecek şekilde yapmış olmalı."

"Peki, bu ne olabilir?"

"Bunu sadece Mircea ve büyüyü yapan kişi bilebilir."

Doğru söyleyip söylemediğini anlamak için dikkatlice yüzüne baktım. Sözleri doğru gibi geliyordu, öyleyse neden içimde hikâyenin tamamını anlatmadığına dair bir his vardı? Belki de kimse bunu yapmadığı içindi. "Eğer 1888 yılındaysak Mircea henüz bir şey yapmadı demektir. Henüz bir *geis* yok. Ya da olmamalı," diye ekledim. Ne de olsa ortada bir şeyler olduğu kesindi.

"Kendini daha önce örneği yaşanmamış durumlara sokmak gibi bir alışkanlığın var," dedi Pritkin kaşlarını çatarak. "Daha önce hiç böyle bir hikâye duymadım. Siz ikiniz bu çağda birlikte zaman geçirirseniz neler olabileceğini bilmiyorum. Ama eminim ki sonuçları hoşuna giderdi." Altındaki uğursuz kabarıklıkları küçültmek için uzun paltosunu ayarladı. "Burada kal. Ben etrafa bakıp olağan dışı bir şey var mı diye kontrol edeceğim. Ben bu dönemde yaşadım ve zamana uygun olmayan bir şey olup olmadığını senden daha iyi anlayabilirim. Hemen döneceğim ve seçeneklerimizi değerlendireceğiz."

Tepki veremeden, beni aptal aptal arkasından bakar bir halde bırakarak dönüp gitti. Büyü yapanların normalden daha uzun yaşadığı doğruydu, ama bir yüzyıldan fazla yaşayıp otuz beşten fazla göstermeyecek kadar değil. Onunla tanışır tanışmaz Pritkin'de görünenden fazlası olduğunu biliyordum, ama bu durum giderek tuhaflaşıyordu.

Basamaklardan birine oturup dizlerimi kendime çektim ve eski püskü halının bir parçasına uzun uzun baktım. Kısacık giysilerim üşümeme neden oluyordu ve boynuzlar da baş ağrımı artırıyordu. Boynuzları çıkardım ve onlara baktım. Altın simleri, altındaki sert köpüğü ortaya çıkararak parçalar halinde dökülmeye başlamıştı. Kendimi bu konuda biraz kötü hissettim. Geri

döneceğimizi varsayarsak, dolabını kurcaladığım kızın yeni bir boynuz alması gerekecekti. Tabii hiç geri dönemezsem, kostümün tamamını yenilemek zorunda kalacaktı.

Merdiven boşluğunun gitgide soğumaya başladığını fark ettim, ama önümde aniden bir kadın belirene dek bunu umursamadım. Üzerinde uzun, mavi bir gece elbisesi vardı ve sıradan bir insan kadar gerçek görünüyordu ama bir hayalet olduğunu hemen anladım. Bunu, doğaüstü hislerimin güçlü olmasından çok, kolunun altında taşıdığı kesik baş sayesinde anlamıştım. Koyu kahverengi saçlarına uygun Vandyke tipi sakalları olan baş, soluk mavi gözlerini üzerime dikti.

"Faust üzerine kahrolası bir gelişme!" dedi gözlerini devirerek.

Kadın yüzünde herhangi bir ifade olmaksızın bana baktı, konuşmaya başladığındaysa sesi hiç de memnunmuş gibi değildi. "Neden bizi rahatsız ediyorsun?"

Beni âdeta ikiye ayıran korseyle baş edebildiğim kadar derin bir iç geçirdim. İşte tam olarak ihtiyacım olan şey, kızgın bir hayalet. Bir ruha dönüşmediğime şükrettim, aksi takdirde endişelenmem için çok daha fazla neden olacaktı. Daha önce bedenim olmadan zaman yolculuğu yapmış, başka bir çağda ruh ya da birisinin bedenine sahip olarak var olmuştum. Her iki durumda da bu, kısa bir süre için rahatsız bir kostüme katlanmak zorunda olmaktan çok daha berbat sorunlar yaratmıştı.

Vücudumu geride bırakmam demek, ben yokken ona bakıcılık yapması için bir başka ruh bulmadığım sürece ölümü göze almam anlamına geliyordu. Genellikle uygun olan tek ruh Billy Joe olduğu için, bu özellikle kaçınmaya çalıştığım bir şeydi. Özellikle Vegas'ta, onun en sevdiği kötü alışkanlıklar o kadar yakın olduğu yerde. Bir diğer dezavantajıysa, ruh olarak zaman yolculuğu yapmanın, bir şeyler yapabilmek için birilerinin vücudunu ele

geçirip ondan enerji almadığım sürece enerjimi çok daha çabuk tüketiyor olmasıydı. Ama bırakın bedenlerini kullanmayı, başka birisiyle aynı kupadan içmekten bile hoşlanmazdım.

Pythia'nın mirasçısı olduktan sonra yolculuk sırasında kendi formumu koruma yeteneğine sahip oldum, gerçi bunun da bir dezavantajı vardı. Bir seferinde yolculuk, bedenine sahip olduğum kadının sakatlanmasıyla sonuçlandı –neredeyse kopmuş bir ayak başparmağı–, neyse ki kendi bedenime döndüğümde bu durumdan kurtulmuştum. Ama şimdi başıma bir şey gelirse, bundan kurtulamazdım. Şu anki durumumun tek iyi yanı, hayaletlerin canlılar üzerinde çok fazla gücünün olmamasıydı. Belirli şartlar altında diğer ruhları parçalayabilirlerdi, ancak yaşayan bir canlıya saldırmak, kazandıklarından çok daha fazla enerji kaybetmelerine sebep oluyordu. Yine de kadını kışkırtmanın hiçbir anlamı yoktu.

"Kısa bir süre sonra gideceğim," dedim, bunun gerçek olmasını umut ederek. "Halletmem gereken bir iş var ve sonrasında buradan gitmiş olacağım."

Kesik kafa büyük bir hayal kırıklığıyla, "O halde sen gösteride değilsin?" diye sordu.

Kadının gözleri parlamaya başladığından, "Sadece ziyaret ediyorum," diye hızla cevap verdim. Bu, hayaletler için hiç de iyiye işaret değildi, zira güçlerini çağırdıkları anlamına geliyordu ki bu normalde o gücü size yönlendirmeden önce olurdu. "Gerçekten, gitmek *istiyorum*, ama henüz yapamıyorum. Umarım çok uzun zaman almaz."

Saçları, gücünün artışıyla birlikte yüzüne doğru hafifçe uçuşmaya başlarken monoton bir ses tonuyla, "O kadın da aynısını söyledi," dedi. "Ama şarabı zehirledikten sonra gitmedi. Şimdi de sen buradasın. Bu son bulmalı."

"O kadın mı?" Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Buraya beraberimde getirdiğim tek kişi bir erkek. Belki de onu görmüşsünüzdür. Uzun boylu, sarışın ve Terminatör gibi giyinmiş bir adam? Affedersin," dedim kaşlarının hafifçe çatılmasıyla birlikte. "Demek istediğim bir miktar silahın üzerine uzun bir palto giyiyor. Birazdan burada olacak ve buradan gitmenin bir yolunu bulacağız."

Hayalet sert bir şekilde, "Bizi endişelendiren büyücü değil," diye karşılık verdi. "Asıl tehlike sen ve diğer kadınsınız. Gitmeniz gerekiyor."

Kafa sevimli görünerek, "Korkarım o bir bölgeye ait," dedi. "Görüyorsun ya, çok uzun zamandır buradayız. Bu topraklar, üzerine tiyatro inşa edilmeden çok önce bile aileme aitti ve bu bize para sağlıyor." Neşeli bir kahkaha attı. "Bugünlerde daha eğlenceli. Kahrolası parlementerler tüm tiyatroları, barları, genelevleri ve neredeyse kilise olmayan her yeri kapattılar. Pazar günleri spor yapmayı bile yasakladılar! Ben tüm bunları yaşamadan önce kafamı kesecek kadar naziktiler. Ama sonunda zafer bizim oldu, öyle değil mi?"

"Hı hı." Onu güçlükle dinleyebiliyordum. Gördüğüm her hayalet bana kendi hayat hikâyesini anlatmak istiyordu ve eğer başka şeyler düşünürken başımı sallamayı ve gülümsemeyi öğrenmemiş olsaydım, çok uzun zaman önce kafayı yemiş olurdum. Ve düşünmem gereken çok fazla şey vardı.

Durumum hakkında keşfetmeyi başardığım ve özellikle Billy'nin kulak misafiri olduğu söylentilerden anladığım kadarıyla işleyiş şöyleydi: Eğer benim çağımdan herhangi birisi zaman çizelgesiyle oynuyorsa, bu benim sorunum sayılıyordu. Benim problemimdi ve bunu düzeltmek zorundaydım. Ancak başka zamandan birileri müdahale etmeye çalışıyorsa, bu o kişinin zamanındaki Pythia'nın alanıydı. Eğer bu bilgi doğruysa, beni buraya getiren

benim dönemimden geliyor olmalıydı. Ancak yüzyıllar arasında geçiş yapabilecek yetenekte olduğunu bildiğim tek kişi, bunu şu an gerçekleştirebilecek durumda değildi. Billy bazı hayalet bağlantılarıyla gerekli kontrolleri yapmış ve beni, Myra'da ruh halindeyken açtığım yaraların, bedenine döner dönmez fiziksel yaralara dönüşeceğine dair temin etmişti. Ve Myra'nın böyle bir durumdan bir hafta içinde iyileşip kurtulmuş olmasının hiçbir yolu yoktu.

Eğer hayalet kadının söz ettiği kadın Myra değilse, bu ancak başka bir Pythia olabilirdi. Belki de gücüm beni yanıltmıştı ya da zorlu bir sorunda yardım etmem için çağırılmıştım. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğimden, her şey mümkündü. Eğer o kadını bulabilirsem biraz profesyonel bir nezaket talep edebilir, Pritkin ve beni ait olduğumuz yere göndermesi için yardım isteyebilirdim.

"Bana şu diğer kadının gösterebilir misin? Belki onu gitmeye ve bizi de geri göndermeye ikna edebilirim."

Kadın kararsız göründü, ama kafa yardım etmeye son derece istekli görünüyordu. "Tabii ki gösterebiliriz! Zaten çok uzakta değil! Daha demin şu localardan birinin içindeydi," dedi neşeyle.

Adamın heyecanı kadının karar vermesine yardımcı oldu, kaba bir şekilde başıyla onayladı. "Çabuk ol!"

Hayaletler, kibar bir şekilde içimden geçmeyerek beni merdivenlerden aşağıya doğru takip ettiler, beni Mircea'nınkinin hemen yanında yer alan locaya doğru yönlendirdiler. Perdeleri araladım ve içeri süzüldüm, ama loca boştu. Sahnede ortaçağa özgü, iri, kırmızı çizgili kolları olan ve yeşil gece elbisesi giyen bir kadın dramatik bir şekilde hareket ediyordu. Onu zorlukla seçebilmiştim. Gözlerim, aslında baktığını görmeyen bir insanın edasıyla sahnedeki kadından çok, yaldızlı çerçeveye bakan

Mircea'ya kilitlenmişti. Ben de aynı şeyi hissettim. Ona bir kez bakmam etrafımdaki her şeyin anlamını yitirmesine yetmişti. Daha önce de büyülenmiş ama hiç böyle hissetmemiştim. O zaman yaşadıklarımın sahte olduğunu biliyordum ama bunu umursamamıştım. Oysa bunun *geis*'ten kaynaklandığını bilmeme rağmen inanılmaz derecede gerçek geliyordu. Bana bunu yapmış olmasından nefret edebilirdim, ama ondan nefret edemezdim. Bu düşünce çok saçmaydı.

"İşte orada!" Hayalet suratımın önünde parmağıyla işaret etti. "Şarap çoktan getirilmiş."

İşaret ettiği yerde, Mircea ile sarışının oturduğu koltukların arkasında küçük bir sehpa vardı. Sehpanın üzerineyse içinde bir şişe ve birkaç kadehin bulunduğu bir tepsi konmuştu. "Sen neden bahsediyorsun?" Kendimi gözlerimi Mircea'dan alıp hayalete bakmak için zorladım. Ve bir anda mantıklı düşünmeye başladım. "O şişenin zehirli olduğunu mu söylüyorsun?"

"O kadın, şişenin tamamı içilene kadar kalacağını söyledi, ama belki de gücü kalmaya yetmemiştir." Hayalet ilk kez memnun görünüyordu. Neredeyse, *Biri gitti, biri kaldı,* diye düşündüğünü duyabiliyordum.

Onu görmezden geldim, Mircea'nın başına herhangi bir şey gelmesi düşüncesinin yarattığı panik o kadar bunaltıcıydı ki, buna güçlükle dayanabildim. Locadan dışarı koştum ve orada öfkeli bir şekilde dikilmiş bekleyen Pritkin'le çarpıştım. Dengemizi bulmamıza yardımcı oldu yoksa yere yapışacaktık. "Bırak beni!" diyerek kollarımı canımı yakacak şekilde sertçe tutan elinden kurtulmaya çalıştım. "Oraya gitmem gerekiyor!"

"Ondan uzak durmanı söylemiştim. Aklını tamamen kaybetmek mi istiyorsun?"

Haklı olabileceğini düşünerek, "O halde sen git!" dedim. Bunun iyi bir fikir olmadığını bildiğim halde o locanın içine girmeyi çok istiyordum.

"Orada bir şişe şarap var ve zehirli olabilir. Onu alman gerekiyor." Zehrin bir vampiri öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyordum, ama öğrenmeye de niyetim yoktu.

Önce her zamanki bakışını atmayı denedi, daha sonra ifadesi değişti ve ben başımın dertte olduğunu anladım. "Eğer bunu yaparsam, benimle istediğim kadar, zaman atlamadan, beni öldürmeye, büyü ya da lanet yapmaya kalkışmadan ya da yoluma başka engeller çıkarmadan konuşacağına yemin eder misin?"

Şaşırmıştım. "*Konuşmak* mı istiyorsun?" Biz hiç konuşmamıştık. Birbirimizi bıçakladık, vurduk ve havaya uçurmaya çalıştık tabii, ama asla konuşmamıştık. "Neyle ilgili?" diye sordum endişeyle, ama Pritkin sadece şeytani bir şekilde gülümsedi. Beni köşeye sıkıştırmıştı ve bunu biliyordu. "Pekâlâ. Nasıl istersen. Beni öldürmemeyi, zehirlememeyi Cemaat'e veya başka birilerine sürüklememeyi kabul ettiğin sürece konuşabiliriz. Ayrıca sonsuz süren de olmayacak. Bir saat yeterli, ya kabul et ya da vazgeç."

"Kabul." Takdir etmem gerekir ki pazarlık yapıldıktan sonra vakit kaybetmedi; beni hemen bıraktı ve perdeden içeri kayıp gitti. Birkaç dakika boyunca tedirgin bir şekilde bekledim, hiçbir şey olmadı. Sonunda daha fazla dayanamadım ve en azından neler olup bittiğini görmek için boş olan locaya gittim. İyi görünmüyordu.

Sahnede sarkık bıyıklı sıska bir Macbeth "aklın hançeri" monoloğuna başladığı sırada, locada, Pritkin'in gırtlağında sarışına ait gerçek bir hançer vardı. Hemen arkasında dikilen Mircea sayesinde seyircilere görünmüyordu ama benim locam daha yakındı; onları net bir şekilde görebiliyordum.

Pritkin'e nasıl yardım edebileceğimi düşünemeden Mircea'nın şişeyi açmaya başlamasıyla işler daha da vahim bir hal aldı. Gözleri büyücüdeydi ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Bu bakıştan hoşlanmamıştım. Mircea her zaman cezanın suça uygun olması gerektiğine inanan birisi olmuştu. Eğer Pritkin'in onları zehirlemeye çalıştığına karar verdiyse, şişenin tamamını büyücünün gırtlağından aşağıya döküp olacakları izleyebilirdi.

Normalde Pritkin böyle bir durumdan kendi başına kurtulabilirdi ancak olup bitene dikkat çekmemeye çabalıyordu. *Zaman çizelgesi bütünlüğü* kavramına bağlılığından etkilenmiştim ama bunun için öldürülmek biraz fanatiklik gibi görünüyordu. Ben Pythia'ydım –en azından geçici olarak– ve o kadar ileri gitmeye niyetim yoktu. Normalde Pritkin'in ölümü için çok fazla üzülmezdim, ama o locaya ben istediğim için gitmişti. Ölürse bu biraz da benim hatam olacaktı.

Derin bir iç çektim ve bileğimi kaldırdım. Hafifçe parıldayan bir hançer resmen bilekliğimden fırladı ve kolumun yanında havada durdu. Bir dövüş gerçekleşmesi ihtimaliyle heyecanlı bir şekilde vızıldanıyordu ama ben bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Diğer şeylerin yanında, şişeyi kırmak yerine Pritkin'e saplanmaya karar verebileceğinden de korkuyordum. Bildiğim kadarıyla ortak bir geçmişleri vardı ve henüz aynı tarafta savaşmış değillerdi.

Sert bir şekilde, "*Sadece* şişeyi parçala!" diye emir verdim. "Büyücüye saldırma, sonrasında neler olduğunu biliyorsun. Ciddiyim."

Hançer yola koyulmadan önce onay işareti olduğunu umduğum belli belirsiz bir hareket yaptı. Balkonun üzerinden doğruca Mircea'nın Pritkin'in dudaklarına doğru kaldırdığı şişeye uçtu. Hançer, koyu kırmızı şarabın, büyücünün montuna ve Mircea'nın

o ana kadar bembeyaz olan gömleğine yayılmasına neden olarak, kalın camı kolaylıkla kırdı. Mircea kendi etrafında döndü, şişenin üst kısmı hâlâ elindeyken, beni gördü. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, daha sonra şaşkın bir şekilde öylece durdu.

Ne yazık ki hançerim onu örnek almadı ve olayı biraz abartmaya karar verdi. Sahnede Macbeth, gördüğünün bir hançer olup olmadığını soruyordu. Parlak ve ışık saçan hançerim, taş kesilen aktörün suratının önünde durmadan önce, soluk kesilmelerine ve hatta birkaç çığlığa sebep olarak şaşkın kalabalığın üstünden uçtu. Bir an için selam verir gibi eğilip kalktıktan sonra tekrar bana geri döndü. Tiyatroda, aktörün repliğinin kalanını boğarak kulakları sağır eden bir alkış koptu.

İlgi arsızı bileziğimin içinde yeniden erir erimez, zaman yolculuğunun yaklaşmakta olduğuna işaret eden o garip duyguyu hissettim. "Çabuk elimi tut!" diyerek Pritkin'e bağırdım. "Kalkış her an gerçekleşebilir!"

Alkışları sarışın kadından uzaklaşmak için kullanmıştı. Kadın çıkış kapısı ile onun arasında duruyordu. Ama Pritkin bu sorunu kullanılmayan bir koltuğun üzerinden, locaların arasındaki bölmeye atlayarak çözdü. Neredeyse kenardan düşüyordu ama elini tuttum. Bir sonraki saniye, bir kez daha zamanın içinde yuvarlanıyorduk.

3. Bölüm

Beyaz fayansların üzerindeki bir yığının içine iniş yaptık. Ne olduğunu bilmediğim bir şey, şapırtıyla burnumun dibine düştü. Gözlerim soluk pembe şeyi tanımlamak için kısıldı. Ne olduğunu anlamamla birlikte çığlık atıp geriye gittim ve bu sırada Pritkin'in de dengesini bozarak devrilmesine neden oldum. Eski taşların rengi ve dokusuna sahip yamuk yumuk bir el, o berbat şeyi alıp gümüş bir tepsiye geri koydu. Bariton bir ses, "Yabancılar giremez," diyerek bilgilendirdi beni.

Sesin sahibinin uzun ve eğri pençeleriyle servis tabağına doğradığı parmaklara bakmakla meşgul olduğumdan cevap vermemiştim. Belki de bana tepsinin üzerinden bakan ve yosunlu kaya gibi yeşilimsi olan gri surat konusunda daha fazla endişelenmem gerekiyordu. Alnından boynuna kadar inen derin bir yara izi vardı, dar, sarı bir göz bebeğinden ibaret olan tek gözü, alnının ortasındaki alanda iki siyah eğri boynuzla köşe kapmaca oynuyordu; her gün görebileceğiniz bir şey değildi. Ama ben dikkatimi doğranmış parmaklardan ayıramıyordum.

Neredeyse yirmi ya da daha fazla olmalıydı; anladığım kadarıyla hepsi, ekmek parçaları arasına tıkıştırılmış işaret parmağıydı. Her birinin etrafına dikkatli bir şekilde marul yaprakları sarılmış, kırıntılar alınmıştı. Beynimin bir kısmı bunun parmak

sandviçler olduğuna karar verdi. Yutkundum ve kusmak ile histerik bir kahkaha atmak arasında kaldım.

Bakışlarım artık faal bir mutfak olduğunu anladığım yerde gezindi. Taş renkli yaratıklardan bir diğeri –bunun parlak yeşil gözleri ve yarasa kanatları vardı– hemen yanımdaki ocağın başında durmuş, bir şeyleri küçük, parmak şekilli hamurlar haline getiriyordu. Donmuş beynim sonunda kokuyu hatırlayacak kadar çözüldü. "Ah, Tanrı'ya şükürler olsun!" Büyük bir rahatlamayla Pritkin'in yanına çöktüm. "Bu *pâté*!"

Beni ayağa kaldırırken, "Neredeyiz biz?" diye sordu. Ayakta durmakta güçlük çekiyordum; hem nasıl olduysa ayakkabımın bir tekini kaybetmiş olduğum hem de yeşil, dev bir şey bana kuyruğuyla çarparak yanımdan geçtiği için. Üzerinde, kırmızı bir eşarp ve uzun bir şapkayla tamamlanan bembeyaz bir aşçı kıyafeti vardı. Gömleğin göğüs kısmında parlak kırmızı, sarı ve siyah renklerle bana çok tanıdık gelen bir süsleme vardı; Tony'nin renkleri.

"Dante'nin Yeri." Tiyatroda Pritkin'in üzerime düştüğünde konsantrasyonum zayıflamış olmalıydı. Rotamızı biraz şaşmıştık.

"Kumarhanenin burası olduğuna emin misin?" Büyücü, içinde insan gözüne benzemesi için bir kısmı soyulmuş kırmızı turplar yer alan yakındaki servis tabağını süzüyordu. Göz bebeği için zeytin kullanılmıştı ve neredeyse biberler bizi gözetliyormuş gibi duruyordu. Etraftaki her üniformada bulunan ve odanın karşısındaki açılıp kapanan bir dizi kapıdan görünen kalkana biraz daha yakından baktım; çok tanıdık geliyordu.

Antonio Gallina, Michelangelo'nun yaşlı Medici için çalıştığı dönemde, Floransa'nın hemen dışında tavuk çiftliği işleten bir ailede doğmuştu. Ancak iki yüz yıl sonra; İngiliz Kralı I. Charles sanat saplantısına kaynak yaratabilmek için soyluluk unvanları

satmaya başlayınca, çiftçinin usta vampire dönüşen gayrimeşru oğlu kendine bir baronluk payesi alabilecek kadar zula yapmıştı. Ben şahsen armacıların, Tony'nin armalarını tasarlayan adamların tasarımlarını yapmalarından bir gece önce barda fazla zaman geçirdiklerini düşünmüşümdür. Sanırım daha kötü de olabilirdi, ama Tony'nin kalkanının ortasındaki komik, sarı tavuk yeterince korkunçtu. İtalyanca tavuk anlamına gelen soyadı üzerine bir gönderme olması gerekiyordu, ancak şişman hayvan esrarengiz bir şekilde sahibini andırıyordu.

"Kesinlikle eminim," diye karşılık verdim. Ayrıntıya girerdim ama sarkık eşek kulakları saç bandıyla örtülü olan ve yemek pişiren yaratıklardan birisi hızla yanımdam geçti. Ürkmeme ve daha geriye sendelememe sebep olarak pençeli ayak tırnaklarıyla çıplak ayağımın üzerinden geçti. Bu da Pritkin'in minik, siyah kazanlarla dolu bir servis tepsisinin üzerine düşmesine yol açtı.

"Bu *yaratıklar da* ne?" diye sordum. Koşmamız gerekirse diye boynumu kırmamak için kalan ayakkabımı çıkarıp attım. Gözlerimi temkinli bir şekilde hemen önümüzdeki yaratığa diktim, ama dış görünüşüne rağmen pek de tehlikeli değildi. Yaptığı tek şey bir kaşıkla açılıp kapanan kapıları işaret etmekti.

Yanımızdan geçen minik bir şef, "Romlu turta," diye gürledi. Tunik-pantolon şeklindeki standart üniformanın sadece üst kısmını giymişti, ki onun durumunda bu parça yerleri süpürüyordu. Altında, kertenkeleyi andıran uzun bir kuyruk onu takip etti.

Odadaki çoğu yarasa kanatlı, pençeli ve uzun kuyruklu diğer yaratıkları andırıyordu ama benzerlikler bunlarla sınırlıydı. Başları, orada burada bulunan birkaç tüyle kuşlardan sürüngenlerinkine kadar çeşitlilik gösteriyordu. Bazılarının boynuzları, bazılarınınsa sarkık kulakları vardı ve boyları altmış santimetreden, bana ancak göğüs hizasından bakabilecek uzunluğa kadar

değişiyordu. Gözleri farklı şekil ve renklerdeydi, ama hepsi sanki içlerinde güçlü bir ampul varmışçasına parlıyordu. Bu gerçekten sinir bozucuydu; özellikle de bana bir şey hatırlattıkları için ve bunun ne olduğunu bulamıyordum.

Kapılardan geçip kısa bir koridora çıktığımızda Pritkin "*Gargoyle*'lar," dedi. Koridorun sonundaki eski, küçük ama gerçek olamayacak kadar hafif bir kapı, çok daha geniş ve uzun bir koridora açılıyordu. Koridor boyunca meşalelerle aydınlatılmış –tabii ki sahte– ortaçağ silahları, örümcek ağlarıyla bezenmiş zırhlar diziliydi. Dante'nin üst katlardaki koruma kalkanları en düşük seviyedeydi, bu nedenle elektrik bazı anlık cızırtılar dışında iyi çalışıyordu.

Durdum ve sanki her an köşeden birisinin çıkıp üzerine atlamasını bekliyormuş gibi görünen büyücüye baktım. Evren üzerime masallardan, efsanelerden ve kâbuslardan çıkmış yaratıklar fırlatmaya bir son verse hiç de fena olmazdı. "*Gargoyle*'lar diye bir şey yok!" dedim; tam o sırada yaratıklardan ikisi kapıdan bir servis arabasını çekip koridora doğru sürükledi. Zemin taşla kaplanmış görünümü verecek şekilde dekore edilmiş ve ortasına fazla kalın olmayan vişneçürüğü pelüş serilmişti. Çok dekoratif görünmüyor ve servis arabasının tekerleklerinin her temasında arabayı devirmekle tehdit ediyordu. Her ne kadar gözlerim bana başka bir şey söylüyor olsa da, "Bu sadece şık yağmur olukları için uydurulmuş bir isim," diye ısrar ettim. "Herkes bunu bilir."

Pritkin, "Nasıl bu kadar uzun zamandır bizim dünyamızda yaşayıp da bu kadar az şey biliyorsun?" diye sordu. "Tuhaf şeyler görmüş olmalısın. Bir vampirin malikânesinde büyüdün!"

Bu sırada yaratıklar koridorun sonuna gelmiş, asansörün önünde beklemeye başlamışlardı. İçlerinden birisi sivri kuyruk ucuyla asansörün düğmesine bastı. Bir köpeğin yüzüne ve bir

yarasanın vücuduna sahipti. Yanındaki yaratıksa bir metre civarında uzun bir dile ve gri pullara sahipti.

"Philadelphia'daki aşçımızla ilgili en tuhaf şey," dedim şaşkınlık içinde Pritkin'e, "uzun yıllar *heavy* metal dinlemekten neredeyse sağır olmuş olmasıydı. Ama o bir insandı. Tabii..." bir an için durup düzelttim, "... Tony önemli bir misafirine *fettuccine alfredo* sözü verene dek. Aşçı bir şekilde bunu jambon, marul ve domates olarak algılamış. Her neyse, bu yaratıkların katedralleri süslemeye gitmiş olmaları gerekmiyor mu?"

Servis arabasının olduğu yöne doğru ilerlerken, "Ortaçağ katedrallerindeki yaratıklar *gargoyle*'lar değildi, onlar grotesk figürlerdi," diye karşılık verdi.

"Yeter artık! Ne demek istediğimi biliyorsun! Neden buradalar?"

"Yasa dışı yaratıklar," dedi kısaca. "Ucuz iş gücü."

Ona şüpheli bir şekilde baktım. Ancak eğer büyücünün bir espri anlayışı varsa da ben henüz buna dair bir ize rastlamamıştım. "Yaratıklar mı? Peki nereden?"

Huzursuzlandığı zamanki ses tonuyla, "Periler Ülkesi'nden," diye cevap verdi. Bu en azından ben etrafındayken sıkça yaşanan bir durum gibi görünüyordu. "Yüzyıllardır bizim dünyamıza geliyorlar. Yakın zamanda sayıları oldukça fazlalaştı, çünkü Aydınlık Perisi, Kara Peri için bir süredir işleri zorlaştırıyordu. Peri işlerini yürüten büyücüler yasak girişlerden son derece şikâyetçi."

"Yani buraya gelip oda servisinde mi çalışıyorlar?"

Asansör geldi ve yaratıklar etraftaki insanları görmezden gelerek servis arabasını içeri soktular. "Eski dünyada geleneksel olarak tapınakları ve daha sonraki yüzyıllarda büyüyle ilgili yapıları korumaları için görevlendiriliyorlardı. Ancak kalkanlardaki

gelişmeler bu tip bir koruma ihtiyacını ortadan kaldırdı. Aydınlık Perileri'nin aksine insanlar arasında kabul görmüyorlardı, bu nedenle girişleri kısıtlandı." Kaşlarını çattı. "Yani yasal geçişleri."

"Sanırım buralarda ortama bir şekilde uyum sağlıyorlar," diye karşılık verdim, ancak Pritkin beni dinlemiyordu. Yere çömelmiş, sanki koridorun diğer ucundan koca bir ordu çıkmasını bekliyormuşçasına dikkatli bir şekilde etrafa bakıyordu.

"Burada kal," diye emretti. "Ben gidip bu bölgeyi kontrol edeceğim. Geri döndüğümde bana söz verdiğin şu konuşmayı yapacağız. Yoksa bir sonraki karşılaşmamız hiç zevkli olmayacak."

"Zevkli mi? Ne kadar da garip bir kelime..." Cümlemi tamamlayamadım çünkü köşeyi bir anda dönüp video oyunlarındaki karakterler gibi karanlığın içinde kaybolmuştu. Adam kesinlikle kafayı yemişti, ama onu dinlemeye söz vermiştim. Eğer onun ve Cemaat'in yakamdan düşmelerini sağlamanın herhangi bir yolu varsa onu istiyordum.

Mutfağa geri dönmenin pek de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden koridorda oyalandım. Zırhların arasında çirkin duvar halıları yer alıyordu. En yakındaki, bir Tepegöz'ün, ellerinde birer askerle, kanlı ağzından bir kol sarkarak koca bir insan ordusunu yemesini tasvir ediyordu. Zırhlara odaklanmaya karar verdim.

Bu beklediğimden de eğlenceli bir hal aldı. Zırhlar, her birinin üzerinde Latince yazılar bulunan pirinç plakalar taşıyarak tahta platformlar üzerinde duruyordu. Öğretmenimin uygun bir eğitimi neyin oluşturduğu fikri sayesinde büyürken Latince öğrenmek zorunda kalmıştım, ama bu dili sadece okul dışında, hayalet arkadaşım Lauren'la, Tony için özdeyişler uydurarak kendimizi eğlendirdiğimiz zaman kullanmıştım. Lauren'ın en sevdiklerinden biri *Nunquam reliquiae redire: Carpe omniem impremis*'ti (Asla

ikinciler için geri dönme: İlk seferde hepsini al). Bense *Mundus vult decipi* (Her saniye bir asalak daha doğuyor) cümlesini seviyordum. Yine de en uygununun *Recelare pecunia* (Bana parayı göster!) olduğuna karar vermiştik. Paslanmıştım, ama yazılanları anlamam çok zaman almadı. Ve Dante'nin Yeri'ndeki yazılar göründükleri kadar ciddi değildi.

En yakındaki şövalyenin üzerinde, *Prehende uxorem meam, sis!* (Lütfen karımı alın!) cümlesi yazılıydı. Sırıttım ve yürürken tercüme yaparak koridorda ilerledim. En eğlenceli olanlardan bazıları, *Certe, toto, sentio nos in kansate non iam adese* (Biliyor musun Toto, içimden bir ses artık Kansas'ta olmadığımızı söylüyor) ve *Elvem vivere* (Elvis yaşıyor) ve *Estne volumen in amiculum, an solum tibi libet me videre?* (Pelerininin altındaki bir parşömen tomarı mı yoksa sadece beni gördüğün için sevinçli misin?) yazılarıydı.

Pritkin hızla köşeyi dönüp koşarak bana doğru geldiğinde, koridorun ortasında bir şövalyenin önünde çömelmiş, espriyi anlamaya çalışıyordum. Daha ağzını açmadan bir sorun olduğunu biliyordum; peşinde bir sıra homurdanan silah olması durumu ele veriyordu. Havada yüzen silahlardan biri –kısa bir kılıç sayılabilecek kadar uzun bir bıçak– ona doğru hamle yaparken, "Ayağa kalk!" diye bağırdı. Son anda kaçmış olmasaydı kafasını koparabilirdi. Ama bıçak kulağını çizip geçmişti ve kesilmiş kulağından parlak, kırmızı kan sızıyordu.

Bir an için orada dikilip kaldığımı itiraf ediyorum. Olaya benim açımdan bakarsak, Pritkin'i uçan silahlarla çevrili bir halde en son gördüğümde silahlar ona aitti. Kendi bıçağının neden ona saldırdığını kavrayamadan, başka iki figür köşeyi döndü. Onların daha önce Casanova'nın yerinde Enyo'yla savaşan bü-

yücüler olduklarını fark ettim. Aptal bir şekilde, "Seninle değiller mi?" diye sordum.

Cevap verme zahmetine girmedi. Sanki berbat bir dans hareketi yapan birisi gibi kolunu atarak, "Bizi hemen buradan götür!" diye bağırdı. Diğer iki büyücü aniden duraksadı. Uzanan elim hissedilebilir bir enerji duvarıyla karşılaşana kadar nedenini anlayamamıştım. Pritkin'in soluk mavi renkli, yakındaki meşalenin titreyen ışığında dalgalanan kalkanları etrafımızı parıldayarak sarmıştı. "Hemen yap!"

Büyücülerden biri, "Hırsızı bize ver, Pritkin!" dedi. Uzun boyluydu, belirgin bir âdemelması, soluk bir benzi ve ince yapısıyla uyuşmayan bir ses tonu vardı. "O buna değmez!"

Bakışları bana hiç de dostça gelmese de, "Ona adil davranacağız," diye ekledi yanındaki daha iri olan siyahi Amerikalı büyücü. "Fırsatınız varken barış içinde teslim olun."

"Neler oluyor?" diye sordum. Aldığım tek cevap, burnumun bir milimetre ötesinden vınlamayla geçen büyük bir şey oldu. Bir çığlıkla geri sıçradım ve ağır bir topuz hemen yanımdaki zırha çarptı. Eski metal yığını kafama bir kılıç indirmek üzere olduğundan, ucuz atlatmıştım. Topuz, zırhı çökerterek ve sendeleyip duvar halısına çarpmasına sebep olarak göğsünden yakalamıştı.

Neler olduğunu anlayamayarak dehşetle etrafıma bakındım. Topuz, Pritkin'in kalkanlarını sanki orada değilmiş gibi delip geçmişti. Daha da endişe verici olanı, bu şeyi büyücülerin fırlatmamış olmasıydı; arkamızda bir yerden gelmişti, ama orada kimse yoktu. Şövalyelerden birinin silahı eksikti, ama ortalıkta onu fırlatabilecek kimse yoktu.

Bir metal sesi arkamı dönmeme neden oldu ve kısa bir an için büyücülerin yeniden saldırıya geçtiklerini düşündüm. Şimdi daha da acımasız görünüyor olmalarına rağmen, artık ilgi odakları

ben değildim. Gözleri ve silahları zarar gören zırha yönelmişti. Öylece yere düşmek yerine zırh, duvar halısından kurtulmaya çalışıyordu. Üzerindeki ağır malzemeyi atar atmaz, topuzun uzağa fırlattığı kılıcını aramaya başladı. Ama neredeyse kendi boyunda olsa da silahı önce Pritkin kaptı ve yaratığa doğrulttu.

Şövalye soğukkanlı görünüyordu. Kendini doğrulttu ve duvardan bir kalkan çekip âdeta yüz kiloluk bir frizbi gibi üzerimize fırlattı. Pritkin kendini benim üzerime atarak, tam kalkan biraz önce bulunduğumuz yeri yararken bizi duvara yapıştırdı. Kalkan, arka merdivenlere rengârenk tanecikler yağdırarak koridorun sonundaki mozaik camı kırdı.

Pritkin yere yapışıp beni de yanına çekerek kafamı, burnumun sahte taşın ne kadar sert olabileceğini tecrübe edeceği kadar alçakta tutmadan önce nefes alacak vaktim bile olmadı. Gerçi şikâyet etmedim, çünkü birkaç saniye sonra başka bir zırh üzerimizden vızıldayarak geçerken saçlarım dalgalandı. Koridorun sonundaki duvara çarpıp yarısına kadar alçıpana gömüldü.

İki savaş büyücüsü zırhın dikkatini çekecek bir şey yapmış olmalıydı, çünkü ardından pas dökülerek birden onlara doğru ilerlemeye başladı. Şaşkın ve gördüklerime inanamaz bir halde Pritkin'in koluna yapıştım. "O şey nasıl benim kalkanımı delip geçebildi?" İlk zırh neredeyse bir adım önümüze düşmüş, ikincisiyse beni belki yarım santimle ıskalamıştı. Yıldızım konuya ilgi göstermeye karar vermeden önce bir tehlikenin ne kadar yakına gelmesi gerekiyordu?

Pritkin beni görmezden geldi. Ayağa kalktı ve duvara âdeta yapıştığımızda yere düşürdüğü kılıcı aldı. Bu pek de iyi bir hareket olmamıştı. Şövalyenin maskeli suratı derhal bize dönmüştü. Sanırım başka birisinin silahına dokunmasından pek hoşlanmı-

yordu. Aynı anda üç büyücüyle savaşamazdı, ama bir şekilde bu bana kendimi iyi hissettirmedi.

Bu özellikle çok geçmeden koridorun aynı anda kaidelerinden çıkan birkaç düzine metal figürün sesleriyle yankılanmasıyla daha da gerçeklik kazanmıştı. Anlaşılan Casanova'nın söz ettiği iç korumalar topluca harekete geçmeye karar vermişti. Yaklaşmakta olan metal ordu, tam bir senkronizasyon içerisinde, bir ortaçağ korosunu andırıyordu, tek farkıysa ritmi vurgulamak yerine silah omuzlamalarıydı.

Ben yaralı burnumun ve çizik içindeki dizlerimin acısına aldırmayıp ayağa kalkmaya çalışırken, "Cemaat senin kalkanını engellemenin bir yolunu buldu, işe yaramayacaktır," dedi Pritkin kısaca. Herhangi bir zayıf nokta yakalayabilmek için yaklaşmakta olan orduyu gözetliyordu. Gerçekten zayıf bir nokta yakalayabilmesini umuyordum, çünkü en yakındaki şövalyeler ağır topuzlarını neredeyse görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde başlarının üzerinde döndürmeye başlamıştı ve onların tam arkalarındakilerse son derece keskin görünen kılıçlarını kınlarından çekmişti. İşte o an söyledikleri anlam kazandı. Omzumun üzerinden yıldızımın üst kısmına dokundum. Hâlâ oradaydı, ama kabarık çizgileri parmaklarımın altında sakince uzanıyordu.

"Cemaat seni kontrolü altına almadığı sürece onu kaldıramaz," diye ekledi. "Ama işe yaramayacak. Ona güvenme!"

"Ve sen bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Pritkin cevap vermedi. O sırada belinden eski model bir 45'lik çıkarıp en yakındaki şövalyelere ateş etmekle meşguldü. Kurşunların hepsi şövalyelerin bedenine ciddi delikler açarak isabet etti, ama ortada püsküren kan ya da saçılan vücut parçası yoktu. En yakındaki zırhlı kafanın deliklerinden sızan meşale ışığı

nedenini gösterdi; bütün görebildiğim başlığın içindeki boşluk ve uzak duvardaki halının bir parçasıydı. Yaralanacak kimse yoktu.

Pritkin bunu fark etmiş olacak ki silahı yerine koydu ve onun yerine parlak turuncu bir ateş topu gönderdi. Bu, tavandan sarkan bayraklardan birini alev alan eşya parçaları haline getirerek yakacak kadar güçlüydü. Ancak alevler ortadan kalktığında şövalyeler üzerinde etkili olmadığını gördüm. En yakındaki iki tanesi, kalçalarından aşağısı eriyerek birbirine yapışmış bir halde sendelerken üç bacak yarışındaki yarışmacılar gibi görünüyordu. Ama yine de geliyorlardı ve diğerleriyse sadece kavrulmuş ya da yere düşmüştü.

"Silahları tılsımlı," dedi Pritkin ümitsizce, "ve ben kalkanımı bütün gün neredeyse durmaksızın kullandım. Yeteceklerini sanmıyorum ve kumarhanenin kalkanları içinde birkaç büyü işe yarar. Bizi hemen buradan götür!"

Ben de bundan başka bir şey istemezdim, ancak küçük bir sorun vardı. En azından geçici bir süre için büyük bir güce sahip olabilirdim, ama bunu kullanmayı gerçekten istemiyordum. Güç serbest değildi, özellikle de bu miktarda olunca. Büyücülerin etrafında, gücü ödünç aldığın takdirde er ya da geç faturasını ödemek zorunda kalacağını bilecek kadar zaman geçirmiştim. Bunun nasıl bir fatura olabileceğini ya da kim tarafından gönderileceğini bilmemek hoşuma gitmiyordu.

Başka bir çözüm, başka herhangi bir çözüm bulmayı umarak, "Şövalyeler neden bize saldırıyor?" diye sordum. "Biz hiçbir şey yapmadık!" Belki de durumu yanlış yorumluyordum, belki de kumarhanenin korumaları gerçekten de bizi büyücülerden korumaya çalışıyordu. Böyle bir durumda tek yapmamız gereken yollarından çekilmekti.

Pritkin hızla bu umudumu da yerle bir etti. "Andrew ve Stephan kumarhanenin içinde silah çizimleri yaparak otomatik korumayı devreye soktu. Karşılık vermedim, bu yüzden güvende olmalıydık, ama çok fazla yakına geldiler. Korumalar bizi saldırganlarla karıştırdı ve şimdi hedef biziz. Hemen götür bizi!"

Yeni gücümle ilgili düşüncelerimi açıklayacak zamanım olmadı çünkü koridorun diğer ucundaki şövalye tarafından fırlatılan bir mızraktan kaçmak zorunda kalmıştım. Biraz önce durduğum yere, üzerime boyalı mermer parçaları yağdırarak saplanmadan önce diğer tarafa zıplayabilmiştim. Sol yanağımdan sızmakta olan sıvıyı hissettim ve titreyen ellerimle dokundum. Parmak uçlarımda kan vardı ama kalkanım daha önce hiçbir acıya izin vermemişti. Şaşkın bir halde kanlı elime bakakaldım. Doğaüstü bir koruma için bu çok fazlaydı.

"Yap şunu!" diye bağırdı Pritkin.

"Yapamam!" diye karşılık verdim. Ancak tek alternatifin ölüm olduğundan emin olmam halinde kararımdan dönerdim. Eğer herhangi biri bana Londra için fatura göndermiş olsa, makul bir şekilde kendimi isteğim dışında içine sürüklendiğim karmaşadan çıkarmaya çalıştığımı savunabilirdim. Şu an gücü çağırmak için böyle bir bahanem yoktu ve eğer bundan kaçınmam mümkünse, hayatımı birilerine borçlanmak istemiyordum. Bu tür bir borç büyü dünyasının şartlarında son derece kötü olabilirdi.

Pritkin karşı çıkmış olabilirdi, ama şövalyeler hızla ayaklanıyordu. Canlı silahlarını kalabalığın içine gönderdi ve vahşi bıçakları şövalyelere yeni hedefler yarattı. Ben de tam bir topuz Pritkin'in kafasına doğru dönerek ilerlediği sırada onu imha etmek için bileğimdeki hançerleri ekledim. Diğer taraftan üzerine gelen bir mızrağı engellemek için kılıç kullanmakta olduğundan bunu fark etmedi. Pritkin'i dövüşürken görme fırsatını en son

yakaladığımda, bundan keyif alır bir hali vardı. Yüzünde bu kez o ifadeden eser yoktu. Tabii sallanan kulağının bununla bir ilgisi olabilirdi.

Bir çıkış yolu bulabilmek için etrafa bakındım, ama görünürde yoktu. Arka merdivenler bir mayın tarlası gibi kırık camlarla kaplıydı, gerçi bu çok büyük bir engel değildi. Çıplak ayaklarım bundan hoşlanmayacaktı, ama Pritkin o dev kılıcı kaldırabildiğine göre beni de rahatlıkla taşıyabilirdi. Ancak aynı zamanda koridorun o tarafı ile aramızdaki şövalyelerle dövüşebileceğinden şüpheliydim. Aynısı mutfak kapısı için de geçerliydi. Benim gaz gibi bıçaklarım ve hâlâ ayakta olan üç arkadaşının yanında yerde yığılı bir şekilde duran zırhla kapanmıştı.

Pritkin o an için kesinlikle abes olan yumuşak bir ses tonuyla, "Gizli bir merdiven var mı?" diye sordu. "Yerini tespit etmekte zorlanırlar."

"Ben nereden bilebilirim?" Telaş içinde etrafa bakınmaya başladım. Ancak dikkatim şeytani görünümlü bir çift başlı baltayı savurmakta olan bir şövalye tarafından dağıtıldı. Her türlü silah koleksiyonu yapan Alphonse'un odasında da benzer bir şey vardı. Sadece orada dururken bile yeterince tehlikeli görünüyordu; şimdi neredeyse Pritkin'in ya da benim kafamı uçuracak yakınlıktayken daha da kötüydü.

Pritkin, "Duvar halılarını kontrol et!" diye emir verdi zırhın bacaklarına hedef alarak. "Gizli bir kapı olabilir." Bıçağı, devrilmesine neden olarak saldırganlarımızdan birinin bacağından çıktı. Ama zırh kendini kollarıyla ileri sürükleyerek ve kalan bacağıyla da ittirerek gelmeye devam etti. Daha da endişe verici olan, kopan bacağın bedene yetişmeye çalışarak yerde kımıldanmasıydı. Bu şeylerden birini durdurabilmek için tamamen parçalarına ayırmamız gerekiyordu ve onlar, bu düşünce gerçekçi olama-

yacak kadar çok sayıdaydılar, bizdense çok az vardı. Onlardan çok daha önce parçalarımıza ayrılmış olurduk.

En yakındaki perdeyi çektim, ama yalnızca daha çok sahte taşla karşılaşmam dışında bir şey olmadı. Gizli bir kapı bulmak umuduyla duvarı ellerimle yokladım, ama hiç şansım yoktu. Asansöre baktım, ancak uyarı ışığı beş kat aşağıda olduğunu gösteriyordu. Hemen önünde ölüm kalım savaşı veren iki büyücüden söz etmeye gerek bile yoktu.

Ben daralan güvenli bölgemizde diğer halıları yoklarken, kopuk bacak bedeniyle tekrar birleşti. Baldırının üzerindeki metal parça cıva gibi sıvı halini aldı ve iki parça birleşti. Bir saniye sonra, daha önce orada bir yara olduğunu söyleyemezdiniz. Sonunda imkânsız bir durumda olduğumuzu kabul ettim. Parçalara bölünmek bile bu şeyler için bir anlık bir sorundan başka bir şey değildi. Tony cimri herifin tekiydi ama güvenlik söz konusu olduğunda üstüne yoktu.

"Merdiven yok!" diye bağırdım.

Pritkin kendi etrafında dönüp bir başka şövalyenin bacağını kopardı ve dirseğiyle bana çarptı. Kulaklarım çınlayarak boş bir kaidenin önüne düştüm. Beynim gözlerimin önündeki deyimi otomatik olarak tercüme etti: *Medio tutissimus ibis* (Ortada güvende olacaksın). Ilımlılığı tavsiye eden Ovid'den bir alıntıydı ve aşırılıklar evi olan Dante'nin Yeri'nde oldukça tuhaf kaçıyordu.

Oturma pozisyonuna geçmeye çalışırken koridorun diğer ucunda bize doğru gelmekte olan altı şövalye şaşırtıcı bir mesafe katetti. Bu da bize onlar tarafından şişlenmek ya da diğer taraftaki arkadaşları tarafından parçalara ayrılmak arasında bir seçim yapma şansı veriyordu; onları uzun süre oyalayamayacağımız açıktı. Tam sonuçlarını boş verip bizi başka bir yere götürmeye hazırlanıyordum ki ilginç bir şey keşfettim.

Pritkin'in dev bıçaklarından biri yakındaki bir şövalyeyi doğramakla meşguldü. Zırh, az önce bileğinden koparılan yumruğun kavradığı silahını düşürmüştü. Ancak kopan parça yerine dönmek için herhangi bir harekette bulunmuyor, aksine yerde yatmaya devam ediyordu. Birden bu olayı bu kadar net görebilmemin sebebinin şövalyelerden hiçbirinin koridorun ortasında olmamasından kaynaklandığını fark ettim.

Koridorun ortasından geçmekte olan dar halının her iki tarafında gruplaşmışlardı ve halıya dokunmaktan kaçınıyorlardı. Arkamızdaki dövüşe baktığımda aynı şeyin orada da geçerli olduğunu gördüm. Büyücülerin ya da bizim peşimizden gelen şövalyelerden hiçbiri, ortadaki pis görünümlü halıya yaklaşmamıştı. Bir an için ne olursa olsun her zaman bir kaçış yolu bırakan paranoyak Tony'yi alkışlayacak oldum.

Pritkin, dizlerinin üzerine çökerek bir başka kargı saldırısını engellemeye, diğer yandan da şövalyeleri kılıcıyla uzak tutmaya çalışıyordu. Yeterince hızlı olup olmadığına bakmakla vakit kaybetmeden kendimi onun üzerine atıp beraber halının ortasına yuvarlanmamızı sağladım. Pritkin'in sol bacağı ve benim vücudumun sağ tarafı çizginin dışında kalmıştı. Biz daha bir şey yapamadan şövalyelerden biri Pritkin'in bacaklarımın arasına sıkışmış olan baldırına bir mızrak sapladı.

Beni yana doğru iterken arkasından, "Sakın hareket etme!" diye bağırdım ancak o kılıcını şövalyenin beline savurmayı tercih etti. Darbeyle arkaya doğru devrilen şövalye yine de Pritkin'in bacağını acımasızca yaralamayı başardı. Bir an için nefes alamadı ancak hemen sonra yeniden ayaklanmaya çalıştı. Onu âdeta çekiştirerek üzerine tırmandım, yüzünü görebilmek için saçlarını arkaya attım ve metal seslerin hâkim olduğu bu savaşın içinde

kendimi duyurabilmek için avazım çıktığı kadar, "Güvendeyiz!" diye bağırdım. "Ortada güvendeyiz!"

Kanayan bacağını halıya doğru çekip ağırlığımı vücudunun yara almamış tarafına verdim. Her ne kadar yaralanmış olsa da, onu uzun süre tutamayabilirdim. En azından zemine dokunmadığımız sürece şövalyeler bizi görmüyordu. Pritkin şaşkın bir haldeydi, parmağımı takip edip işaret ettiğim deyimi kendi gözleriyle gördü.

Dizlerinin üzerine kalkıp, "Mutfağa geri dönmeliyiz!" dedi. Halının dışında hiçbir şeye dokunmamaya özen gösteriyordu. Bir an için dengesini kaybetti ve beni çok korkuttu. Dikkatli baktığımda nedenini anlayabilmiştim. Pantolonun bacak kısmı kıpkırmızıydı ve kızarmış kulağıyla büyük bir uyum sağlıyordu. O kadar çok kan vardı ki ana damarlardan birinin yara aldığına emindim. Dar ve güvenli yolda ilerlerken elinden geldiğince bana yaslanmaya çalıştı.

Koridorun diğer ucundan, hiç şüphe yok ki savaş büyücülerinin olduğu yönden korkunç savaş sesleri geliyordu. Bu sesleri duymazdan gelmeye çalıştık. Ben kumarhaneye ulaşmaya çabalıyordum. Kendimizi mutfağın içine attık ve, "Ambulansa ihtiyacımız var!" diye bağırdım. Mutfak loş koridordan sonra fazlasıyla aydınlık olduğu için görmekte zorlanıyordum. Ama sayısız parlayan gözün üzerimize dikilmiş olduğunun fazlasıyla farkındaydım.

"Hayır. Ben bununla başa çıkabilirim," diyen Pritkin kapının önüne yığıldı. Ayağındaki botları çıkarmasıyla birlikte bembeyaz mermer taşları kıpkırmızı kan kapladı. Yüzündeki son renk damlası da böylelikle gitti. Hemen yakındaki bir el havlusunu alıp yaranın üzerine bastırdım. Bu bir işe yarasa da yaraması da, onun kan kaybından ölmesini izleyemezdim. "Bizi bir has-

taneye ulaştıracağım," dedim ancak o geri çekildi. "Hayır, ben bu yarayı iyileştirebilirim." Bir şeyler mırıldanmaya başladı ve kan akışı hafifledi. Ancak nefes alış veriş şekli ve yüzünün rengi hiç hoşuma gitmemişti. Sarkmakta olan kulağının yerine âdeta tırmanıp koptuğu yerle bütünleşmesini izlemek de son derece korkunçtu.

Sonunda diğeriyle aynı hizaya gelen kulağı görmezden gelmeye çalışarak, "Neden bir hastaneye gitmek istemiyorsun?" diye itiraz ettim. Birden parçalar yerine oturmaya başlamıştı. "Bir dakika. O büyücüler sadece benim peşimde değildi, öyle değil mi? Cemaat senin de peşinde!"

Pritkin cevap vermedi, mırıltılar halinde büyü yapmaya devam ediyordu. Bir varlığın bize doğru eğildiğini hissettim. Başımı kaldırdığımda kırmızı gözlü, kediyi andıran kulaklarında zarif yakut küpeler olan bir yaratıkla burun buruna geldim. Beni sert ama zarif bir hareketle yana doğru itti.

Şaşkın bir şekilde ayakta durmuş, ona engel olup olmamak arasında kararsızlık yaşıyordum. Hiçbir şey söylemedim. Bunun en büyük nedeni, yaratıktan herhangi bir kötü his almamış olmamdı. Bunun, mücevherleriyle ya da tüylü çenesindeki çikolatalı kremayla bir ilgisi olabilirdi. Tepkisiz kalmak doğru bir karar gibi geldi. Daha çok pençeyi andıran eliyle aniden Pritkin'in yaralı bacağını kaldırdı ve kan içindeki yara kapanmaya başladı.

Her ne yapıyorsa Pritkin'in iyileşmesine yardımcı oluyor gibiydi. Ancak gözlerindeki sis bunun hoş olmadığına işaret ediyordu. Bir şeyler söylemek ister gibi bir hali vardı. Ben de yaralarından uzak durmaya çalışarak hafifçe ona doğru eğildim. "*Me oportet propter praeceptum te nocere* (Prensip olarak sana zarar vermek zorunda kalacağım)," diye fısıldadı.

"Çok komiksin!"

"Tüm o süre zarfında bizi başka bir yere götürebilirdin."

"Bir bedeli olmadan asla."

Pritkin'in gözleri bir an için âdeta yanıp söndü. "Daha nası bir bedel arıyorsun? Ölebilirdin! Ben de ölebilirdim!"

"*Stercus accidit* (Olur böyle şeyler)." O benim berbat La tincemi çözmeye çalışırken ben de başka bir çıkış yolu aramaya başladım. Ne o koridora tekrar ayak basmak ne de bu kadar uğraştıktan sonra bizi başka bir yere kaydırmak istiyordum.

Bulduğum şey son derece tatmin ediciydi. Eğer yaratık hey kelleri konusunda bu kadar önyargılı olmasaydım etrafa daha dikkatli bakmayı akıl edebilir ve koridordaki o sahneyi bize yaşatmamış olabilirdim. Birkaç dev dondurucuyu ve soğutma doğrudan bir yükleme kapısı buldum.

Gün ışığıyla aydınlanan otoparka baktım ve bir an gerçek ten de büyücü iyileşirken kaçmayı istedim. Her ne olursa olsun bunun için zamanım yoktu. Casanova'nın patronunun nerede saklandığını söylemesini sağlamalıydım. Myra'nın onun yanında olduğundan yüzde yüz emin olmasam da, bu yüksek bir ihtimaldi. İkisi de Rus vampir mafyasının lideri, kitaplarda Rasputin olarak bilinen aynı adam için çalışıyorlardı. Kitaplarda yazılı olmayan tek şeyse, bir Rus prensinin onu *öldürdükten* sonra korkutucu ikna yeteneklerini başka şekillerde kullanmayı keşfetmiş olmasıydı. Rasputin, uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra uyuşturucu trafiğini ele geçirmiş, kalpazanlık, yasa dışı sihirli silahlar edinme gibi işlere bulaşmıştı. Doğu Avrupa'daki silahlar onun kontrolü altında satılıyordu. Sonrasında Senato'yu ele geçirerek büyümekte olan imparatorluğuna Kuzey Amerika vampirlerini de eklemeye karar vermiş ve dört Senato üyesini öldürerek bu konuda başarıyla ilerlemişti. Ancak bu, liderleri ele geçirmediği sürece ona bir şey kazandırmıyordu ve Konsül, beklediğinden

daha sert çıkmıştı. Yaşananların soğuk savaştan farkı yoktu ve aslında beni hiç ilgilendirmiyordu. Tabii ki tesadüfen bu savaşın tam ortasına düşmüş olmamın dışında.

Başarısız darbesinden sonra Rasputin ortadan kaybolmuştu. Binlerce büyücü ve vampir onu arıyordu, ancak kimse bir sonuç elde edememişti. Saklanabilecekleri çok iyi yerler olmadığını biliyordum ve Tony ile Myra da aynı zamanlarda ortadan kaybolduğu için bir arada olduklarını varsayıyordum. Myra'nın son karşılaşmamızdaki yaraları iyileşmeden onu bulmak zorundaydım, aksi halde o beni bulmayı deneyecekti. Ve bu durumdan hoşlanacağım konusunda şüphelerim vardı. Ya da kurtulabileceğim!

Yine de bir söz vermiştim. Belki de Pritkin'le aynı tarafta olabilirdik. Böyle bir durumda düşmanımın düşmanı dostum olmasa da, her türlü şansı denemeye razıydım. Bulabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı ve Pritkin ortaya çıktığında Casanova oldukça endişelenmişti. Bu işe yarayabilirdi. Rampadan büyük bir kasa lahanayı iterek çıkaran yaratıkların yanından geçip içeri yöneldim. Ve tüm eğlence işte o an başladı.

4. Bölüm

"Cassie!" Casanova güneşte fazla zaman geçirmemeye dikkat ederek rampadan bana doğru geliyordu. Bir dakika sonra, tembel bir şekilde peşinden gelen üç yaşlı sorumluluğum da arkasında belirdi. Harika! Kısa bir süre için onları unutmayı başarabilmiştim.

Yaratıklar bir an için üçlü büyücüye baktılar ve kulaklarımı kapatmak isteyeceğim kadar yüksek sesler çıkarmaya başladılar. "Saçma büyülerinin nelere yol açtığını gördün mü?" diye Casanova'ya sordum sinirli bir şekilde. "Az kalsın ölüyordum."

"Daha büyük sorunlarımız var."

Enyo'yu bir çubukla dürtmekte olduğu küçük çirkin yaratıktan uzaklaştırdım. Kuşu andıran yaratık ve hemen yanındaki arkadaşı ciyaklayarak içeriye kaçtılar. Eski bir tanrıçayı kızdırmanın pek de akıllıca olmadığını görmezden gelerek Enyo'ya döndüm ve, "Peki ya siz hangi cehennemdeydiniz?" diye bağırdım. "Siz üçünüz sürekli kavga peşindesiniz. Size ilk kez ihtiyacım olduğunda herhalde manikür yaptırmakla meşguldünüz!"

Bu gerçekten de doğruydu. Deino'nun yeni kırmızı tırnakları vardı. Ama dürüst olmak gerekirse barda bana yardım etmişlerdi. Ne yazık ki bunu önemseyebilecek bir ruh hali içinde değildim. Kalkanımı engelleyen Cemaat beni fena köşeye sıkıştırmıştı, artık bunun üzerine düşünmek için zamanım vardı. Sahip olduğum

tek savunma silahıydı ve onsuz olmak beni son derece savunmasız kılıyordu.

Enyo incinmiş görünse de sopanın bende kalmasına izin verdi. Pemphredo ve Deino, ben Casanova'yı kaldığım yerden devam ederek azarlarken etrafımda dolanmayı tercih etti. "Pritkin neredeyse yarı ölü halde ve büyücüler de bize yetişmek üzere..."

Kolumu bir anda öyle kötü sıktı ki çığlık atmak zorunda kaldım. "O nerede?" Çıldırmış gibi paltosunun içinde bir şeyler aramaya koyuldu. "Neden ihtiyacım olduğunda bu kahrolası telefonu bulamıyorum? Ona hemen tıbbi yardım bulmamız gerekiyor!" Bir an için benimle dalga geçtiğini düşündüm. Ancak yüzündeki ifade öyle olmadığı gösteriyordu. Adam gerçekten panik içindeydi.

"Senin neyin var? Ne zamandan beri Pritkin'i önemsiyorsun?"

Casanova beni orada kendi kendimle konuşur halde bırakıp içeri koştu. Ben onu, Graeae'lar da beni takip etti. Enyo yerdeki süpürgeyi alıp ucunu kırdı ve sivri uçlu bir silaha dönüşmesini sağladı. Bu kez ona karışmadım. Ne de olsa yeniden yaşlı kadın formuna dönüşmüştü ve bu haliyle bile kaybetme olasılığı yoktu.

Mutfağa adımımı attığımda yeniden canlanmış Pritkin ve âdeta onu mıncıklayan çılgın Casanova'yla karşılaştım. Büyücü vampiri hızla karşı köşeye fırlattı ve ona yardım eden yaratığa parıltılı gözlerle baktı. Artık ayakta olduğuna göre yaratığın şifası her neyse işe yaradığı ortadaydı.

"Onu benden uzak tut!" diye bağırdı. "Hemen şimdi!"

Casanova güçlükle yerden kalktı. Korkmuş olmasına rağmen kibar davranmaya da gayret ediyordu. "Beş dakika içinde buraya bir şifacı getirtebilirim."

Aklını kaçırıp kaçırmadığını anlamak için vampire dikkatle baktım, kaldı ki büyük olasılıkla öyle olmuştu. Vampir ve büyücülerin, her iki taraf da doğaüstü dünyanın lideri olduklarını iddia etmelerinden dolayı birbirlerine karşı düşmanlıkları vardı. Casanova kadar yaşlı bir vampirin bu savaş büyücüsü için gösterdiği ilgi son derece tuhaftı.

Pritkin öfkeli bir şekilde, "Benim bir şifacıya ihtiyacım yok. Tek isteğim, şu kahrolası *geis*'ın kaldırılması,"diye itiraz etti.

Donakalmıştım. "O bunu kaldırabilir mi?" Öne doğru koştum, bu kadar kolay olabileceğine inanmaya korkuyordum. Graeae'lar da benimle birlikte hareket etti. Ancak ne yazık ki bir cevap alamadım çünkü yaratık heykelleri birden dünyanın sonu gelmişçesine çığlık atmaya başlamıştı. Birbirine karışan sesleri, etraftaki birkaç camı patlatabilecek kadar güçlüydü. Şoke olmuş bir halde kulaklarımı kapayıp dizlerimin üzerine çöktüm, Deino da benim üzerime. Düşmüş müydü yoksa beni korumaya mı çalışıyordu, bilmiyordum. Çünkü dört bir yandan üzerimize pastalar, yemekler ve çeşitli organ biçimlerinde yapılmış köfteler fırlatılıyordu. Fırlatılanlardan biri başının üzerindeki gözün düşmesine neden oldu. Gözün peşinden giderken yaratıkları sağa sola fırlatıyordu. Kız kardeşleri yardım için peşine takılırken ben de kendimi servis masasının altına attım ve Casanova ile Pritkin'le burun buruna geldim.

Casanova sesini duyurabilmek için âdeta çığlık atarak konuşmaya çalıştı. "Orada yaralanabilirsin! Buradan ayrılmana izin veremem!" İki eliyle Pritkin'in sol kolunu kavramıştı. "Mutfak yaratık heykelleri için kutsal bir yer, burayı bir zamanlar tapınakları korudukları gibi koruyorlar. Graeae'ları bir tehlike olarak algıladılar, ama onlara durumu açıklayacağım..."

"Senin kişisel sorunların beni zerre kadar ilgilendirmiyor," diyen Pritkin vampiri gömleğinin boğazından yakaladı. "Geis'i kaldırmak için onu buraya getir, yoksa başın hayal bile edemeyeceğin kadar derde girecek!"

"Hey, burada *geis* sorunu yaşayan benim," diyerek sözünü kestim. "Hatırladın mı? Eğer bir şey kaldırılacaksa önce benimki olmalı."

Pritkin, "Bu seninle ilgili değil!" diye itiraz ederken oldukça sert bir şey önce tepemize, oradan da yere düştü. Bu, küçük eşek kulakları ve tüyleri olan bir yaratıktı. Kıpırdamıyordu.

Onu yanımıza, masanın altına çektim. Nabzını nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum; bir nabzı olup olmadığından bile emin değildim. Bildiğim tek şey, yarasından akan yeşilimsi kanın iyiye işaret olmadığıydı. "Pekâlâ, bu kadar yeter!"

Emekleyerek masanın altından çıkıp ayağa kalktım. Gürültü seviyesi inanılmazdı, aşağıda geçirdiğim birkaç saniye içinde mutfak korkunç bir hal almıştı. Deino gözüne kavuşmuş ancak bu kez başka bir şeyle savaşıyordu. Dört yaratık onu kollarından tutarken bir diğeri kafasına tırmanıp bir oklavayla durmaksızın kafasına vuruyordu. Kan revan içindeki Enyo yakut küpeli yaratığı başının hizasında havaya kaldırmış, odanın diğer köşesine fırlatmak üzereydi. Söz konusu düşüş onu öldürebilirdi. Ya da Pemphredo'nun elinde tuttuğu bıçakların üzerine inmesi yeterli olacaktı.

Derin bir nefes aldım ve çıkarabileceğime inandığımdan çok daha yüksek bir şekilde çığlık atmaya başladım. Yaratıklar beni görmezden geldi. Neyse ki üç Graeae durup merakla bana bakmaya başlamıştı. Hiçbiri üzgün görünmüyordu. Sadece Pemphredo'nun yüzünde yamuk bir sırıtma ifadesi vardı. "Buna bir son verin!"

Bu kez daha normal bir ses tonuyla söylemeyi denedim. "Size savaşmanızı söylediğimde, bu yaratıkları ima etmemiştim."

Pemphredo kıkırdadı, Enyo acıyla baktı ama başı döndüğü için dengesini bulamayan yaratığı yere bıraktı. Deino Enyo'ya yaklaşıp gözü vermesi için uzandı. Enyo bundan pek memnun kalmışa benzemiyordu. Pemphredo da yanlarına geldi ve heyecanla gözü Deino'nun avucundan aldı. Birden neler olduğunu anlamıştım. "Benim üzerimden iddiaya mı girdiniz?"

Enyo servis masasına doğru çöktü ve turptan yapılmış gözlerin düşmesine neden oldu. Neden olduğunu bilmiyorum –çünkü ne de olsa göz olmadan da görebiliyordu– ama göz sırasını kaybetmiş olmak onu çok mutsuz etmişti. Liderlerinin kurtulmasıyla birlikte yaratıklar da savaşa bir son vermişlerdi. Etraftaki yaralılarıyla ilgilenmeye başlamışlardı ve eşek kulaklı yaratık da bunlardan biriydi. En azından kendine gelmiş gibi görünüyordu. İyileşmesini umuyordum, onun için yapabileceğim tek şey, daha fazla sorun çıkarmamaktı. Masanın altına uzanıp Casanova'yı şık kravatından çektim. "Onlara bizim şimdi buradan gideceğimizi açıkla!"

"Kesinlikle öyle bir şey yapmıyoruz!" diyen Pritkin kan içindeki giysileri ve karışmış saçlarıyla bir deliden farksızdı. Enyo'nun serbest bıraktığı dişi yaratığı bulana kadar gözleriyle odayı taradı. "O, *geis'ı* kaldırana kadar hiçbir yere gitmiyoruz!"diyerek yaratığı işaret etti.

Casanova'nın boğuk bir sesle, "Miranda!" diye bağırmasıyla kravatını biraz fazla sıkmış olabileceğimi fark ettim.

Yaratık bize doğru yaklaştı. Kürkle kaplı yüzünü ve vücut dilini anlamak mümkün olmasa da, pek iş birliği yapacak gibi durmuyordu. Son derece asık suratlı bir hali vardı. Belki de boyu göğsüne yetişmediği için Pritkin'in midesini dürttü. "Sen iyileştin. Biz güvendeyiz. İyi alışveriş." Pritkin onu yakalamaya çalıştı

ancak neredeyse imkânsız olabilecek kadar hızlı bir hareketle yaratık elinden kurtuldu. Önce Pritkin'e çatallı dilini çıkardı, sonrasında kollarını birleştirip Casanova'nın arkasına geçerek uzun kuyruğuyla hafifçe yere vurmaya başladı.

Pritkin gururla, "Ben peri işleriyle ilgilenmiyorum," dedi. "Burada bulunmanızın yasal olup olmaması da beni hiç ilgilendirmiyor. Korkmanızı gerektirecek bir şey yok. Şimdi lütfen bunu üzerimden al!"

Kravatını gevşetmeye çalışan Casanova'ya döndüm ve, "Neler oluyor?" diye sordum. Bana hiç de dostane olmayan bir bakış attı. Aslında verdiği tepki bu şartlar altında son derece anlaşılırdı.

"Onu iyileştirmenin karşılığında Miranda varlıklarından kimseye söz etmemesi için Pritkin'e bir *geis* büyüsü yapmış. Eğer Cemaat burada olduklarını öğrenirse sürgüne gönderilirler."

"Hepsi bu mu?" Gözlerimi kısıp Pritkin'e döndüm. Tüm dikkatini Miranda'ya verdiği için bu tepkimi fark etmedi. Üzerimde taşıdığım *geis* düşünülürse, bu küçük büyü için ona acıyamayacaktım. "Eğer onlara söylemeyi düşünmüyorsan ne fark eder ki? Hadi gidelim. O büyücüler her an burada olabilirler."

"O büyüyü kaldırana kadar hiçbir yere gitmiyorum," diye tekrarladı Pritkin inatla. Ses tonu, bende onu tekmeleme hissi uyandırdı. Onun yerine Casanova'yı dürtüklemeyi tercih ettim.

Yalvarırcasına söze başladı. "Miranda..." Ama Miranda onu umursamadı bile.

"Canın cehenneme, Pritkin!" diye bağırdım öfkeyle. "Burada dikilip Cemaat'in peşimizden başkalarını göndermesini beklemeyeceğim. Konuşmak istiyorsan ne âlâ. Gidip konuşalım. Aksi takdirde ben buradan gidiyorum."

Casanova'nın gözleri parladı. "Sonunda mantıklı bir şey söylediniz. Sizin için bir araba çağıracağım," dedi.

Billy Joe uçarak kapıdan içeri girdi. Yaratıkların neredeyse yarısından âdeta dayak yiyerek yanımızda ulaşabildi. Normalde onu görebilmiş olmalarına şaşırabilirdim ancak geçirdiğim bu günden sonra hiçbir şeye şaşırabileceğimi sanmıyordum. "O benimle birlikte," dedim. Miranda Casanova'ya yaratıkların kullandığı tuhaf bir dilde söylenmeye başladı. Hiç şüphe yok ki bir gün için yeterince istenmeyen misafir ağırlamıştı.

"Arabayı unutun!" dedi Billy endişeli bir yüz ifadesiyle. "Ön, arka ve yan kapıları atlayabileceğimiz bir çıkış kapısı var mı? Çünkü hepsi birden gözetleniyor."

"Kim tarafından?" Sırada ne vardı?

Billy dalga geçercesine yanıtladı. "Ah, bilmiyorum! Acaba kimin büyücülerini pataklamış olabilirsiniz? Cemaat sizin burada olduğunuzu biliyor ve tüm güçlerini dışarıda topladı. İki ya da üç düzine büyücü olmalı, sonunda saymaktan vazgeçtim. Barda karşılaştığımız üçlü onların öncü ekibiymiş. Size sakin bir şekilde, bir çeşit teslim olma seçeneği sundular. Ancak onlara karşılık verme şekliniz düşünülürse, artık pek de iş birliği yapmayı düşünmüyorlar diyebilirim."

"Ama önce onlar saldırdı," diye atıldım. Sonra durup söylediğimin gerçekten de doğru olup olmadığını düşündüm. Bardan ayrılmam ile Enyo'yu büyücüleri fırlatırken gördüğüm zaman arasında neler olduğunu bilmiyordum. Pritkin onlarla birlikte olmasaydı tüm bunlar yaşanmamış olabilirdi. Bizimle bir sonraki karşılaşmalarında neden o kadar sinirli olduklarına şaşırmamak gerekiyordu.

Pritkin âdeta zihnimi okurcasına, "Bunun bir önemi yok. Onlar seni ölü olarak ele geçirmek istiyorlar. Bunu onlar için kolaylaştırman sonuçları değiştiremeyecek," dedi.

Yutkundum. Başıma bir kaza geldiği takdirde Cemaat'in arkamdan ağlamasını beklemiyordum ama ölmem konusunda bu kadar istekli olduğunu duymak gerçekten de hoş değildi. İnsanların beni öldürmeye çalışmasına alışmış olduğumu düşünebilirsiniz, yine de bunu kaldırmak hiçbir zaman kolay olmuyordu.

"Ciddi görünüyorsun."

"Öyleyim. Konuşmamız gereken konunun bir kısmı da bunu ilgilendiriyor." Derin bir iç geçiren Casanova'ya baktı.

"Sayısız acil çıkış var ama hiçbiri iyi bir seçenek gibi gelmiyor. Daha önce yaptığını yapamaz mısın, bizi başka bir yere kaydırsana? Korumalar da size saldırdığına göre buraya gelip beni Antonio'yla ilgili bilgi için sıkıştırdığını iddia edebilirim. Daha sonra da ortalığı birbirine katıp gittiğini." Etrafına bakındı. "Ah, evet, hatta bu hiç de yalan olmaz."

"Aklıma gelmişken, bana Tony'nin nerede olduğunu söyleyecektin!"

"Hayır. Benim hatırladığım kadarıyla bunu sana *söylemeyerek* çok iyi bir iş çıkardım." Sanırım bir ara saçıma yapışmış olan çöreği temizlemem için bana mendilini uzattı ama onu görmezden geldim. "Buradan çıkmanız için size yardım edeceğim, *chica*, ayrıca Cemaat'i başımdan atmak için onlara çok güzel yalanlar da söyleyeceğim. Antonio'ya gelince..."

"O vampir..." Miranda bir adım öne çıktı. "O Periler Ülkesi'nde. Bizi buraya o getirdi! Sonra bize ihanet etti. Köle gibi çalışıyoruz!"

Casanova kusacakmış gibi görünüyordu. Sadece kırmızı gözüne odaklandığınız takdirde göze son derece sevimli gelebilen yaratığa gülümsedim. "Teşekkür ederim Miranda, bana ne biliyorsan anlat!"

Bir çeşit omuz silkti. "Anlatacak bir şey yok. O Periler Ülkesi'nde." Casanova'ya döndü. "Cemaat buraya mı geldi?"

Casanova ellerini saçlarının arasından geçirdi. Bir şekilde tüm o yiyecek savaşından korunmayı başarmıştı. Gözle görülür tek hasar, kravatında olan ve benim yarattığım birkaç kırışıktı. "Büyük olasılıkla. Sanırım bugün, istenmeyen misafirler günümüz."

Miranda, "Hayır!" diye itiraz etti. Bir yandan da pençeleriyle kolunu dürtüklüyordu. "İşimiz var. Daha fazla karmaşa istemiyorum!"

Birkaç küçük yaratığın bir şekilde katliamdan hasar almamış bir yük arabasını çekiştirmeye çalıştıklarını, bir diğerininse telefonda homurdanıp sipariş karaladığını fark ettim. Elinin –ya da boynuzlarının– altından çekilmemiz gerektiği konusunda Miranda'yla hemfikirdim. Tam bu sırada yeni bir ziyaretçi içeri girdi. Pritkin'in goleminin içeri adım atmasıyla birlikte güçlükle bastırabildiğimiz uğultu yeniden yükselmeye başladı.

Ellerimle kulaklarımı bastırmak zorunda kaldım. Pritkin goleme bir an için baktı, daha sonra bana döndü. Sanki aralarında sözsüz bir iletişim vardı. Golem zarif bir selamlama hareketinden sonra kıpırtısız bir şekilde orada kaldı. Bunun bir çeşit büyü olduğunu biliyordum. Çünkü her ne kadar kargaşa bitmemiş olsa da, yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. "Geliyorlar. Gitmemiz gerekiyor."

Başımla onayladım. "Pekâlâ. O halde aşk çocuğunu buraya getir de Tony'nin Periler Ülkesi'ne geçiş kapısının nerede olduğunu öğrenelim. Ve sakın bana yalan söyleme," diye Casanova'yı uyardım. "Bir tane olduğunu biliyorum."

"Evet, bir geçiş kapısı var ama ben nerede olduğunu bil-miyorum. Miranda! Yaratıklarını sakinleştirebilir misin lütfen Golem hiçbir şeye zarar vermeyecek! Öyle değil mi?" diye sordu Pritkin'e bakarak.

"Bize doğruyu söylemediğin takdirde verecek," dedim sırıtarak

Şüpheyle golemin göz çukuru diye adlandırabileceğimiz hat-larına doğru baktı. Golemin kanatları, boynuzları ya da diğer tuhaf parçaları yoktu. Kötü yapılmış bir heykeldi, sanki çömlek işe başlayıp sonrasında ne yaptığını unutmuş gibiydi. Ancak boş gözlerini bana çevirdiğinde ben de Casanova kadar rahatsız oluyordum.

"Kahrolası geçiş kapısının nerede olduğunu bilmiyorum," diye ısrar etti Casanova. "Tony cadıları Periler Ülkesi'ne sat-yordu, ancak işin bu kısmıyla ilgilenen özel bir grubu vardı ve ben onlardan biri olmadım. Ortadan kaybolduğunda onların çoğunu da beraberinde götürdü. Kalanlar da geçen hafta gitti. Artık burada kimse kalmadı."

Miranda'ya baktım. "Siz de bir çeşit geçişten gelmiş olma-lısınız. Onu nerede bulacağımı biliyor olmalısınız."

Miranda bilmiyorum anlamında başını iki yana salladı. "Diğer tarafta görebiliyoruz. Ama burada hayır!" diye karşılık verdi. Hemen yanındaki bir yaratığın gözlerini mutfak beziyle bağladı. "İşte böyle!" Gözleri bağlanmış yaratık Pritkin'e, daha doğrusu bacaklarına çarptı. Küçük yaratık ancak buraya kadar yetişebiliyordu. Büyücü bezi açtı ve küçük bir hareketle yaratığı Miranda'ya geri gönderdi.

"Buraya gönderilirken gözleri bağlanmış olmalı,"diye tah-minde bulundu Casanova. "Sanırım Tony büyücülere yakalanma riskine karşı işin nasıl yürüdüğünü bilmelerini istemedi."

Pritkin'e döndüm ve, "Peki ya sen?" diye sordum. "Cemaat'in bir geçiş kapısı olmalı."

"DTİP'dekini kullanıyoruz."

Derin bir iç geçirdim. Son derece mantıklıydı. Doğaüstü Türler Arası İş birliği Paktı'nın kısaltılması olan DTİP'de bir tane geçiş kapısı olmalıydı. Bu büyücüler, vampirler, cadılar, periler ve Periler Ülkesi'nin delegelerinden meydana gelen bir çeşit Birleşmiş Milletler topluluğuydu. İşin iyi tarafı yakında, Vegas'ın dışındaki çölün hemen ortasında bulunuyor olmasıydı. Kötü tarafıysa DTİP peşimde olan varlıklarla kaynıyordu ve bun-lardan hiçbirinin amacı doğum günümü kutlamak değildi. Yirmi dördüncü yaşımı kutlayabilecek kadar hayatta kalabileceğimden dahi emin değildim. Ne yazık ki Periler Ülkesi'ne giden geçiş kapıları gizliydi, diğerlerinin de korunuyor olma ihtimali çok yüksekti. Bir açıdan, bildiğim şeytanla savaşmak daha iyi ola-bileceği için şansımı DTİP'den yana kullanmaya karar verdim. En azından daha önce orada bulunmuştum ve yapısıyla ilgili az çok bilgim vardı.

"Tam olarak nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Hiç olmazsa seçeneklerimi daraltmaya çalışıyordum.

Pritkin bana inanmayan bir ifadeyle baktı ancak söylemeye hazırlandığı şey yukarıdan gelen siren sesleriyle kesildi. Ses ses-sizliğin içinde oldukça hafif yankılanmasına karşın, Casanova sert bir şekilde küfrü bastı. "Büyücüler içeri girdi, bu genel bir alarm."

"İnsanları dışarı çıkarın!" diye emretti Pritkin.

Casanova onu başıyla onayladı. "Bu çoktan yapıldı. Acil bir durum olduğunda standart uygulama bir gaz kaçağı varmış gibi davranmak ve herkesi dışarı çıkarmak. Hem büyücüler insanla-rın önünde hokus pokus numaraları yapmazlar, öyle değil mi?"

"Normalde evet. Ama şu an tek istedikleri onu ele geçirmek" diyerek başıyla beni işaret etti.

Casanova omuz silkti. "İnsanlar yaralanmadığı sürece hav fişekleri gösterinin bir parçası olacak zaten. Burası böyle durum lara hazırlıklı olacak şekilde tasarlandı, daha önce birkaç son yaşamıştık." Pritkin'in kaşlarını çatmasından, olayların rapo edilmediğini anlayabilmiştim. "Hadi hepinizi güvenli bir şekild buradan çıkaralım. Hasar kontrolünü daha sonra da yapabilirim."

"En yakın acil çıkış nerede?" diye sordum.

"Senin sayende birçoğu kullanılamaz halde. En iyi şansın doğrudan Spring Dağı'ndaki bir likör mağazasının bodrumun çıkıyor." Casanova oda servisi telefonuna doğru ilerledi ve sipa rişleri almaya çalışan yaratığın elinden telefonu aldı. Omzunu üzerinden bize bakıp, "Sizi mağazanın arkasında beklemesi içi bir araba ayarlayacağım, elimden ancak bu kadarı geliyor," ded

"Dur bir dakika. Güvenli bir evin var, değil mi?"

"Neden?" Pritkin şüpheyle sormuştu.

"Ah, kahretsin!" dedi Billy.

"Onları da bizimle birlikte Periler Ülkesi'ne mi götürmemi istiyorsun?" diye karşılık verdim.

Billy homurdandı ve parmak sandviçleri midelerine indi mekle meşgul olan Graeae'lara baktı. "Son seferinde olanla düşünürsek, hayır! Kesinlikle hayır!"

Telefon görüşmesinin ortasında olan Casanova'ya baktım "Güvenlik sistemini âdeta orada değilmişçesine geçiyorlar," diy rapor verdi. "Bir grup büyücü sahnenin orada yavaşladı ama ik takım daha var! Ah, *kahretsin*! Elvis'i vurdular. Lütfen bana fark edilmediğini söyle!" diyerek heyecanla konuşmasına geri döndü

"Bir taklitçiyi mi vurdular?" Şaşırmıştım. Büyücülerin insanları hedef tahtası olarak kullanmaları değil, korumaları gerekiyordu.

Casanova başını iki yana salladı. "Hayır, gerçek olanını!" dikkatini tekrar telefon görüşmesine verdi. "Hayır, hayır! Bırakın onarma işiyle ruh çağırıcıları ilgilensin. Onlara ne için para ödüyorum? Bu arada Hendrix'i uyandırsınlar, yedek bir sanatçıya ihtiyacımız olacak!"

Mutfak kapılarının yerlerinden kopup başımın üzerinden uçarak geçmesiyle birlikte konuşmayı daha fazla takip edemedim. Hareket edişini bile göremediğim Pemphredo onları havada yakaladı ve kapıdan oluk oluk içeri akan bir grup savaş büyücüsünün üzerine fırlattı. Enyo beni bir masanın altına sokmaya çalıştı ancak onu bileğinden yakaladım ve, "Biraz eğlenceye ne dersin?" diye sordum.

Bana utangaç bir bakış attı. Hiç şüphe yok ki eğlence anlayışlarımız birbirinden farklıydı. "Ben ciddiyim," dedim ve başımla, tıslayan *gargoyle*'lar tarafından saldırıya uğrayan savaş büyücülerini işaret ettim, görünüşe göre yaratıklar kapının parçalanmasından hoşlanmamışlardı. Büyücüler, âdeta kanatlardan ve pençelerden oluşan bir denizin ortasına kalmıştı. Yine de bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. "Olanların keyfini çıkar, yanlızca kimseyi öldürme yeter!"

Enyo'nun yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. Yılbaşı sabahı hediyelerle uyanmış küçük bir çocuktan farkı yoktu. Bir dakika sonra dev bir servis masasını havaya kaldırıp girişin solundaki büyücülere fırlatmakla meşguldü. O ve kız kardeşleri odanın diğer tarafına, ikinci dalga halinde odaya girmeye çalışan savaş büyücülerinin önüne atıldılar.

Ortalığa kafası karışmış bir halde bakan Pritkin'e döndüm ve, "Bize biraz zaman kazandırdım," dedim. Cemaat'le sorunlar

yaşıyor olabilirdi ama görünen o ki büyücülerin Graeae'ların oyuncağı olması fikri pek de hoşuna gitmiyordu. Büyücüler beni resmî olmayan bir mahkemeye çıkarıp ölümümü hızlandırmayı istediklerinden, bu durum benim açımdan sorun oluşturmuyordu. "Hadi gidelim!"

Pritkin, beni görmezden geldi ve üç kız kardeşin, yüzünü peynir rendesiyle tanıştırdığı büyücüyü kurtardı. Anlaşılan büyücünün kalkanları bu kaçık kadınlara karşı pek de işe yaramamıştı... Sersemlemiş haldeki büyücü başına gelenleri bir daha unutamayacak kadar dersini almıştı.

Pritkin onu tamamen bayılttı ve Miranda'yı kolundan yakaladı. Miranda onu ısırmaya çalıştı ancak Pritkin onu gırtlağından yakalayıp yüzünden uzak tuttu. Bu yine de tırmalanmasını engelleyemedi. Konsantrasyonu bozulmuş olmalıydı çünkü kısa bir süre önce yapmış olduğu sessizlik büyüsü dağılmıştı ve kargaşanın gürültüsünden söylediklerini anlayamamıştım.

Pritkin'in hâlâ şu aptal *geis* büyüsüne takılmış olduğuna inanamıyordum. Büyü bana son derece zararsız görünmüştü. Özellikle de Cemaat yaratıkları şu an itibariyle kendi ellerinde bulduktan sonra. Ama onu iyi tanıyordum, tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Miranda!" Ciğerlerimi yırtarcasına bağırdım. "Hemen şu *geis*'ı kaldır! Casanova sizi büyücülerden saklayacak." Söylediklerim ilgisini çekmişti, kedi gözlerini bana çevirdi. Pençelerini Pritkin'in üzerinden çekmedi ama bu gerçekten de umurumda değildi.

"Söz veriyor musun? Geri gitmeyecek miyiz?" diye sordu.

Kargaşanın içinden zorlukla ilerleyip yanımıza ulaşmayı başarmış Casanova'yı dürttüm ve, "Söz veriyorum," dedim. Panik

olmuş bir haldeydi ancak karşı çıkmasına fırsat vermedim. "Bunu yapabileceğini biliyorsun. Tony'nin burada sayısız deliği var."

Gözlerini devirdi. "*Claro que si!*[7] Şimdi gidin buradan!"

Miranda gülümsedi ve kürkle kaplı suratında oldukça tuhaf bir ifade belirdi çünkü keskin dişleri görünüyordu. "Bunu unutmayacağım." Ve birden Pritkin'in elinde tüküren, tıslayan ve kıvranan bir yün yumağına dönüştü. Pritkin'in omzuna yumruğumu indirdim. "Bırak onu, bize yardım edecek."

Pritkin sonunda Miranda'yı bıraktı ve yaratık ayağa dikilip tüylerini düzeltti. Daha sonra zarif bir şekilde pençesiyle reverans yaptı. Herhangi bir değişiklik fark etmedim, yine de bir şeyler değişmiş olmalıydı ki Pritkin elimi yakaladığı gibi Casanova'nın arkasından koşmaya başladı. Sanki işleri yavaşlatan benmişim gibi sinirli bir hali vardı.

"Size tüneli göstereceğim, ancak acele etmeliyiz. Sizinle birlikte görülmemem gerekiyor." Billy Joe'ya bakındım, ortalıkta yoktu. Kumarhanenin herhangi bir yerinde, oyun başında olmamasını diledim. Gerçekten yoğunlaştığı takdirde eşyaları hareket ettirebiliyordu ve kumarhane oyunları en favori eğlencesiydi.

Golem önümüzde dikildi. Göğsünde bir et satırı saplıydı ancak farkında değilmiş gibi bir hali vardı. Soğuk odaya doğru koştuk ve Casanova bir marul kasasını kenara çekti. Kalın bir duvara benzeyen yeri işaret etti. "Buradan geçin. Araba çoktan oraya vardı ve sürücü anahtarları vermek için sizi bekleyecek. Kasada saklamamı istediğiniz bir şey varsa bana verin ve hemen gidin!"

"Onları sürücüye vereceğim. Bak, yaptıkların için gerçekten teşekkür..."

---

7 (İsp.) Elbette. (ed.n.)

Casanova sözümü bir reveransla kesti. "Sadece bu mekân tekrar o aşağılık herif için çalıştırmamı engelle yeter!" dedi sı rıtarak.

"Anlaştık!" Sözümü sonuna kadar tutabilmeyi umuyordum.

Uzun, boğucu koridorun sonunda bizi bekleyen adam yeni lüks bir BMW'ye yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve belli ki beklemekten çok sıkılmıştı. Bir an için nefesim kesildi. Zihnimde ateşli geceler, kırışık çarşaflar ve mükemmel bir sek canlanmıştı. Bunun tek nedeni, seksen yaşın altındaki her kadın ellerini arasında dolaştırmak için yalvartacak kadar dolgun ola siyah kıvırcık saçları değildi. Bunun için atleti, kaslı vücudu, da kot pantolonu, tişörtü ya da hafif yanık teni de geçerli bir sebep Bu aniden gelişen bir çekimdi. Koyu gözleri beni kendine çeki yordu ve ben tüm bunların gerçek olamayacağının farkındaydım. Bir erkeğin dış görünüşüne hayranlık duyabilirdim ancak onu on saniyeden kısa bir süredir tanıyorsam bu benim için pek de sık yaşanan bir durum değildi.

Incubus, diye düşündüm. Ağzım neredeyse kurumuştu. Vücudumun gösterdiği ilgi göz önünde bulundurulursa, bu son derece güçlü bir yaratıktı. Yutkundum ve gülümsemeye çalıştım.

O da hemen gülümseyerek karşılık verdi. Hiç de düzgün olmayan giysilerimi baştan çıkarıcı bir bakışla süzdü. "Elemanlarımıza yaptığımız indirimden haberin var mı, *querida*?[8] Tüm servislerde yüzde yirmi."

"Bizi Casanova gönderdi," diye karşılık vererek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Ah, tabii ki. Benim adım Chavez. *Düşleri gerçekleştiren* anlamına geliyor."

8 (İsp.) Sevgili. (ed.n.)

Bana tüm rüyalarımı gerçekleştirmeyi teklif etmeden önce sözünü kestim. "Pekâlâ, güzel ama hemen gitmemiz gerekiyor."

Yanında bir başka arkadaşının daha olduğunu fark etmiştim. Herhalde onu geri götürmek için gelmişti. Sarışın, yakışıklı adam Dante'nin beyzbol şapkalarından birini takıyordu. Delikli tişörtünün arasından görünen yanık ten, kaslı bir vücuda aitti. Parlak, üstü açılabilen spor bir arabanın şoför koltuğundan bana neşeli bir şekilde gülümsedi. Yüzündeki ifade kumlu battaniyeleri, tuzlu, rüzgârlı ve tutkulu geceleri düşünmeme sebep olmuştu.

Orta Batı'ya özgü bir aksanla, "Merhaba, ben Randolph," dedi ve güçlü bir şekilde elimi sıktı. "Ama bana Randy diyebilirsin. Herkes öyle der."

"Buna hiç şüphem yok."

Sonunda beni dinlemelerini sağlamak için Chavez'in kartvizitini, üç adet broşürü ve yakın zamandaki özel bir geceyle ilgili el ilanlarını almak zorunda kaldım. Randy'yi, Pritkin'i alıp bir arkadaşının onunla ilgileneceğini söylediği bir dövmeciye götürmesi için ikna ettim. Yaralarının çoğu kapandığı için hikâyesini hiç de inandırıcı bulmamıştım. Belki de arkadaşı sayesinde bir duş alabilir ya da yeni kıyafetlere kavuşabilirdi. Üzerindeki tüm o kan lekeleri çok daha dikkat çekmesine neden oluyordu.

"Peki ya sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Pritkin şüpheli bir şekilde.

"Konuşacağımızı söyledim ve konuşacağız da," diye ona söz vererek Chavez'in yanındaki BMW'nin içine atladım. "Seninle sonra buluşacağım. Ama etrafta bu giysiler içinde dolaşamam."

Biz konuştuğumuz sırada Billy ortaya çıkıp arka camda uçmaya başlamıştı, bir bakışla buna son vermesini sağladım. Büyücüye güvenmiyordum. Pritkin ve Cemaat'in arası bozulmuş

gibi görünse de bu bir tuzak da olabilirdi. Ben kendi işlerimle uğraşırken onu takip edecek bir çift göze ihtiyacım vardı. Billy yüzünü ekşitti, avucumun içine küçük, metal bir şey bıraktıktan sonra Pritkin'in arkasından uçtu.

"Oteline geri dönemezsin." Bu söz ağzından bir tavsiyeden çok, emir gibi çıkmıştı.

"Sence bunu yapamaz mıyım?" diyerek onu itip arabanın kapısını kapadım. "Chavez beni alışveriş merkezine götürebilir. Giyecek bir şeylere ihtiyacım var. Vegas için bile üzerimdekiler fazlasıyla korkunç." Son derece rahatsız olduklarını söylemeye gerek bile yoktu. "Kibar bir şekilde rica edersen sana öğle yemeği için bir şeyler bile alabilirim." Pritkin kaşlarını çattı. Ancak onunla gitmem için beni zorlama şansı yoktu. Bir an durduktan sonra Chavez tarafından ezilmemek için bir adım geri attı. Bu, Pritkin'le iletişimimiz düşünülürse beni onayladığı anlamına gelebilirdi, yani işlerimi bitirdikten sonra bir öğle yemeğini hak etmişti.

Chavez'e döndüm ve, "Buz patenine gitmem gerekiyor," dedim. Böylelikle, arabanın mükemmel müzik sisteminden salsa melodileri dinlerken içki mağazasının hemen arkasındaki yola yöneldik. Chavez bana şaşkın bir bakış attı ancak bir şey sormadı. Sanırım Casanova'yla birlikte çalışmak ona gereksiz sorular sormamayı öğretmişti.

Vegas'ın çok iyi bir otobüs sistemi vardı ancak istasyonda kullanabileceğiniz kilitli dolapları yoktu. Bu nedenle eşyalarımı saklamak için daha güvenli bir yer tercih etmek zorunda kalmıştım. Onları otelde bırakmak hiç de mantıklı bir fikir gibi görünmüyordu. Ne de olsa vampirler ya da büyücüler yerimi kolaylıkla bulabiliyordu. Her gün otel değiştiriyorduk. Sahte bir isim kullanıyordum. Ancak DTİP'in kaynakları düşünüldüğünde, yaptıklarımız pek de işe yaramıyordu. Tüm hafta boyunca her

seste yerimden sıçrar ve sürekli arkama bakar bir hale gelmiştim. Bunun diğer nedeni de yeni uzmanlık alanımın kumarhane dolandırıcılığı halini almış olmasıydı.

Billy, zar ve rulet toplarının istediğim yere düşmesini sağlayarak benim nakit para kazanmama yardımcı oluyordu. Bu konuda kendimi iyi hissetmiyordum. Ancak banka hesaplarıma ya da kredi kartlarıma dokunmaya cesaret edemezdim. Birileri beni takip ediyor olabilirdi. Artık herkes ve en büyükler Vegas'ta olduğumu bildiğine göre herhangi bir ATM'den para çekebilirdim. Ama alışveriş konusunda yalan söylemiştim. Dante'nin Yeri'ne gitmeden önce çantama yedek kıyafetlerimi, cüzdanımı ve Senato'dan yağmaladıklarımı tıkmayı akıl edebilmiştim. Çanta buz patenin salonundaki bir dolabın içinde kilitliydi ve anahtarı da Dante'nin lobisinin karanlık bir köşesine atılmıştı. Billy'nin anahtarı getirme konusundaki hevesi düşünülürse, o da içindekileri kullanma konusunda en az benim kadar heyecanlıydı.

Buz pateni salonu, çölün sıcak günleri için oldukça popüler bir mekândı. Tam da biz geldiğimiz sırada ücretsiz kayma kampanyası başladı. Eğlenceli bir aktivite arayan bir grup turist bizimle birlikte kapılardan içeri aktı. Buz pateni salonunun alt katında yiyecek bölümü vardı. Chavez ben çantamı alırken yiyecek bir şeyler almayı önerdi. Yiyeceklerin parasını ödemeye kalkışınca bana kahkahayla karşılık verdi. "Yine de bana başka şeyler için ödeme yapmandan son derece mutlu olabilirim, *querida*."

Teklifine evet dememek için koşar adımlarla yanından uzaklaştım. Kadınlar tuvaletine girdim. Spor ayakkabılarımı, hâkî rengi şortumu ve parlak kırmızı tişörtümü giydim. Görüntüm pek hoş olmasa da çıplak ayaklı ve yarı giyinik halimden çok daha başarılıydı. Her ne kadar Pritkin'in kanı kırmızı satende fark edilmese de Vegas'ta bile insanların meraklı bakışlarına maruz kalmıştım.

Geri döndüğümde Chavez, uzattığı iki torba yemeğin karşılığında gülümsemeden daha fazlasını alması gerektiğini unutmuş bir kasiyerle flört ediyordu. Chavez'in çok rahat, masrafsız bir hayat sürdüğüne emindim. "İyi görünüyor muyum?" diye sordum. Üzerimde hâlâ yemek savaşından kalma bir kanıt olup olmadığını merak ediyordum. Gözleri yeni giysilerimi incelerken, "Tabii ki hayır!" diye karşılık verdi. "*Esta bonita!*[9] Sen her şeyin üstesinden gelebilirsin."

Saçlarım hâlâ pasta kalıntılarıyla yapış yapıştı. Giysilerim evsiz bir insanın bile tercih etmeyeceği kadar buruşuktu. Bu yorumunu oldukça kibar bir yaklaşım olarak kabul etmiştim. Chavez büyük ihtimalle, kadınlara ciddi anlamda kötü bir şeyler söyleme yeteneğine sahip değildi. Üstelik bu kadın ne halde olursa olsun! Bu, işi açısından kötü sonuçlar doğurabilirdi.

"Teşekkür ederim, artık..." Birden durdum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Gözlerimi, buzun üzerinde kayarak önümüzden geçen adamdan alamıyordum. Bir an için onun Tomas olduğunu sanmıştım. Aynen onun gibi atletik bir vücuda, beline kadar inen siyah saçlara ve bal rengi tene sahipti. Peşinden gelen küçük bir kız çocuğunu yakalamak için arkasını dönene kadar yüzünü görememiştim. Tabii ki o değildi. Onu son kez gerçekten gördüğümde kırık bir boyunla başını dik tutmaya çabalıyordu.

"Neyin var, *querida?* Hayalet görmüş gibisin."

Benim için Tomas'ı görmenin hayalet görmekten çok daha travmatik olacağını ona söyleyebilirdim ama sustum. Eski oda arkadaşım, konuşmaktan hoşlanmadığım konuların başında geliyordu. İki şeyin karşılığında Rasputin'e DTİP'i koruyan kalkanların anahtarlarını vermişti. Bu iki şey birbiriyle bağlantılıydı; sahibi olan usta vampiri öldürmesine yardım etmesi ve benim

9 (İsp.) Bu güzel. (ed.n.)

üzerimde kontrol sağlaması! Özgür olmak istiyordu. Böylece eski ustasının hakkından gelebilecekti. Eski usta vampirinin Latin Amerika Senatosu'nun başkanı Alejandro olduğu düşünülürse, yardıma ihtiyacı olabileceği kesindi. Belki bir gün, beni sadece bir silah olarak kullanmaya kalkışmayacak bir adamla tanışabilirdim. Ama bu konuda ne kadar şanslı olduğum düşünülürse buna pek ihtimal veremiyordum.

İşler pek de Tomas'ın planladığı gibi gitmemişti. Savaştan kurtulmuş olduğunu varsayıyordum. Ne de olsa birinci derece bir vampiri öldürmek kolay değildi. Ancak DTİP'in cezasından kurtulup kurtulamadığını bilmiyordum. Chavez bana doğru eğildi. "Yakışıklı bir adam. Siz Amerikalıların deyimiyle, çekici!"

Bir an için ona baktım. Kayan figürü takip eden bakışları baştan çıkarıcı, hatta fazla ilgiliydi. "Sen bir *incubus* değil misin?" Ben daha çok dişi eşleri tercih ettiklerini sanıyordum. Casanova'nın etrafında takılan herhangi bir erkek *incubus*'a rastlamamıştım.

Chavez, Latin edasıyla omuz silkti. "*Incubus, succubus,*[10] hepsi aynı!"

Anlayamamıştım. "Efendim?"

"Bizim türümüzün belirli bir cinsiyeti yok, *querida*. Şu an için ben erkek bir bedene sahibim. Daha önce birçok kez kadınların vücuduna da sahip oldum. Benim için hepsi aynı." Biraz daha yakınlaşıp parmağını çenemde dolaştırdı, gözleri daha da aydınlanmıştı. Bu çok hafif bir dokunuş olmasına rağmen titrememe neden olmuştu. "Ne de olsa zevk, zevktir!"

Kelimeleri, saf tutkuyla birlikte içime işlemişti. Dokunuşu Casanova'nınki kadar etkileyici değildi, *geis*'ın ilgisini de çekmemişti. Aslında basit bir davetti. Ne eksik ne fazla... Buna, onu

10 (Lat.) Ortaçağda erkeklerin rüyalarına girerek, kadın formunda onları baştan çıkaran bir tür iblis. (ed.n.)

tercih ettiğim takdirde zevk dolu anlar yaşayacağıma dair ufak bir bilgilendirme de diyebilirdik. Öfkelenmiştim ama kızgınlığım Chavez'e değildi. Görünen o ki bu yaşadıklarımdan sonra, aşk hayatımda bir rahibeden bile daha az kontrole sahiptim. Aklımı kaybedip hayatımın geri kalanını Pythia'nın kölesi olarak geçirmeye karar versem bile, bunu tek başıma yapma şansım yoktu. Delirmeyi göze almadığım sürece buna karar vermek bile elimde değildi. Mircea kontrolü ele almak için her şeyi yapmıştı.

"Seni şaşırttım mı?" Yüzünde meraktan çok keyifli bir ifade vardı. Ona, Tony'nin malikânesinde büyüdükten sonra beni çok az şeyin şaşırtabildiğini söyleyebilirdim ancak omuz silkmekle yetindim.

"Bu ilk kez başıma gelmiyor. Sevgilim hem bir vampir hem de erkek, işte bu yüzden tepkilere alışkınım..."

"Vampirler ve *Incubus*'ların bu kadar iyi anlaşabildiğini bilmiyordum."

"Genelde anlaşamayız. Ben daha rahat bir yapıya sahibim," dedi neşelenerek.

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. "Artık gidebilir miyiz?"

Chavez çantamı almaya çalıştı ama yiyecek torbalarını taşıdığını bahane ederek ona engel oldum. Bu her ne kadar erkeksi yapısına ağır gelmiş olsa da, umursamadım. Güvenli bir şekilde arabaya döndükten sonra çaldığım kostümü kalan siyah kutunun içine koydum. Graeae'ların boş kutusunu başka bir tarafa ayırdım. Onunla ilgili planlarım vardı.

"Casanova bunları benim için güvenli bir şekilde evinde saklayacağını söylemişti ve bana elbiseleri... ödünç veren kızdan ücret almayacak." Motoru çalıştıran Chavez'e giysileri uzattım.

"Ona ileteceğim, yine de sanırım bir süre oldukça meşgul olacak." Benden tarafa etkileyici bir bakış attı. "Arkanda oldukça büyük bir etki bıraktın, *querida*. Sanırım Dante asla eskisi gibi olmayacak." Giysi yığınını arka koltuğa fırlattı, bir an için gözüm deri koltukların üzerindeki şeylere kaydı. Bir kez daha kutuları kilitli dolaplarda bırakıp DTİP'e haber vermenin daha doğru bir hareket olup olmayacağını düşündüm. Ancak Senato bir savaşın içindeyken onlara neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda verdikleri kararlara güvenmiyordum. Casanova etrafta Graeae'lar gibi koşuşturan başka misafir istemezdi, bu nedenle kutular onunla birlikte güvende olacaktı. En azından onlarla ne yapacağıma karar verene kadar!

Chavez büyük olasılıkla Pritkin'in temizlenmekte olduğu dövmecinin önünde durdu. Arabadan inmeye çalışırken elimi tuttu. "Ne planladığını bilmiyorum *querida*, ama dikkatli ol. Büyücülere asla tam olarak güvenemezsin, beni anlıyor musun? Özellikle de bu büyücüye. Onunla uğraşırken söyleyeceklerimi sakın unutma! *Masum bir çiçek gibi görün ama çiçeğin altındaki yılan gibi çevik ol.*" Son dizesinin üzerine ona şaşkınlıkla bakakalmıştım, oysa Chavez kahkahalar atıyordu. "Benim sadece iyi bir görüntüden ibaret olduğumu mu sanmıştın?"

"Sende kartım var, değil mi? Yardımıma ihtiyacın olursa beni ara." Gülümsedi, dişleri yanık tenine zıt bir beyazlığa sahipti. "Ya da başka bir şey için de olabilir. Cassie, senin için ücretim pazarlığa açık."

Gülümsedim. Ardından Chavez arkasında koca bir toz dumanı bırakarak gitti. Gözden kaybolduktan sonra, bir anda adımı nereden biliyor olabileceğini merak ettim. Kendimi tanıtmaya fırsatım bile olmamıştı. Umursamamaya karar verdim, ona adımı Casanova söylemiş olmalıydı.

5. Bölüm

Dükkândan içeri elimde yiyecek torbaları ve çantayla girdim. İçerisi de neredeyse dışarısı kadar sıcaktı. Camdaki havalandırma sisteminden çıkan seslere bakılırsa makine son anlarını yaşıyordu. Dükkânda yankılanan bu umutsuz ses dekorla da son derece uyumluydu. Mekânda lekeli tavan karoları, kahverengi bir halı ve yine koyu tonlarda bir tezgâh vardı. Sadece yüzlerce farklı renkteki dövme tasarımı oraya canlı bir hava katıyordu.

Tezgâh dükkânın ön ve arka bölmesini ikiye ayırmıştı ancak kahverengi bir perdeden dolayı arka kısmı görmem mümkün değildi. Ortalıkta kimse olmadığı için zili çaldım. Bir yandan da kaşlarımı çatmama sebep olan *Kristal Bakış* dergisinin son sayısına göz attım. Doğaüstü Cemiyeti içerisinde kendisini özgür düşüncenin muhafızı ilan etmiş olan dergi, yine her zamanki gibi çığırtkan bir manşet atmıştı: DRAKULA VEGAS'TA GÖRÜLDÜ– AVRUPA'NIN KÂBUSU YAŞIYOR! Evet, o büyük bir olasılıkla Caesars'ın oralarda bir yerde, havuz kenarında oturmuş, Elvis'le birlikte *dolunay tartı* yiyor olmalıydı. Dergiyi tezgâhın gözle görülmeyecek bir tarafına itekledim. En azından henüz benim adımı dillerine düşürmemişlerdi. Yeterince sorunum vardı, bunlara bir de paparazilerin ilave olmasını istemiyordum.

Bir süre sonra içeriden sıska, kel ve oldukça uzun gri sakalları olan bir adam çıkageldi. Düşük bir pantolonun dışında kalan tüm vücudu, boynundan beline kadar dövmelerle kaplıydı. Daha da tuhaf olanı dövmelerin hareket ediyor olmasıydı. Boynunu dolanan kobra bir an için durup bana doğru tısladı. Bu arada renkli bir kertenkele alnına doğru tırmanırken bana bir bakış attı ve adamın kulağının arkasına saklandı. Göğsündeki kartal kanatlarını tembelce çırptı ve tek kara gözünü üzerimden ayırmadı.

Sanırım doğru yere gelmiştim.

Dövmeli adam şaşkın ifademe bakıp kahkahayı bastı. "Kelebek ve çiçeklerin yapıldığı dövmeler şehrin diğer tarafında tatlım!" Her ne kadar emekli bir Cehennem Meleği gibi görünse de, hafif bir aksanı vardı. Avustralyalı olabileceğini düşündüm. "Ayrıca bugün için bütün randevularımı iptal ettim. Acil bir iş geldi de."

"Ben buraya dövme için gelmedim," diye karşılık verdim. Diğer yandan tam karnının üzerinde duran ve ucundan her saniye kırmızı bir şey damlayan *athame*'den[11] gözümü kaçırmaya çalışıyordum. Pritkin onunla burada buluşmamı söyledi. Ona öğle yemeği getirdim." Torbaları kaldırdım ve adamın yüzü âdeta aydınlandı.

"Sen Cassandra Palmer olmalısın," dedi şaşkın bir halde. Nasıl bir şey beklediğini merak ederek başımla onayladım. Pritkin'in beni nasıl tarif ettiğini sormamaya karar verdim. "Neden daha önce söylemedin? Ben Archie McAdam ama dostlarım bana Mac der."

Uzattığı elini sıktım ve, "Cassie," diye karşılık verdim. Bedenindeki büyük dövmelerin tamamını, yapraklar ve dallardan oluşan bir orman dövmesi çevreliyordu. Yaprakların arasında beni gözetleyen turuncu gözler vardı.

11 Bir ayin bıçağı. (ç.n.)

Mac perdeyi kaldırdı ve tezgâhın arkasına geçtim. Arka tarafta gördüğüm ilk şey Pritkin oldu. Yüzüstü bir şekilde pamuklu tezgâhın üzerine yatmıştı ve üstü çıplaktı. Bugün başına gelenler düşünülürse sırtında yeni yaralar görmeyi bekliyordum. Ancak sadece omzunda pençe izlerini andıran yaralar vardı. Diğer yandan kusursuz cildi beklediğimden çok daha etkileyici kaslarla kaplanmıştı. Sol tarafında mor bir dövme vardı. Resmin dış hatları çizilmiş ancak henüz renklendirilmemişti. Şu an dövme yaptırmak için son derece uygunsuz bir zaman olduğunu düşünsem de, bu onun saatiydi. İstediği gibi harcamakta özgürdü.

Mac çizimini müşterisine göstermek için Pritkin'e ayna tuttu ve o da her zamanki gibi homurdandı. "Hâlâ fazla gösterişli olduğunu düşünüyorum. Basit bir kılıç yeterli olurdu."

"Hadi oradan! Şu hatlara, şu sanatçılığa bir bak. Âdeta kendimi aştım!"

Pritkin bir kez daha homurdandı, onun bu haline acımıştım. Uzun bir gün geçirmiş gibi görünüyordu. Kılıcın ucu kalçasının üstüne kadar iniyordu. Kot pantolonu kalçalarının üstüne kadar çekilmişti. Sanki güneşte çok uzun zaman geçirip fazla yanmamış izlenimi veren teninin altın sarısı rengi kolları, sırtı ve yüzüyle aynı tonlardaydı. Ancak sırtının alt kısmı ve kalçaları tatlı bir şeftali rengini almıştı, belirgin bir güneş yanığı izi yoktu. Birden kendimi, o bölgelerdeki ten renginde bir değişiklik olup olmadığını, parmak uçlarımın altındaki teninin yaratacağı hissi düşünürken buldum. Etrafımda onca insan varken Pritkin'i düşlemek beni dehşete düşürmüştü. Görünen o ki, bir *incubus*'la vakit geçirmenin başka yan etkileri de vardı.

"Biraz ara ver John," dedi Mac içten bir şekilde. "Bu tatlı sarışın bize öğle yemeği getirmiş."

Pritkin dikleşti ve pantolonunun fermuarını kapatırken bize sırtını döndü. Ya yeni bir kot pantolon satın almış ya da Mac ona bir tane ödünç vermişti. Çünkü üzerindekiler son derece boldu. Tuhaflığın üstesinden gelebilmek için sırıttım ve, "John mu?" diye sordum.

Ortada hiçbir neden olmaksızın öfkeli bir şekilde, "Bu iyi, dürüst bir İngiliz adı," diyerek beni tersledi.

"Özür dilerim," diyerek yiyecek torbasını ona uzattım. "Sadece pek sana uygun görünmüyor."

"Hangi kısmı?" Bu ses, odanın arkasından golemin dikildiği yerin hemen yanına doğru uçan Billy'den gelmişti. "İyi, dürüst mü, yoksa İngiliz kısmı mı?"

Onu görmezden geldim, köfteli sandvicimi ayırıp geri kalan yiyecekleri Mac'e uzattım. Arabanın içindeki koku, tüm gün boyunca ağzıma attığım tek yiyeceğin Casanova'nın verdiği bir avuç dolusu fıstık olduğunu fark etmeme neden olmuştu. Birkaç ısırıktan sonra sandviç ruh halimi oldukça toparlamıştı. Üzerine yeşil bir tişört giymeye çalışan Pritkin'e bir kez daha gülümsemeyi başarabilmiştim. "Yoksa uğrayacağımı unuttun mu?"

"Geleceğinden çok da emin değildim," diyerek kestirip attı.

Sözlerimi tutmam konusunda onunla tartışmaya girebileceğimi ya da yemeğimi yemeye devam edebileceğimi düşündüm ve ikinci seçeneği tercih ettim. Etrafa şöyle bir göz attığımda arka odanın ön taraftan farklı olmadığını gördüm. Duvarda çamaşır makinesini andıran ancak büyük ihtimalle öyle olmayan metal bir şey, küçük bir buzdolabı, kitaplarla dolu eski bir kitaplık ağzına kadar dolu bir çöp kutusu ve dövmeyle ilgili malzemeler vardı. Son lokmayı da yutup çenemdeki ketçabı sildim.

"Tik tak. Elli dakikan kaldı. Eğer zamanını yemek yiyerek ya da dövme yaptırarak geçirmek istiyorsan sen bilirsin. Ama zamanın bittiğinde ben giderim."

"Nereye?" diye soran Pritkin, bir yandan da sandvicine hoş olmayan bir şeyler koymuş olabilirmişim gibi bakıyordu. "Eğer kendi başına Periler Ülkesi'ne gitmek gibi saçma sapan bir düşüncen varsa sana küçük bir ayrıntıyı hatırlatmama izin ver. Gücün orada işe yaramayacak ya da çok belirsiz hareket edecek. Pythia'ların[12] oraya gitmesi yasaktır. Geleneklere karşı gelebilirsin ancak belirsiz gücün ve etkisiz kalkanlarınla bir günden fazla dayanamazsın."

Ben söylediklerini düşünürken o da sandvicini yemeye başladı. Mac masanın diğer tarafına oturmuş, aldıklarımdan geriye kalanları sessizce tüketiyordu. Billy onlara doğru uçup parmak ucuyla işaret etti ve, "Haklı olduğu bir nokta var," diye yorum getirdi.

"Evet, söylediğin için teşekkürler!"

Billy saydam sırtını masaya yasladı ve endişeli gözlerle bana baktı. Bu çok ender olarak kullandığı bir ifade olduğu için dikkatimi çekmişti. "Bu adamı ben de senin kadar sevmiyorum Cass ama bu işi yapmaya kararlıysan bir savaş büyücüsü işimize yarayabilir. Bir düşün. Girilmesi asla kolay olmayan periler dünyasına ulaşmamız gerekiyor ve kalkanlardan dolayı güvenlik sorunları yaşayacağız. Daha sonra bir yandan şişko adamı ve kâhin çıtırı ararken geçiş yapanlardan hoşlanmayan elflerle uğraşmak zorunda kalacağız. Tüm bunları başarabildiğimizi varsaysak bile, sonunda yine onlarla uğraşmak zorunda kalacağız. Eğer elfler

12 Yunan mitolojisinde Delfi kâhinleri olarak bilinen ve geleceği gören kâhinlerdir. Delfi kâhinleri yalnızca gelecek habercileri değil, aynı zamanda eski çağlarda devletlerin en önemli danışmanlarıydı. (ed.n.)

onları saklıyorsa bu hiç de eğlenceli olmayacak. Biraz yardım alsak hiç fena olmazdı."

"Henüz herhangi bir yardım teklifi almadık," diye durumu hatırlattım. Mac kendi kendine konuşmama şaşırmışa benziyordu ama Pritkin bizi görmezden geldi. Sanırım ben neredeysem Billy'nin de yakınlarda olduğu gerçeğine artık alışmıştı.

"Eğer yardım etmek istemeseydi geri çekilip büyücülerin seni kumarhanede yakalamalarına izin verebilirdi."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirdim," diye kestirip attım. Her ne kadar söylediklerim kendi kulaklarıma bile saçma gelse de, bu onların gerçek olmadığı anlamına gelmezdi. Beni kurtarmaları için ne Pritkin'e ne de başkasına ihtiyacım vardı.

"Ah, evet, ama gücünü kullanmaktan kaçındığını sanıyordum."

Bu konuşma beni kızdırmaya başlamıştı. "Oturup yemek yemeye devam mı edeceksin?" diye sordum Pritkin'e dönüp.

Başını kaldırdı, bakışlarında bir hoşnutsuzluk vardı. Bunun benden mi yoksa yediği sandviçten mi olduğuna karar veremedim. "Daha önce seninle ortak bir amaç için beraber çalıştık. Şimdi bir ortak amacımız daha var. Bu karmaşayı çözebilmemiz için sana güçlerimizi birleştirmeyi teklif ediyorum."

"Yoksa sen de mi Tony'den nefret ediyorsun? Öyleyse, ne zamandan beri?"

"Cemaat onun için bir arama tutuklama emri çıkarttı, ama beni ilgilendiren bu değil."

Sandvicimin kâğıdını buruşturup çöpe fırlattım ve ıskaladım. "Peki, o halde ne?"

Pritkin, Mac'in uzattığı koladan bir yudum aldı ve yüzünü ekşitti. "Senden, Myra'yı kurtarmam için bana yardım etmeni istiyorum."

Boş gözlerle ona baktım. "Ne?" diye sorabilmeyi başardım. Listemdeki ilk ismin Pritkin'le çakışmış olması şüphe vericiydi.

"Yer bulma büyülerimizden hiçbiri karşılık vermedi. Bu durumda, büyük olasılıkla sihrimizin işe yaramadığı Periler Ülkesi'nde saklanıyor. Seni Cemaat'e götürmeyeceğime söz veriyorum ve eski sahibinle başa çıkarken de sana yardım edeceğim."

Gözlerimi kısarak baktım. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Öncelikle, beni zaten herhangi bir yere götürmüyorsun. Ayrıca neden sana düşmanımı geri getirmek için yardım edeyim ki? Cemaatinin beni öldürüp yerime onu geçirebilmesi için mi? Nedense bu kulağa hiç de mantıksız gelmiyor."

"Cemaat'in onu senin yerine geçirmek gibi bir planı yok. Diğer konular içinse sakın kendini olduğundan daha yetenekli görme ya da benim yeteneklerimi küçümseme. Eğer seni yakalamak isteseydim bunu yapabilirdim. Bunu ben yapmasam bile bir başkası yapmayı deneyecek. Cemaat seni kovalamaktan asla vazgeçmeyecek. Diğer yandan, sen büyü dünyasına ait düşük bilginle onların tüm tuzaklarını atlatmak zorunda kalacaksın. Sadece benim yardımımla Cemaat'in senin için planladığı kaderi değiştirebilirsin. Ve tabii ki onun için planladıkları kaderi de."

"Ah, peki. Yani beni sadece bir tehlike olduğum için öldürmek istiyorlar. O halde neden bundan emin olamıyorum?" Cemaat beni ölü ele geçirmek istiyor olabilirdi. Ancak Myra'yı canlı tutmayı istemelerinin de bir nedeni olmalıydı. Devam eden bir savaş vardı ve geçici dahi olsa bir Pythia'nın yardımına ihtiyaç duyuyorlardı.

Pritkin tepkisiz bir halde oturan Mac'e baktı. "Bazılarımız son zamanlarda Cemaat'in liderliği konusunda hiç de hoş olmayan eğilimler oluştuğunu fark ettik. Geçen her yılla birlikte, geleneksel görevlerimizden çok, gücü önemsemeye başladılar.

Gümüş Cemaat her zaman diğerlerinden farklı olmuştur. Önemli olan sadece güce sahip olmak değil, aynı zamanda onunla ne yaptığımız... Cemaat'in bunu unutmuş olmasından korkuyorum."

Mac başıyla söylediklerini onayladı. "Ve şimdi Pythia için yeni bir adayları var. Eğer hem sen hem de Myra ölürseniz onun bu mirasa sahip olacağına inanıyorlar." Endişeli bir şekilde başını sallaması omzundaki peygamberdevesinin yeşil kanatlarını açmasına neden oldu. "İçeride bir çürüme olduğunu biliyordum ama bu bizim tahmin ettiğimizden de kötü. Pythia'yı güç seçer. Bu binlerce yıldır böyle olmuştur. Çünkü orada bulunabilecek yanlış bir kişi felaketlere yol açabilir. Karanlık büyücüler, yüzyıllardır zamanın içinde hareket edebilmenin yollarını arıyorlar. Böylece istedikleri dünyayı yaratabilirler ve arada bazıları bu konuda başarılı da oldu. Eğer düzgün bir Pythia olmazsa hepimizin yaşamı tehlikede demektir. Cemaat bir an önce durdurulmalı!"

Mac'in temiz ve içten suratına bakıp, "Hı hı!" dedim, ona inanmış bir şekilde onaylamayı deneyerek. Oysa bu benim için oldukça güçtü. İçinde büyüdüğüm dünya ödül ve ceza yöntemiyle ilerliyordu. Her şey ya bir ödüle ulaşmak ya da cezadan kaçınmak için yapılıyordu. Ve iş ne kadar riskli olursa ödülleri ya da cezası da o kadar yüksek olurdu. Mac'in sözünü ettiği şeylerin risk seviyesi düşünülürse, bedel korkunç olacaktı.

Pritkin arkadaşı konuşurken sessiz kalmıştı. Parmaklarımı önünde şaklattım. "Peki, senin hikâyen ne? Sen de bu iyilerin savaşında mısın?"

"Evet, aynen söylediğin gibi bu işin içindeyim. Çünkü bir katil olmayı reddettim. Mahkemeye çıkması için Myra'nın yerini belirlemekle görevlendirildim. Diğerleri seni arıyor. Ama onlara verilen emirlerin de benimkinden farklı olduğunu sanmıyorum. Arananın canlı olarak ele geçirilemeyeceği herhangi bir durumda,

Cemaat için bir tehlike oluşturmaması açısından her türlü gücü kullanmama izin verilmişti."

Tüm söylediklerinin arasında tek bir kelimeye takılmıştım. "Mahkeme mi?" Herhangi birisinin beni öldürmeye kalkışmasından dolayı Myra'ya dava açmış olmasına inanmakta güçlük çekiyordum. Ben daha çok, bu girişiminden dolayı Cemaat'in ona bir madalya vermesini beklerdim. "Peki, suçu ne?"

"Pythia'nın ölümüyle ilgisi olduğu konusunda suçlanıyor."

Bir an için benden söz ettiğini düşündüm. Birkaç saniye sonra kavrayabilmiştim. "Agnes demek istiyorsun!"

"Biraz saygı göster ve onun adını doğru şekilde kullan!"

"O artık bir ölü. Umurunda olduğunu sanmıyorum."

Mac birden patladı. "Ama bunu Myra yapmış olamaz. Cemaat'in iddiasının bir anlamı yok. Bunu yaparak eline ne geçmiş olabilir ki?"

Mantıklı bir yaklaşımdı. "Büyük bir olasılıkla Agnes gücü bana geçirmeden öldüğü takdirde Pythia olacağını düşündü."

"İşte sorun da burada, Cass. Pritkin'in de Cemaat'e anlatmaya çalıştığı gibi, güç Pythia'nın katiline ya da onun mirasçılarına geçmez. Bu, adayların birbirlerini öldürmelerini engellemek için konmuş eski bir kuraldır."

Kafam iyice karışmıştı. "Bunu bir kez daha tekrar edebilir misin?"

Mac yavaşça tekrarladı. "Güç bugüne kadar asla bir Pythia'nın katiline ya da onun mirasçısına gitmedi."

"Sen bunu bilmiyor muydun?" diye sordu Pritkin.

"Hayır," diye karşılık verdim. Söylediklerine inanabileceğimden de emin değildim. Aslında gerçekten de inanmak istiyordum çünkü bu durumda beni ortadan kaldırmak, Myra'nın

bir numaralı işi olmaktan çıkabilirdi. Ne yazık ki onun 'geçmişi unutalım' tarzı bir yaklaşıma sahip olabileceğine inanamayacak kadar zor bir dönem geçiriyordum. Bu onun tarzına benzemiyordu. Özellikle de kolumdan çıkan iki hançer tarafından gövdesinde açılan yaralardan sonra. Kendi yoluna gitmeye karar verse bile Rasputin'in buna izin vermeyeceğini söylemeye gerek yoktu. Rasptun'in kazanabilmek ya da en azından hayatta kalabilmek için Myra'nın Pythia olmasına ihtiyacı vardı.

İkili arasında en açık sözlü görünen Mac olduğu için ona dönüp, "Agnes yaşlılıktan ölmedi mi?" diye sordum.

"Biz de başlangıçta buna inanıyorduk ancak cenaze için hazırlanırken vücudunda garip yaralar olduğunu fark ettik. Yaraları incelemesi için bir doktor çağrıldı ve şüpheler artınca otopsi yapılmasına karar verildi. Agnes yaşlılıktan ölmedi, Cassie. Zehirlendi. Ve Pythia'ı korumak için alınan önlemler düşünülürse bu hiç de kolay olmadı."

Agnes'ın bu kadar sıradan bir şekilde öldürülmüş olmasına son derece şaşırmış olan Pritkin, "Kalkanlar tarafından fark edilebilecek bir karışım ya da lanet yerine arsenik kullanılmış," diye ekledi. "Şuna bir bak, ne hissediyorsun?"

Elindekinin ne olduğuna bile bakmadan geriye atıldım.

"Ben sadece konuşmak için söz verdim, başka bir şey yapmayacağım."

"Ortada hiç şahit olmadığından katili bulabilmek için tek şansımız bu."

Elindeki küçük tılsıma baktım. Üzerindeki yıpranmış figür ve gümüş çerçevesiyle son derece masum bir şeye benziyordu. Normalde bir görüyü tetikleyen objelerden aldığım herhangi bir

uyarı işaretini ondan almamıştım. Yine de riske atmaya niyetim yoktu.

Pritkin tılsımı bana uzattı ve, "Ne diyorsun?" diye sordu. Bense karşılık olarak hızla bir adım geri çekildim.

"Bu benim sorunum değil," dedim, küçük şeyden uzak durmaya dikkat ederek.

"Bundan çok emin olma," diye karşılık verdi esrarlı bir tavırla. Kolumdaki saate baktım ve, "Ah, şu saate bir bak. Sanırım artık gitmek zorundayım. Bunu bir kez daha tekrarlamayalım, olur mu?" dedim.

Hareket bile edemeden Pritkin önümde dikildi ve madalyonu kolumun üstüne bastırdı. Bir şey söylememi bekler gibi yüzüme baktı. "Canımı acıttın!" İtiraz etmeme aldırmadan, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Büyük bir kızarık," derken bir yandan da birazdan morluğa dönüşecek olan kolumu ovalıyordum. "Şu şeyle beni dürtmekten vazgeç."

"Eğer yalan söylüyorsan..."

"Eğer bir öngörüm olsaydı bunu fark edebilirdin. Artık kötü şeyleri sadece görmüyorum, olan biten her şeyi ön koltuktan seyredebiliyorum da. Ve son zamanlarda yanıma en yakınımda kim varsa onu alıyorum. Yoksa tüm bunları unuttun mu?"

Pritkin cevap vermedi, tılsımı elinde tutmaya devam ediyordu ama en azından artık onunla beni dürtmeye çalışmıyordu. Derin bir iç geçirip kahrolası şeye yakından baktım. "Peki, bu tam olarak nasıl çalışıyor?"

"İşte sorun da bu. Bilmiyoruz. İçinde arsenik vardı, onu dün gece açtık. Ama tılsım metalle kaplanmıştı, deriye değe-

bilmesinin bir yolu yoktu," dedi zihin bilmecelerinden hoşlanır gibi görünen Mac.

"Cevap orada bir yerde olmalı!" diye ısrar etti Pritkin. "Öldüğünde üzerindeydi ve içinde onu öldüren zehrin aynısı vardı. Peki ya bu zehir nereden geldi? Kimsenin ona bu zehri vermesi mümkün değil, hele de düzenli olarak."

Merakla küçük tılsımı inceledim. Kilitli bir sistemi vardı ve yana doğru açılıyordu. İçinde daha önce her ne bulunuyorsa artık yoktu. Bu da bir şey hissetmiyor olmamı açıklıyordu.

Mac devam etti. "Kimse hiçbir şeyden şüphelenmedi çünkü zehir tek bir seferde verilmemiş. Altı ayda ya da daha uzun zamanda küçük dozlar halinde verilmiş. Dozlar sayesinde sonunda sistemi yenik düşmüş. Kötüleşen durumunun, yaşından ve gücünü kaybetmeye başlamış olmasından kaynaklandığı düşünülmüştü."

"Altı ay mı?" Bu, Senato'nun bana bebek bakıcılığı yapması için Tomas'ı gönderdiğiyle aynı tarihti. Bu rastlantı hiç hoşuma gitmemişti ama bir şey söylemedim. Ancak ne yazık ki ya yüz ifadem beni ele verdi ya da Pritkin çoktan aynı şeyi düşünmüştü bile.

"Myra zehri vermiş olamaz. Agnes hastalanmadan aylar önce ortadan kayboldu. Cemaat onu ortadan kaldırmak istiyor ve bu nedenle de hikâyeyi kendi amaçları doğrultusunda kullanmaya çalışıyorlar. Diğerlerinin çok daha geçerli sebepleri var ancak Cemaat onları suçlamayı göze alamaz."

Hayır, ben de zaten bunu beklemiyordum. Cemaat savaşta Senato'yla yan yanaydı. Dostlarını cinayetle suçlama riskine giremezdi. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu ama Senato'nun suçlu çıkmasına hiç şaşırmazdım. Ne de olsa hedefe ulaşmak için engelleri ortadan kaldırmak tipik bir vampir hareketiydi. Gücün bana geçmesine dair en ufak bir ihtimalin oluşuna inanmaları

bile tüm bunlar için yeterli olabilirdi. Onların evcil Pythia'ları olacağımı düşünmüşlerdi. Yüzyıllardan sonra ilk kez bir Pythia, Cemaat'in yerine onların elinde olacaktı. Böyle bir güç için yaşlı bir kadını öldürmekten çok daha kötü şeyler yapabilirlerdi. Tabii bir başka güçlü aday daha vardı.

"Peki ya Cemaat'e ne demeli?"

Pritkin'in gözleri kısılmıştı. "Cemaat'e ne olmuş?"

Omuz silktim. "Senato'nun suçlu olabileceğini ima ettin ancak Cemaat'in seçilmiş mirasçısının önünde duranları avlamaya çalışanlar sadece onlar değil."

Mac söylediklerimden çok rahatsız olmuş görünüyordu. "Cemaat'in liderlerinde bir değişiklik yapmak istemek için geçerli hiçbir sebebi yok. Leydi Phemonoe mükemmel bir Pythia'ydı."

"Evet, demek istediğim de bu. Agnes'ın işini iyi yapıyor olması sorun yaratmış olabilir, özellikle de eğer Cemaat söylediğiniz gibi kötüye gidiyorsa. Belki de birkaç kez onlara karşı çıktı ve birileri daha genç, kolay idare edilebilecek bir Pythia'nın..."

Pritkin âdeta vahşice diyebileceğimiz bir hareketle sözümü kesti. "Sen ne söylediğini bilmiyorsun! Cemaat asla bu kadar küçük düşemez."

Ona daha sabah yaşadıklarımızı unutmuş olmasının verdiği şaşkınlıkla baktım. Değerli Cemaat'i beni ortadan kaldırmak ya da onu Myra'nın peşinden göndermek gibi konularda hiç de tereddüt etmemişti ama sanırım o bunun farkında değildi. "Pekâlâ, neden onun peşindesin? Onun bir şeyler bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Onu yargılanmadan öldürmeyi reddettim. Ancak Cemaat bu işi yapması için çoktan başka birisini görevlendirmiştir. Eğer Myra'yı önce o bulursa, kendi hikâyesini anlatma fırsatı olmayacak."

"Onları gerçekten de yüzüstü bırakmış olmalısın çünkü artık senden pek de hoşlanır bir halleri yoktu."

"Birilerinin seni sabah Dante'nin Yeri'nde gördüğünü öğrendim. Cemaat'ten önce sana ulaşmak zorundaydım ama içlerinden biri beni tanıdı."

Tabii ki Pritkin'i koridorda benimle birlikte görmüşlerdi. Bu da büyük olasılıkla ününü pek pekiştirmemiş olmalıydı. "Diyelim ki onu buldun. Sonra ne olacak?"

"Suçlamalar açıklama yapması yönünde. Kaderinin yönünü vereceği cevaplar belirleyecek."

Gözlerimdeki inançsızlığı görmemesi için yere baktım. "Kulağa bir planın varmış gibi geliyor. Artık Myra'nın nerede olduğunu bildiğine göre bana neden ihtiyacın var? Senin de söylediğin gibi, oraya girebildiğimizi varsaysak bile Periler Ülkesi'nde çok işe yaramayacağım."

"Onu yerinde tutacak birisi olmadığı takdirde, benden kaçmak için *zaman içinde yolculuk* etmeye kalkışma ihtimali var. Gücünün bir kısmı onun yeteneklerini kısıtlamanı da sağlıyor. Bu genellikle eğitim amacı için kullanılır. Özellikle de zorluk yaşandığı takdirde bir adayı bulunduğu zamandan geri getirmek için. Myra'nın elimden kaçmaması için aynı kontrolü sağlamak üzerine çalışman gerekiyor."

Tepkimi saklamak için sodamdan bir yudum aldım, Billy benimle özel olarak konuşmak istediğini belirten bir işaret yaptı. "Ya bunlar bugüne kadar karşılaştığım en aptal komplocular ya da seni çok hafife alıyorlar."

Ona zihnimden cevap verdim. *"Her ikisi de. Herhangi birinin içinden geçebilir misin? Belki böylelikle tam olarak neyin peşinde olduklarını anlayabiliriz."*

"Mümkün değil. İkisinin de kalkanları var. Yalan söyleyip söylemediklerini öğrenmeye ihtiyacımız yok. Eğer gücün Periler Ülkesi'nde işe yaramıyorsa..."

"O halde nasıl yapacağımı bilsem bile Myra'yı onlar için tutamam. Bunu ben de anladım. Peki, o zaman benden ne istiyorlar?"

"Bu gayet açık, anlamıyor musun?"

"Sence?"

Billy kahkaha attı ve sesi beynimin içinde yankılandı. "Ben gidip Dante'nin Yeri'ne bir göz atacağım. Bakalım Cemaat neler yapmış? Sen şu iki dâhiye sahip olabilecek misin?"

Oldukça kaba bir cevap verdikten sonra beynimin içinde bir kahkahanın daha çınlamasına neden oldum. Sonra Billy ortadan kayboldu. Pritkin'e baktım ve son derece ifadesiz bir suratla bana karşılık verdi. Poker suratı konusunda başarılı olduğunu biliyordum ve umurumda değildi, anlattıklarına bir an için bile inanmamıştım.

Myra'nın beni öldürmeye çalıştığını biliyordu. Çok geçmeden bir sonraki denemesi için ortaya çıkacağından da emindi. Kısacası ben yemdim. Ancak onun ve Mac'in Myra'yı bulmak isteyiş nedeni biraz şüphe vericiydi. Yerini belirlemek, Cemaat'e karşı açtıkları bu gizli savaşta güç kazanmalarını sağlayabilirdi. Belki de kendilerini devrimciler olarak görüyorlar, bozulmakta olan bir sisteme karşı çıkmaya çabalıyorlardı. Ya da Myra'nın güce giden yoldaki biletleri olduğunu fark etmiş fırsatçılardı. Her iki durumda da benim için değişen bir şey yoktu. Tek sorun amacına hizmet ettikten sonra Pritkin'in beni kendi elleriyle mi öldüreceği yoksa bunu Myra'ya mı bırakacağıydı.

Tabii eğer Myra'nın onlarla iş birliği yapacağını düşünüyorlarsa kendilerini kandırmaktan öteye gitmiyorlardı. Agnes'in gücü bana devretmiş olmasının en büyük nedeni mirasçısının Rasputin'e katılmış, kötü ve zayıf bir karakter olmasıydı. Sonrasında Myra'nın bana saldırması beni de kötülüğe itmişti. Bu işi istemiyor olabilirdim ancak gücü o psikopatın almasına da izin vermeyecektim.

Düşündükçe Billy'nin haklı olduğuna karar verdim. Onun sağlayabileceğinden çok daha fazla yardıma ihtiyacımız vardı ve birkaç savaş büyücüsünün bizimle birlikte olması hiç de fena fikir sayılmazdı. Pritkin beni önce kullanıp sonra da bana ihanet etmeyi mi planlıyordu? Pekâlâ! Ben de aynı oyunu oynayabilirdim. Bana zorlukları atlatmam için yardım etmesine izin verip Myra'yı bulduktan sonra Graeae'ları tutan kapanı kullanabilirdim.

Büyücüye gülümsedim. "Kulağa ilginç geliyor. Belki de bir anlaşmaya varabiliriz."

Öğleden sonrası küçük çapta bir eğitimle geçti. Her ne kadar bir vampirin malikânesinde büyütülmüş olsam da büyüyle ilgili bilgim yeterli değildi. Falcılar, büyü dünyasının âdeta süprüntüleri olarak sayılır, az derecede gerçek yetenekle insanlara sadece duymak istediklerini anlatırlardı. Şu tipleri bilirsiniz: "Ruh eşinin adının baş harfi *M* ile başlıyor ya da *S* veya *R* de olabilir!" Ancak falcının ruh eşini net olarak görebilmesi için yoğunlaşması gerekir. Bunun için de daha pahalı bir seansa ihtiyacı vardır. Ben asla böyle bir şey yapmadım. Çok zor durumda kaldığım hallerin dışında yeteneğimi asla böyle şeyler için kullanmadım. Tony'nin yanındaki büyücülerin çoğu, gerçekleşen öngörülerimi tesadüf olarak nitelendirip benimle fazla uğraşmamayı tercih etmişlerdi.

Vampirlerin tabii ki doğuştan gelen bir sihir gücü vardı ve bu güç oldukça farklı işliyordu. Çoğu vampir, eğer yeterince hayatta kalabilirse farklı yetenekler geliştirebiliyor ve bu yeteneklerin bazıları gerçekten oldukça etkileyici olabiliyordu. Vampirlerin havada asılı durabildiklerine, bir vücudu derisinden ayırıp odanın bir diğer köşesine fırlatabildiklerine ve küçük bir düşünce gücüyle bir adamın kalbini göğsünden söküp çıkarabildiklerine şahit olmuştum. Ancak büyücülerin yaptığı büyü bunlardan çok daha farklıdır, büyüyle uğraşanlar yeteneklerini kaybedebilirler. Bu gibi nedenlerden dolayı da vampir bir büyücü yoktur. Sanırım o öğleden sonra, on yıl boyunca Tony'nin malikânesinde gördüklerimden çok daha fazla büyü bilgisi edindim. Her şey Pritkin'in dövmeyi bitirmek için tekrar masaya dönmesi ve benim de bu dövmeyi neden yaptırdığını sormamla başladı. Aslında dikkatimi birden olması gerektiğinden daha ilgi çekici bir hal alan vücudundan başka bir şeye odaklamaya çalışıyordum. Bir *incubus*'la vakit geçirmenin yan etkilerinden en kısa zamanda kurtulmalıydım.

"Senin büyü yeteneklerin gibi, benimkiler de Periler Ülkesi'nde etkili olmayacak," diye karşılık verdi. Ses tonu bana bilgi vermişçesine değil de sanki cehenneme gitmemi söyler gibiydi. Ancak müttefik olmaya karar verdiğimize göre ben de sevimli davranmak zorundaydım. Çok uzun sürmeyeceğinden emin olsam da, elimde fırsat varken bunu sonuna kadar kullanmaya karar verdim.

"Ne o? Periler Ülkesi'nde erkeksi dövmenle mi savaşacaksın?"

Mac güldü, Pritkin'in başı diğer tarafa dönük olsa bile suratının asıldığından emindim. Omuzları gerildi ve o gergin şeyler benim daha çok dikkatimi çekmeye başladı. Gidip kendime bir kola daha aldım.

Mac elektrikli diş fırçasını andıran bir aleti eline alıp neşeli bir şekilde, "Bu özel bir dövme," diye karşılık verdi. "Doğru şekilde yapabilirsem hem aurasına yani sihirli bedenine hem de dünyevi bedenine işleyecek. Kalkanlarını kullanmak istediğinde de gerçek silah görevi görecek. Periler Ülkesi'ndeki tekniklerden öğrendiğimiz kadarıyla silahın buradakinden daha etkili olması gerekiyor." Fırçasız ucu kılıcın ucuna dokundurdu ve boyamaya başladı. Pritkin kıpırdamadı ama kasları biraz daha gerilmişti. Kolamdan bir yudum daha alıp ona bakmamaya çalıştım.

"Anlamıyorum," diye karşılık verdim bir dakika sonra. "Sizin silahlarınız var, peki neden onlara güvenmiyorsunuz?"

Her ne kadar dikkatini kurbanının sırtından ayırmasa da soruma, bir parça kanı silmek için ara veren Mac cevap verdi.

"Sıradan silahlar Periler Ülkesi'nde fazla işe yaramaz. Onların kullandıkları şeylere karşı koyabilmek için sihirli güçlere ihtiyacın var. John'un da dediği gibi bizim sihirlerimiz orada işe yaramıyor. En azından çoğu, yarayanlara ulaşmamız da pek mümkün değil."

"Ne gibi şeyler?"

"Ah, farklı şeyler." Dövmeye uzaktan bakmak için durdu ve bitmek üzere olan dövmeyle ilgili bir şeyler mırıldandı. "Mesela sıfırlama bombası çok işe yarayabilirdi. Ne yazık ki elde edilmeleri mümkün değil ve yetki olmadan kullanımları da yasak."

"Sıfırlama bombası da ne?"

"Çok tehlikeli şeylerdir. Ama sihre güvenemediğin yerlerde elinde bulunması hiç de fena olmaz. Onları kimin icat ettiğini kimse bilmiyor, yüzyıllardır etraftalar. Karanlık bir büyücü –büyüyü kötü anlamda kullanmak üzere doğmuş bir büyücü– yaşam gücünü bir küreye aktarır. Bu onu öldürür ama yaşamı boyunca

edindiği tüm yeteneklerini tek bir hazne içine hapsetmiş olur. Küre patladığı takdirde –burada ya da Periler Ülkesi'nde hiç fark etmez– bir süreliğine tüm sihirler bozulur ya da engellenir. Etkisinin ne kadar süreceği, bombanın gücüne ve gücü çekildiği sırada büyücünün yaşayacak ne kadar zamanı kaldığına bağlıdır."

"İlginç." Kendimi ciddi anlamda kötü hissettim. "Peki, neye benziyorlar?" Dikkatli bir şekilde yerde, buzdolabının yanında masumca duran çantama bakmamaya özen gösterdim.

Ses tonumu normal tutmaya çalışmış olsam da, Pritkin sesimden bir şey yakalamış olmalıydı çünkü başını bana doğru çevirdi ve, "Neden?" diye sordu. Gözleri ya acıdan ya da şüpheden kısılmıştı.

Omuz silktim. "Sadece merak ediyordum. Tony'nin eskiden her yerde silahları olurdu. Belki de bir tane görmüşümdür."

Mac başını hayır anlamında iki yana salladı ve Pritkin'in dövmesine odaklandı. "Pek ihtimali yok, tatlım. Bu bombalar bir servet eder çünkü güçlü bir bomba yapmak zordur ve çok iyi korunurlar. Bugünlere kalanların çoğu önceki yüzyıllardan geliyor. Vampirler ateşkesten önce bombaları avlamaya çalışırdı, zaten bugün çok fazla kalmamış olmasının nedeni de bu. Çoğu yok edildi."

"O halde sen hiç bunlardan bir tane görmedin, öyle mi?"

"Ah, geçen yıllarda birkaç kez karşılaştığım oldu. Cemaat karşılaştıklarını satın alır ve onları vampirlerden uzak tutmaya çalışır. 1963'te Londra'daki Donovan Müzayede Evi'nin elinde bir tane vardı. Özel teklifimizi reddedip bombayı satışa çıkarmaları Cemaat'i hiç memnun etmedi. Ancak yaşlı Donovan onlara bunun tamamen yasal olduğunu söyledi. Bomba oldukça eskiydi. Onu incelediğimde en az XII. yüzyıldan olduğunu anlamıştım."

Dövmeyi silmek için bir kez daha durdu ve Pritkin'e dönüp, "Ara vermek ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Bitir şunu." Pritkin'in çenesi kasılmıştı ama gözlerini benden ayırmıyordu. Ve içlerindeki şüphe hiç hoşuma gitmemişti.

Mac'in bana er ya da geç net bir açıklama yapmasını umarak, "Açık artırmada ne oldu?" diye sordum.

"Ah, onu biz satın aldık. Hiç şansları yoktu. Gerçi bize bir servete mal oldu ama olsun. Açık artırma boyunca yüksek rakam vermek için Cemaat'e danışmaya devam ettim. Sonunda ne kadara mal olursa olsun o lanet olası şeyleri alıp gelmem için izin verdiler. Duyduğum şikâyetlere bakılırsa, o küçük gümüş top için çeyrek milyon harcamayı planladıklarını hiç sanmıyorum. Ama beni suçlayabilecekleri bir durum söz konusu değildi, ne de olsa emirleri uyguluyordum."

Yüz ifademi normal tutmaya çalışırken *küçük gümüş top* ifadesi beynimin içinde dolaşmaya başlamıştı. Herhalde bu konuda çok başarılı olamamıştım. "Sen bir tane gördün!" diye atıldı Pritkin.

"Ah, evet şuradaki çantanın içinde iki tane var," diyebilmeyi çok isterdim ancak yeni müttefiklerime ne kadar güvenebileceğimi bilmiyordum. Pritkin'in yardımıma ihtiyacı vardı, o yüzden çantayı alıp kaçacağını pek sanmıyordum. Peki ama ya Mac? 1960'larda çeyrek milyon eden bir şey bugün ne kadara mal olurdu? Cevabı bilmiyordum ama yine de iyi niyetli Mac'in sadakatinin dalgalanmasına yol açabilirdi. Yaptığı iş pek de kazançlı görünmüyordu ve büyücüler bile erken emekliliğe heveslenebilirdi.

"Belki de. Çok uzun zaman oldu."

Mac'e bir bakış attım ve Pritkin'in suratında iğrenircesine bir ifade oluştu. "O hayatını bu savaş uğruna riske atıyor. Ona da bana güvendiğin kadar güvenebilirsin."

Tek kaşımı kaldırdım ve Pritkin sonunda patladı. Dövmesi yapılırken yüzü kızarmaya başlamıştı ve sanırım birilerine bağırmaya ihtiyacı vardı. "Eğer bana güvenmiyorsan bu asla işe yaramaz! Çok yakında hayatımızın birlikte hareket edip edemeyeceğimize dayanacağı zamanlar olacak. Bana güvenemiyorsan bunu şimdi söyle. Bana güvenmediğin için ölmektense bu işi tek başıma yaparım!"

Kolamı içtim ve sakin kalmaya devam ettim. "Sana güvenemeyeceğimi düşünüyor olsaydım çoktan buradan gitmiş olurdum. Sana verdiğim saat birkaç dakika önce bitti." Her ikisine birden baktım.

"Diyelim ki, bazı silahların nereden temin edilebileceklerini biliyorum. Onları size tarif edeceğim ve siz de bana ne işe yaradıklarını söyleyeceksiniz. İşe yarayabileceklerine karar verirsek belki size onları nereden bulabileceğimizi söylerim."

Pritkin çok öfkeli görünüyordu ama Mac omuz silkmekle yetindi. "Kulağa adil geliyor." Dövmenin renklerini değiştirmek için durdu, kılıcın altın kaplama bölgelerini bitirmişti. "Başla bakalım."

"Pekâlâ." Çok uzun süre düşünmeme gerek yoktu. Ne de olsa, Senato'dan sıfırlama bombasının dışında aldığım tek şey küçük, kadife bir çantaydı. Çantanın içinde, üzerlerinde eski runik yazıları bulunan bir avuç sarı kemik disk vardı. Uçlarında delikler vardı ve bu deliklerden geçen deriler, büyüden çok aksesuar olarak kullanıldıkları izlenimi veriyordu. Onları Mac'e tarif ettim. Dövmeyi bırakıp ağzı açık bir şekilde bana bakmaya başladı.

"Bu imkânsız." Pritkin bir şey söylemedi ama her an gözlerinden çıkacak alevle beni yakacak gibi bir hali vardı. "Seni yalancılıkla suçlamak istemiyorum Cassie ama Antonio gibi aptal bir gangster Laggarn Runikleri'ne sahipse..."

"Sahip değil," diyerek sözünü kesti Pritkin. "Onları nerede gördün?"

"Bu bir varsayım."

"Bayan Palmer!"

"Bana Cassie diyebilirsin." Er ya da geç beni öldürmeyi planladığı düşünülürse formalite gereksiz bir ayrıntı.

"Soruya cevap ver!" dedi Pritkin sıktığı dişlerinin arasından. Mac sırtındaki dövmeye çalışmaya bir son verdiği için bunun sebebinin ben olduğuma karar verdim.

"Size ne biliyorsam anlatacağım ama anlatacağım çok fazla şey yok. Efsaneye göre kemikler X. yüzyılın sonlarına doğru Egil Skallagrimsson tarafından büyülenmişti." Boş bakışlarımı fark edince eklemek zorunda kaldı. "O Vikingli bir şair ve baş belasıydı. Altı yaşındayken bir top oyununda başka bir çocuğu öldürerek ilk cinayetini işledi. Fakat o en iyi run[13] ustalarından biriydi. Tabii bazı hikâyeler kemikleri Norveç ve Kuzey İngiltere'nin kralı Erik Bloodaxe'in cadı kraliçesi Gunnhild'den çaldığını da söyler. Gunnhild'in, elf kanından geldiği düşünülürse, kemiklerin çok daha uzun yıllar önce Periler Ülkesi'nde tılsımlanmış olma ihtimali yüksek."

Pritkin dayanamayıp, "Mac!" diye patladı.

"Ah, pekâlâ. Egil'le ilgili birçok hikâye var, bunların birçoğu kendi şairane ağzından çıkma. Kendisini imkânsızı başaran efsanevi bir figür olarak betimlemişti; büyük sayıda düşmanla çarpışmış, onları tek eliyle katletmiş, tek bir bakışıyla ahırları ateşe vermiş, kralları sadece kelimelerinin gücüyle önünde diz çöktürmüş ve hayatı boyunca sayısız suikasttan kurtulmuştu. Gunnhild'le bir şekilde düşman olmuşlardı; ya runlu kemiklerini

13 III-XIII. yüzyıllarda İngiliz İskandinav dillerinde kullanılan alfabenin harflerinin her biri. (ed.n.)

çalarak ya da oğlunu öldürerek –hikâyeler birbirinden farklı–, yine de erkeklerin en fazla kırka kadar yaşadıkları bir dönemde seksene kadar yaşamayı başardı. Her zaman onun ilginç olduğunu düşünmüşümdür!"

Sabırsız görünmemeye çalışıyordum ama tarih dersine değil, işe yarar bilgilere ihtiyacım vardı. "Peki o halde runikler ne işe yarıyor?"

"Söylentilere göre bir zamanlar bütün bir set halindelermiş ancak yüzyıllar önce parçalanmışlar. Artık ayrı ayrı kullanıldıkları için bunun bir önemi yok. Her birinin özel bir gücü var. Kullanıldıktan sonra bir ay boyunca yeniden güçlerinin dolması için beklenmesi gerekiyor. Geride kalanlar son derece değerli silahlar. Karşı konulamadıkları ve hatta sıfırlama bombasının bile üzerlerinde etkisiz olduğu söylenir."

Mac'e şüpheli bir bakış attım. Karşı konulamaz bir büyünün varlığını hiç duymamıştım. Casanova üzerimdeki *geis*'la ilgili bu fikri bana satmaya çalışmıştı. Ama Pritkin bile bundan kurtulmanın bir yolu olabileceğini itiraf etmişti.

Mac başını hayır anlamında iki yana salladı. "Kulağa inanılmaz geliyor, öyle değil mi? Setin iki parçası Cemaat'in elinde. Yirmi yıl önce geliştirdikleri yeni bir kalkanı denemek için kullandıklarında ben de oradaydım. Bu kalkan her şeye dayanıyor ve hiçbir şey onu geçemiyordu. Demek istediğim, hiçbir şey! Büyücülerimizden en iyi yirmi tanesi ona ellerindeki her şeyle vurdular fakat sarsılmadı bile. Daha sonra yaşlı Marsden –eskiden konseye o liderlik yapardı– runları çıkardı. Thurisaz büyüsünü kullanmaya karar verdi. Bu anı, yaşadığım sürece asla unutmayacağım."

"Ne oldu?"

"Eğer Marsden'ı tanımasaydın bunu gözünde canlandırman zor olabilirdi. Ama gözünde en yaşlı, cılız ve bugüne kadar karşına

çıkan en tehlikesiz adamı canlandır. O dönemde büyü gücü hâlâ yerindeydi –birkaç yıl öncesine kadar görevini bırakmadı– ama sonuçta oldukça yaşlıydı. Elleri titrerdi ve neredeyse hiçbir şey göremediği için üzerine sürekli yemek dökerdi. Gözlüğünü takmadığı ya da görüşünü netleştirmek için büyü yapmadığı zamanlarda etrafta ne varsa çarpıp devirirdi. Onunla zıtlaşmadığın sürece bir bakım evinde kalması gerektiğini düşünebilirdin. Zıtlaşırsan da sana neden onlarca yıldır konseyi yönettiğini çok başarılı bir şekilde kanıtlayabilirdi."

"Mac!"

"Tamam tamam, pekâlâ! Marsden, Thurisaz runiğini kendi üzerinde denedi. Bir dakika sonra o gitmiş ve yerine bir dev gelmişti. Burada gerçek bir devden söz ediyorum. O kadar uzun ve iriydi ki metrelerce yükseklikteki tavana kafası değmişti. Tanrı bilir ne kadar ağır olan o konsey masasını kapıp odanın diğer köşesine fırlattı. Kalkana çarpmasıyla birlikte öyle bir gürültü çıktı ki on dakika boyunca hiçbir şey duyamadım. Kalkan küçük bir vazoyu korumak için yapılmıştı. Thurisaz yapıldıktan bir dakika sonra vazo toza dönüştü..."

"Ne kadar etkileyici..." Sanırım sonunda Senato'nun elinden işe yarar bir şeyler alabilmiştim. Tony'nin tatsız sürprizleri ne kadar sevdiği düşünülürse, bu silahlara ihtiyacım olacaktı.

"Evet, bu kısmında sorun yok ama elimizde sağı solu yıkan bir canavarımız vardı ve onu öldürmemiz demek, konseyin başını da öldürmemiz anlamına geliyordu. İçimizden kimse bunu yapmak için hevesli değildi. Kendimizi kapıdan dışarı atabilmek için birbirimizle çarpıştık ve korkak tavşanlar gibi etrafa kaçıştık. Neredeyse bir saat boyunca kapının dışında durup ne yapacağımıza karar vermeye çalıştık. Sonunda yaşlı Marsden dışarı çıktı ve büyünün sadece bir saat sürdüğünü söylemeyi akıl etti."

"Peki ya diğer runikler ne durumda? Bununla ilgili bir kitap ya da başka bir şey var mı?"

Mac, Pritkin'e baktı. "Acaba Nick'te böyle bir şey var mıdır? Bireysel güçlerini bilmiyorum, sadece sıradan efsaneler."

Pritkin onu görmezden geldi ve bana dönüp, "Elinde kaç tane var?" diye sordu.

Tereddüt ettim ancak bu şeylerin ne işe yaradığını öğrenmek istiyorsam onlarla bir miktar bilgiyi paylaşmak zorundaydım. "Üç."

"Yüce Tanrım!" Mac elindeki aleti düşürdü. Sağ kolundaki küçük bir kasırga dövmesi daha hızlı bir şekilde dönmeye başladı.

"Tarif et o halde." Pritkin gergin görünüyordu ama arkadaşı gibi kendini kaybetmemişti.

"Çoktan ettim bile. Sembollerden söz ediyorum," diye üsteledi sabırsız bir ses tonuyla. "Hangi runiklerdi?"

Mac dayanamadı ve atıldı. "Eğer onları çizersen ben sana..."

Ona kaşlarımı çatarak tepki verdim. Benim aptal bir sarışın olduğumu düşünüyor olabilirlerdi. Oysa ben bir kâhindim, gerçekten de elimdeki runikleri bilmediğimi mi sanıyorlardı? "Hagalaz, Jera ve Dagaz."

"Ben hemen ilgileniyorum," diyen Mac ayağa fırlayıp yan odaya geçti, telefonla konuştuğunu zorlukla duydum. Bir an için, destek bulmak adına telefona koştuğu aklımdan geçse de üzerinde durmamaya çalıştım. Ne de olsa henüz silahların nerede olduğunu bilmiyorlardı, kimse böyle şeyleri çantamda, yanımda dolaştırabileceğimi düşünemezdi.

"Onları nereden buldun?" diye sordu Pritkin.

"Graeae'ları aldığımla aynı yerden. Senato'dan."

"Herhalde sana onları ödünç vermişlerdir."

"Pek sayılmaz." Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Hanımları kutularına nasıl geri koyacağıma dair bir fikrin var mı?" Onların yerine Myra'yı koymak için ne tür bir büyü yapılması gerektiğini bilmiyordum.

"Bana runikleri anlat." Tanrım, ne kadar da inatçıydı!

"Bana Graeae'lardan söz et ve ben de düşüneyim!"

"Kutudan çıktıktan sonra bir yıl bir gün boyunca senin için çalışmaları gerekiyor. Ya da en azından senin hayatını kurtarana kadar. Daha sonra insanoğlunu katletmek için yeniden serbest kalabilirler."

"Ben bunu sormadım. Ayrıca onları bilerek serbest bırakmadım, bunu sen de biliyorsun!"

"Onları serbest bırakabilmiş olabilmen bile tuhaf! Bu çok karmaşık bir büyüdür! Nereden öğrendin?"

Tek yaptığımın küreyi açmak olduğunu söylememeye karar verdim. Pritkin benim tehlikeli olduğumu yeterince düşünüyordu, bunu artırmaya gerek yoktu. Hem belki de hiçbir anlamı yoktu. Kutu etkisiz hale gelmiş olabilirdi. Tabii doğru şekilde çalışmıyorsa kutuyu Myra'nın üzerinde kullanamazdım. Bunu denemenin bir yolu olup olmadığını düşündüm.

"Ee?"

"Onları geri koyacak büyüyü biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Evet." Alabildiğim tek cevap buydu.

"O halde belki de bir anlaşma yapabiliriz. Sen bana bu bilgiyi ver ben de sana silahların nerede olduğunu söyleyeyim."

"Zaten bana söylemek zorundasın! Ben olmadan vampirine yaklaşamazsın, bu nedenle onları kullanmak için asla eline bir fırsat geçmeyecek. Belki benim yardımım bile işe yaramayabilir. Her türlü avantajı kullanmak zorundayız."

Ben iyi bir cevap veremeden Mac geri geldi. "Nick oldukça meraklandı ama sanırım onu başımdan savabildim. 1872'de Donovan'ın Müzayede Evi'nde iki tane satıldığı söyleniyor. İsimsiz bir alıcı, o ikisi için âdeta bir hazine ödemiş. O günden sonra runiklerden haber alan olmamış." Dönüp bana baktı. "Onları nereden bulduğunu öğrenmeyi gerçekten çok isterim."

"Onları bulmadı, çaldı. Senato'dan," diye karşılık verdi Pritkin.

"O hikâyeyi dinlemek isterim," diye fısıldadı Mac.

"Belki sonra."

"Pekâlâ," diyerek notlarına geri döndü. "Buradaki bilgilerin çoğu söylentilerden ibaret. Hagalaz dev bir dolu fırtınası yaratıyor. Büyüyü yapan ve onun koruduğu kişilerin dışında herkese saldırabiliyor. Demek istediğim, kalkanın içinde olanlar... Nick bu bilgiden çok emin değildi."

Bu hoşuma gitmişti. Mac sessizce birkaç satırı okudu ve boğazını temizledi. Bana baktı. "Ee, şey Jera... Şey..."

Onu rahatlatmayı umuyordum. "Doğurganlık taşı," diye cümlesini tamamladım.

"Evet, onun gibi bir şey. Yani inanışa göre... Şey..."

Pritkin kâğıdı elinden kaptı ve Mac'i zorlayan paragrafı hızla okumaya başladı. "Doğurganlığı artırmak için kullanılıyor, bir çeşit büyülü Viagra da diyebiliriz. Bu kadar mı? Başka özelliği yok mu?"

Mac mahcup bir şekilde baktı. "Nick bilmiyor. Elindeki tek bilgi mezatçının tanımı. Belki başka özellikleri de vardır ama listelenmemiş. Aile soylarının önemli olduğu bir dönemde kullanılıyordu. Düşmanının doğurganlığını çekip alabilmek harika bir silah olabilirdi. Böylece soylar devam etmez ve kargaşa yaşanabilirdi."

Pritkin kaşlarını çattı. "Belki de, ama bizim işimize yaradığı söylenemez. Peki ya Dagaz?"

"Yeni bir başlangıç," diye mırıldandım.

Mac başıyla onayladı. "Geleneksel olarak evet, anlamı bu. Ama runik savaşlarında nasıl yorumlandığını bilmiyoruz. Nick'in bu konuda bir fikri yok."

"Peki, en iyi tahmini ne?"

"Bir tahmini yok. Elçiye zeval olmaz! Bu kemik diğerleriyle birlikte satılmamış, o nedenle kimse ne özelliği olduğunu bilmiyor."

Canım sıkılmıştı. Bir runiği kullanamayacak olmak yeterince kötüydü, bir ikincisine ihtiyacım yoktu. "Peki ya diğer kaynaklar?"

"Bulabilmemizin tek yolu var," dedi Pritkin. Kaşımı kaldırdım. "Onları kullanmak."

"Hikâyenin dev canavarla ilgili kısmında uyuyor muydun?"

"Korkuyorsan ben yapabilirim. Neredeler?"

Derin bir iç geçirip önerisini düşündüm. Runiğin ne işe yaradığını gerçekten de bilmem gerekiyordu. Pritkin canını tehlikeye atmak istiyorsa onu kim durdurabilirdi ki? Ayrıca haklı olduğu bir nokta vardı. Onun yardımı olmaksızın Tony'ye ulaşmam asla mümkün olmayabilirdi. Ulaşsam bile, eğer runik Jera'dan farksızsa ne yapabilirdim ki? O şişko herifin üzerinde kullanmadan önce runiklerin ne işe yaradıklarını öğrenmek zorundaydım. "Her bir kullanımdan sonra runiklerin enerji depolaması gerektiğini söylemiştin. Eğer onları şimdi kullanırsak bir daha kullanabilmemiz için bir ay beklememiz gerekecek."

Pritkin, Mac'ten önce cevap verdi. "Belki de. Bununla birlikte, eğer yüzyıllardır kullanılmadıysa, birçok sefer kullanılabilecek kadar güç biriktirmiş olabilir."

"Yakın zamanda kullanılıp kullanılmadığını bilmiyorum."

"Ya da gücün birikmiş olması, büyünün çok daha etkili bir şekilde ortaya çıkmasına neden olabilir!" diye ekledi Mac.

Pritkin arkadaşına sinirli bir şekilde baktı ama adam haklıydı. "Gerçek olan tek şey var: Ne yaptığını bilmediğimiz sürece onları nasıl kullanacağımızı planlayamayız. Şu an için aslında hiçbir işe yaramıyorlar," dedi Pritkin sert bir ses tonuyla. Ona karşı çıkmak istedim ama yapamadım. "Neredeler?" diye sordu Mac.

İç geçirdim. "Graeae'ları yakalamak için gerekli büyüyü bana öğreteceğine söz ver, ben de sana yerlerini söyleyeyim."

Bir an bile tereddüt etmedi. "Anlaştık."

"Köşedeki çantanın içindeler."

6. Bölüm

Bir an, çantanın içindekilere ulaşmak için iki büyücünün birbirini parçalayacaklarını düşündüm. Mac arkadaşını yendi çünkü çantaya daha yakındı. Pritkin'in fermuarı açık pantolonu, yolda düşer gibi oldu. Hayal kırıklığı içinde fermuarını yeniden yukarı çekmesini izledim ve zihnimde kendime bir tokat attım. Yaşadığımız şeylerin hızına bakılırsa tedavi görmem gerekecekti.

Mac nesneleri buzdolabının üzerine teker teker yerleştirmeye başladı. Hareketleri oldukça dikkatliydi, âdeta elinde nitrogliserin tutuyormuş gibiydi. İki sıfırlama bombası tavan ışıklarının altında gümüşi renkte parıldadı. Daha sonra, yüzyıllardır Graeae'lara ev sahipliği yapan kutuyu çıkardı. Sonunda, her seferinde bir tanesini almak kaydıyla runikleri de kadife çantanın içinden çıkarmayı başardı.

Sesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. "Gerçek bir koleksiyon."

"Hepsi bu muydu? Senato'nun elinde ne varsa aldın mı?"

"Tabii ki hayır. Bir savaş olduğunu biliyorum. Başladığında oradaydım, hatırlıyor musun?"

"Peki, ellerinde başka ne var?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Senato'ya karşı oldukça tehlikeli bir baskın yapmaya cesaretim olduğunu düşünmesini istiyordum.

Hem bu kulağa gerçeklerden çok daha iyi geliyordu. Aslında Mircea ile geçmişe yaptığımız bir yolculuktan sonra geri döndüğümüzde Konsül'ü bizi beklerken bulmuştum. Bana doğru uzanmıştı ve yeni kontrolsüz gücüm sayesinde geçmişte üç gün daha geçirmek zorunda kalmıştım. Uzayda değil, zamanda geçiş yaptığım için hâlâ DTİP'in sınırları içinde kalmıştım. Büyü hazineleri gözlerimin önüne serilmişken kendime birkaç parça almaktan çekinmemiştim.

Kalkanları beni aradığı için elimi çabuk tutmak zorundaydım. Uzanabildiğim ilk raftaki birkaç şeyi alıp gerisine dikkat bile etmemiştim. Hazine koleksiyonunu saklayan dolapların benden daha uzun olduğu düşünülürse, onları savunmasız bıraktığımı hiç sanmıyordum.

"Periler Ülkesi'nde yardıma ihtiyacımız olacak. Bunları çalabildiğine göre başka şeyler de çalabilirsin."

"Geri kalan silahlarını almayacağım. Onlar bir savaşta!" Mircea'ya kızgın olabilirdim ancak onu Rasputin'in ve diğer düşmanlarının merhametine terk etmek planlarım arasında yoktu. Eski arkadaşım Rafe'in onunla birlikte olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Dışarıda yeterince sevimsiz vampir vardı ama Pritkin her ne düşünürse düşünsün, hepsi benim için aynı değildi. "Her neyse, gücümü kullanmadan oraya yeniden dönemem ve bildiğin gibi bunu yapmamaya çalışıyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Neden? Bu senin elindeki en iyi silahın?"

"Aynı zamanda en korkutucu olanı. Senin de ifade ettiğin gibi ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum. Eğer işleri karıştırırsam, insanların ölmesine neden olabilirim."

"Bu yüzden mi bizi Dante'den kurtarmadın?" diye sordu. Başımla onayladığımda yüzünden hem şaşkın hem de öfkeli bir

ifade geçti. "Bunun hiçbir anlamı yok. Daha önce benden kaçmak için bizi XIX. yüzyıla gönderdin!"

"Hayır, yapmadım!"

"Ben de oradaydım, bilmem hatırlıyor musun? Âşığın az kalsın beni öldürüyordu."

Bir seferlik yakınlaşmamız sayılmazsa, Mircea ve ben birbirimizin âşığı değildik. *Geis* yüzünden böyle bir riski göze alamazdım. Bunu Pritkin'e açıklamaya niyetim yoktu. Olanlar onu ilgilendirmiyordu, ben artık sürekli yargıç ve hatta cellat ifadesiyle beni yargılamasından sıkılmaya başlamıştım.

Elimden geldiğince sakin bir şekilde, "İnanıp inanmaman umurumda değil," diye karşılık verdim. "Ancak oraya gitmemizin benimle hiçbir ilgisi yok. Neden bilmiyorum ama güç alevlendi. Yapabildiğim tek şey, bizi en kısa zamanda oradan çıkarmak oldu."

Pritkin beni âdeta yalancılıkla suçladı. "Pythia gücü kontrol eder, onu tersine çevirmez."

"İstediğine inanabilirsin." Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu çünkü bu şekilde asla bir şeyleri çözemiyorduk. "Eğer biraz önce avantaja ihtiyacımız olduğuyla ilgili söylediklerin doğruysa, Mac için bir görevim var."

"Ne?" diye atıldı Mac şaşkın bir halde.

"Benim kalkanım," diyerek ona beş köşeli yıldızımı gösterdim. "Pritkin, Cemaat'in onu etkisiz hale getirdiğini söyledi. Onu tamir edebilir misin?"

"Ben 'etkisiz' demedim. Bu imkânsız bir şey. Cemaat onu sadece bloke edebilir, kaldı ki gücünü onlara karşı kullanmandan korktukları için bunu zaten yaptılar. Aksi halde bağlantıyı kapatmazlar. Her alevlendiğinde senin konumunla ilgili bilgiyi

bu şekilde elde ediyorlar. Senin de bildiğin gibi, sana ulaşmak en büyük arzuları."

Bana biraz daha yaklaşmıştı. "Gücünle ilgili açıklamalarının hiçbir anlamı yok. Tabii eğer gerçekten Pythia isen."

Beni yıldırmaya çalışıyordu ama pek işe yaramamıştı. Çıplak göğsü tam görüş hizamda olacak şekilde, birkaç santim ileride durdu. Sert kaslarının üzerinde, fanın rüzgârıyla birlikte salınan hafif tüyleri vardı. Bugüne kadar dokunduğum tek erkeğin göğsü pürüzsüzdü. Birden bu sarı tüylerin arasında parmaklarımı dolaştırma arzusuyla yanıp tutuşmaya başladım.

Hiçbir şekilde varlığından hoşlanmadığım bu büyücünün, beni nasıl olup da böyle etkileyebildiğini anlamıyordum. Kendimi haftalardır diyet yapan ve birden, bir külah dondurmayla karşı karşıya gelmiş birisi gibi hissediyordum. Ellerim içi terliyor, nefesim hızlanıyordu. Kontrolümü kaybetmeden önce gözlerimi gövdesinden ayırabilmeyi başardım ama bu pek işe yaramamıştı. Bu kez de aşağıya, dar kot pantolonun kıvrımlarına kilitlenmiştim. Üstündekileri yırtmamak için yutkundum ve kendimle savaş verdim.

Her ne kadar beni yıldırdığını sanacak olsa da, bir iki adım geri çekilmenin mantıklı olduğunu düşündüm. Bu en azından gerçeklerden çok daha iyi bir hareket olurdu. Ama ne yazık ki gözlerinin içine bakma hatasına düştüm. Her zaman yüzünü neden tuhaf bulduğumu şimdi daha iyi anlıyordum. Kum rengi kirpikleri ve kaşları birbirine o kadar yakındı ki, belirli bir mesafeden bakıldığında yokmuş gibi duruyorlardı. Bu kadar yakından bakınca kirpiklerinin gerçekte oldukça kalın ve uzun olduğunu görebilmiştim. Kirpikleri, ender bulunabilecek yeşillikteki gözlerini çevreliyorlardı.

Aklımdan geçen net emirlerin aksine, ellerim göğsündeki kasların izlerini takip etmeye başladı. Göz bebekleri o kadar büyüdü ki âdeta siyah bir renge büründü. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini herhalde ancak suratına bir tokat patlatmış olsam görebilirdim. Ama geri çekilmedi. Ellerimin altında tuhaf bir karıncalanma vardı, teni tahmin ettiğimden daha sıcaktı. Belki de sıcak olan bendim. Bilemiyordum. Aklımdaki tek şey o fermuarı nasıl indirebileceğimdi.

Bu planı harekete geçirmeden önce Pritkin beni bileklerimden yakaladı. Bunu beni kendine çekmek mi yoksa kendisinden uzaklaştırmak için mi yaptığını anlamamıştım. Sanırım o da ne yapmak istediğinden emin değildi. İkimizin de bu soruya bir cevap bulma fırsatımız olmadı.

Birden sanki birisi üzerime bir bidon benzin dökmüş ve bir kibrit fırlatmış gibi hissettim. İçimde yükselen acı dayanılmazdı, yavaş yavaş vücudumun her hücresine yayılıyordu. Çığlık atıp kendimi geriye attım ve Mac'e çarpıp ikimizin de yere düşmesine neden oldum. Pritkin de bizi takip etti çünkü hâlâ bileklerimi bırakmamıştı. Mac'in ona bir şeyler söylediğini güçlükle duyabildim çünkü ne dediğini anlayabilecek kadar konsantre olmakta zorlanıyordum. İki büklüm olmuştum, sudan çıkmış bir balık gibi sarsılıyor ve nefes almaya çalışıyordum. Canlı canlı yanmanın ne demek olduğunu artık çok iyi biliyordum. Alevler omurgamdan aşağıya ilerliyor ve her bir sinirimden âdeta dışarı fışkırıyordu. Nerede olduğumu, sorunlarımı unutmuştum. Çektiğim işkence düşünülürse hepsi gözümde çok basit şeylere dönüşmüştü. Sanırım birkaç saniye sonra adımı da unutacaktım ama birden acı son buldu.

Kendimi Mac'in muşamba kaplama zemininde nefes almaya çalışırken buldum. Mac'e baktığımda Pritkin'in bileklerinden

tutmuş olduğunu fark ettim. Büyük bir olasılıkla Pritkin'i üzerimden çekip almıştı. Bunun için onu öpebilirdim. Daha sonra bana döndü ve, "Sen iyi misin Cassie? Beni duyabiliyor musun?" diye sordu. O an daha fazlasını yapamayacağım için dediklerini başımla onaylamakla yetindim. "Pekâlâ! Olduğunuz yerde kalın, ben hemen geri döneceğim. Ben gelene kadar birbirinize dokunmak yok!"

Mac bir kapıdan dışarı çıktı, ardından su sesi duydum. Acı azalmıştı ancak hatırası gözlerimi yakacak kadar tazeydi. Sinir uçlarım hafif hafif zonkluyordu. Yanlışlıkla acıyı yeniden tetiklemekten korktuğum için hareket dahi edemiyordum.

Zorlukla alınan nefeslerin sadece bana ait olmadığını anlamam biraz zaman aldı. Kafamı hareket ettirmeden gözlerimi sesin geldiği yöne çevirdim. Pritkin yerde yatıyordu, aklarının neredeyse tamamı ortaya çıkmış gözlerini tavana dikmişti. Yüzü kıpkırmızıydı, kasları gerilmişti ve neredeyse benim kadar derin nefes alıyordu. Sanırım tüm bu olanlardan tek etkilenen ben değildim.

Mac ıslak bir havluyla geri döndü ve onu alnıma koydu. Biraz daha havluya ya da bir şişe viskiye ihtiyacım olduğunu söylemek üzereyken bu küçük hareketi yapması bana iyi gelmişti. Dikleşerek oturmak çılgınca bir fikir gibi geldiği için Mac Pritkin'le ilgilenirken ben de yerde yatıp düşünmeye çalıştım. Geçmişte, çılgın gün diye adlandırdığım günlerimi yeniden gözden geçirdim.

Gün boyunca erkeklerin yanında çok tuhaf hareket etmiştim. Genelde çekici erkekleri fark ederdim ancak geçen yıllar boyunca onlara sadece hayranlık duyup sonra yoluma devam edebilmeyi öğrenmiştim. Kaçak hayatı sürerken herhangi bir erkekle yakınlaşmak bana ölüm tehlikesi olarak geri dönüyordu. Kimsenin benim yüzümden öldürülmesini istemiyordum. İşte

bu yüzden kendimi onlardan uzak tutabilmeyi öğrenmiş ve bunu başarılı bir şekilde uygulayabilmiştim.

Casanova ve Chavez'in yanında bunu uygulamakta zorlanmıştım. Hadi ama, sonuçta bahsettiğimiz adamlar son derece çekiciydiler ve *incubus* olmalarından hiç söz etmiyordum bile! Etraflarındaki herhangi bir kadının verebileceği sıradan bir tepkiyi verdiğimi düşünüyordum. Ayrıca herhangi birini ya da ikisini birden en yakındaki tuvalete sürüklemediğim için şanslıydım. Ancak Pritkin başka bir konuydu.

Onu ilk karşılaşmamızdan bu yana itici bulmamın yanı sıra, bugüne kadar asla çekici olabileceğini düşünmemiştim. Pekâlâ, vücudunun oldukça iyi olduğunu itiraf edebilirdim, yüzü de fena sayılmazdı. Saçları korkunçtu ama kimse mükemmel değildir. Sonuçta her ne olursa olsun Pritkin benim tipim değildi. Bugüne kadar asla sarışınlara karşı ilgi duymamıştım. Hedef listesinde bir numarada olduğum sarışınlara karşıysa hiç! Ama her ne olduysa birden ona kapılıvermiştim işte...

Zorlukla oturur pozisyona geçtim, midem bulanıyordu. Alnımdan kucağıma düşen havluyu güçlükle yakaladım. Ya Mircea, *geis*'i kullanarak ayini tamamlamam için bir işler karıştırıyorsa? Bir seferinde yerine Tomas'ı koymaya çalışmış olduğu için bunu yapabileceğini biliyordum. Bu gücü başka eşlere de yönlendirebilirdi. Farklı acıları hissetmemek için gözlerimi avuç içlerimle kapadım. Mircea'nın, ben Pythia olduğum sürece ayini kimin tamamladığını önemsememesi beni âdeta öldürüyordu.

Birkaç dakika sonra dövme masasına tutunarak ayağa kalkabildim. "Mircea *geis*'ı kullanıyor olabilir mi?" diye sordum.

Pritkin de ayağa kalkmış, hatta tişörtünü bile giymişti. Bana baktı ve hızla kafasını çevirdi. "Pek mümkün değil."

"Birileri bana burada biraz önce ne olduğunu söyleyebilir mi lütfen?" diye sordu Mac sabırsız bir şekilde.

"Peki, o halde neden ben gördüğüm her erkeğin peşinden koşuyorum?"

Pritkin buzdolabının arkasındaki duvara odaklanmıştı. Kendimi yeniden pantolonunun önüne bakarken bulduğum için, ben de aynı şeyi yapmaya karar verdim. "Acı seni yetkili olmayan birisinden korumak için *geis* tarafından yaratılıyor. Birilerini çekici bulman için değil."

Bir an için o kadar rahatladım ki, dizlerimin bağı çözüldü. Bir aptal gibi sırıtmamak için savaş verdim ve iki elimle masaya tutundum. Belki de Mircea bu sefer beni kandırmamıştı. Ama hâlâ bir sorunum vardı. "Peki, o halde neler oluyor?"

"Ben... ben pek emin değilim." Pritkin derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Kısa bir süre sonra yanaklarındaki kızarıklık biraz daha azalmıştı. "Ayin sırasında ters giden bir şey oldu mu?"

"Ne ayini?" Mac konuşmalarımızı yakalamaya çalışıyordu ancak hiçbir şey gerçek gibi değildi. Ben de aynı şeyi hissediyordum.

"Geçiş ayini," dedim. "Pythia olmak için gerekli olan geçiş ayini. Adının tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Agnes başlatmıştı ancak... şey olmam gerektiğini..." Ben de Mac'in eski moda hassasiyetini yaşıyordum.

"Ama Mircea bu konuyu halletti, öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz." Kafasının karışmasını anlayabiliyordum. Beni Mircea'yla son görüşünde ikimiz de çıplaktık ve ter içindeydik. Yani teknik olarak ben bir battaniyeye sarınmıştım ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz. "Rahatsız edildik. Rasputin'in saldırısını hatırlıyorsun, öyle değil mi?"

"Oldukça canlı bir biçimde!" Pritkin kaşlarını çatıp söylediklerimi anlamaya çalıştı. "Yani bana hâlâ bakire olduğunu mu söylüyorsun?" Sesi, Beyaz Saray'ın üzerine bir uzay gemisinin indiğini söyleyen birisi kadar şaşkın ve şüpheliydi. Gözlerinin içine bakmak için duvara bakmaya bir son verdim. "Her ne kadar bu seni hiç ilgilendirmese de, evet!"

Yine şüpheli bir bakışla başını iki yana salladı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Kendimi boynunun hemen kenarında kıvrılmış nemli saçlarına bakarken bulunca öfkeden iyice delirmeye başladım. Kahretsin, kahretsin! "Bir teorin var mı yok mu?"

"Buna yapılabilecek en iyi açıklama, Pythia ayininin kendi kendini tamamlamaya çalışması olabilir."

Bir an için ona boş gözlerle baktım. Duvardaki tuğlaları saymakla meşgul olduğu için beni fark etmemişti. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Mircea ortalıkta olmadığı için, bitmemiş ayin sonunu getirebilmek için beni etraftaki erkeklere yönlendiriyor. Ama *geis* bundan hoşlanmadığı için bana ve yaklaşan her kimse ona âdeta işkence yapıyor. Bu doğru mu? Daha da önemlisi, bu olmaya devam edecek!"

"Ne *geis*'ı? Senin üzerinde *geis* büyüsü mü var?" diye atıldı Mac.

"Sevgili vampir ustası onu *dúthracht* altına almış. Çoktan tamamlanmış olması gereken Pythia ayiniyle çatışıyor."

"Ah, Tanrı aşkına!" Mac sandalyesine çöktü, oldukça şaşkın bir hali vardı.

"Bana cevap ver!" Eğer Pritkin'e dokunmaya cesaret edebilseydim onu deliler gibi sarsardım.

"Bu noktada ne yapabileceğimizi aslında tam olarak bilmiyorum. Ayinler, Pythia'nın çatısı altında yapılırdı ve ofisle bağlantılı çok az kayıt tutulduğunu sanıyorum," dedi umursamaz bir şekilde.

Ne kadar çıldırdığımın sesime yansımamış olmasını dileyerek atıldım. "Peki ya şahitler? Ayin bir kez de Agnes için yapılmıştı, öyle değil mi?"

"Bu neredeyse seksen yıl önceydi. Hâlâ hayatta olan şahitler olsa bile, bunun pek işe yarayabileceğini sanmıyorum. Ayinlerin çoğu gizli yürütülürdü. Prosedürün tamamını sadece Pythia ve mirasçıları biliyor."

"Myra!" Harika! Başladığım yere geri dönmüştüm. "Peki ya *geis*?"

"Mircea'dan uzak durarak elinden gelenin en iyisini zaten yapıyorsun. Bu en azından süreci yavaşlatacaktır. Tamamen kaldırılmadığı sürece yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Peki, bunu nasıl yapacağım?"

"Yapamazsın."

"Böyle söyleme! Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı."

Pritkin yorgun bir sesle pes etti. "Olsa bile ben bilmiyorum. Bilseydim sana söylerdim. Ayin tamamlanmadığı sürece seni erkeklere doğru çekmeye devam edecek. Ancak *geis* Mircea dışında kimseyi kabul etmeyecek. Büyük bir olasılıkla zaman içinde daha da kötüleşecek. *Dúthracht*'a karşı gelirsen o son derece kinci olabilir."

"Peki... peki ya Chavez?" diye sordum umutsuzca. "Bana dokundu ve hiçbir şey olmadı. Buz pateni salonundayken kendimi kaybetmedim."

"Buz pateninde miydiniz? Neden?" Pritkin yine öfkeli görünüyordu ama bu umurumda değildi.

"Bunu alabilmek için," diyerek çantayı işaret ettim. "Onu Dante'nin Yeri'ne götürmek istememiştim."

"Böylece onu herhangi birinin alabileceği bir yerde bıraktın!"

"Kilitli bir dolabın içindeydi," dedim huzursuzca. "Konumuza dönebilir miyiz? Casanova bana dokunduğunda bir şeylerin olmaya başladığını hissetmiştim. Az önce olanlarla bir ilgisi yoktu ama yine de bir histi işte. Belki daha da kötüleşebilirdi ama Casanova alevlenmeden elimi bıraktı. Oysa Chavez beni hiç etkilemedi. Yani eğer tepkilerin güçlendiği konusunda haklıysan, daha da kötü olması gerekmez miydi?"

Pritkin huzursuzlandı. "Bilmiyorum."

"Aklıma gelebilen tek şey..." diyerek düşüncelere daldı Mac. "Belki de *geis* karşı tarafın sana olan ilgisini okuyabiliyor ve bunun seviyesine göre tepki veriyor. Casanova bir şekilde senden hoşlanıyordu ama Chavez seninle ilgilenmiyordu. İşte bu yüzden Casanova *geis* tarafından yanlış eşleşme ve olası tehlike olarak algılandı. Chavez'e gelince, her ne kadar bağı tamamlamak için doğru kişi olmasa da, seninle ilgilenmediği için bir tehlike olarak algılanmadı."

Mac duyduğu açıklamadan hoşnut görünüyordu, oysa Pritkin ve ben panik halinde birbirimize bakmaya başlamıştık. Hiçbirimiz söz konusu bağlantıyı kurmak ya da sözlü bir şekilde ifade etmek istemiyorduk. Hele ben, asla!

"Elbette," dedi Mac ilgisizce. "Karşılıklı bir çekim olduğu takdirde, uyarı her iki tarafı da etkilediği için tepki de aynı şekilde güçlü olacaktır..."

"Pekâlâ!" Elimi nabzımla aynı hızla zonklayan başıma koydum. Hızına bakılırsa, stres kaynaklı bir inmeden ölen en genç insan olmak üzereydim. "Bu işle nasıl başa çıkacağım?" Bu soruyu Mac'e dönerek sormuştum çünkü Pritkin dehşete düştüğünü göstermemeye çabalıyordu.

Mac çenesini kaşıdı. "Genellikle bu tip şeylerden kurtulmanın bir yolu vardır, özellikle de *dúthracht* söz konusu olduğunda. Büyü karmaşa yaratma özelliğine sahiptir, hiç kimsenin bu karmaşayı yaşamadan onun etkisinden kurtulabileceğini sanmıyorum. Bu durumdan kurtulmanın yolunu bilen sadece iki kişi var."

"Mircea ve büyüyü yapan kişi!"

Mac başıyla onayladı. "Büyüyü yapan her kimse, vampirin koruması altında olmalı. Bu kişinin sana yardım ederek bu korumayı riske atacağını hiç sanmıyorum. Tabii yüzlerce büyücü arasından hangisinin bunu yaptığını bulabildiğini varsayarsak! Kara Cemaat'in içinde bu tür büyü yapabilecek sayısız büyücü var. Yine de bu bilgi bize çok yardımcı olmuyor. İhtimali olan büyücülerin sayısını birkaç düzineye indirebilsek bile onu bulmanın hiç kolay olacağını sanmıyorum."

"Tüm bu olan biteni yavaşlatmak için yapabileceğimiz bir şey yok mu? Etkilerini azaltmanın... bir yolu?" Bu soruyu Mac'e sormuş olsam da cevabı Pritkin verdi.

"Periler Ülkesi'ne girdikten sonra sorun olmayabilir. Büyü gücümüz gibi *geis* da orada etkili olmayacaktır." Hâlâ gözlerini boş duvardan ayırmıyordu. "Ee, şey, sanırım sen başka bir yerde beklersen bu işi daha kolay atlatabiliriz. Mac benimkini bitirir bitirmez senin koruma büyünle de ilgilenebilir."

Onunla tartışmadım. Başka bir kola alıp silahlarımı çantaya tıktım ve yanıma aldım. Pritkin o kadar sarsılmıştı ki bu hareketimi fark etmedi bile.

Külüstür bir tabureye oturup olan biteni değerlendirmeye çalıştım. Periler Ülkesi'ne geçene kadar çekici adamlardan uzak durmanın dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu. Pritkin'in haklı olmasını diliyordum. Böylelikle büyünün etkilerini daha az yaşardım ve Myra'yı bulmak için zaman kazanabilirdim. Çok harika bir plan olmasa da, elimden gelen ne yazık ki buydu. Kolamı içmeye devam ederken Pritkin'in çıplak bir şekilde altın rengi tenine dövme yaptıran görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Ön tarafta bir saatten daha uzun süre oturdum, dövme şekillerinin olduğu yüzlerce dosyayı inceledim. Çoğunlukla geleneksel sihirli semboller ve Amerikan Kızılderilileri'nin totemleri vardı. Aralarında Pritkin'in çizdirdiği kılıcı görememiştim, bu belki de özel bir tasarımdı.

Dövmeler kategorilere ve seviyelerine göre ayrılmıştı. Öncelikle dövmenin ne işe yaraması gerektiğini seçmeliydiniz. Bazıları kesik, yanık, kan kaybı, kafa travması, zehirlenme ve donma gibi durumlara karşı koruma oluşturuyordu. Listenin uzunluğu birilerinin neden savaş büyücüsü olmak istediğini merak etmeme neden olmuştu. Bir diğer konuysa Pritkin'le ilgiliydi. Geçen gün, üzerinde herhangi bir iyileştirici dövmesi olmadığı halde, neredeyse bir vampir kadar hızlı bir şekilde iyileştiğine şahit olmuştum. Dövme belki de vücudunun gözle görülmeyen bir yerindeydi. Kafamı bu düşünceden uzaklaştırmaya çalışıp dosyadan birkaç sayfa daha çevirdim.

Listede düşmanlarınıza karşı uygulayabileceğiniz sayısız saldırgan büyü de bulunuyordu. Dosyada daha iyi görmenizi ve duymanızı sağlayabilecek büyülerin yanı sıra düşmanlarınıza yapabileceğiniz sevimsiz şeylerden oluşan uzun bir liste de vardı.

O bölüme bakmak pek içimden gelmemişti. Cemaat'in savaşçı büyücülerinin benim için neler planlayabilmiş olacaklarını görmek istemiyordum. Bunun yanı sıra herkesin istediği her dövmeyi yaptıramayacağını da öğrenmiştim. Ne kadar ve ne tür dövme yaptırabileceğiniz sizin sihir yeteneğinizle bağlantılıydı. Büyücülerin çoğu güçlerini doğal dünyadan alırdı, bu nedenle belirli bir seviyeye kadar hareket edebiliyorlardı. Aynı zamanda insanların güçlerinden beslenebilmek gibi bir yetenekleri de vardı. Bu, benzin kullanımını genişleten, elektrik destekli bir tür hibrid arabaya benziyordu. Kitapların arkasında, hangi dalı seçebileceğinizi belirleyebilmeniz için uzun ve karmaşık bir grafik bulunuyordu. Bu çizelgeyi tamamıyla anlayamadım çünkü böyle bir şeyi daha önce denememiştim. Büyüye yatkın olan çocukların yetenekleri önceden sınıflandırılır, böylelikle onlar kendileri için uygun olan büyü dalında çıraklığa yönlendirilirdi ve tabii ki Tony çoktan benim için planlananları öğrenmişti.

Güçlü bir büyücünün bile sınırları olabileceğini keşfetmiştim. Sessiz bir şekilde ilerleyebilmek için bir kar leoparı dövmesi ve illüzyonlar yaratabilmek için bir örümcek dövmesinden yararlanan birisi, bu iki tılsımlı dövmenin etkisini görebilmeki için kendi enerjisini kullanmak zorundaydı. Büyücü çok güçlü olmadığı sürece onun başka bir dövmeyi desteklemesi mümkün olmayabilirdi. Bu bilgiler tablo halinde anlatılmış olmasına rağmen oldukça karışıktı. Sonunda ilgimi yitirdim. Burada yazanlardan hiçbiri benim Cemaat'e karşı kalkanımı yeniden nasıl harekete geçirebileceğimi açıklamıyordu.

Pritkin sonunda biraz bitkin bir halde dışarı çıktı ve ben onun yerini aldım. Mac'in kalkanıma göz atmasında bir sorun yoktu. Ne de olsa o ve Pritkin'in, Myra'yı ele geçirene kadar bana ihtiyaçları olacaktı. Sadece *geis*'ın devreye girmesinden

endişeliydim ancak görünen o ki Mac'in tipi değildim. Sütyen giymiyor olamama rağmen, üstümü çıkardığımda kendimi rahatsız hissetmemiştim. Mac'in elleri bir doktor kadar profesyoneldi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sırtımda canımı yakmasa da *aura*'mın gıdıklanmasına neden olan bir aletle dövme çalışmaya başlamıştı.

"Tabii ki."

"Bunu neden yapıyorsun? Yani sen... pek de kinci birisi gibi durmuyorsun?"

Ona omzumun üzerinden baktım. "Hangi konuda kinci olduğumu sorabilir miyim?"

Omuz silkti. "John şu vampir Antonio'yu öldürmeyi planladığını söyledi. Hak ettiğine eminim, ama..."

"Sana katil ruhlu bir çatlak gibi görünmedim, değil mi?"

Mac güldü. "Onun gibi bir şey. Eğer senin için bir mahsuru yoksa sana ne yaptığını sorabilir miyim?"

O elindeki aleti değiştirirken ben de sorusunu düşündüm. En kolay cevap "her şeyi" olurdu. Mac'le en iyi günümde bile beni depresyona sokabilecek uzun bir sohbete girmek istemiyordum. Ancak konuyu tamamen kapatmak da çok akıllıca olmayabilirdi. Pritkin'in şu anda, Myra'nın beni Tony'den daha çok ilgilendirdiğine dair herhangi bir ipucuna sahip olmasını istemiyordum. Sonuçta o şişko herife karşı yeterince nefret duygusu besliyordum.

"Asıl hedefim intikam değil. Buna, bana ait olan bazı malları geri almak istiyorum da diyebilirim." Cildimde aniden beliren bir kıvılcımla yerimden sıçradım. Mac'in elindeki yeni alet âdeta *aura*'mın çatlamasına yol açıyordu. Tekrar aynı şoku yaşamamak için sakin bir şekilde oturmaya çalıştım.

"Senden bir şey mi çaldı?"

Derin bir iç geçirdim. Görünen o ki Mac hikâyenin kısa haliyle tatmin olmayacaktı. "Tony, bundan yirmi yıl önce malikânesinde yetenekli, güvenebileceği bir kâhin bulundurmak istemişti. Ancak gerçek kâhinler çok az sayıdaydı ve genellikle vampir bir mafya üyesi için çalışmaya pek yanaşmıyorlardı. Sonunda, kendisine sadık olabilmesi için tek yapması gerekenin bir çocuk kâhin bularak onu yetiştirmek olduğuna karar verdi. Şanslıydı ki insan çalışanlarından birinin kızı bu iş için oldukça uygundu. Ancak her ne kadar babam uzun yıllar Tony'nin yanında çalışmış olsa da, beni malikâneye getirme emrine karşı geldi."

"Baban mafya için mi çalışıyordu? O bir düzenbaz mıydı?" Mac'in şaşırmış bir hali vardı.

"Ne olduğunu tam olarak bilemiyorum. Bana hayaletlerle iletişim kurabildiği söylenmişti, sanırım bir çeşit kâhinlik yeteneği varmış. Belki de bir büyücüydü..." Omuz silktim. Bir gün ona tüm bunları ve başka birçok şeyi daha sormayı umut ediyordum. "Tek bildiğim, o Tony'nin en sevdiği insanlardan birisiydi. Tabii Tony'ye hayır diyene kadar."

"Bir vampirin nasıl tepki verebileceğini biliyor olmalıydı."

"Sanırım Tony'yi reddetmenin sağlıklı bir iş olmadığını düşündüğü için annemi ve beni yanına alıp kaçmayı planladı. Ne yazık ki bunu yapabilme fırsatı olmadı. Tony ihaneti hissedip basit bir suikastın işi çözebileceğine karar verdi. Bu sebeple, ailemin arabasını havaya uçurup babamın ruhunu sihirli bir kutu içinde esir alsın bir büyücüye para verdi. O günden beri o şeyi kâğıt ağırlığı olarak kullanıyor."

Birden, Mac'in deminden beri sırtımda hareket eden ellerinin durduğunu fark ettim. Şaşkına dönmüştü. "Ciddi olamazsın... değil mi?"

Arkamı döndüm. "Evet. Anladığım kadarıyla sadece bir golf topu büyüklüğünde, bu nedenle herhangi bir yerde olabilir. Tony'nin üç evi ve sayısız iş yeri var. Tabii bunlar sadece benim bildiklerim... Hepsini tek tek arayabileceğimi sanmıyorum, işte bu yüzden bana nerede olduğunu söylemesini sağlayacağım." Aslında dürüst olmak gerekirse, kutunun yanında olduğunu düşünüyordum. Tony hayatını kurtarmak için kaçarken bile hatıralarını yanında taşımayı severdi.

Mac hâlâ ayakta dikilmeye devam ediyordu, elleri omuzlarımdaydı. Duyduklarından dolayı donakalmıştı. "Hiç istemedin mi?" diye sordu sonunda.

"Neyi hiç istemedim mi?"

"Sen Pythia'sın. Geçmişe gidip olanları değiştirebilirsin." Gözlerimi görebileceği kadar yakınıma geldi. "Aileni kurtarabilirsin, Cassie."

Derin bir iç geçirdim. Evet, bunu yapabilirdim. "Tony'yi tanımıyorsun. Ayrıca bu görevi almamın sebebinin zaman çizelgesini korumak olduğunu düşünüyorum, ona müdahale etmek değil. Can alıcı bir şeyi değiştirebilme ve her şeyin daha da kötüleşmesine neden olabilme ihtimalim var." Şansıma bakılırsa buna *büyük ihtimalle* diyebilirdik.

Bakışları keskinleşmişti. "Ama teknik açıdan bunu yapabilirsin."

"Evet. Ailemin Tony'nin havaya uçurduğu o arabaya binmesini engelleyebilirim. Ama bu durumda hayatım bambaşka olur ve bir sürü insanın hayatı da... Biliyorum ki Tony bir şekilde onları öldürmeyi başaracaktı. İstediğini almak konusunda inatçıdır."

Mac, kendimi rahatsız hissedeceğim kadar uzun bir süre beni süzdü. "Çoğu insan gücü kendilerine yönelik büyük bir fırsat

olarak değerlendirir. Sana neredeyse istediğin her şeyi getirebilir. Zenginlik, sağlık..."

Ona kızgın gözlerle baktım. "Tek isteğim sakin ve karmaşık olmayan bir hayat. Kimsenin beni öldürmeye ya da kullanmaya çalışmadığı, bana ihanet etmediği bir hayat." Hata yaptığım takdirde kimsenin ölümüne neden olmayacağım bir hayat. "Pythia'nın bana bu konuda yardımcı olacağını hiç sanmıyorum." Konuşmalardan yorulmuştum ve giyinmek istiyordum. "İşin bitti mi?"

"Ah, evet." Mac aletlerini küçük bir kutuya kaldırdı ve giyinebilmem için kibarca başka tarafa döndü. "Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin?"

"İyi olanı." Neden bir kez olsun tersini denemiyordum ki!

"Sanırım onu tamir edebilirim."

Mac'e şaşkın bir halde göz kırptım. Yapabileceği hiçbir şey olmadığını ve Periler Ülkesi'ne hiçbir koruma olmadan girmek zorunda kalacağımı duymayı bekliyordum. "Gerçekten mi? Bu harika!"

"Kalkanlarının nasıl çalıştığına dair bir fikrin var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Pek yok. Annem bir şekilde onları bana aktarmış, ama nasıl yaptığını hatırlamıyorum. O öldüğünde ben daha dört yaşındaydım. Uzun yıllardır, Tony'nin temkinli davranmak adına bana fazladan eklediği sıradan bir kalkan olduğunu sanıyordum."

Mac alınmışa benziyordu. "Sıradan bir kalkan mı? Hayır, seni temin ederim böyle bir kalkanı bir daha asla göremezssin. Yüzlerce yıllık olan bu paha biçilemez kalkan, Cemaat'in gerçek hazinelerinden biri."

"O sadece bir dövme Mac, bir sanat eseri değil."

"Aslına bakarsan her ikisi de!" Sağ kolunu uzattı ve bileğinin yanındaki küçük, kahverengi bir şahini işaret etti. "Seyret!" Bir şeyler mırıldandı ve derisinin gevşek yerine dokunup elini çekti. Birkaç saniye sonra, küçük metalik bir kuş avucunun içinde parıldıyordu. Kanatları aynı kolundaki kuşu andırıyordu ve ancak birkaç saniye sonra karşımda duran kuşun kolundakiyle aynı olduğunu fark edebilmiştim. Şimdi kolunda, geriye sadece bir kuş figürü kalmıştı. Küçük metal objeyi elime aldım. Tüyler ve ayrıntılar ortadan kaybolmuştu. Obje som altın gibi görünüyordu. Bir an için, bunun ne tür bir hile olabileceğini anlamaya çalıştım. Kısa bir incelemeden sonra kuşu eski yerine koydu. Kuşun gözlerimin önünde kolunda kayboluşunu izledim.

"O da neydi?"

"Kırmızı, kuyruklu bir şahin. Gözlem gücünü artırır. Görüş alanına yardımcı olmayabilir ancak etrafınızda daha fazla ayrıntı yakalamak istiyorsanız, daha iyisi olamaz."

Bir şey aklıma takılmıştı: "Dışarıdaki kitaplar, en güçlü büyücünün bile sınırlı sayıda dövme kaldırabileceğinden söz ediyor. Sonuçta bu dövmeler enerjilerini sahibinden alıyor." Vücudunun neredeyse her yerinde hareket eden dövmelere baktım ve devam ettim. "Nasıl bu kadar çok dövmen olabiliyor?"

Mac sırıttı. "Eğer öğrenmek istediğin şey buysa, ben süper bir büyücü değilim, Cassie. İki tür dövme var. Doğrudan *aura*'ya işlediğim dövmeler, kişinin büyü gücünden beslendiği için ne kadar kaldırabileceği sınırlıdır. Ancak benim şahinim ya da senin beş köşeli yıldızın gibi dövmeler güçlerini dış kaynaklardan alırlar. İşte bu yüzden o dövmelerin sınırlaması yok. Tabii ki onları destekleyebilecek bir yeteneğin olması gerekiyor. Küçük bir dövme için bile büyüleme süreci aylar alabilir. Senin kalkanına ne olduğunu düşünmeye korkuyorum."

"Yani sen aslında var olan bir gücü ortaya çıkarıyorsun, öyle mi?"

"Aslına bakarsan benim başka şansım yok. Diğer insanlar için bunlar birer büyü olabilir. Bunu büyü güçlerinin seviyelerini artırmak ya da kullanılmayan alanları desteklemek için kullanabilirler. Oysa benim için bu dövmeler birer gereklilik, tabii eğer bu dünyadan tamamen emekli olmak istemiyorsam." Aklımın karıştığını fark etti ve gülümsedi. "Birkaç yıl önce kalkanlarımdan geçip *aura*'ma saldıran bir büyüyle karşılaştım. O savaşta aldığım fiziksel yaralar iyileşti ancak doğaüstü alanımdaki hasarlar kaldı. İşte bu nedenle sen söyleyene kadar bir *geis* altında olduğunu fark etmedim. *Aura*'m o kadar çok zarar gördü ki diğer insanlarınkini okuyabilmek için konsantre olmam gerekiyor."

Çok sıradanmışçasına anlattıkları karşısında dehşete düşmüştüm. Beni korkutan sadece Mac'in başına gelenler değildi, asıl korkunç olanı gerçekten de böyle şeyler yapabilecek büyülerin varlığıydı. Büyücülerle ilgili ne kadar çok şey öğrenirsem durum bir o kadar daha korkutucu bir hal alıyordu.

"Ama şimdi kalkanlarınla iyisin, değil mi?" Dikkatimi yüzünden ayırmamaya çalışıyordum. Böylelikle kendi özel *auram*'ı düşünmez, iyi ve sağlam olduğu konusunda kendimi rahatlatabilirdim. Ancak söz konusu şartlar altında bu oldukça zor bir durumdu.

Mac aklımdan geçenleri fark etmişe benziyordu. Elini havada gezdirdi ve birden aramızda, kırmızı ve turuncu parlak kıvılcımlar soğuk bir gecedeki neşeli ışıklar gibi parıldadı. "Benim kalkanlarım belirli bir dereceye kadar işe yarıyor Cassie ancak bir daha asla böyle mükemmel, kusursuz bir can simidi görevi görmeyecek. Çoğu insan benim kalkanımdan öteye geçemez ancak savaşçı büyücüler sıradan insanlar değiller. Er ya da geç karanlık büyücülerden birisi benim insan yapımı kalkanımdaki boşlukları ve

dövmelerin tam olarak işe yaramadığı noktaları yakalayacaktır. Birileri olan biteni fark eder etmez beni aktif görevden aldılar." Yüzümdeki ifadeyi gördü ve gülümsedi. "O kadar da kötü değil. Bugünlerde çok daha az tehlike altındayım!"

Sesi normal geliyordu ama gözleri bana gerçekleri tamamıyla anlatmadığını söylüyordu. Eski savaşçı büyücülere ne olduğunu bilmiyordum. Ama en azından Mac henüz köşesine çekilmemişti. Belki de hâlâ savaşın verdiği adrenalini arzuluyor ve tehlike için açlık duyuyordu.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Yani benim kalkanım, onlar kesmediği sürece gücünü Cemaat'ten alıyor, öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Evet. Gücünü vermesinin yanı sıra aranızda bir çeşit kanal da oluşturuyor. John'un haklı olabileceğini düşünüyorum. Sanırım Cemaat büyülerini onlara karşı kullanmandan korktu ve bu kanalı kapattı."

"Ya da beni öldürmenin çok daha kolay olabileceğine karar verdiler."

Mac huzursuz görünüyordu. "Belki de. Sonuçta senin kalkanının hiçbir sorunu yok. Sadece annen transferi yaparken çok da deneyimli değilmiş, yönü biraz sapmış. Onu tamir edebilirim, görüntüsünde herhangi bir sorun yok. Çalışmaması, bir kol saatinin durmasına benziyor. Tek ihtiyacı olan yeni bir güç kaynağı."

"Yeni bir güç kaynağı mı?" Kötü haberin ne olduğuna dair kafamda bir fikir oluşmaya başlamıştı. "Böyle bir şeyi, Cemaat kadar güçlü bir şekilde destekleyebilecek tek şey var," dedi Mac, sanki içine düştüğüm ikilemi anlamış gibi bana kibarca gülümsedi. "O da seni Pythia yapan enerji."

"Hayır, hiçbir şekilde olmaz," dedim ve başımla perdeyi işaret ettim. "Bana ön taraftaki kitaplardan birini ver." Dışarıda yeterince korkunç bir liste vardı, işe yarayacak bir şeyler bulabilirdik.

Ancak Mac hayır anlamında başını iki yana salladı. "İç büyü gücünün seviyesini bilmiyorum. Auran Pythia'nın enerjisiyle karışmış, onları birbirinden ayıramıyorum. Kendi başına büyük bir kalkanı güçlendirip güçlendiremeyeceğini bilmiyorum. Aksi takdirde sana yapacağım herhangi bir dövme, kaynağını Pythia olarak elde ettiğin güçten çeker. Bu da sanırım senin en son isteyeceğin şey olmalı!"

"O halde bana küçük bir tane yap!"

Mac sıkıntılı bir ifadeyle karşılık verdi. "Periler Ülkesi'ne gireceksin, burası çoğu büyücünün adımını dahi atmayacağı bir yer. Küçük dövmeler orada işe yaramayacaktır. Benim kalkanlarım da seni koruyamaz. Öyle bir işçilik bugünlerde pek sık bulunmuyor."

"Belki de tahmin ettiğinden daha güçlüyümdür." Ne de olsa ben bir kâhindim, basit bir kalkanla da başa çıkabiliyor olmalıydım.

Mac sadece omuz silkti. Kertenkele dövmesi bu kez de yılanın pulları altına gizlenmeye kalkıştı. Yılan bundan hoşlanmadı ve küçük dövmeye kuyruğunun ucuyla vurdu. Kertenkele bu kez de sıçrayıp Mac'in yanağına ve oradan da başına doğru tırmandı. Kalın kaşlarının arasına sinip yılanı hiç de sevimli olmayan siyah gözlerle süzmeye başladı.

Dikkatimi Mac'in söylediklerine vermeye çalıştım. "Büyü bir kas gibidir, Cassie. Her ne kadar doğaüstü özellikleri olsa da, yine de kas gibidir. Onu ne kadar çok çalıştırır ve eğitirsen o kadar kuvvetlenir. Ne tür büyü gücüne sahip olursan ol, ilk önce gücün hep ham halde olacak. Büyü bu şekilde pek de işine yaramayacaktır."

"Tony eğitilmeme izin vermezdi."

"O sana anlayabileceğinden de kötü davranmış. Güçlü ve eğitilmemiş bir büyücü, hedeften başka bir şey olamaz. Eğer kendini nasıl koruman gerektiğini bilmezsen güç senden çekilebilir. Kara Cemaat, alabildikleri herhangi bir kişiden büyü çalmaktan çekinmez. Şu an senin bir Karanlık Büyücü'yle savaşman, bir bebeğin bir vücut geliştiricisiyle bilek güreşi yapmasından farksız bir durum. Tabii ofisin sana sunduğu gücü kullanmadığın sürece. En azından kendini savunabilmek için çalışmak zorundasın. Bu ne kadar çabuk olursa o kadar iyi!"

Acı bir ses tonuyla karşılık verdim. "Tabii, bunu da listeme ekleyeceğimden emin olabilirsin." Etrafımdaki herkes bana sürekli yapmam için yeni görevler veriyordu. Oysa benim ihtiyacım olan, bir an önce eskileri temizlemekti. "Şu an için başka sorunlarım var." Pritkin'in arkamda durduğunu hissederek geriye döndüm. "Örneğin Periler Ülkesi'ne nasıl giriş yapacağımız gibi!"

"İçeri gireceğiz," dedi ve silahlarını yeniden kuşandığını fark ettim. "Asıl sorun oradan nasıl çıkacağımız."

"Şimdi mi gidiyoruz?"

"Hayır." Cevabının beni ne kadar rahatlattığını belli etmek istemiyordum.

"Bu gece gidiyoruz."

"Bu gece mi?" Onu dışarıdaki odaya doğru takip ettim. "Ama vampirler uyanık olacaklar." Mircea'nın şu an nerede olduğunu bilmiyordum. Birinci seviye vampirler güneş sistemine bağlı değillerdi ve günün herhangi bir saatinde aktif olabiliyorlardı. Ancak gecenin, enerji seviyelerine daha iyi gelmesinden dolayı çoğu gündüzleri uyumayı tercih ederdi. Eğer Mircea uyanıksa,

büyük bir olasılıkla miskinlik yapıyor olurdu. Ancak gece uyanık olacaktı.

"Vampirlerin alanına girmemeye çalışacağız ve geçit büyücüler tarafından korunuyor."

"Bunun nasıl işe yarayacağını bilmiyorum," diyerek itiraz ettim. Ne bir grup savaş büyücüsünün arasına dalma ne de vampirlerle uğraşmak fikrinden hoşlanmıştım. Aslında bu en azından daha akıllıca bir seçim olurdu. Ne de olsa Senato beni öldürmek istemiyordu. Yani en azından henüz!

"Bu gece bazı arkadaşlarım görevli olacak. Sanırım onlar geçmemize yardımcı olabilirler," diyerek durumu açıkladı Mac.

"Benim hazırlamam gereken şeyler var," diyen Pritkin paltosunu giydi. Dışarıdaki sıcaklığın neredeyse doksan derece olduğu düşünülürse yerinde olmayı asla istemezdim ama başka seçeneği yoktu. Ortalıkta *Müfreze* filminden çıkma bir figüran gibi dolaşması polisin dikkatini çekebilirdi, silahsız dolaşmasıysa bir kalp krizinden daha sağlıksız olabilirdi. "Sana burada kalmanı öneriyorum, fazla göz önünde olma," dedi gözlerini kaçırarak. "Dinlenmeyi dene. Bir daha fırsatın olmayabilir. Mac'in koruma kalkanı üzerinde çalışmasına izin ver," dedikten sonra kapıya doğru yöneldi. "Buna ihtiyacın olacak."

Arkasından cehennem tazıları onu kovalarmışçasına hızla kapıdan dışarı çıktı. Mac bana baktı ve omuz silkti. "Seçim senin, tavsiyesini değerlendirmeni öneriyorum tatlım. Periler Ülkesi korkutucu bir yerdir, bir savaşın ortasında olsun olmasın. Şu an için oraya yaklaşmak dahi isteyebilecek kimsenin olduğunu sanmıyorum."

"Bunu düşüneceğim," diye söz verdim. Ona birkaç soru daha sorabilirdim ancak dikkatim Billy'nin tepemde uçmaya başlamasıyla dağılmıştı. Bana öyle surat ifadeleri yapıyordu ki yeni

haberleri olduğunu anlamıştım. "Ben biraz yorgunum," dedim Mac'e. Bu yalan sayılmazdı, Graeae'larla oda paylaşmak hiç de dinlendirici bir şey olmuyordu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Arkada bir yatağım var. John gelince bugünkü randevularımı iptal ettim, yani odaya ihtiyacım yok. Git ve biraz uyu Cassie," dedi Mac.

Haklıydı, bu nedenle ona gözlerimi devirerek karşılık vermek istemedim. Tabii ya, ne de olsa hayatımda uyumamı engelleyen binlerce kâbusum yoktu!

Billy beni arka odaya kadar takip etti. Kendimi karalama defterleri, büyü kitapları ve patates cipsi paketlerinin hemen yanındaki karyolaya attım. "Ne haber?"

Billy neredeyse görülmeyen şeffaf şapkasını çıkardı ve onu yüzüne doğru sallamaya başladı.

"Biraz güce ihtiyacım var."

"Sana da merhaba!"

"Hey, zorlu bir gün geçirdim, tamam mı?"

"Ben geçirmedim mi sanıyorsun? Dante'nin Yeri'nde ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Eğer Cemaat'in mekânı bir İngiliz, bir kâhin ve onlardan kurtulmak için bu ikiliye yardım eden yasa dışı yaratıkları bulmak için kapattığını saymazsak yeterince yolunda!"

"Aramak mı? Ama orası bir vampir mülkü!" Çantada kalan eşyaları Casanova'ya göndermemin tek sebebi vampirler ve büyücüler arasındaki anlaşmaydı. Anlaşmada, bir grubun diğerine ait bir mekâna izinsiz girmemesi gerektiğiyle ilgili çok katı kuralları vardı. "Akıllarını mı kaçırdılar?"

"Bilmiyorum. Bazıları öyle davranıyor. Her neyse, ben çıkarken Casanova DTİP'e şikâyet için ulaştıracağı raporları hazırlamakla meşguldü. Tuhaf günler geçiriyoruz, Cassie. Tony oranın sahibi, aynı zamanda Senato ve Cemaat'in bir hafta önce savaş açtığı Rasputin'in de müttefiki. Savaş zamanı kuralların ne olduğunu bilmiyorum, sanırım Casanova da bilmiyor. Şimdilik akıllıca hareket etmeye çalışıyor. Sana yardım ettiğinin anlaşılmaması için senin birden ortaya çıktığını ve Tony'ye olan öfkenden ortalığı birbirine kattığını iddia etti. Büyücüler de bu bahanenin üzerine, senin hâlâ kumarhanede olup olmadığını anlamak için etrafı araştırmaya başladılar."

"Harika. Şimdi de bir yerlere gidip savaş başlatan bir deli oldum."

"Hayır, şimdi de etrafta dolaşıp insanları öldüren bir delisin."

"Ne?"

"Evet. Birkaç büyücü geldi ve senin için katil dediler. Ayrıntıları alamadım ama sanırım ölen iki büyücüden söz ediyorlardı."

Midem bulanmaya başlamıştı. "Sakın bana Graeae'ların..."

"Hayır, Graeae'lar yapmadı. Onlar ortalığı birbirine kattılar ancak anlaşılan büyücüler Miranda'nın grubu tarafından öldürüldü. Bazı daha güçlü *gargoyle*'lar geride kalıp diğerlerinin kaçması için zaman kazandırdılar ve büyücüler de katliama başladı. Sonunda her şey birbirine girdi ve iki büyücü öldü."

"Ama *gargoyle*'lar kendilerini savunmaya çalışıyorlardı!"

"Bunu iddia ederek kurtulabilirler, ama zaten en başından orada olmamaları gerekiyordu. Casanova, Miranda'nın çoğu adamını dışarı çıkardı ve bir yerlere sakladı. Şimdi de Tony'yi arkasından iş çevirip lisanssız işçi çalıştırmakla suçluyor. Kendi

kıçını kurtarmak için çok iyi iş çıkardığını söyleyebilirim ama seninkini açıkta bıraktığından emin olabilirsin!"

Uyuşmuş bir halde kendimi yatağa bıraktım. Bunlardan hiçbiri gerçek olamazdı. İçine düşüp de çıkmayı bir türlü beceremediğim bir kâbus olmalıydı ve birazdan uyanmam gerekiyordu. "Cemaat, *gargoyle*'ların adamlarını öldürdüklerini öğrendiğine göre neden hâlâ beni suçluyor?"

"Bilmiyorum." Billy de şaşkın görünüyordu. "Cesetleri gördüm. Her yerlerinde pençe ve diş izleri vardı. Sanırım bu, Cemaat'in seni tehlikeli bir çılgın ilan etmesi için kullanmaya çalıştığı bir bahane."

"Kahretsin!"

"Evet, şimdilik olan biten bu. Demin de söylediğim gibi çok yorgunum. Sorun çıkarmaktan hoşlanmıyorum ama..."

"Ne zamandan beri?"

"Çok komiksin, Cassie. Günün yarısını sana çok önemli bilgiler toplamakla geçirdim ve sen..."

Her zamanki rutinimizi yapamayacak kadar yorgundum. "Pekâlâ. Bir parça güç alabilirsin. Sonra hemen Dante'ye geri döneceksin. Casanova'ya bir mesaj iletmeni istiyorum."

"Beni duyamayabilir," diye karşı çıktı Billy. "Bazı şeytanlar bunu yapamaz, en azından bir insan bedeninin içindeyken."

"O halde yaratıcı olman gerekiyor." Casanova'nın daha önce Billy'nin varlığına karşı verdiği tepkiler düşünülürse onu oldukça iyi duyabileceğini varsayıyordum. Öyle olmasa bile Billy bunu kendi başına halletmek zorundaydı. Casanova'nın, ona gönderdiğim tuzakları güvenli bir yere göndermesi gerekiyordu. Aksi halde büyücülerin etrafta dolanırken onları bulabilme olasılıkları çok yüksekti. Böyle bir durumdan yalan söyleyerek kurtulabile-

ceğini hiç sanmıyordum. Bunu yapsa bile suçu benim üzerime atmak zorunda kalacaktı. Bu da Cemaat'in tabutuma bir çivi daha çakması için bir fırsat anlamına geliyordu. İçlerinde ne olduğunu bilmediğim bir sürü silahı hiç saymıyordum bile. Derin bir iç geçirdim. Sanırım onları yanımdan hiç ayırmamalıydım.

Billy, oldukça fazla miktarda gücümü aldıktan sonra gitti ve ben de sonunda ihtiyacım olan uykuya kavuşmak için hazırlandım. Ancak dinlendirici bir uyku yerine hissettiğim tek şey, bir zaman geçişi oldu. Mac'i ufak bir yolculuğa çıkmak üzere olduğuma dair uyarmaya çalıştım ama karanlık bana ulaştı ve beni içine çekti.

7. Bölüm

Dizlerim yine sert bir zemine çarpmanın aşinalığını yaşadı, bu kez mermerin üzerine inmiştim. Kafamı oldukça sesli bir şekilde bir şeye çarptım. Gözümün önünde yeşil ışıklar uçuştu, odaklanabilmek için yavaşça gözlerimi kırptım. Karşımda, benim boylarımda porfirden yapılma bir vazo duruyordu, kulpları gözlerinden dehşet saçan Gorgon[14] başlarıyla süslüydü. Bir süre vazonun önünde, Gorgon'ların çirkin suratlarına bakarak sere serpe yattım. Resmen, başım ve çıplak bacaklarım en çok ağrıyan uzuv unvanı için yarışıyordu. Buz gibi mermer, bacaklarım için fazla soğuktu ve açıkta öylece yerde yatmak fazla akıllıca bir hareket değildi. Vazonun kaidesinden destek alarak kendimi oturur pozisyona getirdim, böylelikle ilk defa etrafa bakınabildim.

Yuvarlak bir oda şeklindeki oyuğun içindeydim. Koyu yeşil renkteki mermer zemin, dev bir avizenin altına doğru altın çizgilerle ilerliyordu. Üç avize geniş merdivenleri aydınlatıyordu. Avizenin kristalleri, altındaki kalabalığın üzerinde ışık oyunlarına neden oluyordu. İnsanlar, saten ve kayan gölgeler halinde mum ışıklarının aydınlattığı salonda önümden geçiyorlardı. Kuyruklu smokin giymiş erkekler mücevherlere boğulmuş kadınlara eşlik

14 Yunan mitolojisinde keskin dişli, saç yerine başlarında canlı yılanlar olan, dişi canavarlardır. Efsaneye göre gözlerine bakanı taşa çevirirler. (ed.n.)

ediyorlardı. Kadınların ellerinde sürekli salladıkları yelpazeler ve dans eden çiftler, zonklamakta olan başımın ve odaklanamayan algımın daha da bulanmasına neden oluyordu.

Giysilerin çoğu tiyatroda gördüklerimi andırıyordu. Ancak arada, küçük bir ülkeyi satın alabilecek kadar çok altın takmış Afrikalı bir şefi andıran ilginç karakterler de yok değildi. Gördüklerim daha çok bir maskeli baloyu andırıyordu ancak ben öyle olmadığını biliyordum. Yerden kalktım ve kendimi bulabildiğim en karanlık köşeye attım. Odanın şekli düşünülürse burası çok da iyi bir saklanma alanı değildi. Bir an için etrafa bakındım ve donakaldım. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok vampiri bir arada görmemiştim.

Birden daha da ilginç bir şey fark ettim. Neredeyse görülmeyecek kadar şeffaf olan bir şekil duvarın içinden kayıp geçti. Gölgelerin içinde o kadar sıradan bir şekilde ilerledi ki, içgüdülerimin yanıldığını düşündüm. Daha sonra şeklinin ne olduğu anlaşılamayacak kadar eski ve karanlık bir tablonun içinden geçti. Bu kez daha net bir şekilde görebilmiştim. Önce bunun bir hayalet olduğunu düşündüm ancak şekilsiz şeyde ayırt edebildiğim tek yer, kafası olduğunu varsaydığım çıkıntıdaki iki dev gümüşi gözdü. Ne olursa olsun, bu şey asla bir insan olamazdı.

Kafam o kadar çok karışmıştı ki bir an içinde bulunduğum karmaşayı unutuverdim. Pythia konusuyla ilgili anlamadığım birçok nokta vardı, yine de ruhları iyi tanırdım. Yüzyıllardır buralarda dolanan yaşlılarıyla, bazı vakalarda öldüklerinin bile farkına varamayan genç olanlarıyla, dostane olanlarıyla, korkutucu olanlarıyla ve aslında hayalet bile olmayan ne olduğu belirsiz şeylerle tanışıklığım vardı. Ama gördüğüm varlık, bu kategorilerden hiçbirine uymuyordu. Şaşkınlık içinde, ne olduğunu bilmediğime karar verdim.

Balo salonundan merdivenlere doğru kaydı. İçerisi vampirlere göre aydınlatıldığı için çok da net bir şekilde göremiyordum. Her şey kahkahalar, mum ışıklarının aydınlattığı yüzler ve zengin kumaşlardan ibaretti. Ancak havadaki yoğun parfüme karışmış olan kan kokusu, daha fazla yakına gitmek istemediğimi bilmeme sebep olmuştu.

Genç yaşlarda olduğu her halinden belli olan bir adam birkaç metre ötemde durdu. Ortama göre giyimi biraz tuhaftı. Üzerinde sadece ipeksi bir kumaştan yapılmış bir pantolon vardı. Göğsü ve ayakları çıplaktı, uzun saçları omuzlarına dökülmüştü.

Gerçekten buradan bir an önce gitmek istiyordum. Kalp atışlarımın duyulmayacağı bir yerde olmalıydım. Ama genç adam yolumun tam üzerinde dikilmişti. En son istediğim şey, burada ne aradığıma dair sorduğu soruları cevaplamaktı. Birden askeri bir üniformayı andıran giysisiyle sarışın bir vampir ona doğru yaklaştı. Altın sarısı örgüleri ve parlak siyah ayakkabıları vardı. Vampir, genç adamın önünde durdu, gözlerinde belirgin bir takdir vardı.

Genç adam titredi, sırtı gerildi, kalçaları sertleşti. Çekingen bir şekilde başını yana eğdi, pembe yanakları ortaya çıktı. Yüzünde karanlıkta bile belirgin olan sağlıklı bir parlaklık vardı.

Vampir, üniformasıyla uyum içindeki beyaz eldivenlerinden birini çıkardı. Elleri genç adamın üzerinde sahiplenici bir şekilde dolaşmaya başlamıştı. Adamın göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözlerim adamın çıplak ayaklarına kilitlenmişti. Ben eriyip zeminde kaybolmak isterken adamın ayakları tam da gözümün önünde duruyordu. Ayakları, koyu yeşil zemine inat bir beyazlığa sahipti ve vampirin parlak ayakkabıları karşısında son derece savunmasız duruyordu.

Genç adam, sarışın vampirin başının boynuna gömülmesiyle gerildi. Bu büyük olasılıkla dişlerin ilk batış anından kaynaklanmıştı. Vampirin eli yeniden sahiplenici bir şekilde adamın sırtını kavradı ve tuttu. Genç adam, boynunun delinmesiyle birlikte küçük bir çığlık attı ancak birkaç saniye geçmeden kolunu vampirin boynuna doladı ve kendini istekli bir şekilde ona sundu.

Vampir birkaç dakika sonra başını adamın boynundan kaldırdı, ağzı üniformasının kırmızısıyla neredeyse aynı renkteydi. Genç adam ona gülümsedi ve vampir sevgi dolu bir hareketle adamın saçlarıyla oynadı. Kısa pelerinini adamın omuzlarına attı ve birlikte salona doğru yürüdüler.

Midemdeki kasılmayla birlikte, ellerinde tepsiyle dolaşan hizmetçileri ya da kadeh seslerini duymadığımı anladım. Kalp durduğu zaman vücuttaki kan basıncı sıfıra iner, damarlar söner ve kan pıhtılaşmaya başlar. Kanın, bu haliyle daha az lezzetli olmasının yanı sıra damardan emilmesi de zordur. Bebek vampirler bile sadece yaşayanlardan beslenmeleri gerektiğini çabucak öğrenir. Bu partide de aperitifler kendi hallerinde ortalıkta dolaşıyordu. Kısa tişörtüm ile şortum sayesinde bir konuktan çok, ayaklı bir meşrubatı andırıyordum.

Sanki aklımdan geçenleri duymuşçasına bir vampir aniden benim olduğum yöne döndü. Giysisindeki gümüşi simlerle uyumlu gri bir sakalı vardı. Omuzlarında kurt kürküne benzeyen iri bir ceket vardı. Duruşu da âdeta bir kurdu andırıyordu. Düz kara gözleri üzerime kilitlendi, ifadesini okuyamadığım yüzünde ilgili bir bakış vardı.

Hızla toparlanıp kalabalığın içinde ilerlemeye başladım, önümdeki tek kapı balo salonuna doğru açılıyordu. Bir şekilde ondan daha hızlı ilerlemiştim. Büyük bir olasılıkla o, konuklara dirsek atmayacak kadar nazikti. Ancak karanlık odaya girmemle

birlikte çok da uzakta olmadığını fark ettim. Merak ruhsuz gözlerini alevlendirmişti ve ben sadece midemin kasıldığını hissedebiliyordum. Bazı vampirler kurbanlarının korkmuş ve endişeli olmasını tercih ederdi.

Hızla balo salonuna göz attım, ancak görünürde herhangi bir çıkış yoktu. Merdivenlerin şeklinden anlamış olmalıydım, büyük olasılıkla yerin altında bir yerlerdeydik. Dikkatimi toparlamaya çalıştım ama çok zordu. Daha da sarsıcı bir şokla, sadece bir oda dolusu vampirin ortasında olmadığımı fark ettim. Etrafımda yüzlerce usta vampir vardı.

Vampir meclisi, diye düşündüm. Her Senato'nun iki yılda bir usta vampirlerin bir araya gelmesi sonucu gerçekleştirdikleri toplantıları olurdu. Ben hiçbirine katılmamıştım ancak Tony onlara hazırlanmak için günlerce uğraşırdı. Bir yeni yetmenin baloya hazırlanması gibi, ne giyeceğine bir türlü karar veremezdi. Bu toplantılar sayesinde, düşük seviye bir vampir olmasına karşın zengin ve güçlü vampirlerle bir araya gelebilir, dünyanın diğer ülkelerinden gelen Senato üyeleriyle tanışma fırsatına sahip olabilirdi. Bu mecliste her türlü yalakalık yapılır, gelecek iki sene için müttefikler oluşturulurdu. Tony bu tip toplantılara her zaman silahlı gider, korumalar tarafından çevrelenirdi. İçgüdüsel olarak orkestraya döndüm, odanın içindeki en parlak şey altın rengindeki müzik aletleriydi. Servis kapısı, koridor ya da çıkış yoktu. Arkamı döndüğümde takipçimin bir adım ötede olduğunu gördüm ve ciğerlerimdeki tüm nefes boşaldı.

Bir kurt kürkü olarak algıladığım şeyin aslında öyle olmadığını dehşetle anladım. Omuzlarından aşağı inen pençeler normalden biraz daha büyüktü. Sırtına doğru sallanan şey pembe bir deriyi andırıyordu. Sonunda yanıma geldiğinde ve kolu elime uzandığında zihnimin kabul etmek istemediği şeyi gözlerimle

gördüm. Vampir, bir kurdun derisini yüzmüş ve onu üzerine geçirmişti. Geçiş yapmayı denedim ama konsantre olabilecek kadar kendimde değildim. Bayılmamak için yanağımın içini ısırdım ve orkestranın yanına tırmanmayı denedim. Gizli bir geçit bulabilmeyi umuyordum. Ancak klarnet çalan adam beni aşağıya itti. Parlayan siyah ayakkabıların dibine düştüm ve bir el beni saçlarımdan kavrayıp yukarı doğru kaldırdı.

İçinde karanlık ateşlerin dolaştığı koyu gözlerle burun buruna geldim ve başımdaki acıyı unuttum. "Seni çirkin büyücü!" diyen vampirin sesinde tanıyamadığım bir aksan vardı. "İngilizlerin bize böyle tatlar sunabilecek kadar cesur olduklarını sanmıyordum."

Gözlerim hemen yanında sallanmakta olan kurt kafasına kayıyordu. Korkudan nefes alamayacak bir haldeydim. Onu boş göz çukurları, sarkan yüzü ve diğer dehşet verici ayrıntılarıyla tam olarak görebiliyordum. Cansız şeyin kendisi, vampirin onu giyiyor olmasından daha çok korkutmuştu beni. Herhangi bir şekilde bana değdiği takdirde hayvanın hayattayken neler yaşadığını bizzat deneyimleyeceğimi biliyordum. Bu yeteneğim büyük ihtimalle benim de sonum olacaktı.

Elimden geldiğince hayvandan uzak durmaya çalıştım, canlı canlı derinin yüzülmesinin ne anlama geldiğini öğrenmek istemiyordum. Bu arada vampir elini saçımdan bileğime doğru kaydırdı. Başparmağını bileğimin kıvrımına bastırdı ve elinden damarlarıma sanki metalik bir sıvı akıyormuş gibi hissettim. Yaşadığım şok düşünülürse acı çok hafif bir terim olarak kalırdı; gözlerim doluyor ve yaşlar gözümü kör ediyordu, vücudumdan başka hiçbir şey göremiyordum. Bileğime doğru indi, bu yumuşak bir okşamaydı ancak dokunuşu bir bıçak gibi keskindi.

"Vampirler, büyücülerin kendilerinden intikam almalarından korktukları için genellikle onlardan beslenmeye cesaret edemezler.

Ev sahibimize teşekkür etmeyi unutmayacağım." Panik içimde adrenalin halinde dolaşmaya başlamıştı ancak kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Boş bir çaba olduğunu bilmeme karşın kendimi geriye çekmeye çalıştım. "Bakalım tadın da kokun kadar güzel mi?"

Sıcak bir el omzuma dokundu ve vampirin yüzündeki gülüş birden dondu. "Bu bana ait, Dmitri!"

Kimin konuştuğunu görmek için arkamı dönmem gerekmiyordu. Zengin ses tonları genellikle karıştırılmaz. Kolumdan dans ederek inen zevk duygusu da çok tanıdıktı. Acımı hafifletmeye başlamıştı bile. Dmitri'nin yüzünden bir öfke dalgası geçti. "O halde onu yanından ayırmamalıydın, Basarab. Kuralları biliyorsun."

Neredeyse siyah sayılabilecek kadar koyu renkli bir pelerin omuzlarıma örtüldü. "Belki de beni iyi duymadın," dedi Mircea sevimli bir ses tonuyla. "Orkestraya o kadar yakınız ki, beni duymaman kadar doğal bir şey olamaz."

"Üzerinde onun kokusunu almıyorum," diye şüpheyle itiraz etti Dmitri.

"Ev sahibimiz gelir gelmez benimle bir konu hakkında görüşmek istedi. Birilerini getirmemin sorun olacağını hiç sanmıyordum." Sesindeki incelik kaybolmaya başlamıştı.

Dmitri, Mircea'nın sesindeki bu uyarıyı fark etmemişe benziyordu. Gözleri boynumda atan nabzıma kilitlenmişti. "Kulak misafiri olduğu şeyleri konuşacak kadar uzun yaşamayacak." Vücudu gerildi, kolumu âdeta geride morluk bırakacak kadar sert bir şekilde sıktı. Kolumdaki sıyrık genişledi ve kan kolumdan aşağıya doğru sızmaya başladı.

"Buna ben karar veririm." Mircea'nın sesi sakin ancak ölümcül derecede soğuktu. Kolu belime dolandı ve beni kendi vücuduna çekti. Diğer eli Dmitri'nin bileğini yakaladı. Yüzü bembeyaz olan

vampir yutkundu, eli Mircea'nın sıkmasıyla kıvrılmıştı. Aralarında öyle bir güç savaşı vardı ki, etrafımızdaki havada sanki koyu bir sis tabakası oluşmuştu ve biraz daha orada kalırsam bu sis beni yutacaktı.

Mircea'nın kolunun altında dizlerimin bağı çözülmeden durmaya çalışıyordum. Ondan yayılan güç bedenimde dalgalar halinde dolaşıyordu. Ancak Dmitri bu heyecandan pek de hoşlanmışa benzemiyordu. Kolumu hâlâ sıkıyordu, birkaç saniye için iki vampir sadece birbirine bakmakla yetindi. Sonunda Dmitri geri adım attı, gözlerinde âdeta ölüm saçan bakışlar vardı.

Mircea yaralı kolumu kaldırdı. Gözlerini diğer vampirin gözlerinden ayırmadan dilini kolumdaki yaranın üzerinde gezdirdi. Kanı başımı döndürecek bir hazla emiyordu. Dilinin ıslaklığı acımı hafifletmişti bile. Mircea bir dakika sonra başını kaldırdı ve ben koluma baktığımda gözlerime inanamadım. Yara izinin olması gereken yerde tatlı bir pembelikten başka bir şey yoktu.

Mircea gözlerini Dmitri'den ayırmadı. "Eğer bunu daha ileriye taşımak istersen, seni büyük bir ilgiyle bekliyor olacağım." Dmitri'nin ağzı bir an için hareket etti. "Konukseverliğini hiçe sayarak ev sahibimize hakaret etmek istemem," dedi sinirli bir şekilde. Dmitri, vücudunun her köşesinden yayılan bir öfkeyle geri çekildi. "Ancak kuralları ihlal edişin unutulmayacak, Mircea!"

Uzaklaşmasıyla birlikte etrafımızı çevreleyen kırmızı sis, güneş ışığındaki bir bulut gibi dağıldı. Ayakta kalmamı sağlayan adrenalin vücudumu hızla terk etmişti. Mircea'nın kolları olmasaydı, buz gibi titreyen vücuduma sahip çıkmam mümkün olmayabilir ve yeniden kendimi yerde bulabilirdim. Meraklı bir şekilde olup biteni izleyen birkaç konuk, hayal kırıklığıyla kendi sohbetlerine geri döndü.

Mircea beni yavaşça geriye, arkamızdaki karanlık duvarın kenarına çekti. Hemen yanımızda, heykel kadar güzel, esmer bir vampir ve sarışın bir vampir genç bir kadından besleniyordu. Dişi olan vampir duvar boyunca uzanan bir koltuğa oturmuş, kızın vücudunun üzerine uzanmıştı ve boğazını emiyordu. Genç kadının başı arkaya düşmüş, sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Erkek vampirse önlerinde diz çökmüştü. Büyük olasılıkla kendine başka bir nokta arıyordu.

Vampir, kızın üzerindeki ipeksi tuniği çekti ve giysinin parlak kumaşı kızın kalçalarına doğru kaydı. Kız nedenini anlayamadığım bir şekilde yumuşak bir sesle inledi. Vampir bir süre için elini kızın belinde ve karnında dolaştırdı, daha sonra parmak uçları kızın göğsünde belirginleşmiş mavi bir damara doğru çıktı. Başparmağı kızın göğüs ucunu yumuşak bir şekilde okşuyordu. Kız dokunuşlarından gözle görülür bir şekilde titremekteydi. Ve sonunda vampir başını kızın beyaz etine gömdü ve kız sarsıldı.

Dişi olan vampirin ağzı kızı geriye çekti, onun mükemmel bir pozisyonda bükülmesini sağlamıştı. Hemen ardından erkek vampir kızı kendine doğru alarak kanını içmeye devam etti. Her bir hareket, yumuşak bir şekilde diğerini takip ediyor ve âdeta hipnotize edici bir uyum sergiliyordu. Genç kadının vücudu çok geçmeden iki vampir tarafından emilmenin etkisiyle umutsuzca kıvranmaya başladı. Nefesi her ısırılışında daha da sıklaştı, ta ki daha fazlasını isteyene kadar.

Yutkundum. Görünen o ki Avrupalı vampirler Senato'nun onayladığı kanın deriden ya da havadan alınması yöntemini kullanmıyorlardı. Bu belki içinde bulundukları çağdan belki de farklı kurallarla oynamayı tercih etmelerinden kaynaklanıyordu. Tony'nin vampirlerinin kan içişlerine o kadar çok farklı şekilde şahit olmuştum ki bu konunun üstesinden geldiğimi düşünü-

yordum. Ancak onlarınki herhangi bir sanattan uzak, sadece beslenmeye yönelik hareketlerdi. Eğer birini seçmem gerekseydi onların basit vahşiliğini yeğleyeceğimi düşündüm. Onu bir âşık gibi karşılamaktansa, ölümün yaklaşmakta olduğunu ve düşmanımı bilebilmeyi tercih ederdim.

Erkek vampir elini kumaştan içeri soktu ve birkaç saniye sonra genç kız zevkle inlemeye başladı ancak vampir ona bakmıyordu bile. Gözleri esmer vampirin gözlerine kilitlenmişti. Beslenmek vampirler için içgüdüsel bir hareketti. Gözlerinde paylaştıkları tutkudan ortalık alev bile alabilirdi. Kız zevkle kalçalarını kaldırdı ve o kadar sesli bir inleme çıkardı ki etraftaki birkaç meraklı misafir başlarını o yöne çevirdi.

Gördüklerimin de etkisiyle hafiften başım dönmeye başlamıştı, başka bir yöne bakmaya çalıştım. Kızın, kendisinin diğer kişiler için sadece bir kanal olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. Daha da önemlisi, Mircea beni nasıl görmüştü?

Sıcak dudakları boynuma ulaştı. "Bu gece burada bulunan insanlar sadece eğlence ve beslenme için buradalar. Peki ya sen hangisisin?" Sesi karanlığın içinden gelen bir fısıltı gibiydi.

Enseme ve omuzlarıma değen nefesi, nabzımı artırmaya ve vücudumun gerilmesine yetecek kadar etkiliydi. Kokumu içine çekti ve ben titremeye başladım, duygularım korku ile arzu arasında gidip geliyordu. *Geis* karşımdakinin tanıdığım Mircea olup olmamasını umursamıyordu. Ya da beni korumak için geçerli hiçbir sebebi olmayan usta bir vampir oluşunu. Onun tiyatroda olanlarla ilgili merakını gidermek isteyen ilgili bir vampir oluşu da önemsizdi. Aç olması bile umurunda değildi.

"Seni uyarmak için buradayım. Tehlikedesin." Söylediklerim kendi kulaklarıma bile saçma geldi ancak elimden çok fazla bir şey gelmiyordu.

"Biliyorum. Dmitri bizi seyrediyor. Kolay kolay pes etmez. Biraz inandırıcı olmamız gerekecek, değil mi?"

Elleriyle başımı kavrayıp sıcak dudaklarıyla dudaklarımı kapatmadan bir saniye önce gözlerindeki ateşi görebilmiştim. Tutkuyu hissetmeyi bekliyordum ancak hissettiğim rahatlama ve mutluluk hissi şaşırmama neden olmuştu. Nefesimi çok uzun zamandır tutuyormuş da sonunda bırakmam için izin verilmiş gibi hissettim. Uzun bir süre hareketsiz kalarak, beni öpmesine izin verdim. Ellerim önce göğsündeyken daha sonra yukarı, omuzlarına doğru çıktı. Oradan Mircea'nın sırtına ve kalçalarına indi. Onun da elleri kalçalarımda dolaşıyor, sıcak dili dudaklarımın arasında gidip geliyordu ve sonunda *geis* uyandı.

Bu, basit bir kibritin alevi ile şenlik ateşinin arasındaki fark gibiydi. Âdeta acıyla inleyerek iç geçirdim ve onu kendime çektim. Artık öpüşlerimin içinde ateş vardı, vücutlarımızda dolaşıyordu. Tahmin edebileceğimden çok daha iyiydi; sert, sıcak ve ateşli.

Güçlü kollar beni çevirdi ve duvara yasladı. O andan itibaren titreyen vücutlarımızla ve açlıkla birbirimize saldırdık. Belimi çevreleyen kolu sertleşti, bacakları bacaklarım için yer açmaya çalışıyordu. Kalçalarımı sıcak, erkeksi sertliğine doğru kaldırmak istiyordu. Onu içimde hissetmek için vücudumu eğdim. Biraz önce gördüğüm kız gibi etraftakileri ya da umutsuzca çıkardığım sesleri umursamaz bir haldeydim. Beni âdeta yok etmekle tehdit eden bir arzuyla onu istiyordum.

Sonunda öpüşmemiz benim nefes alma ihtiyacımla bölündü, soluklanmaya çalışırken başımı Mircea'nın göğsüne yasladım. Çam kokusu her zamanki gibi beni ona çekiyordu. Sanki akşam güneşinin altında uzanan ormanı görebiliyor ve hissedebiliyordum. Vücudunun sıcaklığını içime çektim ve kendimi çok zayıf hissettim. Beni ayakta tutan tek şey onun gücüydü.

Birkaç dakika sonra Mircea da kendini geri çekti, biraz şaşırmış gibiydi. "Sanırım çok ilginç yeteneklerin var, küçük cadı!"

Verebileceğim herhangi bir cevabın tehlikeli olabileceğini düşünürken birden üzerindeki giysileri fark ettim. Tiyatrodaki giysileri de oldukça etkileyiciydi ancak bunlar biraz daha farklıydı. Üzerinde neredeyse bir pelerin sayılabilecek kadar uzun, koyu kırmızı bir ceket vardı. Ceketin omuzlarında altın işlemeler yer alıyordu, içindeyse kaşmir gibi görünen yumuşacık bir kumaştan yapılmış takım vardı. Kumaş göğsündeki, belindeki ve kalçalarındaki tüm kasları ortaya çıkarabilecek kadar inceydi.

Tahminimce, Romanyalıların geleneksel asilzade kıyafetlerinden birini giymişti, bu tuhaf bir şekilde ona çok yakışmıştı. Fakat bunu modaya uygun olsun diye giydiğinden şüpheliydim. Mircea genellikle üzerine kalıp gibi oturan, usta terzilerin elinden çıkma sade kıyafetler tercih ederdi. Görünen o ki bu gecenin özel bir anlamı vardı, eskiden tiyatroya giderken giydiği kıyafetlere karşılık soyunu simgeleyen bir giysi. Ceketindeki ejderhalar neredeyse görülmeyecek kadar şeffaftı. Yine de vampir bakışlarının bu tip ayrıntıları kolaylıkla fark edebileceğini biliyordum; bu belki de aile sembolleriyle ilgiliydi.

Tüm bu kostümünü beline asılı olan mücevherlerle süslü bir kılıç tamamlıyordu. Kılıcın üzerindeki altın ve cilalı yakutlar hafif mum ışığında oldukça ağır ve eski bir görüntü sergiliyordu. Belki de bu Haçlı Seferleri'nden kalma bir kılıçtı. Mircea'nın daha önce silah taşıdığına hiç şahit olmamıştım; usta bir vampir için silah gereksiz bir ayrıntıydı. Bu beni şaşırtmıştı.

"Silahlısın!"

"Bu durumda kesinlikle!" Arkama geçti ve beni salona doğru çevirdi, kolu belimi sıkıca kavradı ve kendine doğru bastırdı. Omuzlarımı öperken benimkilerden uzun olan saçları tenime

değiyordu. Ancak hedefi burası değildi. Kolumu yukarı doğru kaldırdı ve yumuşak bir hareketiyle dişleri tenime battı.

Tam olarak kolumun üstündeki damardaydı, ama beslenmiyordu. Derimi delmemiş olsa da enerjimin çekildiğini hissediyordum, eminim son derece inandırıcı bir sahneydi. Aynı zamanda kulağıma fısıldayabilmek için son derece mükemmel bir pozisyon oluşturmuştu. Sesi alçak ve tehlikeliydi. "Beni ilgilendiren sensin. İnsan olduğunu söylüyorsun ama öyle değilsin. Ya çok aptalsın... ya da göründüğünden daha fazlası. Seni bu gece buraya getiren acil iş ne?"

Geis, Mircea'nın yanaklarıma üflediği nefesindeki ipeksi sıcaklığın tadını çıkarıyordu. Vücudumu, neredeyse nefes alamayacağım kadar tatlı bir erime duygusuyla kaplamıştı. Ona ne diyebilirdim ki? Bir sorun olmalıydı, aksi takdirde burada olmazdım. Ancak sorunun ne olduğunu henüz bilmiyordum. Kaldı ki içinde bulunduğum gülünç halde herhangi bir soruna müdahale etmem mümkün değildi. Ciddi bir şekilde, gücümün ne yaptığının farkında olmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Oyunumu mahvettin," diye kulağıma fısıldadı Mircea. "Seni düşünmeden duramıyorum. Tek görebildiğim benim için serilen o harika vücut... locamda... arabamda... ve yatağımda..."

Yüzünü görebileceğim şekilde beni kendine çevirdi ve ağzıyla ağzımı kapadı. Öpüşü aynı zamanda hem sert hem de yumuşaktı; beni şuursuz bir zevkle boğmakla tehdit ediyordu. Odadaki herkesle savaşsam bile bu kadar kendimi kaybetmezdim.

Mircea sonunda yanakları kırmızı bir şekilde geri çekildi. "Neden sana bu kadar çok dokunmak istiyorum?" Sesi birden sertleşti. "Bana ne yaptın böyle?"

Sınıra yaklaştığımı hissettim. "Sana yardım etmek için buradayım. Tehlikedesin."

Parmakları yüzümün kıvrımlarında dolaştı. Sanki son derece kırılgan bir şeye dokunuyormuşçasına yavaş hareket ediyordu. Dudaklarımı ıslattım ve Mircea'nın gözleri dudaklarıma kaydı.

"Bunu görebiliyorum."

"Mircea! Ben ciddiyim!"

"Demek birbirimize ismimizle hitap etme seviyesine inebildik. Güzel, formaliteden hiç hoşlanmam." O konuşmaya devam ettikçe ve ondan uzak durduğum her an *geis* canımı yakmaya devam ediyordu. Ellerimin altındaki omuzlarının ve kalçalarımın arasındaki erkekliğinin gücünü hissedebiliyordum. Vücudumu ona doğru eğmemek için kendimi zorlukla kontrol ediyor, beni alması için sessiz dualar ediyordum. "Sen benimkini bildiğine göre acaba ben de senin ismini öğrenebilir miyim?"

Neredeyse adımı söylüyordum, o kadar ileri gitmiştim. Son anda sanki bir şey beni uyardı, dilimi ısırdım ve sustum. Acı aklımı başıma getirmişti, vals müziğini ve konuşma uğultularını tekrar duymaya başlamıştım.

Etrafıma bakındım, ancak orkestranın arkasında görebildiğim tek şey titrek mum alevleriyle çevrelenen karanlıktı. Yüksek tavan karanlığın içinde kayboluyordu. Hemen yanımızdaki iki vampir beslenmelerini henüz bitirmişti, genç kadın şaşırtıcı bir şekilde hâlâ hayattaydı. Erkek vampir ona içmesi için bir şeyler verdi ve genç kadın itiraz etmeden kabul etti. İçinde bulunduğu ruh haliyle herhalde çatıdan balıklama atlamasını bile istesem bunu yapabilirdi.

Tüm bu karmaşanın içinde bir yerde düzeltmem gereken bir sorun vardı. Benim ona konsantre olup ne olduğunu bulmam gerekiyordu. "Şu kadın olabilir... tiyatroda seninle birlikte olan kadından bahsediyorum... hedef o olabilir," dedim Mircea'ya. O burada mı?" Her ne kadar ikisini bir arada tutma fikri mantıklı

gelse de, usta bir vampir onlara saldırdığı takdirde ne yapacağımı bilmiyordum.

Koyu kaşlarından bir tanesi oldukça aşina olduğum bir hareketle havaya kalktı. "Bunu sana neden söyleyeyim ki? Senin ne olduğunu biliyorum. Bu tip şeylere karşı açık fikirli olmaya çalışıyorum. En azından genç ve güzel bir büyücü; özellikle de vücudunu bu kadar az örten şeyler giyiyorken." Parmaklarını sırtımda dolaştırdı. "Her karşılaşmamızda üzerinde çok daha az giysi oluyor. Tarzını takdir ediyorum." Kelimeleri hafifti ancak yüzümdeki bakışları çok güçlüydü. "Ancak her ne olursa olsun, Augusta'ya herhangi bir şekilde zarar gelmesi pek de hoş olmaz!"

"O halde buna engel olmama yardım et!"

"Sen zaten bunu önlemek için burada değil misin? Ne de olsa bizi zehirleyen bir adamın hayatını kurtardın..."

"Sizi başka birisi zehirledi. O, şişeyi sizden geri almaya çalışıyordu!"

"... ve sen hâlâ bana adını söylemiyorsun! Yine de sana güvenmemi istiyorsun!"

"Eğer benim bir düşman olduğumu düşünüyorsan beni neden kurtardın? Neden Dmitri'nin beni öldürmesine izin vermedin?"

Mircea'nın ağzı yırtıcı bir ifadeyle kıvrıldı. "Güç gösterisi genellikle bu tip durumlarda oldukça işe yarar ve söz konusu adam umurumda değil. Dmitri'nin zevkleri herkes tarafından bilinir ve ben onları... hiç hoş bulmuyorum. Onu ödülünden mahrum bırakmak son derece keyifliydi." Eli sırtımda dolaştı ve dokunuşuyla omurgam âdeta eridi. "Şimdi sana gelelim, küçük cadı... Bana burada ne işin olduğunu söyleyeceksin. Ayrıca iki gece önce tiyatroda olan o ilginç olayları da açıklayacaksın."

Kafam karışmış bir halde gözlerimi ona diktim. Zaman çizelgesine zarar vermeden gerçekleri açıklamak neredeyse imkânsızdı, belki de çoktan zarar vermiştim bile. Diğer yandan daha kelimeler ağzımdan dökülmeden yalanın kokusunu alabilirdi. Sanırım işe yarayacak tek bir yol vardı. "Beni Augusta'nın yanına götür ve ben de söylediklerini düşüneyim." Tereddüt ettiğinde kendimi zorlayarak bir kahkaha attım. "Büyük Mircea isimsiz bir kızdan mı korkuyor?"

Dudakları hafif bir neşeyle kıvrıldı. Birkaç saniye sonra ifadesinin yerini onu daha da genç gösteren tam bir sırıtma aldı. Elimi kaldırdı ve avucumun içini öptü. "Kesinlikle haklısın. Bir parça tehlikenin tadına bakmadan hayatın ne anlamı olabilir ki?" Kolumu koluna geçirdi. "Gel, bakalım Augusta seninle ne yapabilecek?"

Kalabalık balo salonuna karşın Augusta'yı bulmak zor olmadı. O ve diğer dişi vampir odanın diğer tarafında bir alanı ele geçirmişti ve önlerinde açık bir alan vardı. Çevrelerinde bir kalabalık toplanmış kahkaha atıyor, övgüler yağdırıyorlardı. Bulunduğum yerden olan biteni görmek mümkün değildi. İki vampir çemberin ortasında dikilmişti.

Üzerinde Antik Romalıların kıyafetlerinden biri bulunan bir vampirin yanında durduk. "Augusta'n kendisini oldukça popüler yaptı," dedi.

"O benim Augusta'm değil," diye mırıldandı Mircea incinmiş bir tavırla ve vampir bu cevabın üzerine gülmeye başladı. Kahverengi saçları, Pritkin'le aynı berbere gitmiş gibi görünmesine neden oluyordu. Ancak kahkahası yüzüne bambaşka bir ifade kazandırmış, viski tonlarındaki gözlerine âdeta büyülü bir hava katmıştı. Güldüğü zaman oldukça yakışıklı bir görüntüsü oluyordu.

"Ama o öyle demiyor."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi Sayın Konsül, bazı kadınlar abartmaya eğilimlidir... ve bir o kadar da öfkeye."

"Özellikle de tutkulu olanlar," diye onayladı. "Her ne kadar nadiren buna değer olsalar da. Tutkulu kadınlardan söz etmişken, sizin Konsülünüz nasıl?"

"Oldukça iyi. Neden daha önce sormadığınızı merak ediyorum."

"Sizin haberleriniz aklımdaki her şeyi bir anda uçuruverdi."

"Ona da böyle iletmemi ister misiniz?"

Bu soru yeniden kahkahalara neden olmuştu. "Eğer bir savaş çıkmasını istiyorsanız, dostum!" Vampir bana pek bakmamıştı, bunun parti atıştırması görünümümden kaynaklandığını düşünmüştüm. Ancak gözleri birden benim olduğum tarafa kaydı. "Peki ya bu kim? Yoksa nefis sarışınlardan bir koleksiyon yapmaya mı başladınız, Mircea?"

Konsül bana gülümsedi ancak gözlerinde bu gülümsemenin izleri yoktu. Mircea'nın kolumu sıkması gerilmeme neden olmuştu. "Misafir getirmemize izin yok mu, Konsül?"

"Misafir, tabii ki evet. Bizden biri ya da insan oldukları sürece..."

Parmağıyla çenemi kaldırdı. Gözlerindeki ifade değişmişti, neşeli maskesinin altındaki katili görebiliyordum. "Çok güzel. Bir o kadar da güçlü. Tabii ki onun davranışlarından sorumlu olacaksınız."

Mircea hafif bir hareketle vampiri selamladı ve Konsül yanımızdan ayrıldı. "Burada büyücülerden pek hoşlanmıyorlar galiba," dedim zayıf bir ses tonuyla.

"İşleri karıştırabilirler. İnsanlarımız için farklı önlemler alınmalı."

"Öyleyse kalmama izin vermesine şaşırdım."

"Onu keyifli bir anında yakaladın. Yakın bir zamanda Augusta'yla birlikte onun için bir sorunu hallettik."

"Herhangi bir sorun çıkarmayı planlamıyorum," diye hevesle karşılık verdim. Dudakları öyle bir şekil aldı ki yeniden itiraz etmek zorunda kaldım. "Söz veriyorum!"

"Neden buna inanamıyorum acaba? Büyük ihtimalle şundan kaynaklanabilir: İlk karşılaşmamızda neredeyse zehirleniyordum, ikincisindeyse bir düellonun kıyısından döndüm." Yüzündeki gülümseme ifadesi daha da genişledi. "Neyse ki belayı dert etmem. Konsül'ün de dediği gibi, eğer ödülüne değiyorsa..."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için bir süre daha kadını seyrettik. Ne yaptıklarını hâlâ anlayabilmiş değildim. Esmer vampir bol dantelli, donuk mavi bir elbise giymişti. Augusta'nın üzerindeyse omuzlarını açıkta bırakan, altın nakış işlemeli, şampanya rengi muhteşem bir elbise vardı. Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ancak hiç şüphe yok ki nasıl giyinmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bir an için elbiselerin etekleri görüşümü kapatıyordu, sonra aniden ortalarında ne olduğunu gördüm.

"Ah, hayır! Kaçmaya çalışıyor!" Augusta'nın sesi salonda kahkahalar eşliğinde çınladı. Gözleri büyümüş olan çıplak bir yaratık, ellerinin ve dizlerinin üzerinde çemberin ortasından bana doğru ilerlemeye çalışıyor, arkasında kanlı izler bırakıyordu. Bu damlacıklar, koyu yeşil zemine karşın siyah ve yağlı görünüyorlardı. Bana ulaşamadan bir şey onu geri çekti ve yaratık sırtüstü yere düştü.

Augusta'nın ona doğru yürümesiyle birlikte, elinde diğer ucu adamın boynuna bağlı olan bir tasma olduğunu gördüm. Adam korku içinde titrerken Augusta yanına geldi. "Ayağa kalk!" diye emir verdikten sonra onu tasmasından yukarı doğru çekti.

Çenesini zorla yukarı itti ve bu sayede ben de yağlı siyah saçların arasındaki yüzü görebildim. Ağzı acıyla kıvrılmıştı, yüzü tanınmayacak bir haldeydi ama ben bu sarkık siyah gözleri çok iyi tanıyordum. Onları birkaç defa kâbuslarımda bile görmüştüm.

"Jack!" diye fısıldadım ve adam boş gözlerle bana baktı.

"Sorun ne?" diye sordu esmer vampir. "Kadınlarla oynamaktan hoşlandığını sanıyordum!"

"Bence o daha çok zavallıları tercih ediyor," diyen Augusta, tırnaklarıyla adamın göğsünü geride kırmızı izler bırakacak kadar sert bir şekilde çizdi. "Demek sana *Karındeşen* diyorlar, öyle mi? Seninle işim bittiğinde bu adı gerçekten hak edeceksin!"

Adam kendisini hançer gibi tırnaklardan korumak için iki büklüm oldu. Adamın sırtını gördüğüm an nefesim kesilmişti, derisi parçalar halinde sarkacak kadar yırtılmıştı. Mircea da aynı şeyi fark etmişti. "Eğer dinlenmesine izin vermezsen ölecek ve tüm eğlencen son bulacak, Augusta," dedi kibar bir şekilde.

Güldü ve, "Ah, sanmıyorum," diye karşılık verdi ısrar bekleyen bir ifadeyle.

Mircea kaşlarını çattı ve adamın yanına diz çöktü. Sadece bir dakika bakması yeterli oldu. "Bu çılgın adamı bizden biri mi yaptın?" diye sordu şüpheyle.

Augusta omuz silkti. "İşim bittiğinde ondan kurtulacağım ya da istersen, sana verdiği tüm sıkıntılara karşılık bunu sen de yapabilirsin. Ama önce beklemen gerekiyor." Neredeyse yumuşak bir hareketle Jack'in yüzünü okşadı ve adam acıyla inledi. Birden midemin kalkmasıyla birlikte Augusta'nın uzun tırnaklarından biriyle adamın sağ gözünü çizdiğini fark ettim. "İşte bu çok hoşuma gidiyor. Çok tatlı çığlıklar atıyor!"

Mircea sessiz bir yalvarışla pantolonuna tutunan Jack'ten sıyrıldı ve Augusta kurbanını yeniden çemberin ortasına doğru çekti. Duygularımı belli etmemek için savaş verirken Mircea bana döndü. "Onun kim olduğunu nereden bildin? Augusta onu ilk defa bu gece ortaya çıkardı."

"Bazı dedikodular duymuştum," diyebildim güçlükle yutkunduktan sonra. "Onu nasıl buldunuz?"

"O bizi buldu. Biz başka birisini arıyorduk." Esmer dişi vampirin topuğunu adamın kasıkları arasına koyup ayağıyla çiğnemesiyle birlikte Jack bir çığlık attı ve ben hızla başımı başka yöne çevirdim. "Bir kez pes ettikten sonra Augusta ondan çabuk sıkılacaktır." Bir yorum yapmadım. Çok geçmeden zaten hasta ruhlu olan bir zihnin pes etmesinin çok güç olacağını öğreneceklerdi.

Birden dikkatim Jack'ten kayıp iki hayalet görüntüsü üzerine yoğunlaştı. Kalabalık tarafından fark edilmeden çemberin içinde dolaşıyorlardı. Hayaletlerden birisi daha önceden de görmüş olduğum şekilsiz yaratıkken diğeri Myra'ydı.

Dondum. Çemberin diğer ucunda, başımın en büyük belası tüm ihtişamıyla dikilmekteydi. Daha önceki karşılaşmamızda da hayalet formunda olduğu için Myra'yı tanımak çok kolay olmuştu. Gözlerime inanamıyordum, özellikle de onu bıçaklamış olmama rağmen son derece sağlıklı göründüğü için. Öncesinde hiç fırçalamadığı dağınık saçları şimdi taranmıştı ve âdeta parlıyordu. Yüzü solgundu ancak yine de birkaç kilo almış gibi görünüyordu. Nasıl olmuştu da bu kadar çabuk iyileşebilmişti?

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Mircea onunla konuştuğumu sandı. "Augusta'yı görmek istemiştin. İşte burada, gayet sağlıklı ve neşeli."

Myra'nın sesi bir çocuğunki kadar tatlı ve yüksekti. "Tabii ki bir hatayı düzeltmek için." Yüzündeki ifade söylediklerine hiç uymuyordu. Eğer bakışlarıyla beni öldürebilseydi, çoktan yolundan çekilmiş olmam gerekirdi. "Bunu yapmak için eğitilmedik mi?" Esmer vampirin yanında duruyor ve bana yaklaşmıyordu. Bunu Augusta'nın varlığından mı, yoksa esmer vampirin bedeni hançerlerime karşı bir kalkan oluşturduğu için mi yaptığından emin değildim. Ne olur ne olmaz diye kolumu Mircea'nın pelerininin altından kurtardım ama Mircea bileğimi tekrar yakaladı.

"Koluna oldukça tatlı bir takı takmışsın ama Augusta'ya ölümcül herhangi bir şey göndermeni pek tavsiye etmem. Ona saldıracak kadar aptal olanlara neler yapabildiğini görüyorsun."

Onu görmezden geldim. "Hangi hata?"

"Ah, unutmuşum. Sen eğitilmemiştin, değil mi? Ne kadar yazık," dedi Myra yumuşak bir ses tonuyla.

Bu tekdüze ses tonu gerçekten de sinirlerimi ayağa kaldırmaya başlamıştı. "Bu bir oyun değil, Myra."

"Değil," diye onayladı. "Bu bir müsabaka, oldukça yüksek bahisler üzerine yapılan. En yükseği diyebiliriz."

"Bu ne anlama geliyor?"

Mircea gözlerimin hizasını takip etti ve tabii ki hiçbir şey göremedi. "Kiminle konuşuyorsun sen?"

"Senin Pythia olmak için uygun olmadığın anlamına geliyor." Neredeyse beyaz sayılabilecek donuk mavi gözlerini benden ayırmadı. Kendi bedeninde olduğu zamanlarda gözlerinin bu kadar donuk olduğunu sanmıyordum. Ancak şu an son derece ürkütücü görünüyorlardı. "Agnes seni bu görev için atadığında son derece yaşlı ve dengesizdi. Eğer kararı her zamanki süreçten geçmiş olsaydı ona kahkahalarla gülerlerdi. Ama o tüm bunları

atladı, öyle değil mi? Herkesin arkasından iş çevirdi ve binlerce yıldır işleyen sistemin içine etti. Ben de durumu düzeltmek için buradayım."

"Beni öldürerek mi?"

"O kadar basit değil. Sana küçük bir ders vereyim; ilk ve son dersini. Zaman çizelgesi içinde yolculuk eden herhangi bir varlık geçmişiyle tanımlanır. O geçmişi yok eder ya da değiştirirsen o varlığı yeniden tanımlamış olursun." Gülümsedi ama bu hiç de sevimli bir gülümseme değildi. "Ya da onu tamamen yok etmek için..."

"Bunu zaten biliyorum." Anlamadığım neden burada, bu zaman diliminde olduğuydu.

Augusta, Jack'i vampire dönüştürdüğüne göre 1880'lere geri dönmüştüm. Myra geçmişimi değiştirmek istiyorsa biraz fazla eski bir tarihe gitmişti. "Nereye varmak istiyorsun?"

"Burada neler oluyor?" diye sordu Mircea. Bir yandan da ne kaçırdığını anlamak için etrafındaki vampirlere bakınıyordu.

"Nereye varmak istiyorsun?" Myra beni taklit etti. "Tanrım, sen bir budalasın. Senden daha hızlı anlayan birinci sınıf öğrencileri tanıyorum!"

Mircea'ya dönünce gerildim. Yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmamıştım. "Madem beni öldürmek istiyorsun, neden ona saldırıyorsun?"

"Hâlâ etki ve tepki olayını anlamıyorsun, değil mi? Senin için kelime kelime açıklayayım. Mircea neredeyse tüm hayatın boyunca seni korudu. Neden Antonio hiç kendini kaybedip de seni öldürmedi sanıyorsun? Neden sen kaçtıktan sonra geri geldiğinde kollarını açıp seni yeniden kabul etti? Eğer Mircea

ortadan kalkarsa, onun koruması kalkar. Bu da benim için bir sorun halini almadan çok önce ölmen anlamına gelir."

Myra'nın hemen arkasındaki belirsiz yaratık duyduklarından benim kadar hoşlanmamış gibi irkildi. O dev gözleri ikimizin arasında gidip geldi, renkleri gümüşten koyu bir eflatuna doğru değişti. Donuk, neredeyse belirsiz olan şekil birden netleşmeye başladı, yaratığın öldürücü dişleri ortaya çıktı ve gözleri kan kırmızısı rengini aldı. Karşımdaki şeye dehşetle bakıyordum ancak Myra olanların farkında değildi. Belki de suratımı söyledikleri yüzünden buruşturduğumu sanıyordu.

"Agnes da mı senin için bir soruna dönüştü?" Myra'nın tiyatroda Mircea'nın şarabını zehirleyen kadın olduğunu düşünüyordum. Nasıl bu kadar çabuk iyileşebilmiş olmasını anlamasam da, şimdi burada olmayı başardığına göre o gece orada da olabilirdi. Kullandığı zehrin Agnes'ı öldürenle aynı olup olmadığını bilmiyordum. Ancak yöntemlerin benzerliği oldukça ilginçti. "Onu bu yüzden mi öldürdün?"

Myra gerçekten de eğlenceli bir şey söylemişim gibi kahkaha attı. "Bu kurallara karşı bir şey, yoksa bilmiyor muydun?" diye sordu ve birden esmer vampirin bedeni içinde kayboldu.

Mircea kollarımı kavradı. "Sen aklını mı kaçırdın?" diyerek beni sarstı.

"Esmer vampir," diyebildim. Başka bir şey söyleyememiştim çünkü Myra'nın içine girdiği esmer vampir hızla Mircea'ya doğru atıldı. Ben daha gözlerimi kırpamadan Mircea onu boynundan yakaladı ve kendinden uzak tutmayı başardı. Kadın iki büklüm oldu ve savaşmaya çalıştı ancak Mircea'ya uzanabilecek kadar yakında değildi. Görünen o ki Myra için her vampir aynıydı. Esmer vampirin Mircea'yla karşılaştırıldığında bir çocuktan farksız olduğunu ve onu kolaylıkla yok edebileceğini anlamıyordu. Ama

çabuk öğrendiği bir gerçekti. Bir dakika geçmeden Myra kadının içinden çıktı ve kalabalığın arasında kayboldu.

Esmer vampir yere kapaklandı ve neredeyse acıklı bir şekilde af dilemeye başladı. Mircea'ya döndüm ve, "O ele geçirilmişti, ne yaptığını bilmiyordu," dedim.

Mircea histerik vampiri yerden kaldırdı ve vampirin başının üzerinden bana dönüp, "Vampirler ele geçirilemez!" diye karşılık verdi. Yüzü öfkeden kararmaya başlamıştı.

Aklıma Casanova geldi ancak anlatmamayı tercih ettim. "Çoğu varlık tarafından ele geçirilemez," diyerek onu onayladım, bir yandan da gözlerimle kalabalığı inceliyordum.

Ben de daha önce usta bir vampirin bedenine girmiştim. Aradaki fark, benim bunu yanlışlıkla yapmış olmamdı. Gücümün farkında değildim ve neredeyse korkudan ölecektim. Bu ona da çok iyi gelmemişti. Ama görünen o ki Myra bu işi oldukça iyi beceriyordu ve oda, seçebileceği sayısız vampirle doluydu.

"Orada ne var?" diye sordu Mircea, sonra hıçkırmakta olan esmer vampiri Augusta'ya –sanırım kendi ustasına– doğru itti ve kalabalığı gözden geçirmeye başladı. Hareketli siyah gözleriyle etraftaki yüzleri âdeta tarıyordu ancak bunun ne yazık ki hiçbir faydası yoktu.

Sorusuna cevap vermem gerekmedi. Çünkü krem rengi tarlatanlı elbisesiyle neredeyse Versay'dan çıkıp gelmiş gibi görünen bir kadın kalabalığın içinden bize doğru fırladı. Beklediğim gibi Mircea'ya doğru bir hareket yapamadan sarhoş gibi etrafta dolaşmaya başladı ve o sırada kaçmaya çalışan Jack'e takıldı. İkisi birlikte yere düştü ve Augusta onu tasmasından çekip uzaklaştırana kadar Jack'le birlikte yerde debelendiler.

Vampir yerden kalkamadı, titriyor, başı sağa sola oynuyordu ve gözleri bembeyaz olmuştu. Büyük bir olasılıkla Myra'yla savaşıyor ve onu dışarı atmaya çabalıyordu. Başarılı olduğu takdirde bu gerçekten işime yarayabilirdi. Hançerlerim bir hayaleti de yaralayabilecek güçteydi. Ancak Myra birilerinin bedeni içine girmişken bunu yapma riskini göze alamazdım. Ölmeyi hak etmiyordu, ayrıca bunun zaman çizelgesine neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Birkaç vampir, kadına doğru merakla yaklaştı. Mircea'nın kolunu yakaladım. "Onları hemen uzaklaştır. İyi bir atış yapabilirsem buna bir son verebilirim."

"Hayır, ev sahibi vampiri öylesine öldüremezsin."

Kadın çığlık çığlığa bağırarak boşluğa âdeta pençeler atıyordu. "Kimseye zarar vermeyeceğim. Ruh onu kontrol edemeyeceğini anlar anlamaz dışarı çıkacak. Çıktığında da..."

Durdum fakat çok geç kalmıştım. Normalde Myra, fısıltıyla söylediklerimi bu mesafeden duyamazdı. Ama bir vampirin bedeninde olduğu için onun duyma yeteneğine de sahip olmuştu. Kadın başını kaldırdı ve sırıtma ile yüz ekşitme arası bir ifadeyle bana gülümsedi, ardından yere yığıldı. Ona yardımcı olmaya çalışan kadınlardan birisi aniden titredi ve kalabalığa daldı, çılgınca hareket etmeye başladı. İçinde davetsiz bir misafir olduğu şüphesizdi! Kahretsin, buna bir son vermeliydim!

Yeni kurbanının kim olduğunu bulmak için kalabalığa baktım, tam onu fark ettiğim sırada, o daha genç bir vampirin kollarında bayıldı. Myra benimle âdeta saklambaç oynuyordu. Myra'nın duymasını umut ederek Mircea'ya, "Kadınlara dikkat et!" dedim. Büyük bir olasılıkla erkeklerin bedenini ele geçirmekten benim kadar hoşlanmıyordu. Ve Mircea'nın etrafında sadece kadınlar vardı. Eğer Myra beni duyduysa ve erkek bedenleri ele geçirmeye

kalkışırsa en azından saldırıya uğramadan önce birkaç saniye elde etmiş olacaktık.

Yeniden kendi aralarında mırıltı halinde konuşan ama herhangi bir tuhaf hareket sergilemeyen vampirleri taramaya koyuldum. Aslında geçen her dakika, vampirlerin merakla balo salonuna doluşmasına neden oluyordu. Böylece Myra'nın oyun oynayabileceği daha fazla kurban birikiyordu.

Korku sırtımdaki tüyleri diken diken etmişti. Görebildiğim tek şey her an birilerinin kanamasını ya da ölmesini bekleyen suratlardı. Canlı yeşil tonlarda bir takım giyen bir erkek vampir birden yere yığıldı. Hemen sonrasında ayağa kalktı ve dişleri koyu cildine inat bir beyazlıkla ortaya çıktıktan sonra çembere doğru yürümeye başladı. Tam o sırada Augusta'nın yüzündeki bir ifadeyi yakaladım, mavi gözleri nefretle kısılmıştı. Genç vampir sadece bir şaşırtmacaydı.

Mircea'yı kolundan yakaladım ve, "O değil! Augusta'nın içinde!" diye bağırdım.

Kalabalığın içinde bir mırıltı dolaştı, herkes bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Ama kimse müdahele etmek istemiyordu. Burası Avrupa'ydı, hem Mircea hem de Augusta Kuzey Amerika Senatosu'nun üyeleriydi. Yani birbirlerini öldürmek istiyorlarsa bu onların sorunuydu. Kimse yardımcı olmak ya da engellemek için parmağını dahi kıpırdatmayacaktı.

"Onu öldüremezsin," dedim panik bir halde. "Sadece... onu engellemek için bir şeyler yap." Myra'nın dışarı çıkıp benimle yüzleşmesi için bir şeyler yapması gerekiyordu. Augusta etrafı aydınlatan, giysi askısı büyüklüğündeki dev, demir şamdanlardan birini kaptı. Onu âdeta bir kâğıt kadar hafifmiş gibi kaldırdı. İşte o an planımdaki hatayı fark ettim. Augusta bir Senato üyesi olduğuna göre, birinci seviye usta bir vampirdi.

Aynı Mircea gibi.

Augusta bize doğru geldi, üzerinde mumlar olan şamdanı savurdu ve Mircea beni diğer tarafa doğru itti. Bizi ıskalamıştı ancak hemen geri döndü, şamdanı âdeta uzun bir kılıçmış gibi kullanıyordu. Kıvılcımlar etrafa saçıldı ve kalabalık panik halde dağılmaya başladı. Vampirler ateşten oldukça korkarlardı ve Augusta'nın şamdanı savurma şekliyle birilerine zarar vermeleri an meselesiydi. Herkes kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

Augusta şamdanı bir kez daha savurdu, Mircea kurnazlıkla bu saldırıdan da kurtuldu. Ancak tam o sırada kalabalığın içinden karanlık bir figür üzerine atıldı. Mircea onu fark etmemiş ve kazık tam yanına saplanmıştı. Çığlık attım ve Dmitri başını kaldırdığında soğuk bakışlarıyla göz göze geldim. Birden bakışları dondu, göğsünden kalbini ikiye ayıracak kadar mükemmel bir şiddetle akan kanı gördüm. Kılıcın sapı Mircea'nın elindeydi. Dmitri şaşkın gözlerle yere düştü ve vahşice titremeye başladı.

Mircea tek dizinin üstüne çökmüştü, bir eliyle de yan tarafını tutuyordu. Yarasının kötü olduğunu biliyordum. Mircea'nın kılıcı metaldi. Bu da Dmitri'nin er geç iyileşebileceği anlamına geliyordu. Ancak Mircea'nın yanından çıkardığı kazık tahtaydı. Onu gördüğüm an dünyam başıma yıkıldı. Kendi kendime, kazık kalbine gelmiş dahi olsa, bunun birinci seviye usta bir vampiri öldürmeyeceğini söylemeye çalışıyordum. Ancak Augusta işini bitirmek için etrafında dolanırken bu hiç de kolay olmuyordu.

Mircea'nın yere düşmesiyle birlikte sahip olduğu özelliklere şaşırarak bir an için saldırıya son vermişti. Hızla kendine geldi ve Dmitri'nin vücudundaki kanlı kılıcı çıkarmak için öne atıldı. Bana döndü ve güldü. "Bu işi benim için zorlaştıramayacaksın bile, değil mi?"

Mircea'ya geri döndü ve ben bir an için bile tereddüt etmedim. Augusta'yı öldürmek, zamanı dramatik bir şekilde değiştirebilirdi ancak Mircea'nın ölmesine izin vermek de aynı anlama geliyordu. Mircea'nın yanından kanın süzülmesini izler ve bunu durduracak gücüm olmadığını düşünürken daha önce hiç bu kadar korkmadığımı fark ettim. Onun ölümünü seyretmeyecektim!

Hançerlerim bilekliğimden fırladı ve doğruca Augusta'ya gitti. Vampir hızı sayesinde şamdanı tam zamanında bir kalkan gibi kullanmayı başardı ancak bu sırada bir mumun üzerine düşmesine neden oldu. Mum yere yuvarlanmadan önce omzuna çarpmış ve dantelin alev almasına neden olmuştu. Küçük bir kibritin çıkarabileceği kadar bir ateş vardı. Bir insan panik yapmadan bu ateşi iki parmağıyla rahatlıkla söndürebilirdi. Ancak Augusta çığlıklar atmaya ve kendini oradan oraya atmaya başladı.

Görünen o ki, ateşin korkusu Myra'nın kontrolünü kaybedebileceği kadar etkiliydi. Çünkü Augusta saldırıyı tamamen unutmuştu. Mircea mendiliyle ateşi söndürebilmek için onu tutmaya çalıştı ama Augusta onu dinlemiyordu bile. Jack'in kanına basıp yere yuvarlandı, beni de beraberinde düşürmemesi için son anda kenara zıpladım.

"Augusta, kıpırdama!" diye bağırdı Mircea ancak Augusta onu dinlemiyordu. Alevleri söndürmenin yerine sürekli sağa sola hareket etmesi alevlerin daha çok oksijen almasına ve artmasına neden olmuştu. Küçük bir ateş uzun buklelerinden birine sıçradı. Artık Augusta'nın çığlıkları korkunç bir hal almıştı. Kafasındaki bukleli peruğu fırlatıp attı. Bu da kafasının o kadar çabuk nasıl alev alabildiğini daha iyi açıklıyordu. Altın sarısı saçların yarısı takmaydı ve büyük olasılıkla insan saçından yapılmıştı.

Myra artık onu daha fazla kontrol edemediği için gemiyi terk edercesine Augusta'nın bedeninden çıktı. Kollarımı kaldırdım ve

çılgınlar gibi Augusta'ya yönelmekte olan hançerlerime bağırdım. "Hayır, o değil. Myra'ya saldırın!" Ya beni duymadılar ya da emirlerimi dinlemeyecek kadar çok eğleniyorlardı.

Şekilsiz olan ruh daha mantıklı hareket etti. Zayıf bir rüzgâr gibi Myra'ya doğru uçtu ama Myra arkaya doğru sendeledi. Çığlık atmaya başladı. Şaşkınlıktan donakaldığım bir dakikanın sonunda şekilsiz ruhun onun enerjisini çaldığını fark ettim. Ruh çaldığı güçle hemen arkasında o kadar parlak bir şekilde belirdi ki, kendimi bir ışıldağın içine bakıyor gibi hissettim.

Gözlerimi kırpıştırdım, yeniden baktığımdaysa gitmişti. Myra dizlerinin üzerine düştü, neredeyse görünmez olmuştu, daha saatlerce burada kalabilmesini sağlayacak olan enerji gitmişti. Öfkeli mavi gözlerini bana çevirdi. "Bunun bir önemi yok. Onu her zaman koruyamazsın," dedi ve gitti.

Augusta ayağa kalkıp Mircea'yı suçlayarak çığlıklar atmaya başlamıştı. Pelerini ona uzattım, o da alevleri iyice söndürmek için Augusta'yı sardı. İşte tam bu sırada gücümün geri gelmeye başladığını hissettim.

Hâlâ savaş veren vampiri güçlükle tutmaya çalışırken bana döndü ve, "Söyler misin küçük cadı... Bela *yaratmaya* çalıştığında neler oluyor?"

Aynı anda hem başım dönüyor hem de midem bulanıyordu, düşmeye başladığımı hissediyordum. Mac'in karyolasına âdeta balıklama daldım. Billy Joe baş ucumda tek kişilik bir kâğıt oyunu oynuyordu. "Benden pas," dedim halsiz bir şekilde ve bayıldım.

8. Bölüm

Sonraki yarım saat boyunca banyodaki porselen lavaboya tutunup ayakta durmaya çalıştım. Güç akıp gittikten sonra perişan bir halde oluyordum. Başım o kadar şiddetli bir şekilde ağrıyordu ki etkisi mideme vuruyordu. Neyse ki Mac kontrol etmek için yanıma uğrayınca beni yemyeşil ve titrer bir halde bulmuştu. Kan şekerimin düşmüş olduğunu sanarak yanıma yiyecek bir şeyler bırakmıştı. Keşke her şey bu kadar basit olsaydı.

Billy rahat bir şekilde uzanabilmem için karyolanın diğer ucuna geçti. "Casanova'yı gördün mü?" diye sordum güçlükle. Kurumuş boğazımı ıslatması için Mac'in biralarından birini almıştım ancak alkolün mideme inmesiyle birlikte kendimi yeniden berbat halde buldum. Sinirle şişeyi bir kenara bıraktım.

"Evet. Ama Chavez firari. Belki de Dante'deki büyücüler işlerini bitirene kadar bir yerlerde dinleniyordur. Bilmiyorum. Ama Casanova oraya gelir gelmez eşyaları saklayacağını söyledi." Onu başımla onayladım. Eğer Chavez iş yerinin büyücüler tarafından ele geçirildiğini fark edecek kadar zekiyse, ona verdiğim eşyaların güvende olduğunu varsayabilirdim.

Billy kartları karıştırmaya devam ederken bana döndü. "Yapacak mısın?" diye sordu. Zorlanmadığı ya da gösteri yapmak istemediği sürece bir şeyleri kaldırmazdı ancak etkilenemeyecek kadar halsizdim.

"Neyi yapacak mıyım?" Sırtüstü uzanıp midemi kusması için herhangi bir gerekçe olmadığı konusunda ikna etmeye çalıştım. Sorunun ne olduğunu anlamıyordum. Daha önce de zamanda yolculuk yapmıştım ama geri döndüğümde kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

"Koruma kalkanını tamir ettirecek misin?"

Şaşkın bir şekilde ona baktım. Bunu tamamen unutmuştum. Beş köşeli yıldızım Dmitri gibi bir soruna karşı oldukça işe yarayabilirdi, daha önce benimle birlikte zamanda yolculuk yapabildiğini de kanıtlamıştı. Ne yazık ki onu tamir etme riskini göze alamazdım. "Tabii ya, böylelikle güce bir güzel borçlanmış olayım, değil mi?"

"Bana sorarsan daha çok o sana borçlu gibi. Ne de olsa onun istediği gibi hareket ediyorsun. Sana kalsa bir yere gitmeyi istediğin yok."

"Ama gücün olayları bu şekilde değerlendirdiğini hiç sanmıyorum."

Billy ruhani bir sigaranın dumanını halkalar halinde üfledi, duman halkası tavana kadar yükselip gözden kayboldu. Bir seferinde ona, neden ruhani sigaraları içebilmesine karşın ruhani içkileri tercih etmediğini sormuştum. Böylelikle beni sayısız utanç verici durumdan ve mızmızlanmalarından kurtarabilirdi. Bana öldüğün sırada sadece bedenine en yakın olan şeylerin seninle birlikte somutlaşabileceğini söylemişti. Tabii ki bu, kendi enerjisinin bir parçasıydı –yani Billy aslında kendisini içiyordu–, görünen o ki bu bir dereceye kadar tatmin ediciydi. Son yüzme dersini aldığı sırada yakınlarda bir kadeh viskinin olmayışı çok yazıktı.

"Neden bu güçten bir insan gibi söz ediyoruz?" diye sordu düşünceli bir ifadeyle. "Sanki gücün uzun bir listesi var ve sanki o her bir iyiliği bir gün geri ödemen için not alıyor gibi konu-

şuyorsun. Peki ya tüm bunlar doğru değilse? Belki de bu yer çekimi gibi doğal bir güçtür. Tek farkı, her şeyi yerde tutmak yerine sorunları halletmesi için zaman çizelgesine bir onarıcı göndermesi."

Başımı salladım. Teorisi şaşırtıcı biçimde mantıklıydı ancak bir şeyler bana uğraştığım bu şeyin akılsız bir güç olmaktan çok, son derece bilinçli olduğunu söylüyordu. Güç, onun onarıcı ekibinde olmaktan hoşlanmadığımı biliyordu. Bu sadece onun umurunda değildi. "Ben pek öyle düşünmüyorum."

"Pekâlâ, bakalım tam olarak anlamış mıyım?" Billy iki siyah as, bir çift siyah sekizli ve kupa papazından oluşan bir el kağıt dağıttı. Pokerde buna 'ölü adamın eli' denirdi çünkü efsaneye göre kumarbaz 'Vahşi Bill Hickok' poker masasında sırtından vurulduğunda önünde bu el duruyordu. Hickok 1876 yılında vuruldu, kartları dağıtan Billy Joe'nun ölümünden neredeyse yirmi yıl sonra. Fakat Billy poker ilmini... ve kartlarla nasıl pislik yapılacağını iyi bilirdi. "Peşinde sayabileceğimden daha fazla adam olmasına karşın kalkanının tamir edilmesini reddediyorsun. İzinsiz yolcuların görüldükleri yerde öldürüldükleri Periler Ülkesi'ne girmek üzeresin ve tüm bunlar, sadece senden karşılığını isteyip istemeyeceğini bilemediğin bir güce borçlu kalmamak için göze alınıyor, öyle mi?"

Ona bakamayacak kadar yorgundum. "Bilmiyorum."

"Ah, en azından düşünmüş olabilmene çok sevindim."

"Neden bu konuda beni sıkıştırıp duruyorsun?"

"Çünkü, güzel kumrum, unutmuş olabilirsin ama seninle bir anlaşma yaptık. Ben kendi sözümü tuttum ve senden de seninkini tutmanı bekliyorum... ölürsen bunu yapman mümkün olmayacak. Tamam, birilerinin etrafında dolaşıp sana patronluk taslamasından hoşlanmıyorsun. Kim bundan hoşlanabilir ki?

Ama sana yeni bir haber vereyim. Ölü olmak tüm bunlardan çok daha kötü. Mac'in şu kahrolası kalkanını tamir etmesine izin ver. İhtiyacın olmazsa sorun yok, kimseye borçlu olmayacaksın. Ama eğer bunu yaparsan ters bir durumda en azından hazırlıklı olursun."

"Hı hı!" diye bezgin bir şekilde karşılık verdim. Billy etrafımdayken uyuyabilme fikrinden vazgeçtim. "Peki ya bir ölüm kalım meselesi yokken devreye girerse ne olacak? Gücün neyi tehlike olarak algılayıp algılamadığını henüz kontrol edemiyorum. Eğer kalkanımı ateşliyorsa, kontrolü ele alacak demektir. Bir kez beni kandırmaya çalıştı bile..." Sesim yavaşça alçalmıştı. Çünkü Pritkin'e saldırdığımda Billy yanımızda değildi ve bu olayla ilgili dalga konusu olmak istemiyordum. Neyse ki fark etmedi ya da ilgilenmedi.

"Pekâlâ, bir risk alıyorsun. Bahiste elindeki birkaç fişi, o şeyin seni kandıramayacağı yönünde oynuyorsun. Ama bu, hayatınla kumar oynayıp koruma kalkanına ihtiyacın olmadığını düşünerek yanılmandan çok daha iyi. Bunu birinci elden yaşamış olan benim sözümü dinle Cass, kaybedemeyeceğin durumlarda asla bahse girme!"

Mac'in dört ana *fast food* yiyecek grubundan –tuz, yağ, şeker ve kafein– oluşan kızarmış patates, hamburger ve en büyük boy şekerli kahve takviyesiyle konuşmamız bölündü. Yemek sırasında Mac'e kalkanımı tamir etmesine karar verdiğimi söyledim. Billy bana parmağıyla tamam işareti yaptı ve ben de ona gülümsedim. Billy'nin normaldeki halinden daha sinir bozucu olan tek şey herhangi bir konuda haklı olmasıydı.

Pritkin geri geldiğinde Mac'in işi bitmişti ve ben giyiniyordum. Kalkan hâlâ biraz orantısızdı çünkü estetik düzeltmeleri bekliyordu. Mac güç transferinin iyi gittiğini söylemişti ama ben

hiçbir şey hissedemiyordum... ne bir karıncalanma ne de sancı. Tabii ki genelde etrafta tehlike olmadığı sürece hiçbir şey hissetmezdim ancak o an için kalkanın tekrar çalıştığına dair bir işaret görebilseydim iyi olurdu. Sanırım Mac'in söylediği kadar yetenekli olup olmadığını anlamak için birilerinin beni öldürmeye kalkışmasını beklemek zorundaydım. Hayatımın son dönemlerine bakılacak olursa, bunun için çok da beklemem gerekmeyecekti.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Pritkin herhangi bir açıklama yapmadan. Kafama bir şey attı ve attığı şey kulağımda takılı kaldı. Onu kulağımdan çekip aldığımda, avucumun içindeki şeyin bir tür tılsım olduğunu gördüm; aslında birden fazla tılsımdan oluşuyordu ve kırmızı bir sicime bağlanmışlardı. Küçük bez kesesinin içinde ya mine çiçeği ya da son derece kirli bir spor çorabı vardı; ikisi de aynı kokardı. Ancak ne anlama geldiklerini bilmiyordum.

"Üvez ağacı haçı,"[15] diye açıkladı Billy, "kehribar ve mercanla karıştırıldığında perilerin saldırısını engellediği söylenir. Beş köşeli yıldız da büyük olasılıkla demirden yapılmıştır," diye ekledi, pentagrama şaşı şaşı bakması daha net görmesine pek fayda etmiyordu. "Görünüşe göre bu çılgın macera konusunda son derece ciddi. Onun da senin kadar çatlak olduğunu düşünmeye başlayacağım."

Pritkin çantasından benzer bir kolye daha çıkardı. Neredeyse Noel babadan farkı yoktu, sadece o yaşlı ve sevimli elf hiç bu kadar zalim bir görünüşe sahip olmamıştı. Kolyeyi Mac'e fırlattı ve, "Cemaat kuşatılıyor," dedi.

15 Britanya kökenli bir tür halk inanışı. Üvez ağacının dalları, haç şeklinde çatılıp kırmızı bir sicim ya da kurdeleyle bağlanırsa çok güçlü bir tılsım elde edileceğine inanılır. Tılsımın, iyi şans getireceğine ve kötülüklerden korunacağına inanılır. (ed.n.)

"Tam da beklediğim gibi," diye karşılık verdi Mac. Pritkin gelmeden önce kalkanlardan söz ediyorduk. Bu, büyük bir olasılıkla Mac'in aklımı yıldızımdan uzaklaştırmak istemesinden kaynaklanmıştı. Bana sırıttı ve sağ bacağını işaret etti. "Sana bundan söz etme fırsatım olmadı," derken dizinin hemen altındaki küçük bir boşluğu işaret ediyordu.

"Anlamıyorum," diye karşılık verdim.

Mac'in yüzüne daha geniş bir gülümseme yayıldı. Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve onu yatağın üzerine yaydı. Kâğıdın Las Vegas ve çevresinin bir haritası olduğunu anladım. Eski ve sararmış bir haritaydı, sadece belirli noktalar parlak kırmızıyla işaretlenmişti. Her ne kadar Vegas'ta olmasa da, bana yer altı metrosu haritasını anımsatmıştı.

"İşte!" diyerek, DTİP kanyonuna yakın bir alanı işaret etti.

Mac onu başıyla onayladı. "Endişelenecek bir şey yok." Tek kaşını kaldırdı. "Hiç *Oz Büyücüsü*'nü izledin mi?"

"Evet, neden sordun?"

Âdeta dev bir depremin dükkânı sarsmasından önce aldığım tek cevap, "O halde bir yerlere tutunsan iyi olur," oldu. Karyolaya tutundum, Pritkin de ayağını masaya dolayıp sıkıca tutundu. Mac son derece sakin bir şekilde duruyor, bir parmağıyla şehirden çöle doğru yolu haritadan takip ediyordu. İşi bittikten birkaç saniye sonra bina son bir kez sarsıldı ve durdu. Birkaç kâğıt parçası havada uçuşup yere indi, onun dışında sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

"Bu da neydi?"

"Git ve kendin gör!" Mac eliyle dükkânın dışını işaret etti, uyuşmuş bacaklarım kendine geldiğinde ben öndeki odaya doğru ilerledim. Ön camdan görülen asfalt cadde ve kalabalık hamburgercinin aksine, karşımda sadece birkaç kaktüsün olduğu uçsuz bucaksız bir çöl vardı.

"Sanırım biraz yardıma ihtiyacı var," diyen Mac arkamdan camın yanına geldi.

"Onun ne de olsa şu kahrolası hançerleri var."

"Onlara güvenemeyiz... Karanlık bir büyücüden geldiler ve pek de sadık sayılmazlar. Şimdilik çıkarları uyuştuğu için ona hizmet ediyorlar, peki ya sonra?" Mac başını iki yana salladı. "Bu hoşuma gitmiyor. Burada çalışıp çalışmayacaklarından hiç söz etmiyorum."

"Cass'in kalkanını tekrar devreye soktun, bu yeterli olacaktır," diye karşılık verdi Pritkin. "O göründüğünden çok daha güçlü." Arkadaki odaya yöneldi ve çantasındakileri çıkarıp sehpaya dizmeye başladı.

Mac karşılık vermedi, sol omzunun üzerinde sallanan yaprakların arkasına gizlenmiş bir şeyi eline aldı. Sehpanın üzerine silah koleksiyonunu dizen Pritkin'e şöyle bir baktıktan sonra tek elini dudağına götürdü. Eğer Pritkin çantasından çıkardığı tüm o aletleri taşımamızı planlıyorduysa, yanında bir araba getirmeyi de akıl etmiş olmalıydı.

Mac koluma doğru uzandı ve elinde, altın parlaklığında ve kedi şeklinde bir tılsım olduğunu gördüm. Ona dokunmamla birlikte kedi turuncu, kısık gözleri olan siyah bir pantere dönüştü. Daha önce de bana çekingen bir şekilde baktıklarını hatırlamıştım ve şimdi Mac'in vücudunda gizlenme şansını kaybettiği için pek de mutlu görünmüyordu. Kedi, şöyle bir etrafa bakındıktan sonra koluma doğru koşup tişörtümün altında kayboldu.

Sıcak tüyleri ve küçük pençeleriyle tılsımı âdeta gerçek bir kediymişçesine hissedebiliyordum. Bu çok tuhaf bir duyguydu ve gıdıklanmama neden olmuştu. "Bu da ne?"

"Hadi ama Cassie, öğle yemeğini bitirmek zorundasın," diyerek beni pencereye doğru iteledi Mac.

Arkaya geçmemizle birlikte, "Neler oluyor burada?" diye tısladım. Mac beni susturdu ve havada garip bir işaret yaptı.

"Sessizlik kalkanı," diye açıkladı. "John büyü olmadan da son derece iyi duyabilir."

"Mac, eğer neler olduğunu bana açıklamazsan..."

"Sadece sana istediğin diğer kalkanı verdim. Sheba sana iyi bakacaktır. O en iyisidir."

'Bayan Her Şeyin En İyisi' şimdi de midemin üzerinde dolaşıyor, arada beni yalamak için duruyor ve tüm bu yaptıkları kendimi çok garip hissetmeme neden oluyordu. "Mac! Al şu şeyi üzerimden!"

Mac kıkırdadı. "Yapamam. Bu türler günde sadece bir kez transfer edilebilir. Üzgünüm."

Hiç de üzgün görünmüyordu ve doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenme şansım da yoktu. "Mac!"

"Ona ihtiyacın olabilir, Cassie. Kalkanını yeniden çalıştırmama izin verdin ama bu, John'un söylediği gibi bir şey değil. Gücün, Periler Ülkesi'nde çalışmayabilir. Ya da etkisini zaman zaman gösterebilir. Eğer enerji onu ateşleyecek kadar akmazsa kalkan çalışmaz. Ana kalkanın işe yaramasa bile Sheba seni korumaya devam edecektir. Onu geçici bir destek kuvvet olarak düşün. Çoğu kalkan Periler Ülkesi'nde işe yaramaz, bu hariç. Onu Periler Ülkesi'nden almıştım. Hem seni oraya savunmasız bir şekilde gönderirsem bu hiç de centilmence bir hareket olmaz, değil mi?"

"Ama ben oraya yalnız gitmiyorum ki." Sheba şimdi de sırtıma tırmanmış, pençeleriyle hiç de hoş olmayan bir şeyler yapıyordu. Durması için ona doğru uzandım ve karşılığında küçük bir tırmıkla ödüllendirildim. Neyse ki kısa bir süre sonra belimde sıcak bir top gibi kıvrıldı ve uykuya daldı. Konsantre olduğum takdirde gurultularını rahatlıkla duyabilirdim.

"Korumaları geçebileceğimizi varsayıyorsun. Ama bu, gece yürüyüşü yapmak kadar kolay olmayacak."

"Onları tanıdığını söylemiştin."

"Tanıyorum ama onlar da beni tanıyor. Emekli olmadan önce John'un ortağıydım. Siz ikinizin bu sabah sergilediği gösteriden sonra o artık aranan bir adam. Bu sebeple benim birden ortaya çıkıp onlarla sohbet etmeye kalkışmam biraz tuhaf olabilir. Plan şu; ben onları oyalarken siz ikiniz geçişten geçeceksiniz. Ama bu planın işe yarayacağına dair bir garantimiz yok. Yarasa bile, korumalar beni tutukladıktan sonra sen ve John bir başınıza kalacaksınız."

Hem Sheba'nın belime değen kuyruğunun gıdıklamasından hem de Mac'in soğukkanlı bir biçimde anlattıklarından dolayı huzursuzca kıpırdandım. "Seni yakaladıklarında ne olacak?"

Omuz silkti. "Büyük olasılıkla hiçbir şey. Yapacakları küçük bir cezadan öteye gitmeyecek ve ben yeniden sokaklara dönebileceğim. Ama aklımda bir iki hile var. Biraz şansla, John'un beni büyülediğini ve yardım etmem için zorladığını iddia edebilirim."

"Peki ya şanslı değilsen?"

Mac sırıttı ve omzuma vurdu. "İşte bu nedenle bu gece gidiyoruz. Eski arkadaşlarım beni gördüklerine sevinmeyebilirler, yine de hiçbirinin beni öldürmeye çalışacağını sanmıyorum. Bir ya da iki kez kıçlarını beladan kurtardım, bana borçlular."

"Ama Cemaat..."

Pritkin'in şüpheli bakışlarıyla kafasını perdeden dışarı çıkarmasıyla birlikte, "Bırak onlar için ben endişeleneyim," diye karşılık verdi Mac.

"Neler oluyor?" Daha cümlesini bitirmeden Mac belli belirsiz bir bilek hareketiyle sessizlik kalkanını ortadan kaldırmıştı bile.

"Damarlarımızı tıkamakla meşgulüz," diye karşılık verdi Mac neşeli bir şekilde. "Bize katılmanı önerirdim ancak günde sadece bir kez kurallara karşı geldiğini biliyorum." Bana göz kırptı. "Asla John'un yemek işiyle uğraşmasına izin verme, Cassie. Seni buğday çimi ve kuru erik suyuyla zehirlemeye kalkacaktır."

"Sizin yemek dediğiniz şeylerden çok daha iyi!" dedi Pritkin ve yeniden arka odaya dönerek ortadan kayboldu.

Hamburgerimden biraz daha yemeye çalıştım ama yağları donmaya başlamıştı. Zaten iştahım da kaçmıştı. Başka insanların benim yüzümden zarar görmesinden yorulmuştum. Cemaat'in eline düşmek, tam da bununla ilgili bir durumdu. Belki gerçekten insanların Mac'e borçları vardı ama bu yeterli olacak mıydı? Ya ona işkence eder ve benimle ilgili bildiklerine ulaşırlarsa? Yediğim yiyecekler, üzüntü ve korkunun birleşimiyle midem bir kez daha altüst oldu. Mac, hiçbir sorunu yokmuş gibi görünüyordu, hamburgerimin kalanını da o yemişti.

Arkaya döndüğümde Pritkin hazırlanmıştı. Silah yığını ortadan kaybolmuştu ancak her zamankinden daha yüklü görünmüyordu. Sıradışı birkaç tılsımı bilekliğine taktığını fark ettim. Bileğindeki zinciri sıkarken, "Demir," diye açıkladı. "Elf enerjisini tüketir, gümüşün kurtlara yaptığı gibi tüm savunmalarını çökertir."

"Senin mücevher takan bir tip olduğunu düşünmüyordum," dememe karşın ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Katil ruhlu

bir savaş büyücüsü bile, tam otomatik silahları ve aslında bir tür bomba atar olduğundan şüphelendiğim tüfekleriyle birlikte tılsımlı bileklikler takmazdı. Çünkü özellikle de son bahsettiğim silahın gerçek boyutlarındaki bir kopyası daha önce çantasından çıkmıştı.

"Onları küçülttüm," dedi meraklı bir şekilde. "O kadar yükü bunca mesafe taşıyabilmenin tek yolu bu."

"Malzemelerimizin orada işe yaramadığını söylediğini sanıyordum?"

"Büyü gücümüz tam olarak çalışmayabilir demiştim. Bu," dedi belindeki silahı işaret ederek, "büyü değil. Ve yeterince mermi dolu. Bu arada," dedi Pritkin ve bana kendisininkini andıran uzun bir palto uzattı, "bunu giy."

Uzattığı paltoyu aldım, neredeyse yere düşürüyordum. Sanki çelikten yapılmıştı. Birkaç dakika sonra gerçekten de öyle olduğunu anladım. Ağır olmasının nedeni paltonun ceplerine yerleştirilmiş olan sayısız mermiydi.

"Şaka yapıyor olmalısın!" diyerek paltoyu yere bıraktım. Gürültülü bir şekilde ses çıkardı. "Bunun içindeyken koşamam. Yürüyebileceğimi bile sanmıyorum."

"Koşmayacaksın!" diyerek paltoyu yerden aldı ve yeniden elime tutuşturdu. "Perileri kendi ülkelerinde asla koşarak geçemeyiz, bu nedenle bunu denemeyeceğiz bile. Eğer birileriyle karşılaşırsak ve onlar düşmansalar..."

"Ki öyle olacaklar." Mac, camın arkasında belirerek cümlesini tamamlamıştı. Sırt çantası elindeydi, bana göz kırptı ve çantasının içine birkaç şişe bira attı.

"O zaman durur ve savaşırız," diyerek cümlesini tamamladı Pritkin. "Kaçmak sadece zaman kaybı olacaktır. Eğer ayrılırsak

bu onların işine yarar. Savaş ne kadar korkunç görünürse görünsün asla panik olma."

"Tabii ki hayır. Onlar beni parçalara ayırırken yerimden kımıldamayacağım." Derinin yarattığı ısı ve baş dönmesine karşı koymaya çabalıyordum.

Pritkin silahını bir kez daha kontrol etti ve o olaydan bu yana ilk defa göz göze geldik. "Benimle berabersen ölmeyeceksin." Kendinden o kadar emindi ki, bir an için ona inandım.

Yutkundum ve gözlerimi başka yana çevirdim. "Neden benim yüklerimi de küçültmüyorsun?"

"Çünkü çevirme büyüsünün Periler Ülkesi'nde işe yarayacağından emin değilim. İşte bu yüzden hem küçültülmüş hem de gerçek silahları taşıyacağım. Senin önceliğin gerçek silahlar."

Öfke ile korku arasında gidip gelen duygularımı isimlendirmeye çalışıyordum. İşte bu yüzden, ancak dışarı çıkınca nasıl çılgınca bir şeyin içine atıldığımızı anlayabildim. İçinde bulunduğum durum, son zamanlarda başıma gelen tuhaf şeyler listesinin birinci sırasını almıştı. Mac'e döndüm ve, "Buraya nasıl geldik?" diye sordum.

"Kestirme yolu kullandım," dedi ve geniş siperlikli şapkasını kel kafasından çıkardı. Arkasını döndü ve dizine işlenmiş olan boş kareyi işaret etti. Çölün ortasında bir başına yükselen dövmeci dükkânının tuhaf görüntüsüne baktım, dükkân aniden kendi kendisine katlandı ve tamamıyla gözden kayboldu. Mac homurdandı ve bacağını inceledi, bacağının dövmesiz olan bölümünde dövmeci dükkânının minyatür bir versiyonu belirmişti, hatta parlak neon tabelası bile dizindeki minyatür dövmede belirmişti. Tabela, bacağındaki dövmede daha önceden gördüğüm boş noktaya tamamıyla oturmuştu.

Dövmedeki küçük tabela tıpkı gerçekmiş gibi yanıp sönüyordu. Birkaç saniye sonra bu dövmenin, aslında zaten gerçeği olduğunu fark ettim. "Tüm öğleden sonrayı senin kalkanlarından birinin içinde mi geçirdik yani?" dedim şaşırarak.

"Aynen öyle," dedi Mac. "Dükkânım ben nereye gidersem, oraya gelir."

"Ne yani? Kendine boş bir arsa seçip perakende işletmeni 'bam!' diye oraya mı dikiyorsun?"

Sırıttı. "Onun gibi bir şey."

"Ya imar izni? Ya yolları üzerinde aniden bir binanın belirdiğini gören yayalar? Ya polisler?"

"Onlara ne olmuş ki? Cassie, normal insanlar ne dükkânı ne de dövmelerimizi görebilirler." Şefkatli bir şekilde kolumu kaldırdı. "Hayatın boyunca şahit olduğun sözde büyünün, buz dağının sadece ucu olduğunu kabul etmek zorundasın. O zavallı vampir eniklerinin kalkan olarak kullandıkları şeyler, şişe kapağı bile olamaz. Eğer gerçekten yetenekleri olsaydı, onları cahil kılan her şey göz ardı edilirdi ya da cezalandırılıp işlerine geri yollanırlardı. Ya da büyü gerçekten iğrenç bir şey olsaydı, çoktan kaçıp karanlık güçlerin eteklerinin altına saklanmışlardı; kaldı ki karanlık güçler dönekleri geri kabul etmez. Ayrıca vampirler için çalışan büyücüler de sadece kendilerine ve başkalarına tehlike oluşturabilecek kadar büyüyü özümsemişlerdir. Yaşamları buna bağlı olduğu takdirde bile karmaşık bir büyü yapamazlar. Bizimle kal ve gerçek büyü nasıl olur gör!"

Pritkin durdu ve cebinden bir şey çıkardı. "İyi fikir!" dedi ve daha cümlesini bitirmeden olacakları biliyordum. Bu bir öngörü değil, sadece tahmindi. Geri zekâlı herif, gizemli runiği deneyecekti.

Hemen kendimi yere attım ve Mac'i de yanıma çekmeye çalıştım. Ancak ayaklarım ağır paltomun eteklerine dolandı ve düşüşümü dengelemek için Mac'i bırakmak zorunda kaldım. Yere kapaklanınca avuçlarım kaya sertliğindeki kuru toprağa çarptı ve derileri soyuldu; acıyla birlikte, üzerime düşen ağır paltomdan kurtulma isteği de beni birkaç saniye boyunca oyaladı. Bir ışık parlaması ve ardından da şampanya patlatılması sesini andıran bir gürültü oldu. Arkamı dönüp baktığımda Mac ve Pritkin gitmişlerdi.

Olabildiğince geniş bir açıyı görebiliyor olsam da etrafta onlara ait ne bir kumaş parçası ne de ayak izi görebildim. Etrafı yokladım ancak titreşimlerini hissedemedim. Bu, kayboluşları kadar tuhaftı, az önce güçlü bir büyülü nesne harekete geçirilmiş olmasına rağmen, kilometrelerce alanda tek bir doğaüstü dalgalanma yoktu. Hissedebildiğim tek şey, kuzeydeki DTİP yerleşkesinin kalkanlarından gelen titreşimlerdi.

Anlamıyordum. Eğer runik yazı Pritkin ve Mac'i öldürdüyse –ya da onları buharlaştırdıysa bile– onların ruhlarını görebilmeliydim. Oysa göremiyordum. Büyücülerin ortadan yok olduğu alanı geniş bir çember halinde dolaşmama rağmen hiçbir iz yoktu. Dikkatimi kendi durumuma çevirmeye çalıştım, hiç iyi değildim.

Vegas'tan kilometrelerce uzaktaydım; yanımda yiyecek, içecek ya da herhangi bir araç yoktu. Daha da kötüsü, tüm bunları temin edebileceğim en yakın kaynak, içindekilerin beni feci halde aradıkları DTİP'di. Oraya tek başıma girmek, yanımda Billy dahi olsa intihardan farksız olurdu. Ancak o da büyücüler gibi ortalıkta görünmüyordu. Bu durum runiklerin belki hayaletleri de yok edebileceğini düşünmeme neden oldu. Belki de bu yüzden Pritkin ve Mac'in hayaletlerini göremiyordum. Titremeye başlayınca bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Billy, tam

bir baş belası olabilirdi ancak birçok kez bana yardım etmişti. Tamamen yalnız olduğumu, etrafımda bana destek olabilecek kimsenin olmayışını düşünmek ürkütücüydü.

Tek iyi haber, küçük bir savaş çıkartabilecek kadar çok mermimin olmasıydı. Tabii hiç silahım olmadığı için onları düşmanlara kendi ellerimle fırlatmak zorunda kalacaktım. Pritkin silahlarını paylaşmayı önermemişti. El çantamda sakladığım Smith & Wesson tabancamsa Mac'in sırt çantasında kalmıştı... alıp yanında götürdüğü çantasında.

Devasa çöl üzerinde batan güneşi izlerken bir yandan da içimdeki panik duygusu yükselmeye başlamıştı. Sonra birden gökyüzünde küçük, kara bir şey olduğunu fark ettim. Güneş ışığında güçlükle fark edilmesine karşın git gide büyüyordu. Son anda Mac'in *Oz Büyücüsü* benzetmesini hatırlayabildim. Yaklaşmakta olan şey o kadar iriydi ki neredeyse güneşi kapamıştı. Kendimi yere attım. Bir an için kendimi Dorothy'nin çiftlik evinin altında yatarken canlandırdım. Aramızdaki tek fark, bacaklarımın evin altında sıkışıp kalacak olmasıydı. Dante'de ayakkabıları kaybetmiş olmam büyük şanssızlıktı.

Zihnimdeki monologlar, dev bir şeyin gürültüyle yere düşmesiyle birlikte mırıltı olmaya başladı. Üzerime toprak ve kum yağdı, kendimi âdeta kaybetmiştim. Ezilerek ölmek kesinlikle hiç de adil olmayacaktı. Ben sadece şirret bir kâhindim, kahrolası bir cadı değil... ve birden çamur fırtınası durdu.

Paltomun içinden çıkmaya cesaret gösterdiğimde karşımdakinin ne *Oz Büyücüsü*'ndeki Munchkin cücelerinin ne de sarı bir çiftlik evinin olduğu fark ettim. Yere inen şey bir Kansas çiftlik evinden çok, sıradan bir dövmeci dükkânını andırıyordu. Yanıp sönen ışıkları da Mac'in sırıtışı kadar parlaktı.

Yerde yatmış dehşet içinde titrerken kapı sonuna kadar açıldı, Pritkin ile Mac dışarı fırladı. Suratlarında oldukça ciddi bir ifade vardı. Sonra birden Mac beni gördü, hızla koşarak yanıma geldi ve beni kucaklayıp, "Cassie! Sen iyi misin? Bizi çok korkuttun," diye atıldı.

"Sizi ikiniz hangi cehennemdeydiniz?" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve yarı histerik bir ruh hali içindeydim. O kadar rahatlamıştım ki gücüm zayıflamıştı ancak bir o kadar da söylenebilecek enerjim vardı. Göğsüne vurdum, her ne kadar acıdığını sanmasam da, kartalı havalandı ve elimi gagaladı. Geri çekildim ve bir kez daha kumun içine düştüm. Aslında hiç var olmayan bir kuş tarafından saldırıya uğramıştım. Öğleden sonra kalkanlarla ilgili aldığım eğitime karşın, bu mümkün olamazdı. Ancak elim o kadar acımıştı ki şüphe duyamıyordum. Sheba uyandı ve işler iyice çığırından çıktı.

İstenmeyen tüy yığınının sırtımda uzadığını ve tam da Mac bana yardım etmek için eğildiği sırada gövdemden koluma doğru hızla ilerlediğini hissetmiştim. Bir anda kolumda beliren parlak kırmızı gözlerine şaşkınlıkla bakakaldım. Pençesinin boyutlarına karşın geride bıraktığı çizikler dikiş gerektirebilirdi. Daha da kötüsü, Sheba'yı nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Pritkin beni arkadaşından uzaklaştırdı ve Sheba bu kez pençelerini ona geçirmeden önce beni bir kenara fırlattı. Dudakları öfkeyle gerilmişti. "Yeter! Her ikiniz de kalkanlarınızı gerçekten devreye sokup birbirinizi yok etmeden önce hemen buna bir son verin!"

Elime baktım. "Gerçekten mi?" Daha ne kadar kötü olabilirdi ki? Başka neler söylediğimi bilmiyorum, tam o sırada Pritkin'in omzunun üzerinden Billy'yi görmüştüm ve olan biteni unuttum.

Titreyen parmağımı ona salladım. "Nerelerdesin sen? Hava kararıyor ve DTİP tam karşımızda."

"Cass, sakinleş. Her şey yolunda. Önce senin sakinleşmen gerek yoksa yeni evcil hayvanın oldukça tehlikeli şeyler yapacak."

"Kalkanım dereceye girmedi," diyerek yaralarını iyileştirmekle uğraşan Mac'e döndüm. Her ne kadar kanayan Mac olsa da, bana öfkeyle bakan Pritkin'di. Tüm bu olanlar onun hatası olduğuna göre bana öfkelenmesi hiç de adil değildi.

"Bunun pek bir önemi yok. Daha hassas tehlikeler için tasarlandı ve ben sana zarar vermeyecektim." Kanamayı durdurmayı başarmıştı ancak kırmızı çizgiler halindeki izler yerinde duruyordu. "Özür dilerim Cassie... seni öyle tutmamalıydım. Ama sen ortadan kaybolunca... şey... biz ne yapacağımızı bilemedik."

Anlaşılan onlar da benim öldüğümü düşünmüşlerdi. En azından Mac'in endişelerini itiraf etmesi sakinleşmemi sağlamıştı. Hâlâ titreyen bir vücutla, "Ben tam olarak buradaydım," diye karşılık verdim. "Ortadan kaybolan sizlerdiniz. Nereye gittiniz?"

"Bizim gittiğimizi fark edebildin mi?" diye sordu Pritkin kaşlarını çatarak. Mac'e baktı. "O halde biz yanılmışız."

"Pek sayılmaz," dedi Mac. "Belki de zaman değişimleri onu bizimki gibi etkilemiyor. Bu da bana senin kadar yakın olmasına karşın bu yolculuğa neden bizimle birlikte gelmediğini açıklar."

"Zamanın içinde bir yere mi gittiniz?" Ne yani? İsteyen bunu yapabiliyor muydu?

"Tahminimizce," dedi Mac, Pritkin'in hâlâ avucunun içindeki runiği işaret ederek, "bu şey bir 'telafi' runiği."

"Ne runiği?"

"Runik, onu kullanan kişiyi, zamanda yaklaşık yirmi dakika öncesine götürüyor. Yani bir yerde sıkışıp kalırsan onu kullanıp geriye gidebilir ve herhangi bir hatayı değiştirebilirsin."

Pritkin'e hiç de dostane olmayan bir bakış attım. "Gittiğimiz yerde son derece yararlı olabilecek bir şey."

"İşe yarayacağına eminim," diye karşılık verdi ve onu cebine geri koydu.

Runiğin bana ait olduğunu hatırlatmak istedim ancak nasıl olsa onu çaldığımı hatırlatacağını biliyordum. Billy'ye baktım ve büyücüye doğru hafifçe başımı salladım. Billy, Pritkin'in etrafında süzülmeye başladı, ben de büyücünün dikkatini dağıtmak için küçük bir tartışma başlattım. "Şey, runik şimdilik bir işe yaramayacak, en azında bir ay boyunca."

"Ne işe yaradığını öğrenmeden kullanma riskini göze alamazdık." Pritkin bir yandan ısrar ediyor, diğer yandan da kaşları her zamanki ifadesini alıyordu. "Eğer tahmin ettiğimiz kadar uzun bir zamandır kullanılmadıysa çok yakında yeniden kullanabileceğimizden eminim."

Öfkeli bir şekilde itiraz ettim. "Ama bunu tam olarak bilmiyorsun. Yeniden doldurulabilen pilleri istediğin kadar şarjda bırakabilirsin, yine de tek seferlik kullanımları olur. Belki runikler de bu şekilde çalışıyordur."

"Eminim ki büyü bilgim senden daha fazladır." Tam bu sırada Billy şeffaf elini Pritkin'in cebine kaydırdı. Birkaç saniye sonra görünmeyecek bir şekilde havalandı ve cebime indi. Pritkin bir kez daha, "Çalışacağından kesinlikle eminim," diyerek ısrar etti. "Histeri krizine bir son verdiysen artık yola çıkmamız gerekiyor."

Cevap vermedim, sırt çantamı Mac'ten geri aldım ve silahımı çıkardım. Silah doluydu ama yine de kontrol ettim. Pritkin beni

izlerken dudakları iyice inceldi, yakında sanki dudakları tamamen kaybolacaktı. Görünen o ki benim silah taşımamdan hiç hoşlanmıyordu. Belki de onu sırtından vurmamdan korkuyordu, yine de herhangi bir yorum getirmedi.

Çölün içinde yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim. Mac ve Billy de arkamızdan geldiler. Sonraki yarım saat boyunca, hava iyice kararıp DTİP önümüzde dikilene kadar kimse tek kelime bile etmedi.

Yapı, meraklı herhangi bir insana karşı sıradan bir çiftlik görünümünde inşa edilmişti. Turistik ziyaretlerden uzak bir kanyonun ortasında olduğu için bu pek de olası bir durum değildi. Etrafta yer alan "UZAK DURUN" işaretlerini hiç saymıyordum bile.

Yıldızlar, manzaranın tüm gizemli siyah kraterleri ve sonsuz gümüşi kumuyla Ay'ın yüzeyine benzemesine yol açmıştı. DTİP'in kendisi sessiz ve karanlıktı, içerideki ışıkların tamamı sönüktü ve binada hiçbir hareket yoktu. Görünen o ki bu gece burada her ne oluyorsa, her şey yerin altındaydı.

Kumların arasındaki kayalardan birine tosladım, tırmanış tam bir kâbustu. Her seferinde ileri doğru uzanıyor ve kendimi yüzüstü yerde buluyordum. Palto bacaklarıma dolanmaya devam ediyordu ve ben kendimi sırtımda bir başkasını taşıyormuş gibi hissediyordum. Son zamanlarda düzenli spor yapamayacak kadar meşguldüm. Anlaşılan hayatımı korumak için kaçmak bana yeterli egzersizi sağlamamıştı.

"Sence orada mı?" Billy kumların üzerinden uçarak geldi.

"Bilmiyorum," dedim ve paltoma biraz daha sarıldım, çöl soğumaya başladığı için artık varlığına minnettardım.

"Gidip kontrol etmemi ister misin?"

"Hayır!" Eğer Mircea oradaysa bile bunu bilmek istemiyordum. Şansımız varsa, benim gitmeden uğrayacak kadar çılgın olduğumu fark etmeden Periler Ülkesi'ne geçebilirdik.

"Hayaletin buralarda mı?" Pritkin'in bu sorusu beni şaşırtmıştı. Belki de DTİP'e girecek olmak onu da korkutuyordu. Mac'in, Billy'ye arkadaşlarını tarif etmesini sağladı ve Billy de onların görevde olup olmadığını kontrol etmek için gitti.

Bir zamanlar, küçük bir kızken ve peri masalları okurken kendi maceralarımı düşlerdim. Hiçbir zaman bir kuleye tıkılıp kurtarıcısını bekleyen bir prenses olmayı istememiştim. Hayır, ben tuhaf yaratıklara savaş açan cesur şövalye olmalıydım. Ya da büyük bir büyücünün çırağı. Büyüdükçe maceraların nadiren kitaplardakine benzediğini öğrendim. Maceranın ilk yarısı boyunca aklınızı kaçıracak derecede korkardınız, diğer yarısındaysa sıkılırdınız ya da ayaklarınız acırdı. Belki de maceracı bir tip olmadığımı düşünmeye başlamıştım.

Billy yaklaşık yarım saat sonra yeni haberlerle yanımıza döndü. Korumalar tam da Mac'in verdiği tarife uyuyordu ve vampir alanında büyük bir hareket vardı. "Ortalık sirk yerine dönmüş Cass, herkes burada! Binanın çoğu yeri bomboş!"

"Eee? Ne anlatıyor?" diye sordu Pritkin sabırsızca.

"Her şey yolunda, Mac'in adamları görevde." Billy'nin bir sebepten dolayı fazla keyifli olduğunu hissettim. Belki de işimizin daha kolay olabileceğinden rahatlamıştı, ama bundan şüpheliydim. Yüzündeki ifadeyi o kadar iyi tanıyordum ki... "Pekâlâ, çıkar ağzındaki baklayı!" Billy sırıttı ve işaret parmağıyla şapkasını döndürdü. "Bu mükemmel bir şey," dedi ve gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı.

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Bir sorun mu var?" diye atıldı Pritkin. Billy'yle onu görmezden geldik.

"Doğum gününün birkaç saat sonra başlayacağını biliyorum Cass, ama emin ol hediyeni erken alacaksın."

"Billy! Hemen bana neler olduğunu anlat!"

Neredeyse sinir bozucu bir şekilde güldü. "Şu piç kurusu Tomas. Dün sabah yakalanmış. Sanırım en acılı infazın nasıl olacağına karar vermeye çalışıyorlar. Herkes bu yüzden vampir bölümünde toplanmış. Gösteriyi kaçırmak istemiyorlar." Billy şapkasını neşeyle havaya savurdu. "Eğer vaktimiz olsaydı, ben bile bu gösteriyi kaçırmak istemezdim."

Yere düşmemi engelleyen tek şey, zaten oturuyor olmamdı. Tomas infaz edilmek üzereydi, acaba işkence görmüş müydü? Beynim söylediklerini kavramaya çalışırken boş gözlerle Billy'ye baktım. Yüzüm nasıl bir hal aldıysa bu hiç hoşuna gitmemişti. Yüzündeki gülümseme soldu ve kafasını şiddetle iki yana sallamaya başladı.

"Hayır! Bunu yapmayacaksın! O bunu hak etti Cass, hak ettiğini biliyorsun! Sana ihanet etti, kahretsin! Neredeyse öldürülmene neden oluyordu! Bir kez olsun kaderin bizim yerimize bir işimizi hallettiğini varsayalım. Gülümseyelim, teşekkür edelim ve hemen buradan gidelim!"

Yüzüm kaskatı kesilmişti. Bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilemiyordum. Sonunda korkudan olduğuna karar verdim. "Yapamam."

"Evet yapabilirsin! Çok kolay; DTİP'e gireceğiz, sessiz duvarlarında ilerleyip Periler Ülkesi'ne geçişimizi yapacağız. Hepsi bu! Büyütecek bir şey yok"

"Evet, var!" Ayağa kalktım, başım döndü ve Pritkin beni kolumdan yakaladı. Genellikle pek kibar olduğu söylenemezdi ancak bu sefer farklı davranmıştı. Kolumu sert bir şekilde tutuyor olmasına karşın güçlükle ayakta durabiliyordum. "Hem de fazlasıyla!"

"Siz ne konuşuyorsunuz? Neler oluyor?" Pritkin bir şeyler soruyordu ancak onu güçlükle duyabiliyordum. Tek duyabildiğim Tomas'ın acı içinde yükselen sesiydi. Tek görebildiğimse Tomas'ın bir hayvan gibi bağlanmış ve Jack'i bekleyen hali...

Eğer gözlerimi kapayabilseydim çok farklı bir sahne görebilecektim. Atlanta'daki dairemde Tomas'la birlikte fırının karşısında kaşlarımızı çatmış bir halde mutfaktaydık. Benim için kahvaltıda hazırlamayı planladığı kekleri istediği gibi pişirmemişti. Bu büyük bir olasılıkla fırını nasıl çalıştıracağını bilememesinden kaynaklanmıştı. Üzerinde PEK DE İYİ YEMEK PİŞİRDİĞİ SÖYLENEMEZ yazan önlüklerimden biri vardı. Önlüğün altındaysa çıplak yatmasını engellemek için ona aldığım gülen suratlı bir pijama. Yatak odalarımız ayrıydı, yine de Tomas'ın yan odada çıplak bir halde yattığını bilmek beni birkaç gece boyunca uykusuz bırakmaya yetmişti. İşe gitmeden önce ona fırının nasıl çalıştığını göstermiştim ve birlikte keklerin tamamını yemiştik. Gün boyunca şeker komasındaymış gibi dolaşmıştım.

O gün, ilk defa onun hayatımın kalıcı bir parçası olabileceğine dair ümitlendiğim gündü. Mutluluk dolu altı ay boyunca, daha önce hiç sahip olmadığım en iyi arkadaşım olmuştu. Tüm tuhaflıklara rağmen neredeyse normal sayılabilecek bir hayat sürmeye başlamıştım. Güneşli dairemi, seyahat acentesindeki sıradan işimi ve muhteşem oda arkadaşımı seviyordum. Tomas bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Yakışıklı, ilgili, güçlü ve onunla ilgilenmemi isteyecek kadar savunmasız.

Gerçek olamayacak kadar harika deyişini hatırlamam gerekirdi. Ancak kaderin kucağıma bıraktığı hediyenin tadını çıkarmakla meşguldüm. Sonrasında yaşananlar hediyemin sadece bir lanet ve yaşadıklarımın da birer yalan olduğunu gösterdi. Tüm o gül kokulu hayaller tepeme indi, hâlâ iyileştiremediğim yaraların açılmasına neden oldu. İçim sızlayarak kek olayının sadece birkaç hafta önce olduğunu fark ettim. Bu imkânsızdı, sanki üzerinden onlarca yıl geçmiş gibiydi.

Pritkin beni sarsıyordu ama onu güçlükle fark edebildim. Gözlerimi açtığımda gördüğüm tek şey, Jack'in soluk yüzü ve çılgın bakışları oldu. Konsül'ün sevgili işkencecisini işini zevkle yaparken gördüm, işinde çok iyiydi. Büyük olasılıkla Augusta'dan sayısız şey öğrenmişti. Onu bir kez iş üzerindeyken görmüştüm ve Tomas'ı asla onun ellerine bırakamazdım. Ne yapmış olursa olsun ve ona ne kadar kızgın olursam olayım, bu mümkün değildi.

Görünen o ki yine beyaz atın üzerindeki şövalye olmam gerekiyordu. Düşlerimde bile işlerin asla bu kadar tuhaf olacağını düşünmemiştim. Kahramanlık denemesi ile intihar arasında fark vardı ve ben yapacağım şeyin hangi kategoriye gireceğini tam olarak bilmiyordum. Eğer Tomas'ın infazı halka açık bir şekilde yapılıyorsa, DTİP'in çoğu üyesi; yani vampirler, büyücüler, kurt adamlar ve belki de birkaç elf orada olmalıydı. Bizim bir şekilde onların içine girip Konsül'ün burnunun dibinden Tomas'ı kaçırmamız gerekecekti. Daha sonraysa geçişe doğru koşmamız. Bu bir kâbustan daha beterdi. Tam bir çılgınlıktı.

Pritkin'e döndüm ve, "Bir sorunumuz var," dedim.

Gözleri kısıldı. "Ne sorunu?" Kelimeler, sıktığı dişlerinin arasından çıktığına göre söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini zaten biliyordu. Bu iyiydi, en azından bana zaman kazandırmıştı.

"Billy koridorların neredeyse bomboş olduğunu söyledi. Çünkü herkes vampir salonunda toplanmış. Bu gece birisini infaz ediyorlar ve bu gösteri oldukça ilgi görüyor."

"Kimi infaz ediyorlar?" Pritkin'in buz gibi yeşil gözleri gözlerime kilitlenmişti. Güçlükle gülümsedim ve Tomas'la son karşılaşmalarını hatırladım. Arkadaş olmadıklarını söylemek bile hafif kalırdı. Ne de olsa insanlar genellikle arkadaşlarının kafalarını uçurmaya çalışmazlardı.

"Hımm... şey... aslında..." Derin bir iç geçirdim. "Tomas'ı!"

Pritkin'in her türlü tepkisine hazırdım ama o rahatlatmış gibi görünüyordu. "İyi. O halde bu iş beklediğimden daha kolay olacak." Birden yüzümdeki ifadeyi fark etti ve kaşları yeniden çatıldı. "Peki, sorun bunun neresinde?"

Yutkundum. Konuşabilmek için biraz daha zamanımın olmasını isterdim. Bir ya da iki yıl gibi mesela. Ama bekleyecek vakit yoktu. Geçen her saniye, Tomas için tehlike demekti. Jack kurbanlarını öldürmeden önce onlarla oynamayı severdi ve kimsenin kısa bir gösteriden hoşlanacağını sanmıyordum. Hava kararalı bir saatten fazla olmuştu ve Jack çoktan ona fazlasıyla zarar vermiş olmalıydı.

Pritkin'e baktım ve gülümsemeye çalıştım. İşe yaramayacaktı, ben de vazgeçtim. "Çünkü... şey, onu kurtarmak zorundayız."

9. Bölüm

Pritkin, bana gerçekten deli miyim yoksa sadece geçici olarak mı çıldırdım, karar vermeye çalışıyormuşçasına bakıyordu. DTİP'in karanlığından faydalanarak acımasız bir ses tonuyla "Orada ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu. "Bütün savaşçı büyücüler aramıza katılsa dahi yeterli olmaz."

Billy, Pritkin'in arkasından sertçe kafasını salladı. "Büyücüyü dinle Cass. Mantıklı konuşuyor."

Billy'yi, Tomas için bir şey yapması hakkında ikna etmeye bile çalışmadım. Onu, ihanetinden önce de sevmiyordu, ki bu yüzden de aramızdaki anlaşmayı hem kendisine hem de bana karşı bir saldırı olarak görmüştü. Mac'i şöyle bir yokladım ancak onda cesaret verici bir şey göremedim. Cana yakın birisine benziyordu, aynı zamanda Pritkin'in arkadaşıydı, ki büyücüler ile vampirler arasındaki sevginin hiçbir zaman yok olmadığını belirtmeye gerek bile yoktu. Birbirlerine katlanıyorlardı ama kendilerini birbirleri için tehlikeye atmazlardı.

İçimi çektim. "Eğer hiçbiriniz yardım etmeyecekseniz burada bekleyin. Sizsiz de idare edebilirim." Tomas bu gece ölmeyecekti.

"Seni öldürmeye çalıştı!" Pritkin benimle anlaşmaya karar vermiş gibi görünüyordu.

"Aslında seni öldürmeye çalıştı. Bana yardım ettiğini düşünüyordu; sadece bazen o kadar da akıllı olmuyor."

Pritkin hareket etti, ama Mac oradaydı; arkadaşının koruyucusu olarak. "Onu başından atmak sana fayda sağlamaz, John," dedi sessizce. "Bu vampirin onun için ne ifade ettiğini bilmiyorum ama ölmesine izin verirsek sanırım Pythia'nın yardımına da veda edebiliriz."

"Henüz Pythia değil," dedi Pritkin, dişlerini o kadar çok sıkmıştı ki sözcükleri nasıl çıkardığını anlamadım. "O sadece aptal bir çocuk..."

Acaba gerçekten delirmeye mi başlıyorum, diye düşünürken aniden Pritkin'e benzer birisi önüme dikilerek, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Lütfen bana ona âşık olmadığını söyle... ki bazı vampirlerin yoldan çıkarıcı teknikleri yüzünden hayatlarımızı riske sokmak üzere olduğunu düşünmeyeyim!"

Duraksadım. İçimde alevlenen duyguların ne olduğu hakkında emin değildim. Ama aşk olduğunu sanmıyordum. "O benim arkadaşımdı," diyerek açıklamaya çalıştım, böylece Pritkin beni anlayabilirdi. Gerçi tam olarak açıklayabildiğimi de sanmıyordum. "Bana ihanet etti ancak kendi görüşüne göre bana yardım ettiğini sanıyordu. Hayatımı tehlikeye soktu ama aynı zamanda da kurtardı. Sanırım ödeştik."

"O halde ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Mesele ona ne borçlu olduğumla ilgili değil," dedim ve değildi de... Tomas'ı kurtarmayı diliyordum ama bir anda farkına vardım ki, başka bir şey daha istiyordum. "Bu bir mesaj vermekle ilgili. Benim için önemli olan birisi, alenen aşağılanmış, işkence görmüş ve öldürülmüştü. Buna rağmen ne bir büyücü ne bir Senato üyesi ne de doğaüstü toplumunun içindeki tek bir birey benim iznimi almayı düşünmüştü!"

"Senin iznin mi?" Pritkin hayrete düşmüştü. "Niye buna ihtiyaç duysunlar?"

Ona baktım ve kafamı salladım. Unut gitsin. Eğer ofisin getirdiği problemlerle uğraşacaksam biraz ayrıcalıkları da kabul etme vakti gelmişti. "Çünkü ben Pythia'yım," dedim sessizce ve zamanın içinde yer değiştirdim...

Senato'nun bunun için kendi özel yerini kullandığını tahmin etmiştim ve haklıydım. Alışılmış engin yansıma artık yoktu. Senato'nun kullandığı maun masa hâlâ oradaydı, gerçi artık başka bir amacı vardı. Genelde tek sıra halindeki sandalyeler yarım daire şeklinde masanın önüne yerleştirilmişti. Sandalyelerin arkasında vampirler, kurt adamlar, büyücülerden oluşan kalabalığın oturduğu banklar sıralanmıştı. Orada olmayan sadece elflerdi, gerçi sihirbazlara o kadar benziyorlardı ki onları ayırt edemiyordum.

Herhangi bir kurnazlık yapmaya çalışmamıştım, gerçi bunu yapmaya da imkân yoktu ama tam istediğim gibi, Tomas'ın arkasındaydım. Birbirimize dönmek için ona dokunmam gerekiyordu. Ben göründüğümde Jack birkaç adım geriledi ama beni hayrete düşürerek, yakalamak için hiçbir hareket yapmadı.

Gözlerim hemen tanıdık bir yüz bulmak için sıraları taradı. Onu kolayca buldum, önümdeki sıranın sonunda, bana çok yakın bir yerde oturuyordu. Mircea'nın gösterişli, harika kesimli siyah takımı ve takımın içine giydiği soluk gri çizgili gömleği ipektendi. Işığın altında hafifçe parlayan platin kol düğmeleri, üzerindeki tek mücevherdi. Her zamanki gibi kibar ve kontrollü görünüyordu ancak ruhu vahşice dalgalanıyordu. Beni görünce bir an duraksadı ama hareket etmedi. Arkasındaki birçok izleyici telaşla ayağa kalkarken sandalyelerini devirdi. Konsül başkanı onları sakinleştirmek için bir çeşit sinyal olduğunu düşündüğüm bir şekilde, bir eli havada olarak ayağa kalktı. Başkalarının top-

raklarında işlev gören tüm elçiliklerin, ev sahibi olan yönetimlere olan bağlılıkları gibi, DTİP de içinde farklı unsurları bulunduran kutsal bir şeydir. Kurt adamlar ve büyücüler buna uygun davranmak zorundaydılar aksi takdirde onları koruyan antlaşmayı ihlal etmiş olacaklardı ve ne de olsa şimdi av mevsimiydi.

Sheba'nın kalktığını ve sol köprücük kemiğimi yalayan bir pençeyi hissettim. Dalaşmaya hazırdı... ne yazık ki ondan sadece bir tane vardı, diğerlerindense binlerce.

"Cassandra, bize döndün..." Konsül her zamanki gibi müthiş bir sakinlik içinde görünüyordu. Üzerindeki tek hareket, onun çıplak derisinde kıvranan yılanlardı. Bu seferkiler küçüktü, hiçbiri bir parmaktan daha büyük değildi, sanki üzerinde titrekçe parıldayan ikinci bir deri gibi kayıyorlardı. "Seni merak ettik."

Birden çevremdeki bir şey aniden beni dalgalandırdı; bu garip bir karıncalanma duygusuydu. Canımı acıtmadı ama ne olduğunu da bilmiyordum ve hissetiklerim bu şartlar altında hiç de iyi değildi. Etrafta dolanmaya ve ne olduğunu bulmaya karar verdim.

"Bahse girerim. Biraz kalıp sohbet etmeyi isterdim, ama belki gelecek sefere."

Tomas'ı omuzlarından sıkıca kavradım ve çekmeye çalıştım ancak hiçbir şey olmadı. Sadece dakikalar önce güçlü kuvvetli olduğumu hissetmeme rağmen o anda gücümün en ufak bir kıpırtısını dahi göremedim.

Konsül alışılmış ses tonuyla, "Geçiş yapamazsın, Cassandra," dedi. Kadının hoş bir ses tonu vardı, iyi tonlamalı ve hafif boğuktu. Bir erkek muhtemelen sesini seksi bulurdu; benimkiyse tamamen farklı bir tepkiydi.

Tomas hafifçe hareket etti, ona küçümseyerek baktım. "Bu bir tuzak," dedi boğuk bir sesle. "Benim için gelebileceğini söylemişlerdi. Ama buna inanmadım... çünkü bunun için hiçbir sebep yoktu. Niçin geri geldin?" Izdırapla ağlaması gücünün bittiğini gösteriyor ve onu bilinçsizleşiyordu. Konsül'e baktım, sükûnetle bana geri baktı, güzel yüzünde özür dileyeceğini ima edecek hiçbir şey görünmüyordu.

Tomas yaşıyordu ama yaraları kötüydü... hem de çok kötü. Siyah bir ahşaba uzanmış garip bir sanat formu gibi gözüküyordu. Eğer kâbuslarını tuvale yansıtmak gibi bir alışkanlığı olsaydı, bu tabloyu Picasso yapmış diyebilirdim. Bu bir tuzak olabilirdi ancak açık olan bir şey varsa o da, eğer görünmeseydim Senato, Jack'in onu öldürmesine izin verebilirdi. Muhtemelen bunu planlıyorlardı, yani her koşulda amacına hizmet etmişti.

Konsül'e gözlerimi kısarak baktım, ama hiçbir tepki vermedi. Benim şu an durduğum yerden daha uzakta duran iki eski vampirin, bakmaktan biraz daha fazlasını yaptıkları için öldürüşünü görmüştüm. Ama büyük bir fırtınanın geleceği uyarısını almadığım halde çöldeki kum tanelerinin yüzüme batışını hissettim. Bu ansızın olmuştu. Bir oda dolusu sihirli yaratığın arasında hiç büyü hissetmedim.

"Üzerimde sıfırlama bombası kullandın, değil mi?"

Konsül başkanı gülümsedi. Yüzündeki hoş bir ifade değildi. "Birkaç şeyi gözden kaçırdın."

Her şeyi dikkate alınca eşyalarını aldığım için özür dilemem gerektiğini düşünmemiştim. "Kahretsin. Bir dahaki sefere daha kusursuz olmaya çalışacağım."

Yaşlı bir büyücü bana sert sert baktı. "Tartışma için vaktimiz yok," diyerek konuşmamızı böldü. "Etkisi çok fazla sürmez ve biliyorsun ki bir başka patlamayı kaldıramayız..."

Tuvalet giymiş esmer Senato üyesi onu boğazından tutarak havaya kaldırdı, imdat çığlığı onu havada tuttuğu için yok olup gitti. Bir şey sorarcasına Konsül'e baktı ancak Senato lideri kafasını salladı. Zarar verilmişti. Tüm ihtiyacım olan, sihri bozmama yetecek kadar zamandı. Böylece gücüm Tomas'ı ve beni bu durumdan kurtarabilirdi. Maalesef, ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bak, tüm istediğim Tomas," dedim. "Onu neredeyse öldürüyordun, bu yüzden herhalde onu özlemezsin."

Konuşma girişimim sonuçsuz kalmıştı. "Bunun zorunlu olmamasını dilerdim, Cassandra," dedi Konsül sessizce. Etrafındaki vampirlere şöyle bir göz attı, bazıları gezegendeki en kuvvetli vampirler sayılırdı. "Götürün," dedi sadece.

Kaçmaya çalışmadım. Anlamsızdı. Hatta diğer şartlar altında, bu komik bile sayılabilirdi. Yarım düzine birinci seviye ustalıktaki vampiri durdurabilmem için ne yapabileceğimi düşünmüştü ki? Gücüm ve kalkanlarım olmadan, bölgedeki en genç vampir bile hiçbir problem yaşamadan beni akşam yemeği yapabilirdi.

Ardından endişelendiği kişinin ben olmadığını fark ettim.

"Götürün!" Mircea masanın kısa tarafında durmuştu ve yüzü ifadesiz olmasına rağmen, yumrukları sıkılıydı. Kendini çok iyi kontrol edebilen birisi için bu hiç iyi bir işaret değildi. Diğer vampirler de beni destekler gibi görünüyorlardı. Bana bakmıyorlardı... bütün gözler ona dikilmişti.

"Mircea." Konsül ayağa kalktı ve bronz tenli elini onun omzuna koydu. Bu daha çok sakinleştirme anlamına gelen bir jest gibi görünüyordu ama o omzunu silkti. Vampirler topluluğu ortak bir nefes aldı. Konsül'ün eli hızlıca boğazının etrafında bir kol haline geldi ancak o sanki bunu fark etmemişti. "Ona dikkat etmeni tavsiye ederim," dedi bana. Mircea yavaş hareketlerle

kendini milim milim ileri atmaya çalışıyordu. "Bunun devam etmesine izin vererek ne kazanmayı umuyorsun?"

"Neye devamın izni?" Sadece taktığı sükûnet maskesinin suratından kayışını biraz daha görmek için kafam karışmış gibi Mircea'ya doğru baktım. Bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Yüzü kireç gibiydi ama gözleri sanki birer mum gibi yanıyordu.

"Bu iş yeterince sürdü," diye itiraz etti Konsül. "Onu serbest bırak ve olayları dostça tartışalım. Aksi takdirde..."

"Aksi halde ne?" Neler olduğunu anlamıyor olabilirdim ama bir tehdit duyduğumdan emindim.

"Gitmene izin vereceğim," dedi Konsül sakince. "Sonra intikamının sonuçlarıyla başa çıkabilecek misin göreceğiz. Yeterince vakit kaybettik." Simsiyah gözleri birden parıldadı ve o anda bir imparatorluğa sadece genç bir kızken bile nasıl hâkim olabildiğini anladım. "Ona ihtiyacım var, Cassandra! Savaştayız. Ona bu şekilde sahip olamam, şimdi değil."

"Cassie..." Mircea bir şekilde, neredeyse Konsül başkanı kadar eski olan bir Senato üyesine karşı çıkma gerçeğine rağmen, boğazındaki koldan kurtulmayı başardı. Duygu filizleri elinden dışarıya doğru ateşteki duman gibi yayılmaktaydı. Başta sadece güç akışı yaptığını sandım, fakat sonra bir parça bana sürtündü ve anladım. Bana eskiden gördüğüm kehanetleri hatırlatmıştı. Pythia'yla olan çekişmemden beri yoklardı ve onların iyiliğim için mi yok olduklarını hep merak etmiştim. Emin değildim ama bunu umuyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla benim bir parçamdılar ama hiçbir zaman istisnasız iyiliğim için gözükmemişlerdi. Bu seferki de bir istisna değildi.

Bir parça imge bütün kaçınma girişimlerime rağmen kolumda dalgalanıyordu. O kadar sıcaktı ki derimde bir kızarıklık

bekledim. Oysa daha kötüsü oldu. Her biri bir öncekinden daha zalim bir sürü küçük imge zihnime saldırmaya başlamıştı. O kadar hızlı imgelerdi ki neredeyse tam anlamıyla göremiyordum. Mircea her tarafı kan içinde, yaşamı uğruna dövüşüyordu; Myra ona bir şeyler atmak için gölgelerden koşuyordu; sesinden daha çok hissedilen ve yeri titretip havayı yırtan bir patlama... Sonra iki iyi dövüşçünün et ve kemik yığını haline gelmesi, loş ışıkta kırmızının parıldayarak kayışı; bedenler öyle parçalanmıştı ki birinin nerede başlayıp nerede bittiğini söylemek imkânsızdı.

Gördüğüm sahnelerden dolayı öyle allak bullak olmuştum ki çığlık attım ve titredim. Kaderimden korkarak, imgelerden kurtulmak için ümitsizce geri adım attım. Çılgıncasına etrafıma bakındım. Ama vampirlerin çoğu gözünü Mircea'ya dikmişti. Bir kısmı bana soru sorar gibi bakıyordu ama hiçbirisi bu garip durumun farkında değil gibiydi. Tanık olduğum şeylerden yana bir şüphem yoktu. Bir yerlerde, bir zaman diliminde Myra başarılı olmuştu.

Sanki birileri bir kova buzu mideme boşaltmış gibi hissediyordum. Öngörülerim her zaman gerçekleşmişti... her zaman. Gençken olayları değiştirmeye çalışırdım. Tony'ye defalarca olacak felaketi bildirmek için gider ve onları durdurmak için söz verdiğinde gücünün el verdiği her şeyi yapacağına inanırdım. Ama her zaman tek yaptığı bu durumlardan kendisine nasıl bir kazanç çıkacağını anlamaya çalışmak olmuştu. Sonunda her şey tam da imgelerimdeki gibi gerçekleşirdi. Aynı şey yetişkinliğimde bir arkadaşımı yaklaşan ölümü için uyarmaya çalıştığımda da olurdu. Mesajı alıp almadığını bilmezdim ama fark etmezdi. Yine de ölürdü.

Bunların hepsi Pythia'ya veya en azından onun varisine dönüşmeden önceydi. O zamandan beri pek çok şeyi değiştirmiş

olmalıydım, değil mi? Sonunda Konsül'e odaklandım. Cevaplara ihtiyacım vardı ve bunları Mircea söyleyecekmiş gibi görünmüyordu. "Neler oluyor? Bu bir tuzak mı?" diye atılsam da öyle olmadığını biliyordum. Gerçek bir görüyle gerçek olmayanı ayırt edebilecek kadar deneyim yaşamıştım.

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" diye sordu Konsül, gözlerini iyice kısarak. O kadar kısık bir sesle söylemişti ki neredeyse duyamıyordum.

Küçümseyerek Tomas'a baktım ve derin bir nefes aldım. Oyun oynayan ben değildim. İstediğimden daha korkak bir ses tonuyla, "Tomas'ı istiyorum. Sen de bir şey istiyorsun. Ne olduğunu söylersen belki bir anlaşma yapabiliriz," dedim.

"Bilmiyorsun!" Sonunda o güzel suratında bir duygu geçişi görebilmiştim ve bu şaşkınlıktı.

Tomas zayıf bir inlemenin ardından bayıldı. "Ne olduğunu söyle!" Görü sinirlerimi darmadağın etmişti ve Tomas yavaşça kan kaybederken daha fazla konuşabileceğimi sanmıyordum.

Konsül ihtiyacı olmayan bir nefes aldı ve kafasını salladı. "Çok güzel! Lord Mircea'nın üzerindeki *geis*'ı kaldır ben de sana haini vereyim."

Ona doğru fırladım. "Ne?" Bir şeyleri kaçırmış olmalıydım. "Buradaki tek *geis* Mircea'nın bana yaptığı! Bana cehennemi yaşatan."

"Cehennem mi?" Mircea aniden güldü ama bu keyifsiz bir gülüştü. "Sen cehennemi ne kadar bilebilirsin ki?" Yaşayan bağlarından kurtularak kendini yere attı, iki vampir onun arkasından masanın altına daldı ama ne kadar yaklaştıklarını göremedim. Tek bildiğim yeterince yakın olmadığıydı. Aniden göğsüm sert

bir şekilde ezildi. "Benimkini dene," diye fısıldadı ve dudaklarımı yakalayarak hırpalayıcı bir şekilde beni öptü.

Doğrudan *geis*'dan gelen duygularının enerjisi mideme âdeta bir yumruk gibi indi. Aramızda yayılan enerjinin aynısı Mircea'yla nerede karşılaşırsak karşılaşalım yükselirdi, oysa şimdi sadece biraz daha büyümüştü. Bu sadece tutkunun belli belirsiz bir titremesi değildi. Arzu doğru benzini beklermişçesine şimdi alev alev yanıyordu. Bu, erimiş lavın nehirde boğulması gibiydi. Bir an için kaynayan tutkuyu damarlarımda bir ağrı keskinliğinde hissettim. Kendimi tükenmiş, ateşin içine düşmüş gibi hissediyordum. Düşüncelerden, bütün hislerimi tüketen bir yere doğru düşüyordum. Ateş. Tatlı ateş.

Öpüşü sanki beni canlı canlı yiyecekmiş gibi sert ve vahşiydi. Öpüşünde naziklik ve romantizm diye bir şey yoktu. Tam benim istediğim gibiydi. Ellerim omuzlarında kasılarak kapanmıştı, tırnaklarım paltosunu tırlamıyordu. Ağzı amansızca sert ve ısrarlı bir şekilde benimkine yapışmıştı ve eli kafamın arkasında beni sabitlemek için sertçe kayıyordu. Köpek dişlerinden biri dudağıma battı ve kendi kanımın tadını hissettim. Boğuk bir ses çıkardı ve beni geri itti; gözleri vahşi, yüzüyse doğal yaşamına geri dönmüş yırtıcı bir hayvanın çekiciliğindeydi.

Dili dudaklarındaki kanımı tatmak için fırladı; sonra gözlerini kapadı ve titredi. Yakasını yırttım ve başım neredeyse bilinçsizce yana eğildi. Dilim ve dudaklarım boynunda dolaşırken, ellerim gömleğini yırtıyordu. Avuç içlerim göğsünün çevresinde geziniyor, kaburgaları boyunca uzanıyordu. Dokunuşlarımın altında zevkten nefesi hızlanmıştı. Gergin derisinden, sert meme ucuna kadar öptüm ve onu ısırdığımda neredeyse bir çığlık koyverdi. Aramızdaki enerjiyi ve nabız atışlarımı hissettiğini biliyordum. Her an çıldıracakmış gibiydim.

Mircea beni kum taşı duvarın boşluğuna doğru itti ama ben vücudunun bana uyguladığı baskıdan çok, alev alev yanan gözlerine vurulmuştum. Bacağımın birini ona doladım ve elimle ensesini kavrayarak kendimi onun vücuduna sardım. Ellerini belime doladı ve beni kaldırdı, duyduğum tahrikten nefesim kesilmişti. Geniş ve sertti, harika hissediyordum ama daha fazlasını istiyordum. Görünüşe göre o da istiyordu çünkü adımı, Rumence ahlaksız sözlerle karışık, sert öpücükler arasında vahşice, nefes nefese tekrarlıyordu. Bir eli yüzümde ve saçlarımda hızlıca dolaşıyordu ve çoktan temkini elden bırakmıştı Nefes alabildiğimde anlaşılmaz isteklerden başka bir şey düşünemiyordum.

Kendimi, bacaklarının birinin üzerine ata biner gibi oturmuş ve kalçam kasığına baskı yapar halde bulmuştum. Üzerimizde kıyafetlerimiz olmasına rağmen heyecanımız inanılmazdı: Saf bir mutluluk ve arzulu bir açlığın kombinasyonu. Ancak aniden tutku yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. İfadesi umutsuzdu, âdeta hastaymış gibi görünüyordu. Sanki bana da eziyet eden ihtiyaçtan o da acı çekiyormuş gibiydi. Hatta ona ulaşmaya çalıştığımda sanki dokunuşum canını yakmışçasına ürktü.

Aniden *geis* ikimize de gerçek acının ne olduğunu gösterdi, akkor gibi ışıdı. Acı hayallerimin ötesine çarptı, boğazımdan sadece çığlık üstüne çığlık koptu. Âdeta ses tellerimi parçaladı. Kanım derimin altında karşılanamayan ihtiyaçlarımdan öleceğimi sanana kadar yandı.

Mircea yüzümü kavramış beni sakinleştirmeye çalışırken sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Oysa hiçbiri yardımcı olamadı; acı tam anlamıyla dayanılmazdı. Çığlıklar beni zıpkınlamayı durdurduğunda dizlerim çözüldü ve Mircea ona doğru düşerken beni yakaladı.

"Mircea! Lütfen..." Ne sorduğumu bilmiyordum, sadece bitirmesini, düzeltmesini istiyordum. Aramızdaki kısa mesafeyi kapadım ve onu umutsuzca öptüm. Dudaklarının o tanıdık sıcaklığının ve geriye doğru sarsılmadan önceki teninin temiz kokusunun tadını çıkarmak için birkaç saniyem vardı.

"Cassie, hayır!" Kendini o kadar kasmıştı ki kelimeleri güçlükle söylüyor gibiydi. Beni kendinden uzak tutarak iki elini kollarımın üst kısmına koydu, titriyor ve yavaşça yutkunuyordu. Sonunda *geis*'la savaştığının farkına vardım ama ona yardımcı olamıyordum. Elleri, başımı özenle kucaklamak için uzandı ve saçlarımı düzeltti. Acı ve mutluluk harap ediciydi. Vücudum değişik acı ve ızdıraplarla işkence ediliyordu, nabzım kulaklarımda kükrüyordu.

Çıldırmanın kıyısındayken aniden bir enerji alevlendi ve çöl güneşi altındaki su gibi muhteşem bir şekilde parıldadı. Bir deprem dalgası gibi üzerimizden geçti ve azap bitti. Karşı koyulamaz rahatlamayı saf bir sevinç takip etti. Enerji onun üzerinden de geçerken Mircea'nın gözlerindeki şaşkınlığı gördüm.

Birdenbire gözlerimden daha fazla yaşın süzüldüğünü fark ettim. Bu, acıdan değil, onun yanındayken ne kadar iyi ve güvenli hissettiğimden kaynaklanıyordu. Olmasını istediğim hayaller –ev, aile, aşk– öyle neşelendiriciydi ki bana her şeyi unutturdu. Bir an için Tomas ve Myra, Tony ve bir yığın problemi unuttum. Artık o kadar önemli görünmüyorlardı.

Anlamaya başlayınca sarsıldım. Mircea'dan kolayca etkilenmiyordum. Cazibe, nefes alma yeteneğimi yok etmezdi, ağrı vermezdi, ondan ayrıyken ümitsiz ve çaresiz hissettirmezdi. Bir büyü yapmak zorunda kalmadıkça hislerimi geri getirme ihtimali olmadığını bilmeme rağmen ona sarıldım. Eğer beni tekrar sevecekse hiçbir şey umurumda değildi. Ona sanki bir ilaçmışçasına,

yaşamak için ona ihtiyacım varmışçasına sarıldım. Ondan ayrı düşmemek için bundan daha fazlasını, yapabileceğim her şeyi, her şeyi yapabilirdim.

Kavrayışının sıkılığında bir cevap duygusu hissettim ve sonunda anladım. Tutku *geis*'ın repertuvarındaki oyunlardan biri gibi gözüküyordu ve en yıkıcı olanlarından biri değildi. Yarısı bile değildi.

"Büyüyü ne zaman yaptın?" diye sordu Konsül.

Onun orada olduğunu unutmuşçasına şaşkın bir şekilde baktım. Düşüncelerim, ağır ilerleyen ve yoğun bir kıvamdaydı, etrafımdaki hava ağırlaşmıştı ve soruyu anlayabilmek için mücadele etmek zorundaydım. Seçeneklerimi düşündüm. Konsül'ün herhangi bir ayrıntıyı yanlış anlaması, durumu daha iyi yapmazdı. Hangi cevabın onu tatmin edeceğini bilmiyordum veya ne kadar zamana ihtiyacım olduğunu. Ayrıca Mircea'nın göğüs kafesimi bir şeylerle dürtmesi pek de yardımcı olmuyordu.

Bana saldıran nesneyi görebilmek için aşağı baktığımda bunun paltosunun iç cebine sakladığı soluk pembe bir topuklu ayakkabı olduğunu gördüm. Pul pul soyulmuştu, garip ama nazik görünüşlü satenden yapılmıştı ve payetleri ince çizgilerle koyu renkte boyanmıştı. Tasarımı dışında, antikaya benziyordu. Eski zamanlarda bu kadar yüksek çivili topuklu ayakkabılar yapabilecekleri hiç aklıma gelmezdi.

Bir süre sonra kafam çalıştı. O sabah Dante'nin mutfağında ayakkabımı kaybettiğim için aranmıştım. Parlak kırmızıydı, istiridye pembesi değil ve yeni gibi görünüyordu, aksi takdirde bunun ikizi gibi olurdu. Neyse ki Mircea'nın vücudu görüşümü kapatıyordu çünkü yüzümü kontrol altında tutabildiğimden şüpheliydim. Tiyatro. Bu ayakkabıyı yüz yıldan fazla bir süre önce bir Londra Tiyatrosu'nda kaybetmiş olmalıydım.

"Cassandra?" Konsül beklemekten memnun değilmiş gibiydi. O zamandayken gördüğümü sandığım kıvılcımı hatırlayarak cevap vermedim. Mircea o zamanlar *geis*'ın etkisi altında değildi ama ben etkisindeydim. Büyü onu ihtiyacı olan element gibi görmüş olmalıydı ve kendi kendine bağlantı kurmuştu. İması beni bir balyoz gibi vurmuştu. Yanlışlıkla üzerine bir büyü yapmış olmalıydım ki büyümesi bir asırdan fazla sürmüş olmalıydı.

"Ne zaman oldu?" diye sordu Konsül, sesi bir lafı ikinci kez tekrarlamaya hiç alışkın değilmiş gibi çıkmıştı.

"Emin değilim," diyebildim sonunda. Sesim kısıktı ama boğazımı temizleyebilecek gibi görünmüyordum. "Muhtemelen..." Nihayet yutkunabildim. "1880'lerde olmalı."

Biri küfretti ama kim olduğunu göremedim. Dikkatimi Konsül'de toplamaya çalışırken Mircea'nın bedenindeki sıcaklık ve ona yaptığım şeyler duygularımda kaosa sebep oluyordu. Tutku ve suçluluk içimde üstünlük mücadelesi veriyordu ama aynı zamanda korku da güçlü bir gösteri yapıyordu. Midem şiddetlice kasıldı.

Konsül memnun görünmüyordu. "*Geis* sen gidince hareketsizleşti, sensiz kendini tamamlayamıyordu." Düşüncelere daldı. "Siz ikiniz karşı karşıya geldiğinizde, sen sadece bir çocuktun... büyüyü ortaya çıkarmak için çok gençtin. Ama yetişkin olarak onunla karşılaştığında büyü aktif oldu ve gücü inşa olmaya başladı."

Başımı sallayarak onayladım. Mircea aramızdaki bağlantıyı koruyabilmek için elimi ve belimi okşuyor, başparmağıyla avuç içime masaj yapıyordu. Ama şimdi elleri, sanki daha fazla temas kurmayı arzular gibi bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Dokunduğu her yer, arkasında mutluluk verici bir his bırakıyordu. Dokunuşları derime sersem edici bir içki gibi işlemişti ve belki

de öyleydi. Büyünün nasıl işlediğini bilmiyordum, tek bildiğim bu olanlar daha öncekinden çok daha iyiydi.

Tek istediğim orada sonsuza kadar kalabilmekti, *geis* aramızdan büyüleyici bir çağlayan gibi akıyordu. Gerçek olmadığını biliyordum, sadece tutması uzun zaman almış bir büyüydü ama onu önemsememek zordu. Bir daha hayatımda böyle bir duyguyu nasıl hissedebilirdim ki? Yirmi dört yıllık bir geçmiş ve bu duyguların yakınından bile geçmemiştim... Bu güzel şey bir yalan değil miydi? Vücudumun cevabı *evet* diye yankılanıyordu. Sadece ufak bir fısıltı, aslında gerçek sorunun bu olmadığını söylüyordu. Hiçbir şeye değmezdi ama her şeye de değerdi çünkü büyünün istediği buydu.

Ancak bu olamazdı.

"Büyüyü kim başlattıysa o kontrol eder," dedi Konsül, "ama sen onu bir asırdan fazla bir süre boyunca başıboş bıraktın."

"Bu isteyerek olmadı!"

Kaşlarını mükemmel bir ifadeyle kaldırdı ve gayriresmî sayılabilecek vampir kanununu tekrarladı. "Burada amacı değil sonucu tartışıyoruz." Vampirler bu tür konularda çok pratikti. Hareketin sonuçlarının zarar verip vermediği maksattan daha önemliydi ve benim hareketimin sonucu felaketti.

"Ya orijinal büyü... Mircea'nın benim üzerime koyduğu?" diye umutsuzca sordum. "Eğer büyüyü kaldırırsa, belki... belki etkileri azalır."

"Bu çoktan denendi, Cassandra!" Konsül sabırla beni bilgilendirdi. "Büyü bunu dikkat çekecek şekilde kanıtlıyor... kendini toparlıyor."

"Bozulmayacak mı?" Zihnimi buna alıştırmaya çalıştım ama Mircea'nın derin düşünceleri bana engel oluyordu. Kafamı topar-

layana kadar onun kollarından sıyrılmaya çalıştım, anlaşılmaz bir şekilde itiraz etti ve beni yanına çekti.

"Mümkün değil," dedi Konsül kibarca.

Durumun aptallığını önemsemeden, ona keskin bir bakış attım. Mircea'ya yardım etmek istiyorsa bile, berbat bir iş yapıyordu. Casanova'ya göre, büyü Mircea'yla yakınlaştığımızda daha hızlı büyüyordu ve bundan daha yakın olamazdık. Bir süre sonra ikimiz de hiçbir şeyi önemsemeyecektik. Bu da Myra'yı durduracak hiç kimsenin olmayacağı anlamına geliyordu. Görümün ne kadar kolayca gerçekleşebileceğini şimdi daha iyi anlıyordum.

Bir an için, Konsül'e durumu açıklamayı düşündüm ama bana inanacağından şüpheliydim. Ona sunabileceğim kanıtlarım yoktu, vampirler kadere inanan tipler olarak bilinmezlerdi. Hafifçe hareket ettim, böylece onun keskin bakışlarından saklanmış ve Mircea'nın gözleriyle karşılaşmış oldum. Ayakkabıyı getirmeyi düşünmüş olmalıydı ki, bu bir anlamda olan biteni fark ettiği anlamına geliyordu. Arta kalan berraklığın ona anlatacaklarımı anlaması için yeterli olmasını ümit ediyordum.

Dudak hareketlerimle, "Myra," dedim yavaşça. Büyücüler duyma mesafesinin dışındaydılar ve büyü olmadan duyma güçlerini artıramazlardı. Ancak tüm vampirler her konuşulanı eksiksiz duyabilirdi.

Mircea uzun bir süre bana dik dik baktı, onun parçaları bir araya getirişini görebiliyordum. Ne kadar anladığını bilmiyordum ama Myra'yla karşılaştığımda benimle olabilirdi. Beni öldürmeye çalıştığını biliyordu ve bundan yakasını nasıl sıyırdığını da. Ona Londra'da adıyla seslendiğimi duymuş olabileceği ayrıntısını fark ettim. Dürüst olmak gerekirse bundan şüpheliydim. Benzer hileleri tahmin edebiliyor olsa da yeni hedefinin kendisi

olabileceğini tahmin etmiyordu. Ne yazık ki ona tüm bunları anlatacak fırsatım yoktu.

Bilse bile yapabileceği fazla bir şey yoktu. Mircea şimdi uyarılmış olsaydı kendini savunurdu, ama Myra ona geçmişte saldırabilirdi. Burada olmasının gerekçesi şimdiye kadar başaramadığının kanıtıydı. Yine de tarih Mircea olmadan yeniden yazılabilirdi. Myra'nın Pythia olduğu zamanların yeniden yazılması gibi.

Sanki bir yıl geçmiş gibi hissettikten sonra Mircea hafifçe başını salladı. Sakin bir ses tonuyla, "İki dakika," dedi. Ne demek istediğini anlayana kadar ona baktım. Sıfırlama bombasının ne zaman tükeneceğini anlatmaya çalışıyordu.

Gitmeme izin veriyordu.

İnanamayarak ona dik dik baktım. " Ya sen?" diye sordum. Kafasını salladı. Bunun, bu kadar sınırlı bir sohbette anlatamayacağı mı yoksa benim bilmemi istemediği anlamına mı geldiğini bilmiyordum. Kollarını çürütecek kadar sıkı kavradığımı fark ettim. Onu bıraktığımda yüzü acıyla kasıldı. Aynı şeyi ben de hissettim, *geis*'ın yeniden kurulmasına izin vermediği uzaklıktan doğan fiziksel bir acıydı bu.

"Gitmelisin," dedi sessizce.

Yutkundum. İkinci *geis* benim için yeniydi ama Mircea için bir asır kadar yaşlıydı. Böyle hissediyordum. Büyünün bana pençelerini geçirmek için sadece bir günü olsaydı, kimbilir neler yaşardım? Konsül haklı olsa ve kendi zamanıma döndüğümde büyü zayıflasa dahi hâlâ orada olacaktı. Onlarca yıl içerisinde yavaşça olgunlaşacaktı. Hareketlerine bakarsak uyandığında da intikam alacaktı.

Onu bu cehennemde tutmak acı vericiydi ama başka ne seçeneğim vardı ki? Myra'yla anlaşmak zorundaydım yoksa ikimiz de ölürdük ve onu yanımda götüremezdim. Bu, tehlikenin devam etmesi anlamına gelirdi. Yüzümdeki pişmanlık ifadesine bakarak, "Biliyorum," dedi.

Gözlerini kapadı ve kolları uzun bir süre vücudumu kavradı. Onu geri ittim, öptüm ve acı aniden kayboldu... *Geis* biz yakın temasta olduğumuz sürece tatmin olmuştu ve ben nedenini biliyordum. Aramızdaki bağı güçlendiren şeyi neredeyse hissedebiliyordum. Bu, dokunduğumuz her yere mutluluk veren canlı bir enerjiydi. Şimdilik savaşabiliyordu, peki ya onu terk ettiğimde ne olacaktı? Geldiğimde, çektiği eziyeti hissedebilmiştim ve bu kısa görüşmenin onu uzun bir süre avutabileceğinden şüpheliydim. Hem aç bir adama bir ısırık ekmek önermek gibi, daha kötü de olabilirdi.

Mircea yavaşça kollarını açtı ve geri çekildi. Bunu bekliyordum. Acı hâlâ neredeyse dizlerimin bağını çözse de içimdeki çığlıkları bastırarak bir şekilde ayakta durabildim. Vahşi titremeler içimden yayılıyor ve beni çılgınca sarsıyordu, ellerim buz gibiydi. Beni sarsan esintiye karşı omuzlarımı kamburlaştırdım ve benden ona geçmesini önlemek için kollarımı kendime sardım.

Casanova süreci zamanla oluşan bir bağ gibi anlatmıştı. Oysa bizimki öyle hareket etmiyordu. Bu belki de büyü yeni olmadığı içindi. Tek bildiğim, hainceydi.

Mircea beni hâlâ tuttuğunun izlenimini verecek kadar yakın duruyordu. Acı, sanki amonyak koklamışım gibi kafamı berraklaştırmıştı, olanların nedenini anlamamı sağlıyordu. Beni bırakmayı istiyor olması ihtimaline rağmen, Konsül buna kesinlikle karşıydı. Onun kuklası olmayı reddediyordum. Değerli mallarını çalmış ve baş müzakerecilerinden birini tehlikeli bir büyünün etkisi

altına almıştım. Eğer büyücüleri büyüyü bozamazlarsa bana ne yapmayı planladığını merak ediyordum. Mircea'nın davranışını dikkate alarak iyi bir tahminde bulunabilirdim. Sadece birkaç büyü, büyücü öldükten sonra da yaşayabilirdi. Eğer onun evcil Pythia'sı gibi olmayacaksam beni canlı tutmakta bir çıkarı yoktu.

Mircea'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu yok etmek için bir yol bulacağım," dedim. Bu sefer fısıldamak için uğraşmadım. "Söz veriyorum."

Hafifçe gülümsedi, ama gözlerinden son derece üzüntülü olduğu belliydi. "Üzgünüm, tatlım."

Konsül bir şeyler söyledi, ama söylediklerini duymadım. Bir an, oda iğne düşse duyulacak kadar sessizleşti; sonra kutup rüzgârlarını anımsatan ve uğuldayan soğuk bir rüzgâr odaya doldu. Rüzgârın dalgalandırdığı saçlarım yüzümü kamçılıyordu. Rüzgâr bir anlığına durdu. Özel odanın yüksek tavanında güçlenerek toplandı, şimdiye kadar gördüğüm en kötü buz fırtınası patlamak üzereydi.

Sert, şiddetli esinti beni ve etrafımdaki küçük bir alanı görmezden geldi. Bir anlığına koruyucu kalkanımın sonunda uyandığını düşündüm ama etrafta ne altın rengi bir ışık akışı ne de belirgin beş köşeli yıldız şekli vardı. Beni başka bir şey koruyordu ve devam ettiği sürece ne olduğu umurumda değildi. Sükûnetin olduğu çevremdeki bu küçük adanın dışındaki her yer şiddetli rüzgârla köpürmüştü.

Mircea geri adım attı ve *geis*'la ilgili bir şeylerin yanlış gittiğinin farkına vardığı için ona acıyla baktım. Onu doğabilecek sonuçlara rağmen tekrar kavramalıydım ama beyaz girdabın içinde onu göremiyordum. "Mircea!" diye bağırdım, sesim sağır edici rüzgârın içinde kayboldu.

Ne yapmam gerektiğini bilmeden ileri atıldım ve kendimi Tomas'ın üzerine attım. Neyse ki kar fırtınası bariyeri benimle birlikte ilerledi. Her ne kadar onları tamamen örtemesem de şu an bacaklarının donma tehlikesi diğer sorunlarımın yanında çok küçük kalıyordu.

El yordamıyla Tomas'ın iplerini aradım ama bulamadım. Kar beyazının vahşice dövdüğü bu dünyanın ortasında hiçbir şeyi göremiyordum. Sonra tam yanımdaki masanın üzerine bir şey düştü. Anladım ki bu tuhaf, düşme sesi etrafımıza yağan dolu tanelerinden geliyordu; rüzgâr, bovling topları büyüklüğündeki dolu tanelerini taşıyordu. Vampirler, Senato'nun dört duvarı arasına sıkıştıkları için, oradan oraya sıçramaktan başka çare bulamıyorlardı. Bu, cehennemde langırt oynamak gibi bir şeydi. Eğer Tomas'ı bir an önce çıkaramazsam ayakları parçalanacaktı ve onu çekebileceğim hiçbir yer yoktu.

Şu anki durumumda, Myra'yla nasıl uğraşabileceğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen bizi buradan kurtarmalı ve Myra'yı bulmalıydım. Küçük bir topun içine kıvrılmak ve Mircea'nın beni bulmasını beklemekten başka bir dileğim yoktu... Eğer onu yeterince beklersem beni bulabileceğini biliyordum. Onu engellemek için ne kadar güç uygulanmasına izin verilirse verilsin, *geis* her şeyden daha güçlüydü.

Bir şey Tomas'ın sağ bacağına vurdu, bütün vücudunu sarstı. Uzandım ama başını korumasız bırakmadan bacaklarını koruyabilecek kadar yakın değildim. Bacakları bağlı olduğu için onları çekemedim de. *Acele et,* diye aklımdan geçirdim ümitsizce.

Sonunda Tomas'ın kelepçelerinden kurtulmayı başardım ve oda aniden kalabalıklaşmaya başlayınca hemen oradan kaçtım. Odanın tam ortasında bir dövme dükkânı duruyordu, masaya o kadar yakındı ki neredeyse üzerimizde gibiydi. Neon ışıklarının altındaki pencerede beliren Mac'in, bizden ancak birkaç metre uzakta olmasına rağmen kar yüzünden yüzünün yarısı görünmüyordu. Bir saniye sonra, ön kapıdan kıvrılan bir el belli etmeden Tomas'ı bacağından yakaladı ve rahatlıkla sağ bileğini kelepçeledi.

Mac, Tomas'ı kapıya taşırken ben de onların ardından, masanın diğer tarafından süründüm. Dükkân, göz alıcı kürsüye kadar uzanan masanın durduğu bir dizi basamağın üstüne indi, bu yüzden beni de devirdi. Birkaç adım daha atabilirsem son anda kendimi içeri atmayı başarabilecektim.

Pritkin'in elini kavramayı tam becermişken birisi bileğimden yakaladı. Lanet olsun ki kalkanım işe yaramamıştı. Neyse ki Sheba görevi devraldı. Sheba, ya sıfırlama bombası yüzünden ya da onu bir tehlike olarak görmediğinden Mircea'ya saldırmamıştı. Ama beni her kim yakaladıysa durum başkaydı. Bedenimi aşağı çektiğini hissettim, sonra kocaman bir kedinin hırıltısını ve ağırbaşlı Senato liderinin acıyla inlemesini duydum. Sheba tekrar ayağıma doğru tırmandı ve bir saniye sonra Konsül bacağımı bıraktı.

"Çabuk ol!" diye bağıran Pritkin dükkânı havalandırdı ve ben yolun kalan kısmını neredeyse masanın üzerinden uçarak geçtim. Dükkânın kapısında tepetaklak devrildik ve aniden tekrar görebildim. Ne Tom ne de Mac ortaydı ama bunun için endişelenecek zamanım yoktu. Pritkin'in, "Biz hazırız!" diye bağırmasıyla bütün bina sarsılmaya başladı.

Bir dakika sonra, DTİP'in temelinin tam ortasındaki pürüzsüz taşta, fıçı gibi zikzak çiziyorduk. Tezgâha ölümüne tutunan Pritkin'e ellerimle yapışmış olmama rağmen, bana göre iyi vakit geçiriyorduk. Yeni kazılmış tünelden gelen koyu bir leke gördüm ve bir an sonra Kit Marlowe sallanan odaya sertçe yuvarlandı.

Sert ve kararlı görünüyordu, çocukluğumuzdaki kısa görüşmeden tam olarak hatırlayamadığım tehlikeli bir havası vardı. Tabii o gece yarım düzine kadar yarası olmasına rağmen Tony'nin konukseverliğinden çok memnundu. "Kahrolası!" Pritkin'in homurtusunu duydum. Beni sırtından çekti ve ellerimi masanın kenarlarına bastırdı, ardından kulak zarımı yırtacak kadar yüksek sesle, "Bekle!" diye bağırdı. Daha sonra odayı geçerek Marlowe'un yanına uçtu.

Boğuşmaya başladılar. Bu, büyü olmadan yapılan eski moda kirli bir dövüş ve saf kastan başka bir şeye benzemiyordu. Ayrıca tam olarak eşleşmiş görünüyorlardı. Marlowe bana bir şeyler haykırdı. Ama çıkardıkları gürültüden onları duyamadım. Zaten *geis*'tan gelen acı dalgalarından dolayı çok güçsüzleşmiştim.

Mircea'dan ne kadar uzaklaşırsam durum o kadar kötüleşiyordu, neler olduğunun güçlükle farkına varmıştım. Gözyaşlarım beni âdeta kör etmişti, kasılmalar midemi düğümlüyordu ve nefes almak giderek zorlaşıyordu. Casanova'nın, *geis*'ın etkisi altındaki çiftlerin ayrılık acısından dolayı intihar ettiklerini söylediğini hatırladım ve sonunda acı çekmemin nedenini anladım.

Marlowe, Pritkin'in kafasını kolunun altında kıstırdı, ardından ikisi masaya takıldılar. Zorlukla bulduğum dengemi neredeyse kaybetmeme neden oluyorlardı. Sonra Pritkin vampiri göğsünden bıçakladı ve ayrıldılar. Ama büyücü, nefes alamadığı için sersemlemiş görünüyordu, bir sebepten dolayı her ikisi de bu avantajı kullanamadı. Korkusuzca bıçağı çıkardığında, dükkân bir anda duruverdi.

Dizlerim masanın kenarında acıdan çözüldü, zorlukla ayağa kalktım. Ama artık umursamaz davranamayacaktım. Birden *geis* gitti, sanki birisi teybin düğmesine basmışçasına kesildi. Hava almak için bir iç geçirdim ve tekrar derin nefes alabildiğimi fark

ettim. Başım âdeta bir oksijen nehrinin içinde yüzüyordu. Hemen ardından başka bir duygu hissettim: Açlık.

Bağın ne kadar kuvvetli olduğunu ancak onun yokluğunda anlayabiliyordum. Aynı anda gülmek ve ağlamak istiyordum. Acıdan kurtulma, insanı tüketen bir mutluluk bağımlılığı getirmişti. Ve ardından arzu hemen başladı.

Masanın etrafında içimde garip bir boşluk hissederek yalpaladım. Sonra camdan dışarıya baktım ve ağzım açık kaldı. Gördüğüm şey *geis*'ı unutmam için yeterli oldu. Önümüzde kum taşı koridor veya bomboş çöl yoktu. Onun yerine hafifçe esen rüzgârın, sola yatırdığı uzun otlarla dolu geniş bir çayırlık vardı. Yoğun ışığın etkisinden ve güneşin yüksekliğinden gün ortası olduğunu tahmin ettim. Uzaktaki keskin mavi dağlar karla kaplanmıştı. Dükkânın ön kapısını süpüren hafif rüzgâr ılık bir şekilde esiyor ve yabani çiçekler gibi kokuyordu. Her şey çok güzeldi.

Mac dikkatlice perdenin arkasından başını uzattı, sonra saf bir neşeyle çığlık attı. "İşte oldu! Bir de yapamazsınız diyorlardı! Canları cehenneme!" Kalkanlarının hareket etmeyi durdurduğunu, birden sıradan dövmeler gibi donuk kaldıklarını fark ettim. Ardından gün ağardı. Mac, çılgın serseri, dövme dükkânını doğruca büyülü geçitten geçirip Periler Ülkesi'nin içine atmıştı.

10. Bölüm

Mac ve Pritkin'i, Marlowe'la ilgilenmeleri için bıraktım ve geriye doğru koştum. Tomas, Mac'in dövme yapmak için kullandığı masaya bağlanmıştı. Rahat görünmüyordu ama en azından odanın etrafına fırlatılmıyordu. Daha önce, yaralarına sadece şöyle bir göz atmaktan başka bir fırsatım olmamıştı ama şimdi zamanım vardı ve Jack hakkında son derece kaba bir şey söylememek için dudaklarımı sıktım.

Tomas inledi ve masadan kalkmaya çalıştı ama bağları buna izin vermedi. Böylesi çok daha iyiydi. Çünkü Jack onu, göğüslerinden göbeğine kadar sanki otopsi numunesiymiş veya bağırsakları çıkmış bir hayvanmış gibi yarmıştı. Bir zamanlar mükemmel ancak şu an enkaz halindeki bedene baktım. Augusta'nın Jack'in işini gerçekten bitirmesini dilerdim.

Hem kendimi toparlamak zorunda olduğumdan hem de bandaj yerine yerleştireceğim bir şeye ihtiyacım olduğundan yutkundum ve kafamı başka bir yöne çevirdim. Vampirlerin, yaraları ne kadar korkunç olursa olsun müthiş bir iyileşme güçleri vardı, muhtemelen Tomas onları hemen iyileştirebilirdi. Ancak yaraların köşeleri bir şekilde bir araya gelirse bu çok daha kolay olacaktı. Bu yüzden de bir beze ihtiyacım vardı, hem de bir sürü beze. Daha önce işe yaradığını düşündüğüm, uygun çarşafı

ve battaniyesi olan portatif karyoladan işe başladım. Tam bu sırada, hemen yanı başımda koyu saçlı, parlak kırmızı gömlek giyen bir adam olduğunu gördüm. Ben farkında olmadan kaçak bir yolcu daha nasıl almıştık ki? Adam birden kafasını çevirdi ve onun uzun süredir orada olduğunun farkına vardım, sadece bu şekilde değildi.

"İnan bana..." diye söze başladı Billy. Ayakta duruyor ve iki eliyle başını tutuyordu. "İki Rus piçiyle girdiğim içki yarışından beri kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim," diye homurdandı.

Temkinli bir şekilde ona doğru uzandım ve onu parmağımla dürttüm. Benim kadar katıydı. Bileğini kaldırdım ve nabzını hissettim, parmaklarımın altında güçlü ve sağlam atıyordu. Başka imkânsız bir şeyle karşılaşmamak için elini bıraktım ve birkaç adım uzaklaştım. Arkamda başka bir şey daha hissettim. Aşağıya doğru baktığımda yerde uzanan turuncu-kahverengi bir elle burun buruna geldim. Elin devamında benzer renkteki bir tene sahip olan bir kol uzanıyor ve o da çıplak bir gövdeye bağlanıyordu. Sonunda, bunun Pritkin'in golemi olduğunu algılayabildim. Rengi yüzünden kafam karışmıştı, artık çamurdan değildi.

Nabzını kontrol etmeme gerek yoktu... Kesinlikle nefes alıyordu, tuhaf rengine rağmen mükemmel olan göğsü normal bir şekilde inip kalkıyordu. Bu, bir insan için normal olabilirdi. Sihirle canlandırılmış hamur yığını olmasından dolayı, bu durum onun için normal değildi. Gönülsüzce kontrol ettiğimde anatomiksel olarak da mükemmel olduğuna yemin edebilirdim, kaldı ki daha önce kesinlikle değildi. Ardından gözleri –bu sefer gerçek olanları– beni şaşkına çevirdi. Kahverengiydiler, kaşları ve kirpikleri yoktu. Hatta, hiçbir yerinde kıl yokmuş gibi görünüyordu.

Billy'ye baktım. Yüzü solgun görünüyordu ve bir buçuk asırdır ertelediği tıraşa kesinlikle ihtiyacı vardı ama diğer yandan iyi

görünüyordu. Sadece bedenini geri almıştı. Oysa bu çok gülünçtü çünkü asırlar önce balık yemi olmuştu.

Birden yerin oynadığını hissettim ve etrafıma dikkatlice baktım. Mac'in deliliklerinden birine daha ihtiyacım yoktu. Bir dakika sonra bir yerlere gitmediğimizi fark ettim. Oda kesinlikle sarsılıyordu. Billy şaşkın ve paniklemiş gözlerle yerinden kalktığı zaman, Periler Ülkesi'nde deprem olup olmadığını düşünmeye başladım. Billy önce göğsünü yokladı, sonra bir çığlık attı; ardından başını, karnını ve bacaklarını sanki üzerinde korkunç böcekler yürüyormuş gibi silkelemeye başladı.

Ayağa kalktı ve elbiselerini yırtarak odanın içinde dans etmeye başladı. Davranışları ve odanın dönüşleri golemi sinirlendirmişti. Gözleri kocaman olmuştu ve ağzı, Billy'ninkilerden daha tiz bir çığlık atmak için açıldı. İkisiyle de çarpışmamaya çalışarak odanın diğer tarafına doğru yürüdüm ve bir çarşaf aldım. Kumaştan parçalar elde ettikten sonra, birbirlerine ve diğer eşyalara çarparak odanın içinde koşuşan Billy ve goleme dikkat ederek Tomas'ın yaralarını sardım.

İkisine de çarpmadan Tomas'ı masanın altına çektim. Ardından masanın altına girdim ve sanki birazdan kanayacakmış gibi hissettiğim kulaklarımı ellerimle kapattım. Benim işim bitmişti. Bu krizle de başkası başa çıkabilirdi.

Çatı aniden uçunca, kaçmak bir seçenek olmaktan çıktı. Bir saniye için, sadece mavi gökyüzü ve de iki tane sarı kelebek göründü. Sanki bütün bu hasardan küçük böcekler sorumluymuş gibi. Arkasından yeşil, parlak ve iri pullarla kaplı bir şey belirdi. İki adamı birden, çiğnemeye ihtiyaç duymadan yutabilecek kadar büyük bir ağzı vardı. Ne olduğunu anlamam için burun deliklerinden duman çıkmasına gerek kalmadı. Beni görünce,

turuncu renkli gözlerindeki kırmızı göz bebekleri yeni bir çeşit fare görmüş kedi gibi kısıldı.

Çatıdan aşağı inerken inanılmayacak kadar uzun boynunu ve koyu sarı dişleriyle birlikte çenesini gördüm. Ilık ve tuhaf kokan nefesini yüzümde hissettiğimde gözlerim yaşardı ve donakaldım. İşte bu anda golem tamamen kendini kaybetti. Çıplak bir şekilde ve çığlıklar atarak doğruca ejderin üstüne koştu ve portakal renkli gözlerin ona odaklanmasına neden oldu. Perdenin içinden geçtiğinde ejder onu takip etti. Önümden geçen boynu, âdeta bir pul nehrine benziyordu ve vücudunun çatıdan geçebileceği kadar büyük bir delik açmaya çalışıyordu.

Emekleyerek masanın altından çıktım ve istemeden Billy Joe'ya çelme taktım. O ise bu esnada gömleğini yırtmış, göğsünü tırnaklayarak kırmızı yaralar açmaktaydı. Onu benimle beraber masanın altına sürüklemek için bileğinden yakaladım ama çok hızlıydı. Daha önce kapısının açıldığını hiç görmediğim bir odanın uzak köşesine kadar koştum. Şu anda da göremiyordum ve her zaman o kapının bir süs olduğuna dair bir inancım vardı ama Billy bunu anlamamıştı. Kapı koluna asılıp çevirerek kapıyı açmaya çalışıyordu ancak en sonunda kapının kolu elinde kaldı.

Aklım karışmış bir şekilde ona bakakaldım. Daha önce onu hiç bu şekilde görmemiştim. Onu sakinleştirecek herhangi bir şey söyleyebileceğimden emin değildim. Öncelikle şöyle bir gerçek vardı ki, insan şeklindeyken Billy oldukça uzundu. Onu etkisiz hale getirecek herhangi bir silahım yoktu, yanımda olanlarsa – tabancam ve bileziğim– bu yeni şeklindeyken onu öldürebilirdi.

Dükkânın ön tarafından patlamalar, küfürler ve gıcırtılar duyuluyordu. Sonra rüzgâr çıktı ve sanki yüz helikopter pervanelerini aynı anda çalıştırmışçasına bir ses duyuldu. Yukarıya baktığımda, çığlık atan ve pençesini yüzüne getiren ejderhayı

gördüm. Siyah kanatlarını kullanarak karanlık gökyüzüne doğru havalanmıştı. Çenesinin yarısının yerinde hâlâ dumanları tüten bir delik vardı ve geniş kanatlarını çırptığında küçük fırtınalar oluşturuyordu. Bir saniye içinde, ağaçlarla kaplı tepelerin ve yeşil tarlaların üzerinden uçarak gitti.

Billy kapının yanına yığıldı. Elleri parçalanmış bir halde tahtanın üzerinde duruyor ve parmakları kanıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama en azından o delirmiş hali artık son bulmuştu. Onunla konuşup onu sakinleştirmeye çalışacaktım ki Pritkin arkasında Mac ve Marlowe'la perdenin oradan içeriye girdi. Vampirin ellerinin kelepçelenmediğini gördüğümde çok büyük bir öfke duydum. Vampirin ilk yaptığı şeyse Tomas'a doğru gitmek oldu.

"Pritkin! Durdur onu!" Büyücü donmuş bir şekilde Billy'nin yeni şekline bakarken odanın öbür tarafına doğru koşmaya başladım. Masanın altına doğru uçtum ve Tomas'ı ışığa çıkaramadan önce Marlowe'u bileğinden yakaladım. "Uzaklaş ondan!"

Şaşırmıştı. Tabii ki de bir insanın, usta vampiri istediğini yapmaktan alıkoyabileceğini düşünebilmesi bile çok komikti. Kendimi geriye doğru çekip hançerlerin olduğu bileğimi yukarı kaldırdım ve işe yaramasını umut ettim ama hiçbir şey olmadı. Bileğimi ileri geri çevirerek gümüşe baktım. Nesi vardı bunun?

"Bizim büyümüz burada işe yaramaz." Marlowe bunu sakince söylemişti. "Tomas'a zarar vermeyeceğim, Cassie. İster inan ister inanma ama yardım etmek istiyorum."

Tabii, o yüzden katledilirken oturup seyretmişti. Marlowe'un, Elizabeth İngiltere'sine dayanan bir ünü vardı. Bu, Kraliçe'nin casuslarından birisi olduğu zamanlarda başlamış ve o günden beri gitgide artmış kötü bir şöhretti. Hakkında anlatılan hikâyelerin bir parçası bile doğruysa, onu hiçbir şekilde Tomas'ın yakınında

istemiyordum. Karşı çıktığı takdirde ne yapabileceğimi bilmeden, "Defol," diye haykırdım. Ama benimle tartışmak yerine kibarca masanın altından çıktı. Tomas'ın yaralarını kontrol ettim, artık o kadar da kötü görünmüyorlardı. Gözleri aralanmıştı, hatta başını kaldırmayı bile becerebilmişti.

"Onu duyamıyorum," dedi. Yüzünde saf bir mutluluk ifadesi vardı. Sonra gözleri kapandı ve başı seramik yere değecek şekilde düştü.

Kalbim neredeyse durdu, çılgınca nabzının atışını hissetmeye çalışıyordum ancak tabii ki bulamadım. Bayılmış ya da transa geçmiş gibi görünüyordu ama emin değildim. Tony daha önce başka bir ustayla gizli ve yasa dışı bir kavgada bulunmuştu. Bu küçük savaşta vampirlerimizden birisi kolunu kaybetmiş ve bağırsaklarının yarısı dışarı çıkmıştı. Bize geri getirdiklerinde öldüğünü sanmıştım ama Eugenie onun tedavi transında olduğunu söylemişti. Bir gece aniden, kazanıp kazanmadıklarını sormak için uyanıncaya kadar haftalarca hareketsizce yatmıştı. Tomas'ın sadece transta olmasını umuyordum, her iki durumda da yapabileceğim çok az şey vardı. Vampirler kendilerini iyileştirsinler ya da iyileştirmesinler, ne yazık ki onlara uygulanabilecek çok fazla tıbbi veya büyülü çözüm yoktu. Önemli olan kendisini iyileştirebilmesi için onu yeterli bir süre güvende tutmaktı.

Pritkin'e sert bir bakış attım. "Marlowe niye bağlı değil?"

"Çünkü ona ihtiyaç duyabiliriz?" Bu zalimce bir cevaptı.

"Onun kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Senden çok daha iyi!" Gözlerini, duvara dik dik bakan ve ileri geri sallanan Billy'den ayırdı ve tamamen bana çevirdi. Kızgın değildi. En azından öyle tahmin ediyordum. Ama bu farklıydı. Gözlerini nasıl olduysa o kadar kısmıştı ki âdeta iki lazere benziyordu. Yüzündeki ifade hayatı tehdit altındaki yırtıcı bir hayvanınkinden farksızdı. Ölümcül, ciddi ve tamamen odaklanmış...

"Durumu açıklamama izin ver!" dedi. Kelimeleri sanki geçen her saniye sayılıyormuş gibi yutarak konuşuyordu. "Periler Ülkesi'ne vardık ama her şey planladığım gibi değil. Birçok büyümüz burada çalışmayacak, büyüler olmaksızın zaten silah miktarımız sınırlıydı. Müttefiklerimizden birisi ciddi hasta ve diğer ikisi de zihinsel olarak pek de iyi sayılmaz. Durumu daha da kötüleştiren şeyse şu ejderha. O, kapının bekçisi. Eğer kendi başına bizi yenemezse takviye güç istemek için gider. Periler burada olduğumuzu hâlâ bilmiyorlarsa da, nasılsa birazdan öğrenecekler. Senin de bildiğin gibi kapıya geri dönemeyiz."

"Senato bizim peşimize düşer mi?" Cevabı duymak istediğimden emin değildim.

Pritkin kısa bir kahkaha attı. Ama eğlenmişe benzemiyordu. "Hayır, en azından geçiş için müracaat etmedikleri sürece gelemezler. Bizim de yaptığımız gibi, geçiş izni olmadan Periler Ülkesi'ne geçmek onlar için ölüm cezası riski taşıyor."

"Ama bu işte hep beraberiz," diye atıldı Marlowe. "Benim de geçiş iznim yok ve periler mazeret dinlemek konusunda pek iyi sayılmazlar. Yakalanırsam öldürülebilirim." Gülümsedi. "Dolayısıyla yakalanmayacağım ve sizin de yakalanmamanızı sağlayacağım."

Mac homurdandı. "Gerçek şu ki, birlikte olduğumuz sürece güvendeyiz. Yalnız olan herhangi birisi, tek başına Periler Ülkesi'nde bir gün bile dayanamaz."

Marlowe omuz silkti. "Bu da doğru. İlk askerî fikrimi öne sürerek bu bölgeyi bir an önce terk etmemizi önerebilir miyim? Kaybedecek zamanımız yok."

Pritkin, Billy'yi bileklerinden tutarak ayağa kaldırdı ve ona okkalı bir tokat attı. "Haklı. Eğer periler bizi bulursa, ya gördükleri yerde derhal öldürürler ya da fidye için bizi Cemaat'e veya Senato'ya geri götürürler." Tokattan sonra Billy de ona vurmaya çalıştı ama Pritkin kollarını zalimce arkasına birleştirerek ona engel oldu ve bana doğru itti. "Toparla kendini, hizmetkâr," diye emretti. "Ben benimkiyle ilgilenirim. Ardından harekete geçeceğiz."

Sonraki birkaç dakikayı korkmuş Billy Joe'yu sakinleştirmeye çalışarak geçirdim. Bu arada Mac de benim kalkanımı kontrol ediyordu. Dinleyebilecek kadar sakinleştikten sonra, "Neden bu kadar korktun?" diye sordum. "Artık bir vücudun var." Kolunu nazikçe çimdikledim ve sıçramasını seyrettim. Koca bebek. "Her zaman istediğin bu değil miydi?" Benim zamanımı öldürdüğü sürece iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyordu.

Hâlâ şokta görünmesine rağmen, Billy'nin yanaklarına rengin geri geldiğini gördüm. Hiç belli etmeden birden üzerime eğildi ve beni dudağımdan öptü. Geri çekildim ve ona bir tokat attım. Yaşadığım şok, bu tokadın hedeflediğimden daha sert olmasını sağlamıştı ancak o sadece güldü. Canı acıdığı için ela gözleri yaşarmıştı ama yüzündeki ifade zevk aldığını gösteriyordu. "Doğruymuş... gerçekten doğruymuş!" Şaşırmış bir şekilde bağırdı ve Mac'in sırt çantasını karıştırmaya başlarken gözleri iyice açıldı. Sanki altın dolu bir hazineyi elinde tutuyormuşçasına bir bira şişesini çantasından çıkardı. Kapağı henüz açılmamıştı. Çıplak elleriyle kapağı açmak için uğraşmaya başladı.

"Anlamıyorsun Cass," dedi Billy, gözleri alev alevdi. "Evet, biliyorum, arada sırada senin vücuduna sahiplik yapıyorum ama hiçbir şey tam olarak gerçek değil. Sanki her şey bir sis perdesinin arkasında gerçekleşiyor ve ben aslında o sis perdesine dokunuyorum, onun tadını alıyorum." Hayal kırıklığı içerisinde bağırdı ve bira şişesini masanın üstüne vurarak kırmaya çalıştı ama şişe sekerek yere düştü.

Anlaşılan o ki bir içki içmeden onunla anlaşmak mümkün olamayacaktı. Sabırlı bir şekilde, "Onu bana ver," dedim. Bana şişeyi uzattı ama gözleriyle takip ediyordu. Kapağını açtığımdaysa derhal elimden çekip aldı ve yarısını mideye indirdi.

Keyifle dizlerinin üzerine çökerek, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Tanrım!"

Tam ona gösteriye bir son vermesini söyleyecektim ki Mac yeni bilgilerle içeriye girdi. "Kalkanınla ilgili herhangi bir problem yok, dolayısıyla sorun *geis* olmalı. Ne de olsa *dúthracht* buralarda en kuvvetli seviyesinde."

"Ama kalkanlarım daha önce burada çalıştı ve büyü yapıldığında ben on bir yaşındaydım," diye şikâyet etmeye başladım.

"Zaten *geis*'ın etkili olabilmesi için çok gençmişsin, bu nedenle etkilenmemiş olabilirsin. Bu kalkan *aura*'nın üzerine bir eldiven gibi geçmek için tasarlanmıştır ama bedenini doğru düzgün sarabilmesi için sabit bir alana ihtiyacı var. Çalışır durumdaki bir *geis* çok ciddi bir tehdit olarak algılanır ve senin doğal kalkanların bunu için harekete geçer. Dolayısıyla dışarıdan aktif ettiğin kalkanlar işlemez hale gelir."

Sonunda anlamıştım. "Pritkin bu yüzden Miranda'dan korkuyor. *Geis*'ı kaldırmadığı sürece o dövmeyi yaptıramayacağını biliyordu."

Anında söylediklerimden pişman oldum çünkü Mac, küçük dişi bir *gargoyle*'un Pritkin'i bu kadar korkutmasını son derece eğlenceli bulmuştu. En sonunda onu sakinleştirmeme karşın bana duymak istediğim hiçbir şey söylemedi. "Cassie, bu devamlı hareket halinde olan küçük bir çocuğa eldiven giydirmeye

benziyor. Bu yüzden çocukların eldivenleri parmaksızdır. Aksi takdirde eldivenleri giydirirken çıldırabilirsin." Mac sanki bunları biliyormuş gibi konuşuyordu ve bir an için ailesi olup olmadığını merak ettim. Pritkin onun ölümüne sebep olduğunda belki de arkasından yas tutacak birileri vardı.

"Peki, düzeltebilir misin?"

"Üzgünüm, Cassie. *Geis*'tan kurtulursan hemen çalışmaya başlayacaktır. Yoksa..."

"Mahvoldum."

"Öyle görünüyor."

Billy sanki günümün gidişatıyla ilgili bir yorum yapıyormuşçasına tam o anda midesindeki bütün birayı ayaklarımın üzerine kustu. Tam zamanında geriye doğru sıçradım. "Billy! Senin neyin var böyle?"

Homurdanarak doğruldu. "Mideme sürekli kramp giriyor." Homurdanarak ona içeriden bir bardak su almaya gittim.

"Dik otur!" diyerek onu uyardım. "Miden daha yeni... Bir bebeğe bira vermezler, dolayısıyla sen de başka içmeyeceksin!" Elindeki birayı alırken daha yüksek sesle homurdanmaya başladı.

"Biraz merhametli ol, Cass!"

Elimdeki şişeyi salladım ve biranın çalkalanma sesini dinledim. "Kıçını kaldırıp da Tomas konusunda bana yardım edersen, belki geri kalanını sana verebilirim."

Marlowe gülümseyerek, "Gittiğimiz yerdeki kasabada bir bar var," dedi.

"Nereye gittiğimizi nasıl biliyorsun?" diye sordum şüpheyle.

"Çünkü çok fazla seçeneğimiz yok," dedi Billy. Vampire, sanki az önce kendisine piyango kazandığını söylemiş gibi bakıyordu.

"Orada hatırlayabildiğim kadarıyla bira, her çeşit güzel kız ve mükemmel bir müzik var."

Billy, âdeta tabancadan çıkan kurşun gibi bir anda ayağa fırladı. "Peki o zavallı şanssız nerede şimdi? Onu, dinlenip iyileşmesi için güvenli bir yere götürmeliyiz," diye hızlıca ekledi.

"Hangi kasaba?" diye sordum Marlowe'a.

"O civardaki kale ve yerel bir kasabada Kara Elfler yaşıyor. Geçmişteki casusluk günlerimde bana iyilikleri dokunmuştu. Burası bilgi alışverişinde tercih edilen ilk yerlerden biriydi. Ak Elfler ve casuslarıyla ilgili bilgi topluyorlardı ama bazen sıkıntılı durumlarımda beladan kurtulmam için bana yardım ettikleri de olmuştu... tabii ki karşılığını ödeyerek."

"Periler Ülkesi'nde casusluk mu yapıyordun?" diye sordum şaşırarak.

Marlowe gülümsedi. "Ben herkesi gözetlerim. Benim işim bu."

"Bunu sonra tartışın," dedi Pritkin, başını perdeden içeriye sokmuştu. Yanında sakince duran golem perdelerin havalanmasıyla irkildi. "Eğer bir anlaşmaya varmadan Kara Elfler bizi bulursa..."

"Tamam, anlaşıldı," diye mırıldandı Marlowe. O ve Billy, Tomas'ı masanın altından çıkardılar ve battaniyeden yaptıkları bir sedyeye yatırdılar. Periler Ülkesi'nin güneşinin, vampirlere zarar vermediği konusunda Marlowe'un yeminlerine inanmamama rağmen Mac onu destekledi. Parçalanmış çatıdan içeriye sızan güneş ışınları Tomas'a değdiğinde onu yakmadı, dolayısıyla onların haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Sedyenin bir ucuna Billy bir ucuna da Marlowe geçti. Onun iş birliği, hiç kimse bakmadığı zaman Tomas'a zarar vermeyeceğini garanti etmiyordu. Ama Tomas'ın yarı ağırlığını bile taşıyamazdım, hele ki üzerimde bu kadar çok cephane varken. Yardımcı olması

için başka birisini tercih ederdim ama çok fazla seçeneğim yoktu. Mac bizi arkadan takip ediyordu, ihtiyaç duyulduğunda silahlara sarılabilmesi için ellerinin boş olması gerekiyordu. Pritkin de, hizmetkârların korkmasına mani olmak için grubun başında yer alıyordu.

Zavallı golem gözleri fıldır fıldır bir halde titriyordu. En ufak bir rüzgâr, kuş cıvıldaması veya Billy'nin şarkı söylemesi onun korkudan sıçramasına sebep oluyordu. En sonunda Pritkin, onu tekrar hayalet yapmakla tehdit ederek sakinleşmesini sağladı. Golem sanki daha önce bunları görmemiş gibiydi. En azından insan gözleriyle daha önce hiç görmemişti. Nelerin zararlı nelerin zararsız olduğunu kestiremiyordu. Hayaletlerin hangi hislerine bağlı olarak hareket ettiklerini bilmiyordum ama golemin göğsünü yalayarak geçen uçuşan çiçekler karşısında çığlık atmasına bakılırsa, biz insanların kullandıkları beş duyuya sahip değildi.

Nihayet ağaçlara ulaşmıştık ama buraya kadar arkamızda bıraktığımız ezilmiş çimen izini ben bile takip edebilirdim. Bizi takip edecek herhangi bir deneyimli iz sürücü kolaylıkla bizi bulabilirdi. Önümüzdeki karanlık ormana bakarak içimizden birinin bir planı olmasını umut ettim.

Sonraki bir saat tam bir kâbustu. Ormanın içerisinde bata çıka ilerlemek her ne kadar muhteşem olsa da bir o kadar da korkutucuydu. Tony'nin çiftlik evinin etrafındaki asırlık ağaçların bir fidan kadar kaldığı bu ormanda, iki dev meşe ağacını geçtik. Gövdeleri, içinden bir araba geçecek kadar genişti ama tabii ki bunun için önce bir inşaata gerek vardı. Çünkü ağaçların gövdeleri, çevredeki çoğu evden daha yüksekte kalan arapsaçı olmuş köklerin üzerinde duruyordu. Ağaçların ikisi de bir kale kapısında nöbet tutan askerler gibiydi, yosun tutmuş dalları selam verir ya da uyarırcasına yukarıya uzanmıştı.

Büyük, iç içe geçmiş ağaç kökleri bir yeri işaret edercesine duruyordu. Nereye gittiği belli olmayan bir patika oluşturmuşlardı. Dalların ve düğüm olmuş çalılıkların arasından ilerlerken bir şey omzuma dokundu. Bir anlığına, boğumları kabarık ve uzun parmaklı bir yaratığın elinin bana doğru uzandığını sandım... Korkuyla sıçradıktan sonra bunun, üstü yosunlarla kaplı yapışkan bir daldan başka bir şey olmadığını fark ettim.

En kötüsüyse kokuydu. Çimenliğin kokusu taze ve çiçeksiydi ama burada insanın hoşuna giden yeşilliğin kokusu yoktu. Orman çiğden ıslanmış balçık, alttan alta çürük ve ekşi kokuyordu. İleriye doğru zorlukla yürürken bir yandan da bu konuyu düşünüyordum ve birden fark ettim ki bu, ölümcül hasta olan bir insanla seyahat etmek gibiydi. Bu halde olan insanlarda, ortam her ne kadar hijyenik olsa da üzerlerine yapışmış ve başka hiçbir şeye benzemeyen hafif bir koku olurdu. Orman buram buram ölüm kokuyordu. Bu, henüz avlanmış bir av hayvanı gibi değil de çok uzun zamandır hasta olan birisinin yaydığı koku gibiydi. Kesinlikle çimenlikte olmayı tercih ederdim.

Hissettiğim korkuyu belli etmemeye çalışarak hiçbir şeyin farkında olmayan Tomas'a biraz yaklaşmaya çalıştım. Ama bu ormanda doğal olmayan bir şey vardı. Ağaçların arasında süzülen bulanık ışık alacakaranlık gibi duruyordu ve çayırlığı terk eder etmez üzerimize sanki bir ağırlık çökmüştü. Her ne kadar ağaçların daha fazla büyüyemeyeceğini düşünsem de karşımıza çıkan bir sonraki ağaç öncekinden daha büyük oluyordu ve onların kaç yaşında olduklarını tahmin bile edemiyordunuz. Yorgun olan beynimse ağaçların kabuklarını, üzerinde mantar bitmiş, sakallı ve göz altları çökmüş, yaşlı yüzler olarak algılamaktaydı.

Marlowe birkaç defa benimle sohbet etmeye çalıştıysa da onu duymazlıktan geldiğim için bundan vazgeçmişti. Düşünmem

gereken başka şeyler vardı. Mesela Myra'yı nasıl bulacaktım ve bulunca ne yapacaktım? Şu anda burada bulunduğuma göre, neden Periler Ülkesi'nde saklanmayı tercih ettiğini anlamıştım. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ve bana tamamen yabancı olan yepyeni bir oyun yeriydi burası. Güçlerime güvenemezken onu tuzağa düşürmek için yaklaşmak son derece zor olacaktı ve ayrıca ne kadar müttefiği olduğu konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Mac'in korumalarına olanları gördükten sonra Senato'nun silahlarına eskisi kadar güvenmiyordum. Ya bu çıldırmış yeni dünyada işe yaramazlarsa ne olacaktı?

Diğer daha az önemli konuları düşündükçe moralim daha da bozuluyordu. Örneğin ıslanmış olan paltom ağırlaşmıştı, şu anda bir banyoya çok ihtiyacım vardı. Ve Mircea'yı görmeyi inanılmaz derecede çok istiyordum. Her ne kadar dayanabiliyor olsam da içimdeki bu açlık yok olmamıştı. Kendimi günde üç paket sigara içen birisinin uçak yolculuğunda hissettiği gibi hissediyordum. Tabii benim için yakın geleceğimde herhangi bir rahatlama gözükmüyordu.

Nihayet mola için durduk. Her ne kadar ağaç tepelerinde esinti olsa da aşağıda, yer seviyesinde nefes bile alınamıyordu. Billy, Tomas'ın ne kadar ağır olduğu konusunda şikâyet ediyor, sadece bir iki saat olmasına rağmen bütün gün yürüdüğüne dair yeminler ediyordu. Pritkin'in taşımam için verdiği kurşun kaplı işkence aletini çıkarmam beni biraz rahatlatmıştı ama üzeri ıslanmış kıyafetlerimde herhangi bir esinti hissetmiyordum.

Tamamen dökülen yapraklarla kaplı olan ormanın zeminine, yüzümden terler damlar bir halde dermansızca ve derin derin nefes alarak eğildim. Buranın büyülü bir orman olduğunu gösteren ilk kanıtı işte o zaman gördüm. Parlak kırmızı yosunla kaplı bir ağaç kökü topraktan çıkarak tam burnumun dibinde

bitti. Şaşkın bir halde çığlık atarak geriye doğru sıçradım ve bu kökün terimin damladığı tüm yaprakları emerek kurutmasını seyrettim.

"Bu... bu da ne?" Kökün yakınıma gelmesiyle beraber geriye doğru bir adım attım. Kök, yaprakların arasında bir şey ararcasına bana doğru geliyordu. Beni göremiyor ama orada olduğumu biliyordu.

"Bir casus!" Marlowe'un sesi hemen başımın üzerinden geliyordu. "Onlardan kaçamayacağımızı biliyordum ama bizi bulmalarının biraz daha uzun süreceğini umuyordum."

"Kimin casusu?"

Yanımıza gelen Pritkin, "Kara Elflerin," diyerek sorumu cevapladı. "Burası onların ormanı."

"Büyük ihtimalle," diyerek söylediklerini onayladı Marlowe. "Ama önce müttefiklerimize ulaşmalıyım..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyerek araya girdi Pritkin. "Bana bir sembol ver, ben giderim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum ama kimse beni dinlemiyordu.

"Seni tanımıyorlar," diye itiraz etti Marlowe. "Benden belirgin bir işaret alsan bile tehlikede olabilirsin."

Pritkin sevimsizce gülümsedi. "Bu tehlikeyi göze alıyorum."

Mac boğazını temizledi. "Belki en iyisi benim gitmem," diye teklifte bulundu. "Bunu yola getirmek için zaten yeterince uğraşıyorsun," diyerek başıyla golemi gösterdi –bu arada o da bir ağacın kabuğunu büyülenmiş bir ifadeyle inceliyordu– ve devam etti, "ve o beni tanımıyor. Eğer bir şey onu korkutursa kontrol altında tutabileceğimi garanti edemem."

"O da benimle gelecek."

"Şu anda kavga etmemiz bize bir fayda sağlamaz," diye endişelerini dile getirdi Mac.

"Böyle bir kavga olmayacak!" Pritkin bana doğru döndü. "Herhalde sen burada kalıp ona bakmayı istersin." Tomas'ın ismini söylememesine rağmen kimi kastettiğini ikimiz de biliyorduk. Cevap vermeden önce Marlowe'a baktım. Lülelerinin arasındaki bandajlarını düzeltiyordu. Göz göze geldiğimizde bana sırıttı.

"Fırtınada başımdan yaralandım," diye açıkladı. Yarasını ellediği zaman yüzünü acıyla ekşitti. "Önce Rasputin kafamı kırdı ve şimdi de bu. Zannedersin ki birileri vücudumun diğer bölgelerine de nişan alabilir ancak, ah, hayır."

Ona gülümsemeyle karşılık vermedim. Marlowe gerçekten acı çekiyor olabilirdi veya beni ne kadar zayıf olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Ancak eğer durum buysa kesinlikle boşuna zaman harcıyordu. Şunu öğrenecek kadar yeterince yaralı vampir görmüştüm: Eğer bilinçleri yerindeyse ve hareket ediyorlarsa, ölümcüldüler. Tomas için yapabileceğim çok fazla bir şey yoktu ama en azından Marlowe'un kafasını koparmayacağından emin olacaktım. Pritkin'e bakarak başımı salladım.

"O zaman hizmetkârını ödünç almak durumundayım."

Biz durduğumuz anda Billy kendini yere atarak ve küfrederek ayağındaki botla uğraşmaya başlamıştı. Anlaşılan yeni vücuduna henüz alışmamıştı, midesi ve ayakları hâlâ bir bebeğinki kadar hassastı. "Emin misin? O bir savaşçı değil."

"Sadece ters bir şeyler olabilir diye gelecek. Sana ulaşıp seni uyarmak için."

"Bununla başa çıkabilir," diyerek Billy'yi dürttüm. "Senin sıran!" Tabii ki şikâyete başladı ama onu bir birayla kandırmayı başardım.

Marlowe, Mac'in bulduğu bir kâğıt parçasına küçük bir not yazdı. Perilere not yazarken çizgili defter kâğıdı ve tükenmez kalem kullanmak ona garip gelse de kimse bunun farkına varmadı. "Tanıdıklarımın hâlâ orada olduklarından emin değilim," dedi ve elindeki notu uzattı. "Zaman burada aynı şekilde ilerlemiyor. Buraya gelen casuslarım bazen birkaç ay arayla geliyorlar ama bir bakıyorlar ki aynı günde gelmişler veya bazı durumlarda aradan onlarca yıl geçmiş oluyor. Bunun sistematiğini henüz belirleyemedik."

"İdare ederim," dedi Pritkin. Bu arada çıkardığım paltoyu cephanelik bulmak için karıştırıyordu. İçinden üç geniş kutu çıkardı. Bu kadar kurşuna niçin ihtiyacı olduğunu sormadım, zaten bilmek de istemiyordum.

Mac'in sırt çantasından çıkardığı kapüşonlu siyah pelerinle kendi üstündeki deri paltoyu değiştirdi. Deriyi ise goleme giydirdi. Golemin portakal renkli, kel, oldukça uzun ve ayaklarının çıplak olduğu düşünülürse bu çok iyi bir kamuflaj değildi. Yine de idare ederdi.

"Sence burada kalmalı mı?" diye şüphe içinde sordum.

Pritkin bana cevap vermedi ama Marlowe hafifçe gülümsedi. "Periler Ülkesi'nin bürokrasisine göre eğer büyücü yanında bir hediye götürmezse kendini asla dinletemez."

"Hediye mi?" Tam olarak anlamam için birkaç dakika geçti. "Demek istediğin şey... ama bu kölelik!"

"O gerçekten canlı değil, Cassie!" diye itiraz etti Mac.

Pritkin'e bakarken gözlerini yavaşça açıp kapayan bir çocuk gibiydim. O da bu sırada golemin uzun paltosunun düğmelerini ilikliyordu. Düğmeleri oldukça ilgi çekici buluyordu ve renginin

turuncu olmasının dışında insanınkine benzeyen parmağıyla düğmeleri kurcalamaya devam etti.

"Bana gayet canlı görünüyor," dedim.

"Onu daha sonra alırım... zaten beni sadece içeriye sokmak için gerekli!" dedi Pritkin ters bir şekilde. "Yoksa senin hizmetkârını götürmemi mi isterdin?"

Billy panikleyen gözlerle bana bakarken içimi çektim. "Tabii ki hayır!"

"O zaman anlamadığın konularda bana tavsiye vermekten vazgeç!" dedi sertçe, üçlü yeşillik alana doğru ilerleyip gözden kaybolurken.

Sonraki birkaç saat sinirlerimi gergin tutacak birkaç şey meydana geldi. Bunlardan biri ve en can sıkıcı olanı, uzağı göremeyen köpek yavruları gibi beni takip eden başıboş köklerdi. Çok yorgun olmama rağmem kahretsin ki beş dakikalığına bile bir yerde dinlenemiyordum. Etraftaki ağaçlar beni seyrederken yerel bitki örtüsüyle kovalamaca oynamak zorundaydım.

Pritkin'in gitmesinden kısa bir süre sonra ormandaki tüm kuşlar –kartallar, baykuşlar ve hatta akbabalar– etrafımızdaki ağaçların üzerine doluştu. Onların dışında bazı küçük memeliler de vardı. Yeni gelenleri aralarına almak için kenara çekilen kuşların kanat çırpmaları dışında hiç ses çıkarmıyorlardı. Birkaç dakika sonra hayvanların ağırlığından dallar sarkmaya başladı. Sanki bir eğlence merkezinde dolaşan seyirciler gibiydiler. Şu anda enteresan herhangi bir şey yapmadığımızı göz önünde bulundurarak şovun daha sonra başlayacağını düşündüm ve bu da moralimi bozdu.

Moralimi bozan diğer sebepse, battaniyenin üzerinde hareketsiz olarak yatan Tomas için elimden bir şey gelmemesiydi. Ona iyileşmesi için yardım edemediğim gibi –ki şu anda o bunu yapıyordu– korkularını gidermek için yanına bile gidemiyordum. Çünkü yosun kaplı hayranlarım beni her yerde takip ediyordu. Terimi emdiklerine göre başka nelerden beslendiklerini kim bilebilirdi?

Herhalde en sinir bozucu şeyse, Marlowe'un sohbet etmeye duyduğu yeni ilgiydi. Pritkin duyma mesafesinden çıkar çıkmaz bana doğru döndü ve neşeli bir şekilde gülümsedi. "Biraz sohbet edelim, Cassie. Eminim korkularını geçirebilirim."

O sırada ayak bileğime dolanmaya çalışan kökten kurtulmaya çalışarak, "Niçin buna inanasım gelmiyor acaba?" dedim.

"Çünkü hiç hikâyeyi bizim tarafımızdan dinleme şansın olmadı," diyerek bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Aslında bu konuyu daha önce de konuşabilirdik ama Mircea'yla görev için gittiğin yolculuktan geri geldiğinde bize bu hakkı tanımadın."

"Beni öldürmekle tehdit eden insanlarla genellikle sohbet etmem."

Marlowe şaşırmış görünüyordu. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Senato'daki diğerleri gibi ben de kesinlikle seni öyle görmek istemiyorum, hatta tam tersi."

"Peki, Agnes'a aynı şeyi söyledin mi?"

Marlowe kaşlarını çatarak somurttu. "Seni anladığımdan emin değilim."

Pritkin'in bana verdiği küçük tılsımı cebimden çıkardım. Onu benden geri istememişti, dolayısıyla onu cebime tıkmıştım. Şimdiyse onu bir sarkaç gibi Marlowe'un gözlerinin önünde sallıyordum. "Bunu tanıdın mı?"

Tılsımı benden aldı ve elinde evirip çevirdi. "Tabii ki."

Dik dik ona baktım. Marlowe'un bu suikastın planlayıcısı olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı. Bu, ününe tamamen yakışıyordu. Ama onun itiraf etmesini beklemiyordum. Ne düşünüyordu ki, Agnes'ı ortadan kaldırmasından ve başarıya ulaşmak için benim yolumu temizlemesinden memnun olacağımı mı?

"Bu bir *Aziz Sebastian Madalyonu*." Gevşek duran parmaklarımdan tılsımı aldı. Bu arada Mac yanımıza gelmişti ama bir şey söylemiyordu, herhalde o da birazdan bir itiraf duyacağımızı düşünüyordu. Eğer öyleyse hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. "Yıllardır bunlardan hiç görmedim. Tabii, onlara ihtiyaç duyulmadı."

"Ne için ihtiyaç duyulmadı?" Mac'in suratı birden Pritkin'in en şüpheci haline benzemişti.

"Veba büyücüsü," dedi Marlowe sabırsızca. "Aziz Sebastian'ın hastalıklarla savaştığına inanılır. Her ne kadar çoğu madalyon XIV. yüzyıldaki Kara Ölüm zamanında yapıldıysa da benim zamanımda da Avrupa'da hâlâ popülerdi."

Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. "Ne yani, bu bir şans tılsımı mı?"

Marlowe gülümsedi. "Onun gibi bir şey. İnsanlar kendilerini ve ailelerini korumak için bir şeyler yaptıklarına inanmak isterler."

"Bir çeşit ironi," dedim. Mac başını salladı ama Marlowe aklı karışmış gibi görünüyordu. "Bu tılsım kısa zaman önce birisini öldürmek için kullanıldı," diye açıkladım.

Marlowe kaşlarını kaldırdı. Bu ifade, onda gördüğüm ilk doğal tepkiydi. "Pythia öldürüldü mü?"

Mac, Pritkin'in küfürlerinden birini savurdu. "Peki, sen yapmadıysan bunu nasıl bilebilirsin?" diye hararetli bir şekilde sordu.

Marlowe omuz silkti. "Başka kimden bahsediyor olabiliriz ki?" Somurtarak tılsımı elinde çevirdi. "Birisi bunu kırarak açmış."

"Biz yaptık," dedi Mac ve madalyonu ellerinden çekerek aldı. "İçinde arsenik vardı!" Bunu sanki vampiri bıçaklarmışçasına söyledi ama Marlowe etkilenmişe benzemiyordu.

"Tabii ki olacak." Surat ifademi görünce bana dönerek anlatmaya başladı. "Kurutulmuş kara kurbağası tozu, arsenik... tüm ana maddeler, lehimlenmeden önce genellikle bu tarz şeylerin içine katılır. Bu maddelerin, hem hastalıklarla savaşacağı hem de madalyonun değerini artıracağı düşünülürdü... tabii fiyatını da!"

"Yani zehrin madalyonun içinde olması *gerektiğini* mi söylüyorsun?" Dönüp Mac'e baktım. "Onun cinayete kurban gittiğinden emin misin?"

"Cassie..." dedi uyarırcasına. Bu konuyu Marlowe'un önünde tartışmak istemediği belliydi ancak ben bunda bir zarar göremiyordum. Eğer Marlowe, Pythia'nın ölümünü planladıysa, o bunu zaten biliyor olurdu; eğer bunu yapmadıysa belki bize birkaç ipucu verebilirdi.

"Cesedinin yanında bunun gibi bir madalyon bulunmuştu," diye anlatmaya başladım Marlowe'a. "Onu öldürmek için bir şekilde kullanılmış olabilir mi?"

Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Cilde değen herhangi bir şey tehlike yaratabilir. Kraliçe Elizabeth de neredeyse bu şekilde suikasta uğruyordu. Ben de bir zamanlar bir Katoliği, tespihini arsenik çözeltisine batırarak öldürmüştüm," diye önemsiz bir şeymişçesine ekledi.

Marlowe beni korkutmaya başlamıştı ama en azından doğru kişiyle konuşuyordum. "Bir insanı hangi yöntemle uzun zamanda öldürebilirsin?"

"Bir saat veya daha fazla?"

"Hayır, altı ay kadar."

Marlowe kafasını salladı. "Eğer kolyesini çok zayıf bir çözeltiye batırdığını ve devamlı madalyonu ellerinde çevirdiğini düşünsek bile bu işe yaramazdı. Zaman içinde arsenik cildin su toplamasına ve kızarmasına sebep olur. Dolayısıyla fark edilecektir. Bu nedenle zehirleme işlemi, yemeklerle zehirlerin azar azar konulmasıyla gerçekleştirilir. Bu çeşit zehirler tatsız ve kokusuzdur ve küçük miktarlarda kullanıldığında belirtileri aynı gıda zehirlenmesi gibidir."

"Ama onun yemekleri özel olarak hazırlanıyor ve dikkatlice kontrol ediliyordu," dedi Mac. "Leydi Phemonoe zehir konusunda... son derece titizdi. Hatta bu konuda paranoyası bile vardı diyebilirsiniz, ancak..." Marlowe neşeli bir şekilde araya girerek, "Benim duyduğum şey bu değildi," dedi. Dedikodudan hoşlandığı belli oluyordu. "Yaşlandıkça inanılmaz bir şekilde batıl inançlı olmaya ve her türlü tılsımı almaya başladığını söylüyorlar. Örneğin zehir katılmış yemeğin üstünden geçirildiğinde yeşile dönen bir bıçak, zehirli bir sıvıyla doldurulduğunda patlayacağı söylenilen antika bir Venedik bardağı..."

"Belki de bir şey görmüştü." Agnes çok güçlü bir kâhindi. Ürperdim. Kendi ölümünü görmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak kimbilir ne kadar korkunç bir şeydi.

"Belki de!" Marlowe tekrar bana gülümsemeye başladı ama bu hoşuma gitmedi. "Eğer öyleyse, kâhinliği onun pek işine yaramamış ki bu da benim tezimi doğruluyor. Büyücüler senden öncekileri koruyamadığı gibi seni de koruyamazlar. Seni temin ederim ki biz bu konuda daha etkili olacağız."

Mac vampire düşmanca bir bakış attı. "Sakın onu dinleme, Cassie. Eğer konuşmak istemiyorsan konuşma, ben burada olduğum sürece seni zorlayamaz!"

"Ben bundan o kadar emin olmazdım, büyücü. Ününün farkındayım ama şu anda senin büyülerin etkisiz, benim güçlerimdeyse hiçbir eksilme olmadı. Ne olursa olsun Cassandra'yı istemediği bir şeyi yapması için zorlamayı hayal bile etmem. Sadece yeni bulduğu müttefiğini tanımasını istiyorum ve onun ne istediğini bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Bizim işimize karışma!" dedi Mac korkutucu bir ses tonuyla.

"Ah, ama bu yalnızca sizi ilgilendirmiyor, değil mi?" diye sordu Marlowe. "Cassandra birlikte olduğu kişileri tanımalı." Sonra çok masum bir şekilde bana döndü. "Yoksa sen Pritkin'in Cemaat'in baş suikastçısı olduğunu zaten biliyor muydun?"

11. Bölüm

Mac mataradan içmekte olduğu içki boğazına kaçınca öksürmeye başladı. "Bu kesinlikle doğru değil!" dedi ve hızlı bir şekilde nefes almaya başladı. Marlowe ona bakmıyordu bile; gözlerini tam anlamıyla bana dikmişti.

"Anladığım kadarıyla daha önce bunu bilmiyordun?" diye sordu.

"Bana her şeyi anlat!"

"Cassie, sakın sana söylediği şeylere inanma. Bunlar tamamen palavra..." diyen Mac'i susturdum.

"Bu konuyu tartışamayacak kadar yorgunum, Mac," dedim. Sesimdeki bezginlik gerçekti. Yapmak istediğim tek şey, ıslak ve hareket eden ağaç kökleriyle dolu olmayan, yumuşak bir çalılık bulup on iki saat kadar uyumaktı. Fiziksel ve zihinsel olarak tükenmenin eşiğindeydim. Duygusal durumum da o kadar iyi sayılmazdı. Ama Marlowe haklıydı... bunları duymam gerekiyordu. Daha sonra doğruluğu konusunda karar verebilecektim.

Marlowe'a bir daha sormama gerek kalmadı. "Cemaat'in, neden bir şeytan avcısını görevlendirip birliğimize gönderdiğini merak ediyorduk. Bir sürü uygun vampir uzmanı var ve çoğu John Pritkin'den daha... diplomatik diyelim... Ayrıca zamanlama da şüphe uyandırıcıydı çünkü eskisinin yerine Pritkin'in getirilmesi senin gelmenden sadece saatler önce gerçekleşmişti.

Sanki senin geleceğin belliymiş ve Pritkin'in bizimle olmasını istiyorlarmış gibiydi."

"Beni bir şeytanla karıştırmasını ve öldürmesini ummuşlardır," dedim. Bu, Mircea ve benim daha önceden keşfettiğimiz bir konuydu. Neredeyse işe yarıyordu. Pritkin, vampirler hakkında çok şey bilmiyordu ama şeytanlar konusunda uzmandı. Benim bazı güçlerim ve özellikle de eşyalarım, onu bayağı şüphelendirmişti.

"Bu teoriyi duymuştum ama Cemaat'in, Pritkin'in sana saldırmasına neden olacak şüpheli herhangi bir davranışı sergileyeceğini beklemesi garip gelmişti. Eğer işler planladığı gibi yürüseydi... eğer sen kaçmış olmasaydın ve Tomas bize ihanet etmeseydi... o akşam kesinlikle hatıralardan silinmeyecek bir gece olurdu." Senato'yla kesinlikle sakin geçmeyen o ilk buluşmamızın anılarının bu şekilde değerlendirilmesi nedeniyle yerimde huzursuzca kıpırdandım ama sözünü kesmedim. "Hikâyenin eksik kalan kısımları olduğunu biliyordum," diye devam etti. "Bu sebeple gizlice bir araştırma yürütmeye başladım."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye itiraz etti Mac.

Marlowe kaşlarını yukarıya kaldırdı. Yüzünde, sarayının yerlerine çamur bulaştıran köylüye bakan bir kralın ifadesi vardı. "Tam tersine, çok fazla şey biliyorum. Örneğin Pritkin'in binden fazla ölümden sorumlu olduğunu biliyorum. Onun, Cemaat'in kesinlikle ölmesini istediği birisi olunca başvurduğu kişi olduğunu biliyorum. Avını avlamak için gelenekselin dışında yöntemler kullandığını biliyorum..." Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Örneğin avlarının yerini bulmak için diğer avlarını kullanmak gibi..."

"Onu dinleme, Cassie," diye söylendi Mac. Ayak bileğime dolanmakta olan bir kökü tekmelemek için durdum. Ormanın içine doğru kıvrılıp giderken geri döneceğinden hiç şüphem yoktu. Birden, bir balta sahibi olmak için dayanılmaz bir arzu hissettim.

"Bizleri tanımıyor olabilirsin ama vampirleri tanıyorsun. Nefes almaktan daha çok yalan söylerler, John iyi bir adam."

Marlowe küçümseyici bir kahkaha attı. "Git onu kurbanlarına söyle!" Bana bir bakış attı, sanki bu yeni habere vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışıyordu. Ama kısa bir an için, bana aktardığı bilgi yoğunluğunun bende yarattığı duyguları saklamayı başardım. Pritkin'in beni öldürmek isteyip istemediğini önemsememeye çalışsam da başaramadım. Aslında bu yeni bir fikir değildi, zaten başından beri bu varsayımla hareket ediyordum.

Mac'in sırt çantasında kuru çorap aramaya başladım. Bende bir çift olacaktı ama Mac çantaya koyma zahmetinde bulunmamıştı anlaşılan. Yanınızda bolca bira, silah ve tonlarca cephane varken eğer temiz kıyafet yoksa yanlış insanlarla takılıyorsunuz demektir.

Ortaya attığı bombanın beklediği etkiyi yaratmaması hevesini kırsa da Marlowe devam etti. "Kendini tamamen Pritkin'in ellerine bırakmışsın ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Cemaat'in onu gönderme sebebinin seni öldürmek olduğu apaçık ortada."

"İşte bu vampirlerin neler yaptıklarını gösteren çok güzel bir örnek, Cassie!" diye bağırdı Mac. "Yarım yamalak gerçekleri kullanarak kendilerini sütten çıkmış ak kaşık gibi gösterip bizi de boka batırıyorlar!"

"Başka bir avı bulmak için senin yardımına ihtiyacı var," diye hevesli bir şekilde devam etti Marlowe. Mac'i kesinlikle ciddiye almıyordu. "Ona ulaştığı zamansa sana ihtiyacı kalmayacak ve öleceksin. Tabii sana yardım etmeme izin vermezsen. Senato'nun tek istediği..."

"... senin her hareketini kontrol etmek!" diye araya girdi Mac. "Cassie, yemin ederim, John Cemaat'in niyetini öğrendiği

zaman büyük bir şaşkınlık geçirdi. Güç onları çıldırttı! Senin ve Myra'nın ölümüyle istediklerini elde etseler bile, bir sonraki eğitilmiş kişinin Pythia olacağının garantisi yok. Dünyada yüzlerce, belki binlerce tanınmamış ve eğitilmemiş kâhin var. Peki ya onlardan birisi olursa? Peki ya Kara Cemaat onu önce bulursa?"

"Tanıdığın bir şeytan daha iyidir diyorsun yani?" diye sordum hafifçe gülümseyerek. Mac ağzından kaçırdığı şeyi fark edince afalladı ama benim tarafımda yer almayı seçmeden tartışmaya dâhil olduğu için ona inanmayı tercih ettim.

Gözlerimi Marlowe'a diktim. "Mac haklı. Pritkin beni koruyarak kendini av ilan etti ve pazarlıklar neticesinde neredeyse ölüyordu. Beni sadece tuzağa düşürmek amacında olan birisi için bu abartılı bir davranış olmaz mı?"

"O, bu şekilde hareket etmesiyle ünlüdür," diyerek sorumu cevapladı Marlowe. Bana çevirdiği bakışları yoğundu, sanki gözleriyle ne kadar samimi olduğunu anlatmak istiyordu. "Cassie, amacımız herhangi bir şekilde seni kandırmak değil. Bizim yapmak istediğimiz, büyücülerin egemenliğine karşı bir seçiminin olduğunu sana göstermek. Bu durum Pythia'ların yüzyıllardır karşı karşıya kaldıkları bir kader oldu ama senin kaderin olmak zorunda değil. Biz yapabiliriz..."

Elimi havaya kaldırarak, hem tehlikeli bir şekilde yüzü kızaran Mac'i delirmeden önce durdurdum hem de Marlowe'un konuşmasını kestim. "Yeter artık, Marlowe. Gerçeği biliyorum ve hiç kimse tarafından güdülmeye de niyetim yok."

"Sen sadece sana söylenenleri biliyorsun," dedi aceleyle. "Müttefiklere ihtiyacın olacak, Cassie. Hiçbir kudretli lider halkını tek başına yönetmemiştir. Elizabeth tarihe muhteşem bir kraliçe olarak geçti ki bunun en önemli sebeplerinden biri, etrafına yetenekli kişileri toplamasıydı. Onun bu kadar muhteşem

olmasının nedeni, etrafındakilerin muhteşem olmasıydı. Tecrit edilmiş bir şekilde yaşayamazsın. Kesinlikle bu şekilde işleri yürütemezsin. Uzun vadede..."

"Şu anda uzun vadeyle ilgilenmiyorum, Marlowe," dedim. Sadece günümü sapasağlam atlatmaya bakıyordum.

"Zamanla müttefiklere ihtiyacın olduğunu anlayacaksın ve Senato orada olacak. Büyücülerden farklı olarak; seninle beraber çalışmak istiyoruz, senin kararlarını kontrol etmek değil."

"Tabii... bu nedenle mi Mircea üstüme *dúthracht* koydu?" Çoğu şey hakkında kesin bir fikrim olmasa da bu konuyu gayet net anlamıştım. *Geis* önerilerde bulunmak amacıyla kullanılmıyordu; kontrol amacıyla devreye sokulmuştu. Marlowe'un suratındaki ifade de bundan haberdar olduğunu gösteriyordu.

"Bunun üstesinden gelmenin yolunu bulacağız," diye söz verdi. "Bu arada, Senato sana koruma vadediyor." Gözlerimi devirdiğim sırada Mac de homurdandı.

"Ya," dedi küçümseyerek, "*koruma* kelimesini *hapis* ile değiştir ve..."

"Bunu tekrar değerlendirmek isteyebilirsin," dedi Marlowe sakince. "Lord Mircea'nın yanlış kararına karşılık Senato geçmişte seni korudu. Ki bu arada gerçekler sadece tek bir şeyi ispatlıyor: Büyücüler Pythia'nın tahtına kendi adaylarının oturmasını istiyor ve bunu gerçekleştirmek için her şeyi yaparlar... buna öldürülmen de dâhil."

"Başka bir yalan daha!" diye bağırdı Mac ayağa fırlayarak.

Marlowe'un boğazına sarılacak kadar sinirlenmiş görünüyordu ama buna fırsatı olmadı. Bir sürünme sesi duydum ve göz açıp kapayıncaya kadar, bütün gün bana musallat olan ağaç kökleri, Mac'i sarıp sarmaladı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama sesi

çıkmadı. Sadece saniyeler içinde, bazıları kolum kadar kalın olan kökler tarafından tamamen yutulmuştu ve sadece gözleri görünüyordu. Her ne kadar faydasız olsa da kendini kurtarmak için çabalıyordu.

Marlowe da aynı durumdaydı ancak kurtulmak için en ufak bir çaba sarf etmiyor, sakin sakin oturuyordu. Marlowe daha kuvvetli olmasına rağmen, daha gevşek bir şekilde sarılmıştı ve kökler sadece göğsüne kadar çıkmıştı. Belki de onlarla savaşmadığın zaman seni daha gevşek bir şekilde sarmalıyorlardı. Marlowe'u örnek alarak hareketsiz durdum ve bana saldırmamalarını umdum. Sonra fark ettim ki tek sorunumuz kökler değildi.

"Biz casus değiliz," dedi Marlowe gökyüzüne doğru yüksek sesle.

"Toprağımıza izinsiz girdiniz," diye cevap geldi, "dolayısıyla, biz ne dersek siz de öylesiniz."

"Kimsiniz?" diye sordu başka bir ses. Oyuncak bebeğe benzeyen bir yaratık, Marlowe'un arkasından uçarak yüzümün önünde havada süzülmeye başladı. Yaklaşık bir metre uzunluğunda, ateş kırmızısı saçlara ve dev parlak kanatlara sahipti. Tanımam için birkaç saniye geçti, bu bir hafta önce Dante'de gördüğüm periydi. Ama o zaman sadece birkaç santimdi ve bu konuda yanılmış olamazdım. Periler halkından ilk gördüğüm kişi oydu ve onu unutmam imkânsızdı.

"Sakın ona ismini söyleme!" dedi Marlowe hızlıca. Peri somurtarak ona doğru baktı ve köklerden biri ağzını tamamen kapadı. Vampirlerin nefes almak zorunda olmamaları avantajdı, zira ilk kökü başkaları da takip etti ve görünürde sadece bir tutam kahverengi lüle kalacak şekilde kafasını sardı. O kadar başarılı bir şekilde ağzını kapamışlardı ki başka bir yardım alabileceğimi hiç zannetmiyordum.

"Ben Pythia'yım," dedim, ismimi vermekten daha iyi olacağını düşünerek. Bildiğim kadarıyla Pythia herhangi bir büyü yapmada kullanılamazdı. "Dante'de tanışmıştık. Eğer..."

"Bunun için çok büyük bir ödül alacağım," diyerek tanışma anımızı anlatmamı engelledi. "Yakalayın." Ağaçların arasından, ellerinde sopalar ve kalkanlar olan dağınık görünümlü kalabalık bir grup fırladı. Neden ellerinde silahları olduğunu anlamamıştım. Etrafa yaydıkları koku, birisini etkisiz hale getirecek kadar kuvvetli ve kötüydü.

Gayet garip görünümlü bir çift yaratık üstüme çullandı. Köklerinden kurtularak yürümeye karar vermiş, çok çirkin iki ağaca benziyorlardı. Eğer insanlar iki metre boyunda ve eninde olsalardı daha yakında olanın az da olsa bir insanı andırdığını söyleyebilirdim. Saçları, köklerde bulunan parlak kırmızı renkli yosunlara benziyordu ve gözleri ile dişleri sarı renkliydi. Cildi delik ve çatlaklarla dolu bir ağaç kabuğu gibiydi ve aynı orman toprağının rengindeydi. Meşe yapraklarıyla kaplanmış küçük bir deri parçasından oluşan bir şey giyiyordu ve bu giysi de karnının kıvrımları arasında kaybolmuştu.

Ortağı ondan yaklaşık yarım metre daha uzundu ama o kadar geniş değildi. İspanyol bataklığı yoğunluğu ve görünümündeki kirli gri saçları dizlerine kadar uzanıyordu. Yeşilimsi griyle kaplı bedenindeki ince kaslar, inanılmaz uzun kollarında belli oluyordu. Vücudu bir canlıdan çok, budanmış dallara benzeyen gövdesiyle çatlamış bir ağaca benziyordu. Üzerinde kıyafet yerine uzun, kirli gri bataklık şeritleri ve doğrudan doğruya bedeninde filizlenmiş gibi görünen birkaç eğrelti otu vardı.

Elimi burnuma götürüp nefes almak zorunda olmamayı diledim. "*Onlar* ne?"

"Kara Elfler," dedi Marlowe. "Devasa meşe adamlar!" Yaklaştıkları sırada kökler olabildikleri kadar hızlıca içe çekilerek onu omuzlarından sardılar. Neden böyle olduğunu, üç metre uzunluğunda bir devin öne doğru çıkıp da küçük bir ağaç büyüklüğündeki sopasıyla şakaklarına vurduğunda anladım. Marlowe içini çekti. "Yine kafam!" diye söylendi, sonra gözleri içeri doğru döndü ve yıkıldı.

Zararsız olduğumu göstermek için kollarımı kaldırarak geri çekildim, bu ne yazık ki doğruydu. Silahımın içinde olduğu sırt çantam çok uzaktaydı ve başka da silahım yoktu. Kısa olan elf güldü ve gırtlaktan gelen sesle anlamadığım bir dilde bir şeyler söyledi. İleriye adım attıklarında gözlerimi onlardan ve aynı zamanda patikada yayılan köklerden ayırmadan geriledim. İşe yaramadı, kendimi etrafa saçılmış yaprakların arasında yerde buldum. Ben yerdeyken, kökler bileğime sarılarak beni kapana kıstırdı. Bir dakika sonra, uzun olan şey üzerimdeydi. Yüzüme gelen nefesi, gübre yığını gibi kokuyordu.

"Cassie!" Mac'in sesini duydum, başımı o tarafa çevirdiğimde zayıf köklerden kurtulduğunu ve benim için koştuğunu gördüm. Her şey sanki yavaş çekimde yaşanıyordu. Ne olduğunu görürsünüz ama durdurmak için bir şey yapamazsınız. Kökler onun için uzandı, çığlık atmama yetecek nefesi almadan önce, köklerden biri canlı bir mızrak gibi onu delip geçti. Yapabildiğim tek şey, orada uzanıp onu acıyla kıvranırken seyretmekti. Bir bıçak kadar keskin olan dal uyluğundan çıkıyordu. Sonunda çığlık atmayı becerdiğimde sendeledi ve sertçe dizlerinin üzerine düştü.

Bacaklarımda kaba parmakları andıran kökleri hissettim. Sonra şortumdaki iliği buldular ve telaşla onu çıkarmak için fermuarını söktüler. Mac'in acıdan kıvranışını, kalçasını delip geçen odundan kütleyi çıkarmaya çalışmasını korkuyla izlerken

bunu zar zor fark ettim. Kıyafetlerini aniden yıkayan kanı görmezden gelerek, sivri ucu titremeyen ellerle çıkarmayı becerdi. Fakat bu sefer de boynunun etrafındaki şey onu boğuyordu.

"Hayır! Onu rahat bırakın! Öldürüyorsunuz!"

Kökler ya anlamadılar ya da umursamadılar. Üzerimdeki yaratık birdenbire şortumu aşağı çekti, kalçamı soydu, sonra çevik bir hareketle şortumu dizlerime kadar indirdi. Onu tekmeledim ama bu yaşayan bir canlıdan çok tahtaya vurmak gibiydi ve tekmeyi hissettiğini de sanmıyordum. Yardım için etrafıma bakındım ama bulamadım, Tomas'ın narin bedeninin çuvaldan bir farkı yoktu. Marlowe'un bilinci geri gelmiş olmasına rağmen üç dev tarafından tutuluyordu ve bir diğeri de başından çuval geçirmeye çalışıyordu.

Mac köklerden kurtulmayı becermişti ve bir eliyle boynunu kurtarmaya çalışıyordu. Diğer eli bacağındaki yarasının üzerindeydi, ki çoktan yeri sanki atar damar kesilmiş gibi ıslatmıştı. Ama en azından diğer kökler geri çekilmişti. Eğer mücadele etmeseydi onların ilgisini çekmeyecekmiş gibi görünüyordu. Gerçekten ölmeden önce, sadece yere uzanmasını ve ölü numarası yapmasını umabiliyordum.

Adrenalinin şiddetiyle kendi başıma olduğumun farkına vardım ve benim hiçbir klasik savunmam burada işe yaramazdı. Bileziğim artık bir süsten ibaretti. Kalkanım çalışmıyordu. Sheba, Konsül'e saldırdıktan sonra ortadan kaybolmuştu ve *geis* sakindi. Ya gücü perilerin üzerinde işe yaramıyordu ya da bu yaratıklar, *geis*'ın onları tehdit sayabilmesi için çok garipti. Tılsımım bana yardımcı olabilirdi ama gömleğimin altındaydı ve kollarım başımın üzerindeyken ona uzanamıyordum.

Zayıf yaratık şortumun kalan kısmını yırtıp onu uzağa fırlatırken, şişman olanı üzerimdekilere pençe atmaya başladı. Kolsuz

tişörtüm esnek örgüdendi ve yırtılmaya dayanıklıydı. Onun hantal parmakları, tişörtümü çıkarabilecekmiş gibi görünmüyordu. Yüzümü yalamak için durdu, sanki beni tatmak istiyordu. Salyaları yanağıma damladı. Soğuk ve yapış yapış vücut sıvıları yavaşça boynuma doğru akıyordu. Çığlık atmaya çalıştım ama hava yerine sadece bir ağız dolusu kirli, iğrenç saç tadı aldım.

Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, kafasındaki boğucu kütle tarafından kapana kısılmıştım. İç çamaşırım yırtılıp atıldığında ani hava şokunu hissettim, o anda sonuçlarını önemsemeden yön değiştirmeye çalıştım. Ama gücüm yeterli değildi.

Biraz hava alabilmek için yüzümü ümitsizce yola doğru çevirdim ve sonra onu gördüm. Bir silah hemen yanımda duruyordu, hiç farkında değildim. Runik kemiklerden biri şortumu parçaladıklarında otların içine düşmüş olmalıydı. O kadar küçüktü ki hiç kimse fark etmemişti. Eziyet edercesine kafamın yanında duruyordu, solgun kemik parçası nemli yaprakların içine gömülmüştü. Sadece birkaç santim uzakta durmasına rağmen onu kavrayabilmek için hiçbir şekilde ulaşamıyordum.

Bu birkaç santimi nasıl katedebileceğimi bulmaya çabalarken, iki adet ufak tefek ama kuvvetli kök, ayak bileğime dolandı ve yukarıya doğru sarılmaya başladı. Dizlerime ulaştıklarında beni çekmeye başladılar. Canlı bağlar bacaklarımın üstüne kadar kıvrıldı ve geniş çürükler bırakırken derime öyle batıyorlardı ki bir an için bacaklarımı ikiye ayırmak istediklerini düşündüm. Kalçalarım daha ilerisine yol vermediği için sonunda durdular. Savaşmaya çalıştım ama ne yaptıysam en ufak bir değişiklik olmadı. Artan panik duygum düşünmemi neredeyse imkânsızlaştırıyordu. Üzerinde birkaç parlak yeşil yaprağın bulunduğu dal parçası havada süzülerek dönüp yüzüme kondu. O sırada

üzerimdeki yaratıklar bana ilk kimin tecavüz edeceğini tartışmaya başlamışlardı.

Bu kısa bir kavga olmuştu. İnce olan, arkadaşını yerden kaldırdı ve bir ağaca doğru fırlattı. Onu kıstıran dallar âdeta bir kafes görevi gördü. Sonra döndü ve üstüme abandı. İki kaba, budaklı el, acı vererek beni omuzlarımdan kavradı ve insanlıkla alakası olmayan düz gri gözlerin içine baktım. Sert, engebeli derisi, vücudumda tişörtümün kapatmadığı her yere sürtünüyordu.

Hareketlerinin verdiği acıyı görmezden geldim ve tek silahım olan dal parçasını ağzımla kavradım. Gözlerim, runik kemiğin üzerindeki ince örülmüş ağaç şeritlere kilitlenmişti. Sadece bir şansım olabileceğini biliyordum ve konsantre olmak zorundaydım. Dal parçasının sonuna ulaşmayı başardım. Sadece dokunabilmem ya da *aura*'mın içine alabilmem yeterli olurdu. Sonra bir şeyin hışırdadığını duydum, aniden midemi kaygan, yapışkan bir şey dürttü. Donakaldım.

Sanki eski bir şey uzun zamandır yer altında çürümeye bırakılmıştı. Süngerimsi, nemli ve şişkindi. Yavaşça, karnımın altına doğru bir solucan gibi seğirerek ilerledi. Bana saldıranın omzu ve yolun bir bölümü dışında bir şey göremiyordum ama beynim, altımda olup bitenler hakkında devasa bir beyaz kurtçuğu veya yumruk ebadında bir solucanı hayal ediyordu. Buz gibi nemi bacaklarımın arasında hevesle ilerlerken, kalbimin durduğuna yemin edebilirdim.

Korkudan sanki felç olmuştum. İnsanlık dışı bu şey bana doğru patlayacak çürük bir meyve gibi büyürken, ben sadece orada öylece uzandım. Âdeta bir buz saçağı gibi hassas yerlerimden sürtünerek geçip bütün ısımı alırken vücudumdaki tüyler ürperdi. Yaratığın organı titreyerek ve korkunç bir pelte gibi şeklini değiştirerek vücudumla bağdaşan bir yer arıyordu. Ama

bu gelenin insan erkekliğine benzeyen hiçbir yanı yoktu. Aniden sert bir şekilde olgunlaştı, sümüksü yoğunluğu yağ gibi pıhtılaştı, sert şekli tahta bir çubuk gibiydi. Eğer bu şey içime işlerse, ısımı emip yerine nemli soğuğunu bırakmasından kurtulamayacağımı biliyordum. Bir an yeşil adam efsanesini anımsadım. Eski Kelt insanları içlerinden birini toprağa kurban ederlerdi, böylece onun bedeninden bereketli ve zengin ürünler yetişirdi. Sadece bu orman, yeşil bir kadını tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

Çığlık attım ve vahşi hareketlerle kafamı salladım. Yaptığım hiçbir şey planlı değildi, ne yaptığımın farkında değildim. Tüm bunlara, yanağıma dokunan sert ve küçük bir şey sebep olmuştu. Şaşı gözlerim onun runik kemik olduğunu fark etti ve kalbim tekrar atmaya başladı. Onu nasıl kullanacağımdan ya da ne işe yaradığından emin değildim. Yine de kafamın içinde adını haykırdım, çünkü ağzım pek de işe yarayacak halde değildi.

Her ne kadar bunun doğru bir işlem olup olmadığını bilmesem de bir şeyler ters gitmişti. Kendimi bir anda zamanın yirmi dakika öncesinde değil, iki dakika öncesinde bulmuştum. Meşe adamlar benim için geliyorlardı, Mac onlara engel olmak için atılıyordu, beni kurtarmaya öyle odaklanmıştı ki ona doğrultulmuş mızrak köklerini görmemişti. Bu sefer tereddüt etmedim. Onu uyarmak için haykırdım ve bir köşeye attığı sırt çantasına doğru koştum.

Tekrar serbestçe nefes alabildiğim için şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve ellerim öyle titriyordu ki çantayı açabileceğimden emin değildim. Kısa yaratık bana ulaştığında sadece bir tokayı açabilmiştim. Tişörtümün önünden beni yakaladı ve kendisine çekti. Ayaktayken daha etkili olmalıydı ki bu sefer tişört yırtılmıştı. Tılsımım ortaya çıkmıştı, göğüslerimin arasındaki boşlukta Billy'nin kolyesiyle çarpışıyordu. Birden saldırganım bir

çığlık koyvererek geriye doğru çekildi. Tılsıma değen elini sanki yanıyormuşçasına ovuşturdu ve derisinde üvez ağacı şeklinde bir damga belirdi. Elimi yarı açık çantanın içine daldırdım ve sonunda silahı kavradım.

Dünyanın en iyi nişancısı değildim. Hatta bu konuda berbattım. Ama hedeflerim bu kadar iri olduğunda genellikle atışı kaçırmazdım. Nişanım için endişelenmiyordum. Sanki gerçek bir ormanı ateşe veriyormuşçasına yaylım ateşi açarak meşe adamın derisini parçaladım. Uzun olanı tiz bir ses çıkardı. Şişman olanı, yerde âdeta top gibi bir hal almıştı, ellerini yosunlu başının üzerine koymuştu. Görünen o ki, demir mermiler onlara acı veriyordu. Ancak bütün yaralarından şurup gibi bir sıvı sızmasına rağmen her ikisi de canlıydı ve şarjörüm bittiğinde hâlâ hareket ediyorlardı. İnanamayarak onlara baktım. Bunlardan birini durdurmak için ne yapmak gerekiyordu?

Pritkin'in verdiği palto dinlenmek için durduğumuzda çantamın yanında çıkardığım yerde uzanıyordu ama doğru mermi için vaktim yoktu. Kısa olan yaratık atış yapmayı durdurduğumu fark etti ve benim için uzandı. Üvez ağacı tılsımını alnına doğru elimden geldiğince sert bir şekilde bastırdım. Etrafındaki kabuk anında siyaha döndü ve yanan bir kamp ateşi kokusu yayarak tütmeye başladı.

Kafasını tutup çığlıklar atarak benden uzaklaştı. Tekrar deneyip denemeyeceğini bilmiyordum. Çünkü peri aniden belirmiş ve o an için âciz olmasına rağmen kılıcının keskin olmayan tarafıyla ona vurdu. Acısı göründüğünden daha kuvvetli olmalıydı çünkü durduruluncaya kadar ormanın içine doğru koştu. Yere bilinçsiz halde sertçe devrildi. Nasıl olduğunu anlamak için beklemedim, tek düşüncem Mac'e ulaşmaktı.

Ormandan yankılanan çığlıkla birlikte kocaman eller bana saldırdı. Tam zamanında, Mac'in altından fışkıran bir ağaç büyüklüğündeki kökle burun buruna geldim. Zaman durmuş gibiydi, kalbimin attığını bile hissedemiyordum... Sonra aniden her şey hızlandı. Kök yerden fışkırdı ve Mac'i tam arkasından deldi. "Hayır!" diye haykırdım ama kimse duymadı... kimse ilgilenmedi. Mac'in bel kemiği hizasından giren kök, onu yukarı kaldırdı ve ayaklarını yerden tamamıyla kesti, ardından da tam göğsünün ortasından, şiddetli bir kan fışkırmasıyla dışarı çıktı.

Peri, korumalarına başıyla işaret verdi ve beni bıraktılar. Yanına koştum ama Mac çoktan kendinden geçmişti. Bana âdeta görmeyen gözlerle, tanımadan bakıyordu. "Mac," tepkisiz vücudunu nazikçe sarstım. "Mac, lütfen..."

Karşılık vermeden başı yanına doğru düşerken, koyu renkli toprağa sanki altından bir yağmur yağmaya başladı. Ne olduğunu anladığımda kanım dondu. Mac'in kalkanları katılaştı ve derisini kıpırtısız yaprakların arasından terk ederken, arkalarında yeni doğmuş bir bebeğin lekesiz pembeliğini bıraktı. Titreyen ellerimle küçük şekillerden birini aldım. Bu küçük bir kertenkeleydi. Dizimin hemen yanındakiyse, onun her zaman boynunda duran yılandı. Mahvolmuş göğsünün yanında elim büyüklüğünde bir kartal dövmesi bulunuyordu.

Bomboş gözlerle, kalkanlarının onu terk etme nedenini bilerek, ama beynimin algılamasına izin vermeyerek hissizce onlara baktım. Bizi izleyenler tarafından kulakları sağır eden bir gürültü yükseldi ama uğuldamalarına aldırmadım bile. Ta ki kökler geri gelene kadar.

Küçük bir ağacı bile beslemek için bu kadar çok kök bulunduğuna göre, sayıca fazla olmalarına şaşırmamak gerekiyordu. Bir anda her yerdeydiler. Ormandan filizleniyorlar, yerden fışkı-

rıyorlar ve ağaçların altındaki çalılıklardan ilerliyorlardı. Birkaçı Mac'in kanını, yolu neredeyse tamamen kaplamış çamurlu sudan emmek için durdu ama çoğu, aç köpek balıkları gibi daldı. Mac'in etrafındaki toprak kaynıyormuşçasına hareketlendiğinde, kırbaca dönen kökler de vücudumu sararak beni hırpalamaya başlamıştı. Düzinelerce kök onu sararak kefen gibi sıkıca bağladı. Sonra kocaman budaklı bir tanesi, ciğerlerimdeki nefesi boşaltmama neden olacak kadar güçlü bir şekilde karnıma çarptı. Dizlerimin üstüne düştüm ve tekrar kalktığımda Mac gitmişti. Bir şey olduğunu gösteren tek işaret, altın kalkanlarıydı.

Peri, arkasında duran keresteden deve bir şeyler söyledi. O da hiç soru sormadan onun emriyle hareket etti. Dünya kararmadan ve bir çuvala doldurulduğumu hissetmeden önce gördüğüm son şey, cüssesinin benimle birlikte yoldan aşağı indiğiydi. Birisinin sırtına atıldığımı hatırlıyordum. Sonra bilincim tamamen kapandı ve karanlığın içine düştüm.

Soğuk terler dökerek uyandım, hava almak için zorlukla nefes almaya çalışıyordum, kalbim âdeta çekiçlenircesine atıyordu. Dehşetle keskin karanlığın içine baktım. Bir şeyin beni yakalamak üzere olduğundan ve bunun her şeyi tekrar başlatacağından emindim. Ama dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı. Kendi nefesimden başka bir şey duymuyordum. Göğsüm kilometrelerce koşmuşum gibi acıyordu ve çektiğim acının bitmesinden başka bir şey istemiyordum. Fakat bu lüksü karşılayamazdım. Nerede olduğumu anlamak zorundaydım, neler olduğunu bilmeliydim.

Kabaca yapılmış bir karyolayla birlikte taş bir hücrenin içinde olduğumu keşfettim. Çıplaktım, üzerimde sadece bir şort ve üstümü kapamak için de kaşındıran, yün bir battaniye vardı. Sanırım tişörtüm işe yaramayacak kadar parçalanmıştı. Kendimi kontrol

ettim. Yaralanmış, pislik içinde ve şiddetle sarsılmış olmamın dışında, iyi görünüyordum. Köklerin kamçıları sonucu oluşan zonklama, kartal pençesinin elimdeki izi ve hızlı kalp atışlarım bütün vücudumda yankılanıyormuş gibiydi.

En çok istediğim şey bir banyoydu. Kapının yanında sünger, el yapımı bir kalıp sabun ve havlusuyla beraber bırakılmış geniş bir kova buluncaya kadar etrafı yokladım. Zemin, yataktan dökülen bir parça saman dışında çıplaktı. Hafifçe eğimli taşların merkezinde bir boru vardı. Battaniyeyi fırlatıp attım ve keskin sabundan başka bir koku almayana dek cildimi âdeta fırçaladım.

Kalan suyu kafamdan aşağıya boşalttım, yine de tüm bu çabalarıma karşın kendimi temiz hissetmiyordum. Mac'i düşünmemeye çalışarak kurulandım, oysa bu imkânsızdı. Periler tılsımlarımı etkisiz hale getirmiş olmalıydı çünkü karyola boyunca fark edilebilir şekilde yığılmış olsalar da ellerimin altında soğuk ve cansızlardı. Bunların bir çeşit mesaj olup olmadığını merak ediyordum. Büyü gücümüzün ne kadar âciz olduğunun bir hatırlatıcısı. Eğer öyleyseler onlara ihtiyacım yoktu.

Hâlâ şaşkındım ve biraz önce gördüklerime inanamıyordum. Yaşananları düşünmek gözlerimin yanmasına neden oluyordu. Mac'in son çığlığını duyabiliyordum, parmaklarının tek peri tılsımını bana vermesinden dolayı, olmayan bir silahı aramak için yeri tırmaladığını görüyordum.

Ve onu kaybetmiştim.

Gücümü tekrar toparlamaya çalıştım. Sanki deniz kenarındaki bir setin arkasında yatıyormuş gibi hissetmeme karşın, bana ulaşamıyordu. Bu etkiyi kıracak bir yol vardı belki ama ben bulamıyordum. Artık gözlerim karanlığa alışmıştı. Hücrenin kapısını zayıfça aydınlatan bir ışık görebiliyordum, ışık o kadar sönüktü ki gözlerimi kırpınca kayboldu. Karyola dışında hücrede hiç eşya

yoktu. Ayrıca ağır, kilitli kapı ve yüksek parmaklıklı pencerenin dışında bir çıkış da yoktu. Battaniyeyi kıyafet yerine üzerime doladım ve taşların üzerinde çıkardığı sesten ürkerek karyolayı birkaç adım ittim. Üzerine çıktığımda, pencerenin sadece kenarına ulaşabiliyordum. Parmak uçlarıma yükseldiğimde, sadece toz ve öldüğünü sandığım bir örümcek buldum. Görünürde ne ay ne de yıldız vardı. Sadece parmaklıkların metalden olduğunu keşfedebilmiştim ve neredeyse bileğimle aynı kalınlıktaydı.

Karyolaya geri oturdum ve kollarımı etrafıma dolayarak kendimi gece soğuğunda titremeye karşı korumaya çalıştım. Banyo yapıp kaçış ihtimallerini düşünerek beynimi bir süre oyalasam da, ormandaki dehşet aklımdan çıkmıyordu. Aklım, sürekli anılara dönmek istiyordu. Ne kadar Mac'i düşünmemeye çalışsam da diğer görüntüler beynime doluşuyordu. Yüzümdeki berbat nefesi koklayabiliyor, yüzlerindeki açlık ifadesini görebiliyor ve bacaklarımın arasında kıvrılmış dolaşan, saldıran ve ele geçirmeye çalışan o zayıf kütleyi hissedebiliyordum, Bütün çabalarıma karşın yeniden titremeye başladım, artık dişlerim birbirine çarpıyordu. Öfkemi, derin bir nefes almak, sağlıklı düşünebilmek ve panik duygusunu uzaklaştırmak için kullandım. Yalnız ve savunmasızdım, bundan nefret ediyordum. Korku yalnız başına çok bilindik bir arkadaş olabilirdi ama hissettiğim şey tam olarak korku sayılmazdı. Hissettiğim şey kelimelerin ötesindeydi. Buz gibi soğuktu... Kesin olan bir şey varsa, o da kurtulursam bir daha kendimi asla yeniden güvende hissedemeyeceğimdi.

Battaniyeyi iyice sarındım ama faydası olmadı. Soğuk dışarıdan gelmiyordu. Kan dolaşımımı hızlandırmak için hücrenin sınırlarında bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Bu beni ısıtmadı ama zihnimi berraklaştırdı. Hatalarımı sonra da inceleyebilirdim. Hatta

daha sonra üzülebilirdim ama şimdi buradan çıkmalıydım. Bir daha bu kadar çaresiz kalmayacağımdan emin olmalıydım.

Yakınlarımda bir yerde tanıdık ve detone bir ses duyduğumda güçlerime ulaşmayı bir kez daha denemek üzereydim. "Seni eve tekrar götüreceğim Kathleen, okyanusun karşısında, vahşi ve geniş..." Kederle sesi titredi. Sesi bitkin, telaffuzu kötüydü ama belirgindi.

"Billy." Rahatlamamla birlikte ağlamaya başladım.

Şarkı aniden durdu. "Cassie, benim tatlım. Senin için de bir tane yazdım. Bunu barda düşündüm."

Bir zamanlar Billy adında bir hayalet vardı,

Ahmak başını hep belaya sokardı.

Güzel bir kız buldu,

Ve hemen ona asıldı.

Aletinin bir sisten ibaret olduğunu unutarak.

"Neredeyiz?" diye bağırdım. "Neler oluyor?" Aldığım tek cevap, "Belfast Şehri'nin Güzel Kadını!" oldu.

"Sen sarhoşsun."

"Evet, öyleyim!" diye onayladı Billy. "Ama en azından aklım buradaki portakal arkadaşlarımdan daha yerinde. Zavallı yaratık alkole dayanamıyor!"

"Billy!"

"Pekâlâ, Cass. Şimdi rahatlayıp bekle. Yaşlı, iyi Billy sana masal anlatacak. Kara Elfler tarafından alıkoyulduk. Beni şirin bir barın dışında yakaladılar ve bu karanlık kuyuya attılar, Kral'ın keyfini beklemem için."

Rahatlamayla çöktüm. En azından ortaçağdaki gibi sabaha karşı kafamızı uçurmayacaklardı. Bu, hâlâ özgür olduklarını

varsayarsak bizi bulmaları için diğerlerine zaman kazandırırdı. "Diğerleri nerede?" Benden daha iyi olduklarını umuyordum yoksa başımız büyük dertteydi.

"Pritkin ve Marlowe, gitmemize izin vermeleri için korumaların liderlerini –kötü bir periyi– ikna etmeye çalışıyorlar ama ne kadar başarılı olduklarını bilmiyorum." Duraksadı ve farklı bir tonda, "Hey Cass. Eğer burada öldürülürsem sence bana ne olur? Hiç hayaletleri yok, fark ettin mi?" diye sordu.

Mac'i düşündüm, ölüme giderken yüzü, gözleri donuktu. Eğer orada bir hayaletin izi olsaydı, bir ışıma ya da kıvılcım görmem gerekirdi. Oysa hiçbir şey görmemiştim. Vücuduma yeni bir titreme nöbeti yayıldı. Tanrım, biz ne yapmıştık?

"Ya geri dönmezsem?" Billy söylenmeye devam ediyordu. "Ya her şey bu kadarsa... ölürsem ve bu kez hiç açık kapı kalmazsa? Ya..."

Sesimdeki isterik tonu bastırmaya çalışarak, "Billy!" dedim ama tamamıyla başarılı olamadım. Yutkundum ve tekrar denedim. "Ölmeyeceksin, Billy. Buradan kurtulacağız." Bunu, onu susturmak kadar, kendime güvence vermek için de söylemiştim ancak bunun her ikimiz için de işe yaradığını sanmıyordum.

Hücremin dışında anahtarların şıngırdadığını duydum ve kocaman kapı tarihi menteşelerinden savrularak açıldı. Odayı basan fenerin ışığından neredeyse kör oldum ama gözlerimi parmaklarımın arasından kırpıştırınca korumaların kimi taşıdıklarını anladım. "Tomas!"

Bir buçuk metre civarındaki koruma, kendinden uzun olan vampir benzeri bir yaratığı sanki ağır değilmiş gibi taşıyordu. Yükünü yatağa bıraktı ve bana döndü. Böylelikle, geniş ağzından onun erkek bir domuz olduğunu fark ettim. Kalın parmağıyla göğsümü dürtünce ve domuz gibi homurdanınca beynimin bir

bölümünde 'insan yiyen dev' tanımlaması belirdi. Sesi yuvarlanan çakıl taşları gibiydi ve kelimeler içerdiğini farz etsek bile ben onları anlayamıyordum.

Kapının girişinden, "Onu iyileştirmeni istiyor!" diyen bir ses geldi. Gardiyanın arkasında, kırmızı süslerle kaplı yeşil bir elbise giymiş zayıf bir esmer vampir duruyordu. Onu tanımam birkaç saniyemi aldı.

"Françoise?" Bu tuhaftı. Ne zaman etrafıma bakınsam oradaydı. Onu ilk kez, XVII. yüzyılda Fransa'da Tomas'la engizisyon mahkemesinden kurtardığımız zaman görmüştüm. Daha sonra Dante'deki periyle beraber çıkagelmişti. Bu kez de perilere satılmak üzereydi. Onu kurtarmıştım ama kader bir şekilde bizi bir araya getiriyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum sersemleyerek.

"Sen ve *le monsieur bana* daha önce yardım ettiniz!" diye cevapladı hemen. "Ben geldim, nasıl diyorsunuz? Geri ödeme zamanı."

"Ya diğerleri?" diye sordum hemen. "Bir grupla birlikte geldim..."

"*Oui, je sais.*[16] Büyücü Radella'yla bir anlaşma yaptı. O gece gardiyanlarının lideri, *une grande baraudeuse*,[17] yetenekli bir savaşçı."

"Ne tür bir anlaşma?"

"Büyücünün elinde güç runiği vardı. Radella onun gibisini çok aradı. Her şeyden fazla, bir çocuk istiyor, ama *infeconde* yani kısır. Büyücü dedi ki, eğer bize yardım ederse... eğer Randella bize yardım ederse ona runiği verin."

"Jera." İşe yaramazsa mahvolmuştuk.

16 (Fr.) Evet, biliyorum. (ed.n.)
17 (Fr.) Büyük maceraperest. (ed.n.)

"*C'est ça.*"[18] İkimize de şüpheyle bakan *ogre*'ye baktı. İngilizce konuşamadığı izlenimi edindim, en azından bir sohbeti takip etmesine yeterli değildi. "*Le vampir*'in neden uyanmadığını bilmiyorlar. Onlara müthiş bir şifacı olduğunu anlattım... böylelikle onları kurtarabilirsin."

"İyileşme transında. Umuyorum kendi kendini kurtaracak."

"Yemek önemli değil," dedi ve *ogre*'ye gülümsedi. "Sadece siz ikinizi geçişe yakın ve bir arada tutmak istedim. Gardiyanlar değiştikten sonra döneceğim."

"Geçiş mi? Ama..."

Gardiyan hantal bir şekilde yanından geçip dışarı çıkarken "Elimden geleni yapacağım," dedi. Görünen o ki gardiyana göre sohbetimiz fazla uzun sürmüştü. "Ama beni de yanınıza alacağınıza söz vermek zorundasınız. Lütfen, çok uzun zamandır buradayım..."

"Bir haftadır buradasın!" dedim şaşkınlıkla. Geçişe ihtiyacım olmadığını açıklamak istedim. Myra'yı bulmam gerekiyordu. En son isteyeceğim şey başladığım noktaya; özellikle *geis*'ın olduğu, Senato ile Cemaat'in beni avlamaya çalıştığı yere geri dönmekti. Daha da kötüsü, eğer şimdi geri dönersek Mac boş yere ölmüş olacaktı. Oysa feneri yere koymak için duran gardiyan şimdi kapıyı kapamakla meşguldü. Françoise omuzlarının üzerinden bana baktı, paniklemiş bir hali vardı. "Tamam, söz veriyorum!" dedim. Burada bir hafta gibi hissettirse de kimseyi bana olan şeyle yüz yüze kalması için terk edemezdim.

Odanın ortasında dikilerek *ogre*'nin koridorda uzaklaşan adımlarını dinledim. Tomas'ı kontrol etmek istiyordum ama

18 (Fr.) Öyle. (ed.n.)

korkuyordum. Ya daha iyileşmediyse? Ya iyileşme transında değilse ve bir ceset sürüklüyorsak?

Bir dakika sonra, cesaretime lanet okuyarak karyolaya doğru yürüdüm. Tomas fenerin ışığında belli belirsiz sırtüstü yatıyordu. Göğsünü ve karnını saran bandajlardan vücudunu tam olarak göremiyordum. Anlaşılan birileri, benim aceleyle yapılmış çabalarımdan daha iyi bir iş çıkarmıştı. Göğsünden başlayıp karnına kadar varan bandajlar yüzünden âdeta mumya gibi görünüyordu, üzerinde sadece bandajlar vardı. Bunu zorlukla fark ettim çünkü kısık göz kapaklarının arkasında, simsiyah gözlerinin parladığını yakalamıştım.

"Tomas!" diyerek üzerine eğildim ve derisinin soğukluğunu hissettim. Bu iyiye işaret değildi. Vampirlerin soğuk oldukları söylentisinin nereden çıktığını bilmiyordum. Çok aç olmadıkları sürece insan kadar sıcaktırlar... ne de olsa insan kanıyla besleniyorlardı. Battaniyeyi çıkardım ve mümkün olduğu kadar çıplak derisini kapamaya çalışarak etrafına sıkıştırdım.

Gülümsedi ve zayıfça elimi tutarak beni yanına çekti. Yatakta ikimiz için fazla yer yoktu ama yine de ısrar etti. "Sonunda seni yatağa attım ama o kadar yorgunum ki bunun için hiçbir şey yapamam!" diyerek güldü. O kadar rahatlamıştım ki mutluluktan ağlayabilirdim.

Bileğimle yüzünü okşadım ama o beni kendinden uzaklaştırdı. Ne önerdiğimi biliyordu ve buna son derece ihtiyacı vardı. Bileğimi yanağına geri koydum ve ona ciddi bir şekilde bakarak, "Beslen. Bunsuz iyileşemeyeceksin," dedim.

"Gücüne ihtiyacın var."

"O zaman fazla alma ama iyileş. Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum." Hücre kapısı çok ağırdı ama her zamanki gücüne sahip olsaydı onu menteşelerinden sökebilirdi. Bu şartlar

altında, onu Françoise geri gelene kadar ancak koşmaya veya en azından yürümeye razı edebilirdim. *Ogre* gibi onu taşıyamazdım.

Tomas inatçı görünüyordu ancak ikna olmuş olmalı ki, bir sonraki dakika güçlerimde kısa bir çekilme hissettim. Ardından çekilme sabit bir düzeye gelerek yavaşladı, gücüm ona aktıkça Tomas'ın sistemi de canlanmaya başlamış gibiydi ve ben de memnuniyetle hafifçe iç çektim. Beslenme işlemi şehvetli olabilirdi ama bu değildi. Ilık ve rahatlatıcıydı. Sanki soğuk bir gecede yumuşacık, eski bir battaniyenin içinde sarınmak gibiydi. Diğer yandan, tanıdık geliyordu ve birden Tomas'a kızgın olmam için bir başka sebep hatırladım.

Beraber otururken benden gizlice beslenmiş olmalıydı. Derimden kanı alırken hiçbir iz bırakmıyor ve zihnimi bulandırmaya yetecek etkiyi veriyordu. Beni takip etmek ihtiyacında olduğu için böyle yaptığını söyleyebilirdi. İşinin bir parçası da güvenliğimi garanti altına almaktı ve beslenme bir bağ yaratırdı. Ama bunu hâlâ saygısızlık olarak görüyordum. Teknik olarak Senato'yu ona karşı doldurabilirdim, ki bu şu anda lüzumsuzdu. Onu ellerine geçirdiklerinde memnuniyetle öldürebilirlerdi, daha fazla bahaneye ihtiyaç yoktu.

Beni izledi, lamba ışığı kirpiklerini parlatıyor ve damarlarıma ılık bir huzur yayılıyordu. Kızgın olmak çok zor geliyordu. Bugün olan her şeyden sonra, bu huzur ve aşinalık hissi, sonucu ne olursa olsun çok iyi gelmişti. Hem başka bir seçeneğimiz yok gibiydi: Eğer perilerin kanı diğer sıvılar gibiyse vampir besini olarak işe yaramayacağından neredeyse emindim. Aksi takdirde, Tomas çoktan kimsenin haberi olmadan beslenmiş olurdu.

"İyi misin?" diye sordum beni bıraktığında. İyileşme sürecinde olup olmadığını bilmiyordum ya da...

"İyi olmaktan çok uzaktayım ama senin sayende daha iyi olacağım." Sesi şimdiden daha güçlü geliyordu, ki bu beni şaşırtmamalıydı. Dünyada sadece birkaç yüz birinci seviye usta vampir vardı ve yapabildikleri şeyler genellikle mucizeviydi. "Burada bir şey var," dedi merakla ve devam etti. "Sanki her saniye, bir saat gibi geçiyordu. Daha önce hiç bu kadar çabuk iyileşmemiştim."

İki gündür canımı sıkan bilmecenin cevabı birden yerine oturmuştu. Daha önce fark edemediğime inanamıyordum. Eğer Myra yaralarını iyileştirebilmek için aylara, hatta yıllara gereksinimi varken zaman diliminin kesin olarak tahmin edilemediği Periler Ülkesi'nde saklandıysa, bu kadar çabuk iyileşmiş olmasına şaşırmamak gerekiyordu!

Tomas ulaşabildiği tek yerden, başımın kenarından öptü ve üzüntülü bir şekilde bana baktı. "Benim için geri dönmemeliydin... bu çok korkunç bir riskti. Bir daha bunu yapmayacağına söz vermek zorundasın."

Ellerimi saçlarının arasında dolaştırırken, "Hayır, değilim," diye itiraz ettim. Uzun, siyah ve bir çocuğunki kadar yumuşak olan saçları her zaman çok güzeldi, aralarındaki belli belirsiz birkaç yaprağı titreyen ellerle topladım. Onu canlı gördüğüm için o kadar mutluydum ki kendimi sersemlemiş hissediyordum. "Seni Senato'dan saklamak için bir yol bulacağız."

Tomas ben konuşmamı bitirmeden itiraz etti. "Güzel Cassie," diye mırıldandı. "Birileri benim için hayatını riske atmayalı uzun zaman oldu. Onlar da olabildiğince az sayıdaydı. Yapmaya çalıştığın şeyi unutmayacağım."

"Sana söyledim, seni saklamak için bir yer bulacağız. Senato seni bulamayacak!"

Hafifçe güldü, sonra aniden sanki canı yanmış gibi durdu.

"Anlamıyor musun? Bu sefer beni bulmadılar. Ben geri döndüm onlara... ona. Savaşabileceğimi sandım, ama yanılmışım."

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. Bahsettiği kişi Louis-César'dı. Tomas'ın sahibi, Avrupa Senatosu'ndan geçici görevle Konsül'e gönderilmişti. Tomas'ın ilk sahibi, nefret edilen Alejandro'yu bir asır önce düelloda yenmişti. Tomas, birinci seviye usta vampirdi ama güçlü olduğu alan farklıydı ve Louis-César onu kolayca yenmişti. O günden sonra Tomas, aralarındaki bağı koparmayı bir türlü başaramamıştı.

Hafifçe titredi. Göremesem de titremeyi hissetmiştim. "Onu duyduğum her an, o sonsuz ses, kafamın derinliklerinde beni çıldırtıyordu. Bir an bile rahatlayamıyordum. Azmimi kırabileceğini biliyordum ve kuduz bir köpek gibi sürünerek ona geri döndüm. Kendi kendime, *savaşın sonunda onun aklını karıştırabilirim ve o da gitmeme izin verir,* dedim. Ama gece Senato'nun hücresinde uyandım ve gardiyanın dediğine göre kendim teslim olmuştum. Oysa bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Cassie! Hiçbir şey!" diyerek şiddetle kafasını salladı. Kollarından gözle görünür bir titreme geçti. "Beni sanki kuklaymışım gibi kendine çekti... bunu yeniden yapacak!"

Kafam karışmıştı. "Şimdi seni çağırıyor mu demek istiyorsun?"

Tomas gülümsedi. Keyifliydi. "Hayır. Burayla ilgili bir şeyler var... buraya geldiğimizden beri hiçbir şey duymadım. Kendimi korumak zorunda olmamam, iyileşmeme de yardım etti. Şimdi bütün kuvvetimi bunun için kullanabilirim. Eskiden, bundan daha hafif yaralarımın bile iyileşmesi neredeyse bir haftayı bulurdu, César'ın çağrıları beni yok ederdi. Ama şimdi kısa zamanda yaralarım kapandı."

"Onu burada duyamıyorsun, öyle mi?"

"Asırlardır ilk defa ondan bağımsızım." Sesinde korku vardı, sanki kendi de söylediklerine inanmıyordu. "Efendim yok!" Bana baktı, yüzünde şiddetli bir neşe vardı. "Dört buçuk asır boyunca birisinin kölesiydim! Efendimin sesi beni tamamen kontrol ediyordu, hiç özgür kalamayacağımı sanana kadar!" diyerek meraklı nemli hücrenin etrafına bakındı. "Ama burada kurallarımızın hiçbiri uygulanamıyor gibi görünüyor."

Gözlerimin yanmaya başladığını hissettim. "Evet, fark ettim." Eğer büyü gücümüz burada işleseydi, Mac o yaratıkları kolaylıkla yenerdi.

"Ne oldu?"

Kafamı iki yana salladım. Bu konuyu konuşmak bir yana düşünmeyi bile istemiyordum. Ama birden her şey ağzımdan dökülüverdi. En son karşılaştığımızdan sonra neler olduğunu anlatmam yarım saatten daha az sürdü. Bu bir şekilde bana yanlış geldi; bu kadar çok acıyı birkaç kelimeyle özetleyebilmek. Tomas bunu anlıyor görünmüyordu.

"MacAdam bir savaşçıydı. Riskleri anlıyordu. Hepiniz biliyordunuz."

Sevimsizce ona baktım. "İşte bu yüzden bizimle gelmemeliydi. Plan bu değildi."

Tomas omuz silkti. "Planlar savaşta değişir. Bütün savaşçılar bunu bilir."

"Onu tanımıyordun veya çok... kayıtsızsın!" diye patladım.

Gözleri parladı. "Kayıtsız değilim. Buraya gelmem ve Senato'dan kaçabilmem için o büyücü bana yardım etmişti. Ona çok şey borçluyum ve karşılığını ödeme şansım olmayacak. Ama en azından yaptığı fedakârlığı onu küçük düşürmeden onurlandırabilirim."

"Onu küçük düşürmüyorum!"

"Düşürmüyor musun?" dedi Tomas gözlerini kaçırmadan.

"O eski bir savaşçıydı. Deneyimi, cesareti ve kendi düşünceleri vardı. İnandığı bir şey için öldü... sen... şimdi kararını sorgulayarak onu onurlandırmıyorsun."

"Kararı onu öldürdü! Kalmalıydı!" Ve ben, Myra'yı kendi başıma aramalıydım. Benim yüzümden kimsenin ölmemesi gerektiğini söylemek üzereydim. "Bana inanmamalıydı. Hiç kimse."

"Peki neden?" Tomas gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

Yarı acı yarı isterik bir kahkaha koyverdim. "Çünkü bana yakın olmak, sorunlara tek yönlü bilettir. Bunu bilmelisin." Tomas, problemlerinin çoğunu kendi başına getirmiş olabilirdi ama eğer benimle hiç karşılaşmamış olsaydı, bu kötü kararları yine de verir miydi diye düşünmeden edemiyordum.

Thomas kafasını salladı. "Kendine çok yükleniyorsun, Cassie. Her şey senin hatan değil, her kriz senin çözmen için değil."

"Bunu biliyorum." Ama her ne kadar öteki taraftan düşünmeye çalışsam da Mac'e olanlarda suçlanacak olan bendim. Benim yüzünden buradaydı, benim yüzünden savunmasızdı, benim yüzümden ölmüştü.

"Gerçekten biliyor musun?" Tomas'ın elinin sırtıma doğru kaydığını hissettim. "O halde değiştin." Ilık dudaklar saçlarımı öptü. "Muhtemelen senden daha iyi görebiliyorum çünkü daha uzun bir zamandır savaşçıyım."

"Ben hiçbir koşulda savaşçı değilim."

"Bir seferinde ben de öyle düşünmüştüm. Ama İspanyollar köyümüze geldiklerinde, bizi kış boyu besleyecek olan mısırı korumak için diğerleriyle savaştım. Çok fazla arkadaşımı kaybettim, Cassie. Bana baba kadar yakın olan adam ele geçirilmişti

ve onu, hasadı nereye sakladığımızı söylemediği için köpeklere parça parça yem ettiler. Sonra kadınları aldılar ve köyü yaktılar."

Anlattıkları çok gerçekçi görünüyordu, ona baktım. Üzgünce gülümsedi. "Onu kederle onurlandırıyorum, savaştığı şey için. Küçük grubumuzu bir arada ve özgür tuttuğu için."

Durdu, niçin olduğunu biliyordum. Bu, hayatıyla ilgili anlattığı birkaç şeyden biriydi. Alejandro sonunda fethedenlerin başlattığı şeyi bir çeşit oyun gibi Tomas'ın köyünü yok ederek bitirmişti. Hikâyenin tamamını hiç dinlememiştim. Sadece birkaç küçük parçasını biliyordum, yine de ona tekrar yaşatmak istemiyordum.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Louis-César annenin soylu bir kadın olduğunu söyledi. Nasıl oldu da bir köye düştün?"

"Fetihten sonra hiç kimse soylu ya da halktan değildi. Ya Avrupalısın ya da hiçbir şey. Annem bir İnka rahibesiydi, ona Güneş Tanrısı ve namusu için hayatı üzerine yemin ettirilmişti ama fethedenlerden birisi Cuzco'nun düşüşünden sonra onu bir ganimet gibi aldı. Ona savaş kurallarına göre onurlu bir şekilde davranmalıydı. Oysa geleneklerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor ya da onları önemsemiyordu. Sadece servet elde etmek için Extremadura'dan çıkmış basit bir çiftçinin oğluydu ve bu servetin nasıl elde edildiği de umurunda değildi. Annem ondan nefret ederdi."

"Peki, nasıl kaçtı?"

"Hiç kimse yedi aylık hamileyken üç metre yüksekliğindeki bir duvarı tırmanabileceğini düşünmemişti ve herkes onu yakından izlemede başarısız olmuştu. Kaçtı ama hiç parası yoktu ve lekelenmesi soyadını kaybetmesine neden olmuştu. Zaten bunun bir önemi kalmamıştı. Tapınak yağmalanmıştı. Ülke hastalık ve savaşla harabeye dönmüştü. İspanyolların kendi aralarında savaştığı başkente kaçtı ama orada kırsal bir bölgeden başka bir

şey bulmadı." Tomas acıyla gülümsedi. "Altını yiyemeyeceklerini unutmuşlardı. Hayatta kalan çoğu çiftçi de kaçtı. Her yerde kıtlık vardı. Tahıl, zenginlik isteyen fatihlerin en çok istediği şey kadar değerli oldu."

"Annen yine de ona yardım edecek bir köy bulamamış mı?"

"Mumyalanmış soylar için yemek ve bağışların bırakıldığı, ölülerin gömüldüğü bir kilise mahzeni olan ailesinin mezarında saklanmış. Sonunda onu bir saray uşağı bulmuş. Onu çok uzun bir süre sevmiş. Ancak rahibeler İnkaların karısı olarak sayılırdı. Onlardan biriyle sevişmek çok kötü bir suçtu. Cezası bir duvara zincirlenmek ve açlıktan ölüme terk edilmekti."

"O halde onu uzaktan mı sevdi?"

Tomas gülümsedi. "Çok uzaktan. Ama kaçtığını duyar duymaz onu aramaya başlamış. Onu bulduğumda kendisiyle birlikte ailesinin köyüne gitmeye ikna etti. Köy, başkentten neredeyse elli mil uzaktaydı ve çok küçüktü. Böylece İspanyolların orayı gözden kaçırmalarını umdular. Orada, ben sekiz yaşındayken köyün yarısıyla birlikte çiçek hastalığından ölene kadar beraber yaşadılar."

"Üzgünüm!" Anlaşılan konuyu değiştirmek de pek iyi bir fikir olmamıştı. Bilinçsizce kartal kalkanına dokundum. Hastalık onu öldürmeden önce geçmişe gidip Tomas'ın annesini kurtarmaya gönüllü olamazdım. Anneme bile zamanı değiştirmeden yardım edemezdim, yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tomas beni nazikçe öpmek için eğildi. Dudakları yumuşak ve ılıktı fark etmeden ben de onu öptüm. Bunu yapmayı çok uzun zamandır bekliyordum, onu öpmek nefes almak kadar doğal görünmüştü. Ona sadece dokunmak bile banyo suyunun beni temizlerken ulaşamadığı saldırı hatıralarını uzaklaştırdı. Tomas öpücüğünü, sanki güneş ışığının kıvrılıp bana doğru filizlenmesi

gibi, ayak parmaklarıma giden bütün yolu hissedene kadar derinleştirdi. Dudaklarının tadı şarap gibi, koyu ve tatlıydı... sıcacıktı, yeterince doyamayacakmışım gibi hissettim.

Ama birden onu geri ittim. *Geis* Tomas'ı tanımış ve Pythia'nın gücünü tamamlayabilmesi için onu onaylamıştı. Zihnimi artık korku ve acı içermeyen fikir ve hislerle doldurmak istiyordum. Onun bana uzun, nazik elleriyle dokunmasını, ağzının sıcaklığını ve beni arzulamasını istiyordum. Gözlerindeki bakış âdeta bir davetti. Ama birkaç dakikalık tutkunun sonuçları ağır olabilirdi. Tomas yüzünde adlandıramadığım bir ifadeyle gitmeme izin verdi. "Üzgünüm, Cassie. İstediğin kişinin ben olmadığımı biliyorum."

Tomas benim kimi istediğim hakkında ne bilebilirdi ki? Çoğu zaman ben bile kendimi ve ne istediğimi bilmiyordum. "Konu benim ne istediğim değil," dedim ellerinin göğsümden kalçama kadar inen yavaş, şehvetli dokunuşlarla oynayışını önemsememeye çalışarak. Yaptığı şey, kalp atışlarımı hızlandırıyor ve nefes almamı, sanki birisi odadaki tüm oksijeni emiyormuş gibi zorlaştırıyordu. Ah, evet, *geis* onu sevmişti.

"Ne demek istiyorsun?" Tomas'ın eli kalçalarımda durdu. Bu, kan basıncıma iyi gelen bir yardım değildi. Onu itmeme rağmen birbirimize bir adımdan daha az uzaktaydık. Aşağı bakmamak için çabaladım ve berbat bir şekilde başarısız oldum. Battaniyenin bir kısmı, Tomas'ın vücudundan kaymıştı. Uzun bacaklar gölgelerin içinde değişiyordu ve hızla iyileştiğini gösteren yeterli kanıt vardı.

"Yapamam," dedim, neden olduğunu tam olarak hatırlamaya çalışarak. Parmaklarım, alnından hassas göz kapaklarına, kalkık burnuna ve ılık dudaklarına doğru bir yol çizdi; dokunuşlarımla titriyordu. Harika bir profili vardı, lamba ışığında sanki sikkelerin üzerindeki kafalar gibi bronzla cilalanmıştı ama beni cezbeden

şeyi görüntüsü değildi. Onun şefkatini, gücünü sevmiştim... ve dürüstlüğünü. Şu anda yanımda sadece sıcak bir vücut, yumuşak bir ten ve tanıdık şefkatli bir yüz istiyordum.

"Hayatımı kurtardın, Cassie! Hem de bir zamanlar benim senin hayatını riske atmış olmama rağmen. Senin için bir şeyler yapmama izin ver." Tomas'ın sesi derinden geliyordu. En iyi ses tonunu takınmıştı, fısıldayan sesi sanki erimiş altın gibiydi. Devamlı rol yapmaktan ve baştan çıkarmalarından kaynaklanan bu derin ses tonu, artık bilinçsizce kullandığı en sevimli özelliği haline gelmişti. Tomas o kadar çekiciydi ki neden rol yapmakla uğraştığını anlamıyordum. Aslında tabii ki biliyordum. Çünkü Mircea ritüeli tamamlamaya karar verdiğinde, Louis-César ona bu şekilde davranmasını emretmişti. Herhalde, Mircea'nın soyundan olanları, devamlı Tony'nin yerine geldiklerinden dolayı tanıyacağımı düşünmüşlerdi. Ama bu Tomas'a yapılmış bir haksızlıktı ve ilk defa ciddi olarak Tomas'ın bu duruma içerleyip içerlemediğini düşündüm.

"Bu konuda bir şey yapıp yapamayacağını kestiremiyorum," dedim. "Tabii ki Kral'la konuşarak bizi bırakmasını isteyebilirsin. Ya da güçlerimi devreye sokabilirsin."

Tomas gülümsedi. "Ya da *geis*'ı kaldırabilirim."

12. Bölüm

Birdenbire beynimin çalışması durdu. "Şunu bir daha söyle bakayım."

"Bana söylenene göre, senin üstüne *geis* konulmasının nedeni senin bekâretini korumak içindi. Tıpkı kalkanlarının hayatını koruması gibi. Ama herhangi bir şeyin ters gitmesi durumunda bir önlem alındı, buna bir çıkış noktası da diyebiliriz. Eğer Mircea veya onun seçtiği birisiyle sevişirsen büyünün etkisi kaybolacak."

Başım dönmeye başlamıştı. Bu kadar basit miydi yani? İnanılmaz büyük sır bu muydu? Asıl noktayı eğer göz ardı ederseniz, çözümün maskaralık derecesinde kolay olduğunu görebilirdiniz. "Ama neden böyle bir şey yapsın ki? Beni kontrol etmek istiyor!"

Tomas acı bir şekilde gülümsedi. "Ona hiç şüphe yok. Ama bir büyü gibi çalışacağı kesin olmayan bir yolla mı?" Kafasını salladı. "Bu onun gururunu incitirdi, Cassie. Tabii ki Pythia gibi kudretli birisini, büyü hilesi kullanarak kontrol etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu söylememize gerek bile yok. Sence neden büyücüler eğitecekleri kişileri seçerken bu kadar genç insanları tercih ediyorlar ve küçük yaştan itibaren beyinlerini yıkıyorlar? Eğer böyle bir şey mümkün olsaydı eminim ki onlar da kontrol kurmak için büyüye başvururlardı. Ama Pythia'nın gücü büyüyü etkisiz hale getirebilir ve kontrol eden kişi bir anda kontrol edilen

durumuna düşebilir. Mircea'nın böyle bir riski göze alacağını hiç zannetmiyorum!"

"Peki, kullanmaya gerçekten niyeti yoksa neden beni geis'la büyüledi?"

"Senin Pythia olma ihtimalini garantilemek için. Küçük bir kaçamak, hem onun hem de senin geleceğini mahvedebilirdi. *Geis* bunun olmamasını garantilemenin tek yolu gibi görünüyordu. *Geis*, Antonio'da sana ekstra bir koruma sağladı. Bunları gerçekten bilmiyor muydun?"

"*Geis*'ın varlığından bile dün haberim oldu!" Birden dik oturmaya başladım ve tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım. Tomas'la sevişerek *geis*'ın etkisini ortadan kaldırabilirdim. Eğer bana doğruları anlatıyorsa, sorunun çözümü gülünç bir şekilde basitti. Ayrıca Tomas'ın bir kadını yatağa atmak için yalan söylemeye ihtiyacı yoktu ve açıklamaları da gayet mantıklıydı. Asıl garip olan şeyse, benim gibi bu konularda saf ve deneyimsiz olan birisini kendi çıkarları uğruna kullanmak için Mircea'nın büyüye başvurmasıydı, ki ben zaten ona âşıktım. Bir kişiyi belli etmeden kontrol etmenin bir sürü yolu vardı ve Mircea onların hepsinde ustaydı.

Tomas'ın haklı olması durumunda bile şöyle bir problem vardı. Bu basit çözümün her iki büyüyü de bozacağı kesin değildi. İşe yaradığı takdirde başıma çok büyük bir olay gelecekti. *Geis*'ın etkisini kaldırırken, Pythia ritüelinin tüm gerekliliklerini yerine getirmiş olacak ve sonsuza kadar Pythia olarak kalacaktım. Bu durumda Cemaat'le çalışmam veya güçleri başkasına aktarmam mümkün olmayacaktı. Eğer ritüeli tamamlarsam, büyücüler kendi adaylarını tahta çıkarmak için beni öldürmek zorunda kalacaklardı. Bir başka nokta da Pritkin'di, eğer gerçekten Myra'yı destekliyorsa aynı şekilde o da beni öldürmek zorunda kalırdı.

Maalesef ki *geis*'ı etkisiz hale getirmemek de benim işime gelmiyordu. Senato'nun beni er ya da geç bulacağından emindim. Bu konuda kendimi kandıramazdım, Marlowe'un bilgi kaynakları dâhil olmak üzere, Mircea'yla beraber, ellerindeki imkânlar çok genişti. Eğer Tomas haklıysa ve Mircea beni büyüyle kontrol edemiyorsa –ki bence buradaki "eğer" pek olası değildi– bu da şu anlamak gerliyor; *geis'ı* etkisiz hale de getiremezdi. *Dúchtracht* adına yakışır şekilde hareket ediyordu ve tam bir serseri mayın halini almıştı. Bağlanma tamamlandığı zamansa neler olacağını kestirmemiz imkânsızdı. Bu bağlanma, tarafların kontrolü altında gerçekleşmesi gereken bir olaydı ama mevcut durumda kontrol etmek kimsenin elinde değildi. Kendi kendini kontrol eden bir *geis*'ın nelere yol açabileceğini bilmiyor ve öğrenmek de istemiyordum.

Kesin olan bir şey vardı: Eğer Mircea'yla tekrar karşılaşırsak bu birleşmeyi kesinlikle gerçekleştirirdim. Bunu kendime itiraf etmek utanç vericiydi ama şimdiye kadar bu birleşmenin gerçekleşmemesinin nedeni –tabii ki binlerce seyircinin önünde–, benim değil Mircea'nın iradesinin kuvvetli olmasıydı.

"Kahretsin!" Her iki seçenek de kabul edilemezdi. Üçüncü bir seçenek de yoktu. Ritüeli tamamlamadan *geis*'ı etkisiz hale getirmenin de bir yolu yoktu. Eğer varsa da bunu Periler Ülkesi'ndeki bir hücrede kilitliyken bulmam imkânsızdı.

Hangi çıkış yolunu denersem deneyeyim bir duvara toslayacaktım. Bir seçeneğimin olmamasından nefret ediyordum, başkalarının veya başka şeylerin hareketlerimi benim yerime belirlemesinden de. Kendimi bildim bileli bu şekilde yaşamıştım. Seçeneklerimi elimden alarak, ya Tony ya Senato ya da periler beni kurban durumuna düşürüyorlardı. Savaşmak, kendimin ve sevdiklerimin güvenliğini sağlamak için gereken güç bende hiç

olmamıştı. Daha firari bir adayla bile başa çıkamıyordum. Ayrıca fark ettim ki, durum değişmediği sürece hiçbir şeyin üstesinden gelemeyecektim.

"Ne?" diye sordu Tomas, beni sakinleştirmek için hafif hafif sırtımı ovalayarak. İtiraf etmek gerekirse beni rahatlatmıştı ama sakinleştirememişti. Zarar görmem veya Billy'nin duyacağını bilerek karanlık ve nemli bir zindanda seks yapmam, ne geis'in ne de ritüelin umurundaydı. Tanışmamızdan itibaren Tomas'ın bana teklif ettiği şeyi kabul etmek için o kadar kuvvetli bir dürtü hissediyordum ki, titreyen ellerimi hareketsiz tutabilmek için battaniyeye sıkıca yapışmıştım.

Kendimi zorlayarak sorunlarıma tekrar kafa yormaya çalıştım. Gücü başkasına verebileceğimi kendi kendime sıkça tekrarlamış olmama karşın bu kişinin kim olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Cemaat'in veya Pritkin'in etkisi altına girmeyecek –ki her ikisine de güvenmiyordum–, bu görev için uygun özelliklere sahip başka bir aday yok gibiydi. Ortada bir savaş vardı ve bu gücün Myra gibi birisinin eline geçme düşüncesi bile beni ürpertmeye yetiyordu.

"Bu konuyu enine boyuna, tam olarak ele aldığından emin misin?" diye ciddiyetle Tomas'a sordum. "Ritüeli tamamlamam konusunda bana yardım etmenin çok ciddi sonuçları olacaktır. Büyücüler..."

Tomas bileğimin iç tarafında dilini gezdirdi. "Eminim."

"Peki ya..."

"Cassie, beni neyin avlamak istediğini biliyorsun," dedi alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Sence Cemaat umurumda mı?"

Haklıydı. Her ne kadar itiraf etmek istemesem de hâlâ ona karşı hislerim vardı; ya da onun olduğunu düşündüğüm kişiye

karşı. Hoş, İnka İmparatorluğu'nun çöküşünü görecek kadar yaşlı olan birisinin mahallemdeki o tatlı çocuğa benzemesini beklememeliydim. Gerçek Tomas'ı tanımıyordum; ipleri tamamen Senato'nun elinde olduğu zamanlardaki Tomas'ı. Ama Senato şu an burada değildi. İlk defa Senato'nun etkisinden uzakta ve özgürdük, her ne kadar başka bir yerde ve hapiste olsak bile. Bu olumsuzluğa rağmen beni istiyormuş gibi görünüyordu.

"Seçim senin, Cassie. Benim nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Yüz ifadesini çözmeye çalışarak sordum. "Biliyor muyum? Louis-César emrettiği için bana geldin. Aylar boyunca sadece sana verilen görevi yerine getiriyordun."

Tomas'ın elleri birden durdu. "Peki, sence hâlâ görevimi mi yapıyorum, Cassie? Yani bütün bunlar, kabul etmediğin bir pozisyona seni zorla oturtmak için yapılan bir oyun mu?"

"Hayır." Vampirlerin incinmeye karşı verdiği tepkiler insanınkilere benzemese de, hiç kimse hangi sebeple olursa olsun kendisinin bu şekilde aldatılmasına izin vermezdi.

Gözleri alev alev yanar bir şekilde beni kendisine doğru çekti. "Asli görevimi yerine getirerek Konsül'ün gözüne girmeyi amaçladığımı mı düşünüyorsun?"

Hemen cevap vermedim. Tomas bana daha önce de ihanet etmişti. Her ne kadar doğru sebeplerle yanlış bir şey yaptığı konusunda kendimi ikna etmiş olsam da. Ya öyle değilse? Yaşlı vampirlerin çoğu gibi çok iyi rol yaptığını biliyordum. Bu yeteneğe doğuştan sahip değillerdi; bu, asırlar boyu yaşamanın sonucu öğrenilmiş bir beceriydi. Ama yine de beni kandırması bana hiç mantıklı gelmiyordu. Senato geçmişteki suçlarını silip onu geri almayı kabul etse bile, Tomas'ın asıl istediğinin bu olmadığını biliyordum. Onun asıl amacı, Alejandro'yu öldürmek için sahibinin güdümünden kurtulmaktı. Beni ne kadar çok geri almak

isterlerse istesinler, Senato'nun başka bir vampir hükümdarla savaşa girmeyeceğinden emindim... özellikle de mevcut bir savaşın içindeyken. Şu anda Tomas'ın istediği şeyi ona veremezlerdi ve Tomas da daha az bir şeye karşılık beni satmazdı.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Öyle olduğunu düşünmüyorum."

"Ama bana güvenmiyorsun."

Bu bir soru değildi, dolayısıyla cevaplandırmadım. Ne diyebilirdim ki? Haklıydı.

Neşesiz bir kahkaha attı. "Seni nasıl suçlayabilirim ki? Bana bir kere güvendin ama ben sana yalan söyledim. Şu andan itibaren söyleyeceklerimin hiçbiri sana inandırıcı gelmeyecektir."

"Gene de onları duymak istiyorum," dedim emin olmayarak. Tomas bana neden ihanet ettiğini açıklamış ama ikimiz hakkında henüz bir şey söylememişti. Beraber geçirdiğimiz zamanların hepsinin birer yalan olmadığını duymaya ihtiyacım vardı.

Beni çenemin altından hafifçe öptü. "Hayatım boyunca tanıdığım herkes benden bir şeyler istedi. Gençken onları korumamı veya onlar için intikam almamı talep ettiler. Alejandro beni dönüştürürken, onun sahip olmadığı savaş becerilerime ve yaşadığımız topraklar hakkındaki bilgilerime sahip olmak istedi. Louis-César içinse, onun gücünün ispatı olarak yaşayan bir ödüldüm." Sakince ve huzurlu bir şekilde saçlarımı ellerinin arasına aldı. "Sadece sen bana bir insan olarak değer verdin ve karşılığında da herhangi bir şey istemedin. *Te amo*[19], Cassie. *Te querré para siempre.*"[20]

İspanyolca bilmiyor olmama rağmen ne dediğini anlamıştım. Bir zamanlar, bu sözleri herhangi bir dilde duymak için her şeyimi

19 (İsp.) Seni seviyorum. (ed.n.)
20 (İsp.) Seni sonsuza kadar seveceğim. (ed.n.)

feda ederdim ama şu anda kafam çok karışıktı. Ne söyleyeceğimi bırakın, neler hissettiğimi dahi bilmiyordum. "Tomas, ben..."

"Söyleme. Bu anı sadece olduğu gibi hatırlamak istiyorum. Yakında geri dönmek zorundayım ve beraberimde, beyaz dahi olsa yalan götürmek istemiyorum. Yalanlar, Senato'nun işidir. Bu..." Yüzünü yan dönmüş bir şekilde göğsüme yasladı. "Gerçek olan bu."

"Geri dönmek zorunda değilsin, Tomas! Söyledim ya, seni saklamanın bir yolunu buluruz."

Bu sefer gerçekten bir kahkaha attı. "Küçük Cassie. Her zaman başkalarını kurtarmaya çalışırsın. Bilmiyor musun ki asıl benim seni kurtarmam gerekiyor. Sonuçta masallarda bu şekilde olmaz mı?" Birden yüzü asıldı. "Ama neden bu şekilde düşünesin ki? Şu ana kadar pek işe yaradığım söylenemez."

"Beni Tony'nin adamlarından kurtardın, yoksa o sayılmaz mı?" Tony çalıştığım gece kulübüne bir ekip göndererek beni oradan almaya kalkışmıştı. Başaramamış olmalarının bir sebebi de Senato'nun beni koruması için Tomas'ı görevlendirmiş olmasıydı. Her şeye rağmen hayatımı kurtarmış olduğunu unutmamıştım. Ama anlaşılan o unutmuştu çünkü konuyu basitçe el sallayarak geçiştirdi.

"Kendin de kurtulabilirdin. Zaten hep kurtulursun." Birden yüzünde bir ihtiras belirdi. "Cassie, hislerim konusunda şüphelerin varsa izin ver sana kendimi ispatlayayım! İzin ver bunu senin için yapayım!"

Parmaklarımı ipeksi saçlarının arasından geçirdim. Pythia, benim için bir nevi hapis hayatı anlamına geliyordu ve ölünceye kadar bu görevi yerine yetirmek zorunda kalacaktım. Ama en azından hayatımın kontrolü bende olacaktı, ki *geis* bile buna mani olamazdı.

Tomas hızlı hızlı nefes almaya başladığında, "Kendine zarar vereceksin," diye söylendim. Birinci seviye usta vampirler kendilerini çok hızlı bir şekilde iyileştirebilirlerdi ama Tomas'ın tamamen iyileşmediğinden emindim. Kulağımın dibinde bir kahkaha patladı. "Her gün seni görmek, aylar boyunca kokunla yaşamak ama sana dokunamamak çok daha fazla acı verdi. Yarım yıl boyunca seninle yaşamama rağmen vücudunu hiç görmedim. Bunu sonsuza kadar hatırlayacağım," dedi hayran bir şekilde beni okşayarak.

"Canını acıtmayı göze alamam," diye ısrar ettim. Sesimin hissettiğimden daha güçlü çıkmasına çalışıyordum.

Tomas kahkahalar atarak beni örtünün üzerine yatırdı. Üzerime doğru eğildiğinde, yüzlerimiz saçlarının oluşturduğu çadırın mahremiyeti içinde kaldı. Gözleri neşeli bir şekilde parlıyordu. "Sanırım bunu başarabiliriz," diye fısıldadı. "Eğer nazik olacağına söz verirsen."

Kendime hâkim olamadım. Gülmeye başladım ve bir an sonra Tomas nefesimi kesecek bir şekilde beni öpmeye başladı. Kollarımı gür bir yeleyi andıran saçlarının arasından geçirerek ellerimi ensesinde birleştirdim. Beni sıkıca ama dikkatli bir şekilde sarmıştı. Sıcak, sert ve hazır olan erkekliğini bacağımda hissetmeme rağmen kendini geri tutuyor, ilk hamlenin benden gelmesini bekliyordu. Birdenbire bütün şüphelerimden arındım. Artık konu *geis*'in beni bağlaması değildi. İçinde bulunduğum beladan kurtulmayı da umursamıyordum. Sadece onu istiyordum.

"Yap şunu," dedim. "Çabuk ol, hâlâ vaktimiz varken."

"Yapmak istediğim 'çabuk' değil," diye somurttu Tomas. "Özellikle de ilk seferinde."

"Daha fazlası için zamanımız yok," dedim sabırsızca. Bu defa *geis* da ben de hemfikir davranıyorduk ancak bu sefer de Tomas zorluk çıkarıyordu.

Erkekliğini ellerimin arasına aldım ve anında derin bir ürpermeyle birlikte tatlı, coşkuyla terlemiş cildinin avuçlarımda bıraktığı müthiş hisle ödüllendirildim.

Umutsuzca o kalın penisin içimde kaybolduğunu görmek istiyordum. Biliyordum ki, derim en sonuna kadar gerilecek, onu sımsıkı saracak ve sürtünme çıldırtıcı olacaktı. Bu da kulağa mükemmel geliyordu. İçimde harekete geçmesini, o baskıyı hissettirmesini istiyordum, içimde oluşacak o yanmayı arzuluyordum.

"Canın yanacak," diye itiraz etti kalınlaşmış bir ses tonuyla.

Göğsünden çenesine kadar dilimi boğazında gezdirdim. "Bırak yansın."

Tomas titremesine rağmen inatla kendini bırakmıyordu. Konuşmayı keserek onu başka bir şekilde ikna etmeye karar verdim. Dudaklarına olan açlığımla onu öptüm ve ağzımı şah damarının olduğu yere kaydırdım. Burası bir vampirin tam ısıracağı bölgeydi ama orayı ısırmak yerine emip kendi işaretimi bırakmayı tercih ettim. Ellerim benden bağımsız bir şekilde hareket ediyordu, vücudunda gezindikleri o sıcak ipeksi derinin altındaki kasları ve tendonları ezberlemeye çalışıyor gibiydiler. Birden, hiçbir uyarı vermeksizin onu ısırdım.

Bu ana kadar nefes nefese, hafifçe hırıldayan Tomas, dişlerimin derisini kestiğini hissettiğinde inlemeye başladı. Kasıklarımda hissettiğim erkekliğinin aniden uzamasına bakılırsa, bu inleme şikâyet anlamına gelmiyordu. Boğazını serbest bıraktığımda kısılmış gözlerinin ışıl ışıl parladığını gördüm. "Sportmence oynamıyorsun," dedi ağır bir ses tonuyla. Derin bir nefes aldı, nefesini bıraktı ve parmağını içime soktu. Bu beklenmedik işgal

karşısında nefesim kesildi, kalçalarım havalandı ve parmağını daha sıkı kavramak için kendimi sıktım. "Hem de hiç," dedi boğuk bir sesle.

Deneyimli dili parmağının yerini aldığı zaman ellerimle saçlarına yapıştım. Kalçalarımı kendine çekerek nazik etimi ağzının içine aldı ve emmeye başladı. Tutturduğu ritmi bozmayı hayal bile edemiyordum. Daha iyi erişebilmek için bacaklarımı iyice açtı. Vücudumu emerken onu seyretmek en az hissettirdikleri kadar nefesimi kesiyordu.

Bütün dünyam, o lezzetli dudaklar olmuştu; o ıslak ve yavaş yalama, o büyük ve kuvvetli eller. Sıcak, sert elleri sanki duramıyormuş gibi, devamlı karın kaslarımı okşuyor, beni yumuşacık yapıyorlardı. Sonra kalçalarıma doğru indiler ve titreyen kaslarımla oynaşmaya başladılar. Aman Tanrım, bir kız bu ellere âşık olabilirdi.

Beni keşfeden ağzı, sıvı bir alev gibiydi; tüm vücuduma haz dalgaları gönderen noktaları buluyordu. Yavaşça nefes aldım ve en mahrem yerlerime yapılan bu nazik dokunuşlara hayran oldum. Kendimi yatağa bırakarak o ıslak dokunuşların beni derinlere çekmesine izin verdim. Beni içeriden sarmaladığındaysa hazzın dalga dalga beni ele geçirdiğini hissediyordum. Aniden acı ve basınç mükemmel hale gelmişti. Sanki tadan, emen, dokunan ve dolduran ağzı her yerimdeydi. Vücudumun tepkilerini en doğru şekilde okuyarak ve beni en çok inleten noktaların üzerini yalayarak, kapanmış gözlerimin ardında şimşekler çakmasına neden oldu. Dilinin her dokunuşunda, sinirlerimden tüm vücuduma elektrik akıyordu.

"Tomas! Lütfen!" Daha sözlerimi bitirmeden pozisyonunu değiştirmiş ve üzerime çıkmıştı. Kendini tutmak amacıyla durduğunda homurdandım. Nihayet, öne doğru ilerleyerek yavaşça

içime girdi. Tanrım, bu çok iyiydi... Hayır, iyiden de iyiydi, beynimin içinde güneşler patlıyordu. Sadece ellerini ve dilini kullanarak beni bu dansa hazırlamıştı ama içimde hareket ettiğini hissetmek daha müthişti. Beni esnetiyor, mükemmel bir şekilde dolduruyor ve tıpkı bir eldiven gibi onu sarmam için yeniden şekillendiriyordu.

Her ne kadar içimde sıkışacak kadar dar olsa da, sert ve pürüzsüz erkekliği, hafifçe tahriş olmuş derimde sadece ufak bir sızı yaratarak içeriye doğru ilerlerdi. Kesik kesik nefes alıp veriyor, kendini tutması imkânsız haldeyken bile canımı acıtmamak için nazik davranıyordu. Kendini tutmak için gösterdiği çabanın boyutunu, dudaklarını ısırmasından anlıyordum. Her seferinde yarım santim içeriye giriyor, ben onun tümünü içimde hissetmek isterken o beni alıştırıyordu. Ama nihayet içime yerleşti ve orada kalarak tüm benliğime alevler gönderdi. Gözleri kapanmış, kirpikleri yanağına düşmüş, sergilediği çabadan dolayı yüzü al al olmuştu. Uzun bir an olduğu gibi kaldı. Nefesim kesilmişti.

İçime girdiğinde canım acımamıştı ama hareket etmesini, pozisyon değiştirmesini ya da herhangi bir şey yapmasını beklemek dayanılmazdı. Neredeyse aklımı kaçıracaktım. Dışarıya doğru çekilirken gene aynı şekilde, çıldırtıcı bir yavaşlıkla hareket ettiğini anladığımda sabrım taştı. İçimden çekilirken kendimi ona yapıştırdım ve ani bir hareketle vücudumu kaldırarak, beni inleten bir hızla tüm erkekliğini içime aldım.

Tomas şaşırdı, rahatladı ve zevkle tısladı. Ne demek istediğimi anında kavrayarak hareketlerini hızlandırdı. Yavaş, dairesel hareketleriyle uyumlu bir şekilde beni okşuyor, esnetiyor, zevklendiriyordu. Ben de kendi ritmimi tutturdum.

Kısa zamanda çıkardığım sesleri kontrol edemediğimi fark ettim. Hissettiklerim beni dağlarken ve için için yanarken hıç-

kırarak ağlıyordum. Başım dönüyordu ve hızlı bir şekilde nefes alıyordum. Kalçalarım yukarı aşağı hareket ediyor ve gözlerim kararıyordu. İçimde kopan fırtınalar şiddetini artırıyordu ve ben daha neler olduğunu anlayamadan orgazm içime dalgalar halinde yayıldı. Tomas'ın bozulmayan ritminin altında vücudum kasılmaya başladı. Birden oda sarı bir ışıkla parıldadı. O kadar canlı, saf ve parlak bir renkti ki sanki mutluluğun yoğunlaşmış ve şekil almış haliydi. Bir an için, bu ışığın hissettiklerimin bir devamı olduğunu düşündüm. Ancak ışık genişlemeye ve parlamaya devam ediyordu. Odanın içinde bir yıldız patlamışçasına diğer tüm ışıkları etkisiz hale getiriyordu. Bu ışığın içinde beyaz ve altın renkli kıvılcımlar oluşmaya başladı ve en sonunda beni kör edene kadar çoğalmaya devam etti.

Birden tüm dünya yok oldu. Görüntüler, sesler ve renkler, takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde gözlerimin önünden akmaya başladı. Tomas'ı göremiyordum, hatta onu hissedemiyordum bile. İnanılmaz bir hızla üzerime bir girdap geliyordu ve onu durdurmak için herhangi bir şey yapamıyordum.

Sonra, başladığı gibi bir anda bitiverdi. Artçı imgeler de sona erince tekrar görmeye başladım. Bir tepenin üzerindeydim ve bir tapınağa bakıyordum. Arkasındaki okyanus, sapsarı güneşin ışıklarıyla parıl parıl parlıyordu. Ensemde bir çift dudak hissettim ve kulağımda tok bir erkek sesi kahkaha atmaya başladı.

"Avatarımı onaylıyorum," dedi bir ses. Arkamda duran adamın konuştuğunu anlamıştım ama sanki tapınak ve gökyüzü aynı anda konuşuyormuş gibi, ses her noktadan yankılanarak geliyordu. "Diğer bir rahibemin oğlu... gerçekten güzel bir hareket."

Gözlerimi kırpıştırdım, başım dönüyordu ve gördüklerime inanamıyordum ama gözlerimi açtığımda sahne değişmemişti. Sonunda, "Senin neyin?" diye sordum.

"Bu seremoni için seçilen erkek, bir süreliğine benim avatarım oluyor. Mirasçıyla cinsel olarak birleşmesi bizim evliliğimizi tamamladı ve senin konumunu belirledi."

Neredeyse boğuluyordum. "Ben senin karın değilim!"

Tekrar o zengin ve derinin altına işleyen kahkahası duyuldu. "Sakın korkma, Herophile.[21] Bu ruhani bir birleşme. Fiziksel formumdayken bana dayanamazsın."

"Korkmuyorum," dedim ve bu doğruydu da. Genellikle gördüğüm imgelerle kıyaslanırsa bu, piknik yapmak gibiydi. Şimdiye kadar. "Ayrıca benim adım Cassandra."

"Artık değil."

Arkamı dönmek istedim ama güçlü kollar beni sıkıca tutuyordu. İlkbahar polenlerinin renkleri gibiydiler, parlak sarı olan bu kollar sanki altın tozu serpilmişçesine pırıldıyor ve gözlerimi acıtıyorlardı. Bu rengi insan vücudunda düşündüğünüzde ortaya çıkacak görüntünün çok garip olmasını beklerdiniz ama öyle değildi. Birdenbire etrafımdaki görüntü çok anlamlı geldi.

"Çok basmakalıpsın değil mi?"

"Beni nasıl algılayacağını senin düşüncelerin belirliyor," diye beni azarladı. "Eğer ortada basmakalıp bir şeyler varsa, bunlar tamamen senden kaynaklanıyor."

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Senin gibi birisini asırlardır bekleyen birisi. Nihayet bir şeyler olmaya başlayabilir."

"Ne gibi şeyler?"

"Göreceksin. Sana olan inancım çok fazla."

21 Yunan mitolijisinde Poseidon ve Afrodit'in kızlarından biri olan Deniz Tanrıçası. (ed.n.)

"Demek ki delisin," dedim gayet duygusuz bir sesle. "Bana vermiş olduğun bu güçle ne yapacağımı bile bilmiyorum ve Myra beni her an öldürebilir."

"Umarım öldürmez, gerçekten. Diğer meseleye gelince, güç gideceği yönü kendi belirler. Gücü insanların eline verdiğimden beri üzerindeki kontrolümü kaybettim."

"Ama Myra..."

"Evet, şu an için rakibinle sen ilgilenmek zorundasın. Onunla arandaki mesele çözülünce tekrar bir araya geleceğiz."

"Ama demek istediğim de bu. Onu tam olarak nasıl..." Cümlemi bitirmeye fırsat bulamadım. Her tarafımda yoğun bir sıcaklık ve rüzgâr hissetmeye başladım. Sanki kadim bir enerji altımızdaki topraktan çıkarak tüm vücudumu yakmaya başlamıştı. Sonra kendimi tekrar hücrede buldum, loş ışıkta etrafımı görmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım.

Tomas kendini serbest bırakmıştı. Bende yarattığı duygular nefesimizin kesilmesine ve tüm soruların aklımdan uçup gitmesine neden oldu. Beni göğsüne biraz daha bastırdı ve içimdeki erkekliği hareket edince nefesim kesildi. Terden ıslanmış saçları etrafıma yayılmıştı ve dişlerini boğazıma geçirmişti. Tüm vücudum bu ısırıkla kasılırken, iç kaslarım erkekliğini sıkmaya başladığında zevkle inledi. Koca elleriyle kalçalarımı kendine doğru çekerek girebildiği kadar içime girmişti. Beslenmeden boğazımı bıraktı ve yaranın üstünde dilini gezdirdi; sonra içindeki ihtiyacı serbest bırakarak daha hızlı gidip gelmeye başladı ve ben tüm düşünme yeteneğimi kaybettim.

İçime boşaldığında, sanki bedenim bir buzmuş ve onun sıvısı da bir ateşmiş gibi içime doldu, içimde henüz yanmayan ne varsa hepsini tüketti. Bu ısıtılmış likör tüm vücuduma yayıldı. Duyduğum haz bir önceki kadar kuvvetli değildi ancak daha uzun

süreli ve tatlıydı. Tomas üzerimde yatarken kendimi kemiksiz hissediyordum.

Uzun bir süre sonra, Tomas doğrularak aralık gözlerimin içine baktı. Yüz ifademi dikkatlice inceledi ama aradığını bulamamış gibi görünüyordu. Yine de beni öperken ona karşılık vermek için kendimi yukarı doğru kaldırdım. Öpüşmemiz bittiğindeyse içimi bir boşluk hissi sardı. "Üzgünüm," dedi yumuşakça. Parmağını alt dudağımda gezdiriyordu.

Mükemmel, koyu renkli kaşlarını parmağımla düzelttim. "Neden?"

Yüzümü ellerinin arasına alarak nazikçe alnımı öptü. "Her şey yolunda, Cassie. Her şey yoluna girecek."

"Ne yoluna girecek?" Yüzümdeki pırıltı sönmeye başlamıştı.

Tomas tereddüt etti ve içini çekti. "Hâlâ *geis*'i etrafında hissedebiliyorum. Sanki bir bulut gibi." Çenesini sıkmaya başladı. "Anlaşılan Mircea senin üzerindeki hakkından vazgeçmek istemiyor."

Başımı salladım. "Büyü yapılırken bir karışıklık olmuş olmalı. Mircea da kaldıramamıştı." Her ne kadar bunun olmasını bekliyorsam da hayal kırıklığım büyük olmuştu.

Tomas tam bir şey söyleyecekken aniden kapı açıldı ve elleri belinde olan Françoise sabırsız bir surat ifadesiyle belirdi. Üstüme bir kucak dolusu elbise fırlattı. "Nihayet zamanı gelmişti! Bir ritüel olmalıydı, maraton değil."

Ayağa fırladım, ısınmış bedenim odanın soğuğunda ürperdi. "Ne?"

"E, hadi! Giyin! Kral seni huzuruna istiyor ve bekletilmeye dayanamaz. Eğer onu kızdırırsan hiçbirimiz buradan çıkamayız."

"Françoise?" İçimde kötü bir his doğmaya başlamıştı. Birden aksanı yok olmuştu ve gördüğüm yüz, daha önceden tanıdığım o Fransız kızın her zamanki sinirli yüz ifadesini taşımıyordu.

"Françoise şu anda evde değil. Bir mesajınız var mıydı?" dedi sertçe gülümseyerek. Ben daha cevap bile veremeden yüzünü ekşiterek duvara yaslandı, yumruk yaptığı elleri kasılmaktan bembeyaz olmuştu. "Kahretsin! Hiç zamanı değil, kızım! Sonsuza dek burada mı kalmak istiyorsun?"

Tomas bir bana bir de ona bakıyordu ama ona sadece başımı sallayabildim. Françoise'a ne olduğunu bilmiyordum. "Aa, Françoise," dedim nihayet, tam ellerini cebine sokup titremeye başladığında, "senin için yapabileceğimiz... herhangi bir şey var mı?"

Birdenbire durdu, âdeta bir taş kadar hareketsizdi. Suratından sabırsızlık akıyordu. "Evet! Giyinebilirsin! Daha kaç kere söylemem gerekecek?"

Tomas'ın sıcaklığı olmadan üşümüştüm, o nedenle kadının dediğini yapmaya karar verdim. Elbise çok büyük ve işlemeleri yüzünden kaskatıydı ama kırmızı yünlü tarafı sıcacıktı. Bir sürü sorunla tek tek uğraşmaya çalışıyordum ve Françoise'ın ruh sağlığı listenin başında değildi..

"Françoise, burada arkadaşların var mı? Sana yardım edebilecek birileri?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Neden?"

"Konu Tomas... Eğer buradan ayrılırsa, öldürülecek. Geri dönemez ama burada kalıp idam edilmeyi de bekleyemez. Onu saklayacak birilerini tanıyor musun?"

"Cassie." Tomas dirseğime dokundu. "Ne yapıyorsun?"

"Senin güvende olacağını bilmem gerekiyor. Peki ya Kral bizi DTİP'e geri göndermeye karar verirse? Eğer geri dönersen seni öldürürler!" Konsül bana onun hayatını teklif etmişti ama sadece sahip olmadığım bir bilgiyi onlarla paylaşmam karşılığında. Mircea'yı *geis*'ın etkisine maruz bırakmayı da istememiştim ve kesinlikle bu yaptığımı da geri çeviremiyordum.

"Eğer sen Kral'ın karşısına bensiz çıkarsan, firarımdan seni sorumlu tutacaktır. Seni daha fazla tehlikeye atmayacağım," dedi Tomas kısaca. Onunla bu konuda tartışabilirdim ama yüzünün ifadesinden bunun bir zaman kaybı olacağını anlamıştım. Ayrıca, Françoise inme inmiş gibi duruyordu.

"Sanki çok zamanımız varmış gibi, şu *anda... bir vampir* için mi endişeleniyorsun?" Başını sallamaya başladı. "Cassie, o sadece bir sonuca ulaşmak için gerekliydi. Amacına ulaştı, bırak kendi başının çaresine baksın. Bu konuda gayet iyidirler, bilirsin."

Tamam, bu son nokta olmuştu. Burada olanlar Françoise'ın kriz geçirmesinden çok daha önemliydi. "Şu anda kim olduğunu söylemek ister misin? Çünkü ben Françoise'a ismimi hiç söylememiştim. Zaten sadece Fransızca konuşabildiği konusuna istersen hiç girmeyelim."

"Buna zamanımız yok!"

Ranzaya oturarak keçi gibi bir suratla ona bakmaya başladım. "Burada neler döndüğünü ve senin kim olduğunu öğrenmeden hiçbir yere gitmiyorum." Artık önüme çıkan her rüzgârla kendimi oradan oraya savurmayacaktım. Geçtiğimiz hafta, bu konuda berbat olduğumu en zor şekilde öğrenmiştim.

Kollarını, garip bir şekilde bana tanıdık gelen bir tavırla havaya kaldırdı. Bu ifadeyi daha önce de bir yerde görmüştüm ama nereden olduğunu çıkaramadım. "Sana daha önce de söy-

lediğim gibi, ya hepimizin arasında en iyi olacaktın ya da en kötü. Hangisi olduğunu düşündüğümü söylememi ister misin?"

Bunu sindirmem için birkaç saniye geçmesi gerekti, ki o zaman bile inanamadım. "*Agnes*? Ne... ne arıyorsun sen orada?"

"Var oluyorum," dedi acı bir şekilde. "Ne ölüm sonrası yaşam ama!"

"Ama... ama... birisini ele geçirebileceğini bilmiyordum. Büyücüler demişti ki..."

"Tabii. Sanki onlara her şeyi anlatıyormuşuz gibi!" Tekrar, tanıdık o ürkütücü ifadesiyle ellerini beline koydu. "Yapabildiklerimiz hakkında Cemaat'in ne kadar az bilgisi olursa o kadar iyi! Gerçekten de senin yapabileceğini ama benim yapamayacağımı mı düşündün?"

"Ama Billy Joe'ya sahip olamadın," diye itiraz ettim. Hem onda hem de Myra'da beni rahatsız eden konulardan biriydi bu. "Kendi bedenine sahip çıkmak amacıyla, ruhsuz bir şekilde zaman içinde gezinebilir misin?"

Agnes sadece yüzüme baktı ve sonra başını salladı. "Hakkını vermeliyim, bu konuya bambaşka bir şekilde yaklaşıyorsun," diye mırıldandı. "Vücutlarımıza geri dönmemiz neredeyse onu terk ettiğimiz anda gerçekleşir, Cassie. Bizim bedenlerimiz ölmez çünkü aslına bakacak olursan onları hiç terk etmemişiz gibidir."

"Ama... bedenin..." Nasıl dile getireceğimi bilemeden yüzüne bakakaldım. Sonuçta bunu söylemenin değişik bir yolu yoktu. "Agnes, üzgünüm, ama bedenin... *öldü*."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. "Tabii ki öldü! Sence benim bunun içinde ne işim olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim dürüstçe.

"Kesinlikle ilk seçimimin bu olmadığını söylemeliyim!" Kızgın görünüyordu. "Bu benim ödül hayatım olacaktı, her zamankinin ikisine keyfini çıkarmam gerekiyordu. Bedenime geri dönme niyetiyle seni terk ettim, böylece iyi bir Alman kızın içine girecek enerjiyi toplayacaktım. Kayalıktan düşerek ölmesi gerekiyordu... bir kaza sonucu... ve onun bedenini ele geçirmeye hazırlanmıştım ki..."

"Bedenini ele geçirmek mi?" Yüzümdeki ifadenin nasıl olduğunu bilemiyordum ama Agnes kahkaha atmaya başladı.

"O *ölecekti*, Cassie! Hoş, resmin tamamına bakıldığında, herhalde ölmektense bedenini benimle paylaşmayı tercih ederdi!"

Başım dönmeye başlamıştı. "Anlamıyorum."

Tomas birden konuşmaya başlayarak beni korkuttu. "Birisi hizmet için, birisi yaşamak için."

Agnes ona hiç de nazik olmayan bir bakış fırlattı. "Bunu nereden duyduğunu bilmiyorum ama unut gitsin."

"O halde doğru," dedi Tomas. Bariz bir şekilde afallamıştı. "Dedikodular vardı ama onlara kimse inanmamıştı..."

"Ve öyle de kalacak," dedi Agnes vurgulayarak.

Bir ona bir de Tomas'a bakma sırası şimdi bana gelmişti. "Birisi bana burada neler olduğunu açıklayabilir mi?"

"Eski bir söylenti var," dedi Tomas, Agnes'ın somurtmasını umursamayarak, "bu söylentiye göre, Pythia öldüğünde yeni bir hayatla ödüllendirilir... mevcut hayatını görevi uğruna harcamasını telafi etmek amacıyla."

Şokun etkisiyle açık kalan ağzımı kapadım. Bir dakikalığına sadece Agnes'a baktım. Sonunda, "Bu doğru mu?" diye sorabildim.

"Buradan çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

"Bana cevap ver!"

İç çekti ve tekrar ellerini havaya kaldırdı. Bu hareketinin alışkanlığından mı kaynaklandığını yoksa buna benim mi sebep olduğumu bilmiyordum. "Tamam, uzun lafın kısası... evet, doğru. Kaderinde gençken ölmek olan birisini buluyoruz ve onlarla bir anlaşma yapıyoruz. Onların içinde barınıp enerjilerinden besleniyoruz, karşılığında da onları başlarına gelecek olan felaketten koruyoruz."

"Bu korkunç!"

"Hayır. İşe yarayan bir çözüm bu. Ölmektense bir hayatı paylaşmak daha iyidir."

"Peki, bunu bir kere yapabiliyorsanız," diye devam etti Tomas yavaşça, "neden bunu devam ettirmiyorsunuz, yaşamdan yaşama, yüzyıllar boyunca."

"İşte bu yüzden vampirlerden nefret ediyorum," dedi Agnes odanın içine doğru, kimseye odaklanmadan. "Fazlasıyla şüpheciler!"

"Peki, yapabilir misiniz?" diye sordu Tomas.

"Tabii ki hayır!" diye parladı Agnes. "Bir düşün! Hizmet süremiz bittiği zaman güçlerimiz başkasına geçer. Güçlerimiz olmadan kimin öleceğini bilmemiz mümkün değil, dolayısıyla bir başka beden seçimimiz imkânsız hale gelir. Sadece bir kerelik bir anlaşma bu."

Tomas kısa bir kahkaha patlattı. "Yani daha önce kimsenin ölümü yenmeye çalışmadığını mı söylüyorsun? Lanetlenmeyi umursamadan ya da kimin hayatını gasbettiğine bakmadan sonsuza dek yaşamayı istemediler mi?"

Agnes omuzlarını silkti. "Bu, görev başında olan Pythia'nın görevlerinden biridir... Bunun olmamasını sağlamak."

Başımı sallamaya başladım. Her şey çok hızlı bir şekilde gelişiyordu. Beynim bu hıza ayak uyduramıyordu. "Ama neden Françoise?"

"Söyledim ya... başka seçeneğim yoktu! Bedenime dönmek istediğimde fark ettim ki, sana yardım ederken çok fazla enerji sarf etmişim. Zamanı durdurmayı planlamamıştım... ki bu hiç de kolay bir şey değildir, özellikle üç asır uzağa gitmişsen! Fark ettim ki bu kadar uzun zaman dilimini atlamak için yeterince enerjim kalmamıştı."

"Ama seni beraberimde geri götürebilirdim!" Agnes bana Myra'yı püskürtmemde yardım etmişti. Eğer onun yardımı olmasaydı, şu anda ölmüş olurdum. Onu taşımayı reddetmeyi asla aklıma bile getirmezdim.

"Eğer hatırlarsan, Cassie, o sırada bulunduğun odada etrafın bir sürü aç hayaletle çevrilmişti. Ortalıktaki tüm ruhlar yemek için hazır bekliyorlardı. Zaman tekrar akmaya başladığında derhal orayı terk etmem gerekiyordu. Ben de, o sırada ölecek olduğunu bildiğim tek kişiye gittim. Pazarlık yapmak isteyeceğini umuyordum."

"Peki, seninle bir anlaşma yaptı mı?" Françoise herhangi bir kişi değildi; o bir cadıydı, hafızalardan silinemeyecek kadar etkileyici bir büyüsüne şahit olmuştum ve güçlü bir cadı olduğunu biliyordum. Buradan gördüğüm kadarıyla, içten içe bu durumla savaşıyordu.

Sanki düşüncelerimi okurcasına Agnes suratını buruşturdu ve birden midesini tutmaya başladı. "Tam olarak değil."

"Peki, buraya nasıl geldin?" diye sordu Tomas, ben tam olarak aydınlanmamış bu konuyla ilgili daha fazla soru soramadan.

"O yüzyılı terk etmeden önce Cassie'ye geri dönmeyi planlamıştım, hayaletleri savuşturacak bir beden bulduktan sonra. O zaman da kahrolası Kara Büyücüler ortaya çıktı."

"Seni Periler Ülkesi'ne satmak üzere kaçırdılar," diye sonuca ulaştı Tomas. "O zamandan beri burada mısın? Ama bu yüzyıllar önceydi!"

"Aslında, yıllar önce."

"Burada zaman farklı bir şekilde ilerliyor," diye hatırlattım ona. Marlowe'un bu konuda verdiği bilgileri hatırlıyordum ama zaman farkının bu kadar olabileceğimi fark edememiştim. "Yani sen Fransa'yı terk ettiğimizden beri burada olduğunu mu söylüyorsun?"

Agnes başını salladı ve elini havaya kaldırarak başka bir şey söylememe engel oldu. "Eğer o zamandan sonra bizi gördüysen, sakın söyleme. Françoise bizi duyabilir ve geleceğinde neler olacağını bilmesi onu kötü etkileyebilir."

Onun geleceği, benim geçmişimdi. Başım dönmeye başladı. Kaçmama yardım etmek için bir hafta önce Dante'de bir kara büyücüyü öldürmüştü. Ya da bir tanesini öldürecekti... başım ağrımaya başladı.

"Buradan çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu Agnes.

"Evet... ama bu konuşmaya sonra devam edeceğiz," dedim. Belki o zamana kadar düşüncelerimi netleştirebilir ve tüm bu olanları anlamaya vakit bulabilirdim.

"Eğer 'sonra' olursa," dedi Agnes uğursuzca. "Kalkanları unutma... sana onları vermek için yeterince belaya bulaştım." Feneri eline alıp eteklerini havalandırarak holde kayboldu. Tomas'la birbirimize baktık ve aceleyle onu takip etmeye baş-

ladık. Tomas, Agnes'ın getirdiği kıyafetleri başından geçirirken ben de kalkanlarımı ceplerime tıkıyordum.

Holün sonunda, kısık ateşle yanan meşalelerle bazı bölgeleri aydınlanmış merdivenlerden aşağıya inmeye başladık. Merdivenlerin sonunda, kalın meşe ağacından yapılma bir kapı vardı ancak Françoise'ın hafif bir itişiyle kolayca açıldı. Pritkin, Billy ve Marlowe, taş duvarla çevrelenmiş bir açıklıkta duruyorlardı. Arkalarında değişken renklerden oluşmuş bir kitle vardı.

"Herkes burada mı?" diye sordu peri, yüzümüze bile bakmamıştı. "Çember neredeyse tamamlanmak üzere."

Billy korkmuş görünüyordu. "Cass, geri döndüğümüzde bu bedenin bende kalacağını düşünüyor musun?"

"Geri mi dönüyoruz?"

"Şuradaki şey maviye döner dönmez. Ama doğru istikamete gidebilmemiz için otuz saniyemiz olacak. Dante'de ineceğiz ama bir sonraki durak Senato, dolayısıyla kırmızıya dönmeden önce aceleyle atlamamız gerekiyor."

Takip etmekte zorlanıyordum. "Neden burayı terk ediyoruz?"

"Çünkü benim için bir şey bulup getireceksin," diyen bariton bir ses duvarlardan yankılandı. Birden fark ettim ki, üstüne kumaş kaplandığını düşündüğüm sütun, aslında dev bir bacaktı. Gözlerimi yukarıya doğru kaldırdım ama sona ulaşmam çok uzun bir zaman aldı. Devasa bir ışıldaktan daha büyük bir yüz, açıklığın engin karanlığından bana bakıyordu. Tavanın en az on metre yüksekliğinde olduğunu düşündüm ama o sığamadığı için eğilmiş bir vaziyette duruyordu. Bir an için korkum ama sonra sadece bakmaya devam ettim.

O dev kafa, beni daha iyi görebilmek için eğildi. Uçuşan kahverengi saçları görüşünün çoğunu engelliyor, patates gibi

olan burnunu ortaya çıkarıyordu. Gözleri büyük bir beyzbol topu kadardı ve mavi renkti. "Demek, yeni Pythia bu."

"Kral'la baş etmek mecburiyetinde kaldık," diye açıkladı Billy kısık bir sesle. "Gelecek aya kadar bizim runiklerimiz işe yaramayacak. Pritkin, Hagalaz büyüsü yapmaya çalıştı ama başarılı olmadı... sadece biraz soğudu ve elimize sulanmış buzdan başka bir şey geçmedi. Sıfırlama bombaları gerçekten harika ama sadece büyüye karşı etkililer ve biz de sayıca azız. Perilerin bizi yerle bir etmek için bir sürü alete ihtiyacı yok. Eğer ölmek istemiyorsak daha fazla cephaneye ve müttefike ihtiyacımız var. Geri döndüğümüz zaman, Senato'nun deposundan silah almak konusunda Marlowe'la anlaştık."

"Ne kadar cömert bir hareket. Peki, karşılığında ne istiyor?"

Bir kereliğine de olsa, Marlowe'un bu soruya vereceği hazır bir cevabı yoktu. Şu anda yaptığı tek şey afallamış bir şekilde, sessizce olduğu yerde durmaktı. Sonra yavaşça tek dizinin üzerine çöktü. Birkaç denemeden sonra, "Senato her zaman Pythia'nın yardımına koşmaktan mutluluk duymuştur," diyebildi.

Pritkin sonunda benim varlığımı fark ederek, "O Pythia değil," diye atıldı. Sonra birdenbire durdu, ağzı oynamasına rağmen ses çıkarmıyordu. Sanki hareketini tamamlayamamış ve indirmeyi unutmuş gibi eli havada asılı kalmıştı.

"Leydim, size ne şekilde hitap etmemizi istersiniz?" diye sordu Marlowe saygıyla.

"Hayır!" diye bağırarak girdiği şoktan çıktı Pritkin. Bir diz çökmüş vampire bir de bana bakıyordu "Bu bir aldatmaca... öyle olmalı!"

Şaşırmış bir şekilde Tomas'a baktım. "Neler oluyor?"

"*Aura*'n değişti," dedi hafifçe gülümseyerek.

Kendi *aura*'mı görmeye çalıştım ama yeterince konsantre olamadığım için sadece şaşı gözlerle kalakaldım. "Neye benziyor?"

Marlowe onun yerine cevap verdi. "Güce," diye fısıldadı, belli ki büyülenmişti.

"Tahta geçtiğin için bir isim söylemen gerekiyor, Cassie," dedi Tomas. "İsmini belirlemeden senin devrin resmi olarak başlayamaz. Leydi Phemonoe ismini ilk Pythia'dan almıştı. Eğer istersen aynı ismi alabilir veya başka bir isim seçebilirsin."

Pritkin bu arada canlanmış, açıklıkta gezinmeye başlamıştı. İnanılmaz öfkeli gözüküyordu. "Herophile," dedim çabucak, imgemdeki ismi kullanarak. Heyecanla Tomas'a baktım. "Bu olur mu?" Pritkin'in bana doğru uzattığı el birdenbire yanına düştü.

"Golem nerede?" diye Billy'ye sordum, büyücüden gözlerimi ayırmayarak. Biraz önce Tanrı'yı görmüş bir ateistin yüz ifadesine sahipti: Şaşırmış ve inanamayan gözlerle bakıyor, hastalanmış gibi duruyordu.

"Bilmek istemezsin," diye cevap verdi Billy. Gözlerini kapıdan ayırmayarak sıkıntılı bir şekilde konuşmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

Onun yerine Kral cevap verdi. Bir anlığına dahi olsa, bu kadar büyük birisinin varlığını unuttuğuma inanamıyordum. "Bir ödül olarak hizmetkârıma verildi. O da çok cömert bir şekilde onu bana ödünç vermeyi kabul etti."

"Onu birkaç saat önce serbest bıraktılar," dedi Billy. "Bir saat kadar daha süre tanıdıktan sonra peşine düşecekler. Av köpeklerini eğitmekle ilgili bir şey."

"Ne?" Dehşete kapılmıştım. "Ama öldürülebilir!"

"Teknik olarak yaşamadığını biliyorsun," dedi Billy. "Dolayısıyla ölemez."

"Daha önce yaşamıyor olabilir ama şu anda hayatta!" Destek bulmak amacıyla etrafıma bakındım ama bulamadım. Pritkin'in yanına geçen Marlowe endişelenmiş gibiydi. Billy kapının içindeki renklere bakıyor ve dudağını ısırıyordu ama golemin geleceğinin ne olacağına dair kafa yoracağını hiç zannetmiyordum. "Onu bırakamayız!"

"Tabii ki," diye mırıldandı Kral ama yine de sesi aşağıdakiler kadar yüksek çıkıyordu. "Eğer istersen onu kurtarabilirsin."

Bu konu hakkında içimi bir korku kaplamıştı. "Bunu nasıl yapacağım?"

Kral golf topları büyüklüğündeki dişlerini göstererek gülümsedi. "Bir değiş tokuş yaparak."

"Dikkatli ol, Cass," dedi Billy. "Senden bir şey istiyor ama bize ne olduğunu söylemiyor."

"Sessiz ol!" diye kükredi Kral. "Dilini dişlerinin ardında tut yoksa onu birisi kesip atabilir!" Sonra, şimşek hızıyla ruh hali değişti ve bir melek gibi gülümsemeye başladı. "Bu sadece bir kitap, Leydim. Önemsiz bir konu."

"Sıradaki onların istikameti," diye uyardı peri.

Pritkin aniden hayata döndü. "Mac nerede?"

Boş boş ona bakmaya başladım ve birden kafama dank etti. Aman Tanrım, kimse ona haber vermemişti.

Cevabını düşünmeye fırsatım bile olmadan peri cevap verdi. "Bizim geçmemize izin vermeden önce orman bir kurban talep etti. Aslında kızı istemişlerdi ama büyücü onu yerine kendini öne sürdü."

Bakışımı ona yönlendirdim. Mac'in dikkatleri kendi üzerine çekmesini sağlayacak bir şey yaptığını görmüş olmalıydı. Mac

anlamış olmalıydı... Orman beni bırakmayacaktı, saldırılarını da kesmeyecekti, ta ki bir kurban elde edene dek.

O da onlara bir tane vermişti.

Tomas anlayışlı bir şekilde omzumu sıktı ama hissedemedim bile. Ayrıldığımızda yerde hiç kan yoktu. Toprak hepsini emmişti, toprak onu emmişti. Cebime tıkıştırdığım runikler birden kiremit kadar ağır gelmeye başladı.

Perinin açıklamaları karşısında aklı karışmış olan Pritkin suratıma bakınca neler olduğunu anladığı gözlerinden okunmaya başlamıştı. "Bunu sen planladın," dedi tuhaf, donuk bir sesle. "Şu... şeyi kurtarmak için bizi kandırdın ve sonra ritüeli tamamladın. *Geis* da diğer adayları imkânsız hale getirdi."

"Ben hiçbir şey planlamadım," dedim. Ona ne kadar üzgün olduğumu anlatmak istiyordum, Mac'e layık kelimeler sarf etmek istiyordum ama beynim nedense çalışmıyordu.

"Kitapla ilgili," diyerek mırıldandı Kral.

Aklım karışmış bir şekilde ona baktım "Ne kitabı?"

Yüzü biçim değiştirdi ve anladım ki masum görünmeye çalışıyordu. Sonuca bakılırsa bu genellikle takındığı bir surat ifadesi değildi. "Merlin'in El Yazmaları."

"Ne?" Bu isim bana bir şey ifade etmiyordu ama Pritkin yerinden sıçramıştı.

Marlowe'un ilgisini çekmişti. "Onun bir kopyasını büyülü bir kitapçıdan alabilirsiniz."

Kral, kayaların yuvarlanmasına benzeyen bir ses çıkardı. Kahkaha attığını fark ettim. "O değil. Kayıp olan cilt." Aç gözlerle bana baktı. "Bana *el yazmalarının* ikinci cildini getirirsen yaratığı geri alabilirsin. Söz veriyorum."

"Hayır!" Pritkin bir şimşek gibi üstüme atıldı ama saniyeler sonra, Tomas'ın itmesiyle birlikte kayarak karşı duvara çarptı. Akrobatik bir hareketle geri dönerek tekrar saldırıya geçti. Buz gibi olan gözleri birilerinin canını acıtmayı vadediyordu.

"Bir daha sözümü kesersen büyücü, akşam yemeğinde senin ciğerini yerim," diye Kral uyardı. Ses tonundan şaka yapmadığı anlaşılıyordu. Pritkin ani bir şekilde durdu. Onun kızgınlıktan kararmış suratından, Marlowe'un ilgilenmiş suratına geçtim. "Bilmediğim nedir?"

"*El yazmaları*... Modern büyünün temellerini oluşturan ilk kitaptır," diyerek beni bilgilendirdi Marlowe. "Merlin tarafından derlenmiştir. Hem kendi çalışmalarını hem de zamanının yazılı metinlerini kullanmıştır... ki çoğu bizim zamanımıza kadar kaybolmuştur. Merlin, bu çalışmaların bir araya getirilip düzenlenmediği takdirde kaybolacaklarından endişe ediyor ve bilgilerin gelecek nesillere aktarılmasının mümkün olamayacağını düşünüyordu. Ancak, efsanelere göre bu çalışmasının sadece yarısı günümüze kadar gelebilmiş ve kayıp olan ikinci bir cilt varmış." Kral'a göz ucuyla bakmaya başladı. "Eğer gerçekten ikinci cilt varsa bile, bu size nasıl bir fayda sağlayabilir ki? İnsan büyüleri burada işe yaramıyor."

"Bazıları yarıyor," diye cevap verdi Kral, kaçamak bir şekilde. Bu konuşma ilgisini çekmiyormuş gibi davranıyor ama başarılı olamıyordu. Dev gözleri heyecanla dans ediyor, lüleli sakallarının yukarısında kalan yanakları kızarıyordu. "Merlin, büyülerini güvenlik nedeniyle ikiye ayırmıştı. Büyülerin kendisi ilk ciltte yer alırken, onları etkisiz hale getirecek karşı büyüler ikinci ciltte toplanmıştı. Çoğu karşı büyü, zaman içinde deneme yanılma yöntemiyle bulundu ama bazıları hâlâ kayıp. Mesela *geis*'ın karşı büyüsü. İstiyorum ki..."

Bu büyülü kelimeyi duyduğum anda beynim durdu. "Bir dakika. Bana el yazmalarında *geis*'ın karşı büyüsünün bulunduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Efsaneye göre Merlin'in kullandığı tüm büyülerin karşı büyülerini içeriyor. *Dúthtracht*'ı bulan da Merlin olduğuna göre o da kitabın içinde olmalı." Dikkatli bir şekilde yüzümü inceliyordu. "Sence bu seni teşvik edici bir durum değil mi, kâhin?"

En ifadesiz maskemi takındım. "Biraz. Ama size nasıl yardımcı olabileceğimi kestiremiyorum. Eğer kitap kayıpsa..."

"Sen Pythia mısın, değil misin?" diye bağırdı etrafı titreterek. "Kaybolmadan önceki zamana git ve onu bul!"

Yüzündeki hevesi göz önünde bulundurarak ani bir karar verdim. "Deneyebilirim," dedim. "Ama bana önerdiğiniz fiyat çok düşük. Karşılığında başka neler verebilirsiniz?"

Pritkin gereksiz bir şekilde haykırdı ve tekrar üstüme atıldı. Yüzü kan kırmızısı olmuştu ve neredeyse bir damarını çatlatacaktı. Tomas öne doğru bir hamle yaptı ama Marlowe inanılmaz bir hızla harekete geçerek onu boğazından yakalayıp durdurdu. Çaresizce bu öfkeli yüze bakakaldım. Pritkin'le daha sonra konuşmayı deneyecek ve her şeyi açıklayacaktım. Ama şu anda bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Kral, Pritkin'e onu akşam yemeği menüsüne dâhil etmek istercesine bakıyordu ama araya girdim. "Pazarlık ediyoruz, majesteleri, fazla zamanımız kalmadı." İçinde, açıktan koyuya çeşit çeşit mavilerin dalgalandığı parlak kapıyı işaret ettim.

"Ne istiyorsun?" diye açıkça sordu Kral.

Tony'yi yıllar boyunca izledikten sonra bu çok kolay olmuştu. "Bir vampiri bulmam gerekiyor. Adı Antonio ama takma isimlerinden birini de kullanıyor olabilir. Periler Ülkesi'nde bir yerlerde

olduğu söyleniyor. Golemin yanı sıra, bu vampirin yerini bulmam ve yakalamam için bana yardım etmenizi istiyorum. Ayrıca onun yanındaki diğerlerini de," dedim ve sessizce ekledim: "Ayrıca, Tomas'ı istediği sürece sarayınızda saklamanızı istiyorum."

"Golem'in hayatı ve sığınakla ilgili mevzuyu halletmek kolay," dedi Kral. "Ama diğer konuya gelince..." dedi düşünceli bir şekilde. "Bahsettiğin vampiri tanıyorum," diye itiraf etti sonunda. "Ama ona ulaşmak çok zor olacaktır... ve tehlikeli."

"Aynı istediğiniz kitabı bulmak gibi."

Tereddüt etti. Mavi olan kapının rengi, kenarlarından mora dönmeye başlamıştı. Artık zaman kalmamıştı ve çok istediği bu kitabı ona sadece ben getirebilirdim. "Anlaştık. Bana kitabı getir ve istediğin vampir senin olsun."

Başımı salladım ve ileriye doğru yürümeye başladığımda gerileyen Billy'yle çarpıştım. "Bunu tekrar dü... düşünmem lazım," diye kekeledi. "Ben bir sonraki yolculuğa gelirim."

"Neyin var senin böyle?" diye sordum.

Yüzü bembeyazdı ve elleri havada amaçsızca sallanıyordu. "Ya geri döndüğümüzde bedenimi kaybedersem? Onu daha yeni geri aldım, Cass!"

"Daha önce, burada kaldığın takdirde neler olacağından korkuyordun!"

"Ama şimdi de gittiğim takdirde olacaklardan korkuyorum." Gerçekten de korkmuştu.

"Buradan geçerken neler olacağını bilemezsin!"

"Billy! Bunun için hiç zamanımız yok! Buraya gelirken zaten kapıdan geçtin."

"Evet! O yüzden, bak bana neler oldu! Bir daha düşün, Cass!"

Ne demek istediğini anlamamıştım ve ona zaman ayırmak gibi bir seçeneğim de yoktu. "Kapıya gir," dedi peri. "Senin gibilere burada ihtiyacımız yok."

"Sen karışma," diyerek periyi uyardı Billy. Şapkasıyla onu savuşturmaya çalışıyordu.

Birden, önümüze bulanık bir şey çıktı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Tam onun Françoise olduğunu anlamıştım ki, parlak bir ışık çakmasıyla gözden kayboldu. Kral öfkeli bir şekilde gürleyerek emretti. "Onu geri getirin!"

Peri kılıcını çıkardı. Bu kılıçla neler yaptığını gözlerimle görmüştüm ama Billy bilmiyordu, dolayısıyla çekilmeye zahmet bile etmedi. Kılıcın kenarı tam midesine çarptı ve onu sırtüstü uçurdu. Kocaman açılmış gözlerinde yaşadığı şoku gördüm ve sonra gözden kayboldu. Peri, o kadar hızlı bir şekilde peşinden kapıya girmişti ki, iki ayrı ışık çakması neredeyse bir olmuştu.

Arkamı döndüğümde Pritkin'in dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm. Marlowe üstüne abanıyordu. Araya girmek için ilerlemeye başlamıştım ki birden ayağa kalkarak bir dirseğiyle vampirin şakağına, diğeriyle de kaburgalarına vurdu. Marlowe onu bıraktı, geriye doğru sendeledi ve direkt olarak girdabın içine girdi. Pritkin, ellerini incinmiş boğazına götürerek, çömelmiş bir halde kendini toparlamaya çalışıyordu. Nefes alırken çıkardığı seslerden, Marlowe'un onu neredeyse boğmak üzere olduğunu anlamıştım.

"Cassie, gitmen gerekiyor," dedi Tomas acele ederek. Duraksadı, yüz ifadesinde hem acı hem de şefkat vardı. "Kendini öldürtmemeye çalış."

"Tamam. Sen de." Ona veda etmek için zamanımın olmasını dilerdim ama yoktu. Onu çabucak öptüm ve koşarak kendimi

renk cümbüşünün içine attım. Son anda Pritkin de peşimden gelerek içeriye daldı. Önce bir ışık çaktı, sonra bir tane daha ve sonunda sadece karanlık.

13. Bölüm

Kafamdaki zonklamayla birlikte kendime geldim. Aynı anda üç şeyin farkına vardım: Yeniden Dante'deydim, zonklama iki dev hoparlörden geliyordu, maskeli baloya katılmış dev tiki kafalar gibiydiler ve Elvis, ölü bir adam için bile gerçekten rahatsız edici görünüyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve Kit Marlowe elime bir içecek tutuşturdu. Elvis *Jailhouse Rock* şarkısına başlarken "Normal görünmeye çalış," diye homurdandı.

Şaşkın şaşkın etrafıma bakındım ama albenili bir moda anlamına geldiğini tahmin ettiğim beyaz payetler içinde sallanan iri adamdan başkasına konsantre olamadım. Kafa derisini delip geçen kurşun büyük kalibreliydi ve acil durum peruğunun çok iyi durduğunu düşünmüyordum. Gerçi kadınların sahneye attığı her şey, anahtardan iç çamaşırına kadar fark edilir görünmüyordu. Sanırım *aşkın gözü kördü* gerçekten.

Neler olduğunu sormak istedim ama aklımdan geçenlere dilim varmıyordu. Sandalyemde biraz sallanarak oturdum. Seyircilerin yarısı aynı hareketi yapıyordu ama onların hareketleri performansın bilinçsiz taklitleriydi ve hareketlerinin ortamdaki belirsiz konseptle alakası yoktu. Bana ne olduğu konusunda bir fikrim yoktu, sonra aklıma büyülü geçit geldi. DTİP'de kullandığımız fark edilemeyen gizli geçidin aksine buradaki göze batmıştı. Tabii ki Tony'nin baştan savmacılığı yüzünden! Başıma saplanan ağrı

düşünülürse, Tony, bu geçidi kendisi kullanmadığından indirimli satışla bize kakalamayı tercih etmişti. Bu sebeple, benim gibi onun da başına büyük bir migren ağrısı saplansın istiyordum.

Marlowe kulağından *rock'n roll* tanrısına sunulmak üzere atılmış ama sahneye ulaşamayan mavi süslü bir tanga çıkardı ve omzunun üstünden fırlattı. "Başımız dertte," gereksiz bir şekilde.

Kaşımı kaldırdım. Başımıza gelecek dert kalmış mıydı? Marlowe masanın merkezine yerleştirilmiş bir aksesuar gibi duran yumruk büyüklüğündeki kuru kafayı dürtmek için içki karıştıracağını kullandı. Aslında çirkin şey, koyu yeşil palmiye yapraklarının üstündeki şirin bir yuvada oturuyordu. Kuru üzüm gibi buruş buruş olan gözü zorlukla açıldı ve ona doğru döndü. "Bekleyemez mi? Bu benim favori şarkım."

"Doldurulmasına ihtiyacım var," dedi Marlowe kısaca. "Aynısından." Kafa gözlerini kapadı ama ağzı hareket etmeye devam etti.

"Ne?.." Yutkunmak için durdum çünkü bir an için dilimi normal boyutundan iki kat daha büyük hissetmiştim, sonra tekrar denedim. "O ne yapıyor?"

"Barla haberleşiyor," diye cevapladı Marlowe etrafa gizlice göz gezdirerek.

"Şimdi bayılacağım," diye onu bilgilendirdim. Marlowe sitem edercesine bir bakış attı. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Cemaat etrafımızı sardı. İki özel dedektif bizim buraya geçiş yaptığımızı gördü ve kumarhanede bıraktıkları herkes şimdi burada. İç savunmaları ve senin yeteneklerin konusunda destek gelmeden bir şey yapmayacak kadar dikkatliler, bu sayede birkaç dakikamız var, hepsi bu. Hareket etmeye hazır olmalısın."

"Nereye hareket? Bana etrafımızın sarıldığımızı söyledin."

"Casanova oyalayıcı bir şeyler ayarlayacak ama şu anda yapabileceğimiz tek şey sıkı durmak. Ve bir içki," diye ekledi, içki kadehini âdeta gözlerime sokarcasına. "Alkol bu durumlarda genellikle yardımcı olur."

Başımı salladım ama sözleri ambale olmuş beynimde, masanın ortasında duran küçük, buruşuk kafanın görüntüsünden daha az etki bırakmıştı. Normal turistlerin, bu kafayı dekor zannedip siparişlerini bara ileten bir çeşit mikrofon olduğunu düşündüklerini sanıyorum ama ben doğrusunu biliyordum. Bunlardan birini daha önce de görmüştüm.

Dante'nin Zombi Barı'ndaydık. Mekân, ürkütücü dekorasyonu ve maalesef ki ölmüş en kaliteli sanatçıları nedeniyle 'Starlar' olarak biliniyordu. Deneyimlerinden, masaların merkezinde poz veren kafaların sahte olduğunu biliyordum ama bu turistlerin düşüneceği tarzda bir sahtelik değildi. Onlar mekânda gerçekmiş gibi tasarlanan, kurutulmuş ölü kalıntılarıydı; barın arkasına asılı iki ahşap maskenin arasına tutturulmuş olansa gerçek kopyaydı. Bunun, bir kumar oyununda kaybettiği bahsi ödemeden kaçan bir kumarbaza ait olduğu söylenirdi. Bir keresinde onu bu kumarhanede bir adamı uyarırken duymuştum: "Sana ait olmayan para seni bir parça bile ileriye götürmez. Sana 'küçük bir kafa' getirir."

Sahneye tangayı atan, etli butlu sarışın kadın iç çamaşırını yerden kaptı ve Marlowe'a uğursuz bir bakış attı. Sahnenin orada ayakta durdu ve tangayı bir mendil gibi salladı ama Elvis'in gözleri kadını fark edemeyecek kadar donuklaşmıştı. Elvis'in yüzü küflenmiş bulgur lapası rengindeydi ve simsiyah peruğu sol kulağının üzerindeki bir sıra yeşilimsi beyaz eti ortaya çıkaracak şekilde sağa kaymıştı. Neyse ki hiç duraksamadan *Love Me Tender*

şarkısına geçti. Bu parçada dönerek dans etmesi gerekmiyordu. Belki peruğu geceyi çıkarabilirdi.

Kurutulmuş kafa şarkı bitince mırıldanmayı durdurdu ve gözlerini bana yuvarladı. "Kurt adamların partisini eğlendiren komedyeni duydun mu?" diye sordu. Marlowe ve ben onu görmezden geldik. "Onları koridorlarda ulutmuş!"

Gri derisiyle uyuşmayan bir Hawaii gömleği ve kırışık bacaklarını ortaya çıkaran bermuda şortu giymiş zombi garson, masaların arasından bize doğru yol alıyordu. Onun bize yaklaşmasını seyrettim ve Marlowe'un bana verdiği martiniyi farkında olmadan bitirdiğimi gördüm. Alkol, daha rahat düşünmeme yardımcı olmuş gibi görünüyordu ama ruhuma faydası olmamıştı ki her dakika içim daha da daralıyordu. İyi bir sebebim vardı; *geis* hâlâ oradaydı.

O berbat baskı geri dönmüştü. Hissedebiliyordum, benden gerilip çölün karşısından DTİP'e giden yanardöner bir bağ gibiydi. Zırhımı güçlendirmeye çalıştım ama hafifçe parıldayan bağ beni direkt vurdu. Ama en azından bu sefer mahvedici bir acı yoktu. Belki Pythia olmak bana bir şeyler kazandırmıştı veya *geis*'ın benim yeni güç seviyemi karşılayabilmek için sadece zamana ihtiyacı vardı. Her durumda, erteleme için minnettardım.

"Diğerleri nerede?" diye sordum. Cemaat'in takviye güçleri geldiği zaman, Billy'nin bizi uyarması gerçek bir yardım olabilirdi.

"Periyi ya da kızı görmedim. Ama büyücü kapıdan seninle geldi," dedi Marlowe girişte yelpazelerini sallayan altı silüetten gözünü ayırmadan. Hepsinin üzerinde klimalı yerde bile boğucu olabilecek deri pardösüleri vardı. Pardösüler, Pritkin'inkinin aynısı gibi görünüyordu. Şimdi fark ettiğim üzere daha da fazlası küçük çıkışın kenarında benzer pozisyonda duruyordu. "Onu baygın bıraktım ve arka odaya kilitledim."

"Bu onu çok uzun süre tutmaz."

"Cassie, eğer burada biraz daha kalırsak Pritkin en az endişe duyacağımız şey olacak." Garson masaya bir sürahi martini ve bir tabak zeytin bıraktı. Marlowe bana küçük kafalara benzeyen oyulmuş bir Hindistan cevizini bırakarak sürahiyi kendine ayırdı. *pina colada*'nın üzerine büyük ihtimalle biraz rom gezdirilmiş olmalıydı ama görünüşe göre içine hiç dökülmemişti. İçimi çektim ve kafaya diktim.

"Tamam, bir bilmeceye ne dersin," diye mırıldandı kafa. "Vampirin kalbine giden en iyi yol nedir?" Bir süre bekledi. "Göğüs kafesi!"

Kral'ın ilgisini çekmek için sürekli girişimlerde bulunan iri olan sarışın kadın sonunda lanet okuyup sahneye emekleyerek tırmanmaya karar vermişti. İnce topuklu ayakkabılarıyla sahneye ulaşmasına rağmen, güvenlik elemanları Kral'a birkaç adım kala kadını yakaladı. Sahnenin yanında duran Casanova, potansiyel felaketi, içeri yakışıklı bir Latin göndererek sakinleştirdi. Hiç şüphe yok ki yakışıklı *incubus*, kadını barın dışına çıkarırken ölü *rock* yıldızıyla ilgili şeyleri gülümseyerek unutturacağına söz veriyordu.

"Eğer bu Casonova'nın dikkat dağıtma fikriyse, gerçekten ününe leke sürülür."

"Değildi," dedi Marlowe kendinden emin bir sesle.

"Nasıl biliyorsun?"

"Çünkü yanılmıyorsam asıl desteğimiz de geldi."

Marlowe'un bakışını; üç korkunç Yunanlı yaşlının ellerindeki hediyelerle yürüyerek içeri girdiği yere kadar takip ettim. Büyücüler, onların görüş hizasında oldukları ve kapı kenarından bara kadar yığıldıkları için ana girişten gelmemişlerdi. Barmenlerden

birisi, sadece güç miğferi ve hâkî bir şort giymiş olan muhteşem adam, üçlünün görüşüne yakalandı ve yarım şişe Chivas'ı yanlışlıkla önce bara döktü.

"Zorlu seyirciler, ha?" diye sordu kafa. "Tamam, şeytanına ödemelerini sürdüremeyen adamı duydun mu? Tekrar ele geçirilmiş. Ya! Şimdi devam et ve komik olmadığını söyle!"

"Komik değil!" dedi Marlowe mendilini açarken.

"Hey, bekle! Onlardan binlerce var! Ya bu nasıl?" Ben kafayı odanın diğer köşesine fırlatıp atmadan önce Marlowe onu mendiline sarmıştı.

Deino, dişsiz ağzıyla sırıtarak masamıza yaklaştı ve, "Doğum günü," dedi gözlerinin içi gülerek. Şaşkınlıkla bakakaldım: Bu, bizim dilimizde onun kullandığını duyduğum ilk kelimeydi ve kendiyle gurur duyduğu besbelliydi. Eğer beni selamlamak için cup diye ses çıkaran bir kova kanlı iç organını burnumun dibine koymasaydı onu daha fazla takdir edebilirdim.

Korkuyla Marlowe'a baktım. "Lütfen bana kovadakilerin..."

"O insan değil," dedi burnunu kırıştırarak. "Sanırım, sığır."

Pemphredo külah haline getirilmiş ve içine kumarhane fişi doldurulmuş bir gazeteyi kız kardeşinin hediyesinin yanına bıraktı. Hiçbiri benim kullandığım kırmızı ve mavi olan fişler değildi: Oraya buraya dağılmış birkaç beş yüz dolarlık mor olanlarıyla beraber fişlerin birçoğu siyahtı. Sadece şöyle bir bakışta dört bin dolardan fazla hesapladım. Çaresizlik içinde gözlerimi kapadım. Tek ihtiyacım, bu çalıntı fişler yüzünden peşime düşecek olan insan polisiydi. Altta kalmak istemeyen, Enyo büyük, üç katlı keki diğer iki hediyenin yanına bıraktı. Pasta, normalde kaplama şekeri olması gerektiğini düşündüğüm, sümüksü, yeşil

bir şeyle kaplanmıştı. Neden pesto gibi koktuğunu sormamaya karar verdim.

Deino kalan *pina colada*'yı Hindistan cevizi kabuğundan boşalttı ve bir miktar kan ve bağırsakla doldurdu. Burnumun dibine soktu, gözlerinin içi parlayarak, "Doğum Günü!" dedi.

Öğürmemek için kendimi zor tuttum. "Niçin bunu yapıyorlar?" diye benim kadar iğrenmiş görünen Marlowe'a sordum. Vampirler hayvan kanı içmezdi. Bu onlar için hiçbir şey ifade etmez ve birçoğu da bunu aslında iğrenç bulurdu.

"Tahminimce bir teklif yapıyorlar. Eski Dünya'da kan kurban etmek yaygındı. Senin yerinde olsaydım masanın üstünde bir bakireyi doğramadıkları için minnet duyardım. Herhalde, Vegas'ta bir tane bulamadılar."

"Ha, ha. Ne yapmam gerektiği varsayılıyor?" diyebildim becerebildiğim kadarıyla. Eğer bu kadar iğrenmemiş olsaydım zombi Elvis'in cansız yorumuyla *All Shook Up* şarkısını söylemeyi kestiğini fark ederdim ve tabii ki sahneden aşağı indiğini de.

Marlowe ayaklanmıştı. "Kovadan kurtulmak zorundayız!"

Sıkışık masalardaki cahil turistlere baktım. "Nasıl?"

Elvis masamıza doğru koşan ve yalpalayan bir avuç güvenliği dağıttı. Gözleri, artık donuk değildi, içi kan dolu kovaya kilitlenmiş ve açlıkla dolmuştu. Sonra duygularından çok kası olan korumalardan birisi onu omuzlarından yakaladı ve etrafında döndürmeye çalıştı. Başardığı tek şey, peruğa vurarak açık beynini ortaya çıkarmak oldu.

Gri yüzlü, yamuk çeneli ve zonklayan kanlı beyni ortaya çıkmış zombinin yakın masalarda oturan insanlara ters ters bakması onları korkutmaya yetmişti. Birçoğu çığlık atarak sandalyelerini devirdi ve panikle dışarı çıkmaya çalıştı. Diğer müşteriler, yani

olaydan uzakta olanlar, bunu gecenin eğlencesi sanarak alkışlamaya başladı. Elvis'in başlangıç yemeğini mideye indirdikten sonra ana yemeğini aramaya başlayacağını düşünüp düşünmediklerini merak ettim.

"Cassie!" Birden zayıfça, sanki ekonun ekosu gibi olan Billy'nin sesini duydum. Etrafıma bakındım ama onu curcunanın içinde hiçbir yerde göremedim.

Elvis kovanın sapını kavrarken Marlowe beni geriye çekti ama dengem bozuldu ve ayaklarım yerden kesildi. Masayı yakalayıp kendimi sabitlemeye çalıştım. Deino çığlık attı ve şiddetli bir mücadele başlattı. Kan masanın her yerine dağıldı. Kan pıhtıları Françoise'ın güzel elbisesine sıçradı ve ben içgüdüsel olarak silmek için bir peçete aldım ama kızgın bir vampir tarafından durduruldum.

"Unut onu!" dedi Marlowe beni sarsarak. "Buradan çıkmak zorundayız!"

Kapıdan içeri doğru âdeta akarcasına giren büyücü topluluğunu işaret ettim. Tepeden aşağıya hücum edenler sadece bizimkiler değildi. "Nasıl?" diye çığlık attım.

"Geçiş yapamaz mısın?"

Artık güçlerimi kullanmamam için hiçbir sebebin kalmadığını düşündüm. Sevsem de sevmesem de artık Pythia'ydım. Kafamı salladım ama kumarhanenin dışındaki sokağı görüntülemeden önce Billy'nin sesini tekrar duydum ve sesi çaresiz gibiydi. "Billy! Buraya gel!"

"Ne oluyor?" diye sordu Marlowe.

"Sessiz ol!" Zaten duymak yeterince zordu. Billy başka bir şeyler daha söyledi ama kaçırdım. "Billy! Seni duyamıyorum!"

"Yer değiştirme! Sıkıştım."

"Sıkıştığını söylüyor," dedim Marlowe'a. Tam bu sırada, sarışın kadın onu tutan yaratıktan kurtuldu ve idolünün yanına gitmek için koştu. Bir muhafız onu önlemeye çalıştı ve kadın kurtulmak için boğuşurken bana çarptı. Ayaklarım yerden kesildi ve bir büyücüden gelen ateş topu cızırdayarak üzerimden geçip Marlowe'a çarptı. Beni kıl payı sıyırmıştı. Ben gözümü kırpamadan, üstündeki kıyafeti çıkardı, sonra ondan güvenli bir şekilde kurtulmak için çılgınca etrafına bakındı. Etrafa yayılan fosfor gibi sihirli ateş yüzünden pek böyle bir şansı yoktu. Problemi geldiği yere, büyücünün zırhına atarak çözdü.

Marlowe yaralanmış görünmüyordu ama köpek dişleri ortaya çıkmıştı ve gözleri öfkeli bir hal almıştı. "Burası birazdan çok ısınacak, Cassie. Buradan gitmek için daha iyi bir zaman düşünemiyorum. Hayalet bize daha sonra yetişebilir."

Billy konuştuklarımıza kulak misafiri olmuş olmalıydı çünkü çılgınca konuşmaya başladı. Söylediği çoğu şeyi anlayamıyordum ama ana fikri algılayabilmiştim. "Billy yer değiştirmeyin diyor."

Marlowe bana inanamayarak bakıyordu ama ifadem ona tartışmaması gerektiği uyarısı vermiş olmalıydı ki, "Burada kal. Bir şeyler ayarlayacağım," dedi ve aniden renklerin içinde kayboldu.

Panik olmuş kalabalıktan saklanmak için masanın altında kalmıştım. Şeffaf masa üstünden, kadın hayranın sonunda idolüne ulaştığını ve yüzündeki bağlılığı görebiliyordum. Alkollü ya da gerçekten kör olduğunu düşünüyordum çünkü sevgi duyduğu yaratık, gerçekten korkunç görünüyordu. Elvis'in parlayan gözleri, nabız gibi atan beyni ve salya akıtan ağzı sanırım kadına tuhaf görünmüyordu. Buna karşın kadın tam Elvis'e atıldığı sırada, Deino güçlü bir hamle yapıp kovayı çekip aldı. Bu hareketi içindekilerin kadının üzerine saçılmasına sebep oldu.

Bunun üzerine kadın daha da kötüsünü yaparak çığlık attı ve bu da zombinin ilgisini çekti. Zombi kafasına boş kovayla vuran ve bilinmeyen bir dille bağıran Deino'yu görmezden geldi. Onun yerine üzeri kanlı olan kadına atladı.

Casanova salonu boşaltmaya ve orada kalan normal insanları çıkan kavgadan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Üç güvenlik elemanı, kendilerini Elvis'in üzerine atarken, Casanova'nın haykırdığını duydum. "Lanet ölü diriltici̇leri buraya getir!" Kanlı ve kaygan zeminde, hep birlikte benden ancak birkaç metre öteye düştüler. Vudu Büyücüleri, onu Kral'ın geceyarısı atıştırması olmasından koruyacak kadar hızlı görünmüyorlardı.

"Ona yardım et!" diyerek Graeae'ya bağırdım. Enyo'ya bir sözü ikinci kez söylemeye gerek yoktu. Göz açıp kapayıncaya kadar, yaşlı kadın modundan çıkıp kan revan içindeki, kana susamış ikinci kişiliğine dönüştü. Vücudunu kaplayan kanın içinde öldürdüğü her düşmanının kalıntısı bulunuyordu ve içindeki çeşitlilik ya da fazla miktardaki kalıntı yüzünden de zombilerin dikkatini çekmişti. Üç güvenlik elemanının ona asılmasına karşın zombiyi ayaklarına doğru çekti. Kadının gitmesine izin vermedi ama kollarının altına sıkıştırdı ve yeni avının peşinden tökezleyerek gitmeye başladı.

Delirmiş bakışlarımın altında, Pemphredo zombinin sırtına atlamadan önce kızı yakaladı ve Deino'ya itti. Pemphredo açık kafatasını kazmaya başlayıp avuç dolusu kanlı beyni çıkarırken ıslık gibi bir ses çıkardı. Enyo yaratığın ulaşamayacağı bir yerde durup onun masalar arasında zikzak çizmesini sağlarken, kardeşi de doğaçlama bir beyin ameliyatına devam ediyordu.

Ardından Marlowe saçları dağınık, pantolonu yanmış ama öte yandan sağ salim bir halde göründü. Gömleğini iki elimle kavradım. "Bana bir planın olduğunu söyle!"

"Sahnenin altında gizli bir kapak var, sadece oraya giderken hiçbir büyücünün bizi görmediğine emin olmalıyız."

Bunun bir sorun olacağını zannetmiyordum. Zombiler kavga tekniklerinde pek becerikli değildirler ama darbeye dayanıklı olmalarıyla bu açıklarını kapatıyorlardı. Marlowe konuşurken bir büyücü kolunu tamamen bizim garsonun karnına doğru bastırdı ama yumruğun diğer taraftan çıkmasına rağmen bu, zombiyi yavaşlatmamıştı bile. Öte yandan Elvis ya halsiz düşmüş ya da ne yaptığını unutacak kadar kavrama yeteneğini kaybetmişti çünkü üç dört masa sonra durdu. Enyo ve Pemphredo, Elvis'i büyücülere bıraktılar, bu yeni gelen güvenlikçiler 'Kral' ile ilgileneceklerdir.

Casanova bölüğün liderine koştu. "Siz ikiniz daha ne bekliyorsunuz?" diye pek de çekici olmayan bir sesle ciyakladı. "Hadi!"

"Çıkışı kontrol edeceğim ve herhangi bir sürprizle karşılaşmayacağımızdan emin olacağım," dedi Marlowe kalabalığın içinde kaybolurken. Onu hoş olmayan bir görüntü tarafından durdurulana kadar takip ettim. Mosmor olmuş Pritkin, alev alev yanan barın kalıntılarının hemen yanında duruyor ve gözleriyle odayı tarıyordu. Marlowe'un parlak kırmızı pantolonu gözüne çarpmış olmalıydı çünkü gözlerini önce ona, bir saniye sonra da bana kilitledi.

Eyvah...

Casanova baktığım yönü takip etti ve biraz daha sunturlu bir şeyler söyledi. Bana panik olmuş bir şekilde baktı. "Mircea sana yardım etmemi emretti ama sınırları var! Bir büyücüyü iyileşirken ofise kilitlemek bunlardan biri ama ona gerçek zarar veremem. Kazık yesem bile!"

Ona baktım. "Neden bahsediyorsun?" Bir cevap alamadım çünkü bir sürü büyücü ölümsüzlere çarparak bize yöneldi. Yarısı vampir olan muhafızlara onları engellemeleri için eliyle işaret

etti ama ben onun kolunu yakaladım. "Mircea'yla ne zaman konuştun?"

"Birkaç saat önce. DTİP'de küçük numaralarını çektikten sonra. Seninle konuşup konuşmadığımı ve ne görüştüğümüzü sordu. Ona anlattım." Yüzümdeki ifadeyi gördü ve hırçınlaştı. "Ona gerçekten yalan söylememi mi bekledin? İki efendiye hizmet ediyor olabilirim, Cassie ama en azından işimi iyi yapmaya çalışıyorum."

Bu cevabın üzerine geri çekildi ve Pritkin'le ilgilenmeyi bana bıraktı. Sahneye olan mesafeyi değerlendirdim, yapamayacağımı biliyordum. Yanmayan masalar ters çevrilmişti ve bazıları büyülerin yaylım ateşi altında erimeye başlamıştı, her yere nehirler dolusu erimiş camlar gönderiyordu. Geçiş yapmak zorundaydım. Başka şansım yoktu; Billy'nin uyarısını dinlemeyerek geçiş yapmalıydım. Güçlerimi çağırdım ama bir şey olmadı. Bunun geçişin kafamı karıştırmasından mı yoksa kaostan çıkmak için çabalayan Pritkin'in yüz ifadesinden mi kaynaklandığı konusunda emin değildim. Her bakımda, bundan daha iyi konsantre olamazsam mahvolmuştum.

Birisinin omzuma vurduğunu hissettiğimde arkama döndüm ve Deino'nun keyiflenmiş bakışlarıyla karşılaştım. Kız kardeşleri arsız bir neşe içerisinde büyücülerle savaşıyordu ama o dikenli bir tohum gibi bana yapışmıştı. Deino, yarı delirmiş bir halde hıçkıra hıçkıra ağlayan kız hayranı sıkıca tutarak bana doğru fırlattı. "Doğum günü," dedi mutlulukla, belli ki harap olmuş hediyesinin yedeğini bulduğu için keyifliydi. Sertçe kafamı salladım. Bir insanı kurban etmek dilek listemde değildi.

Marlowe'un mendilinin altından gelen boğuk bir ses, "Mumyaların neden tatil yapmadığını biliyor musun?" diye sordu. "Gevşeyeceklerinden ve rahatlayacaklarından korkarlar."

Düşen kız soğukkanlılıkla emeklemeye başladı. Deino hediyesinin hızla kaçışını öfkeden çıldırmış bir ifadeyle izledi ve bu konsantrasyon kaybı tam da Pritkin'in ihtiyacı olan şeydi. Pritkin, Deino'nun üzerine atladı ve birlikte hoparlör öbeğine yuvarlandılar. Bir an için açık hedef oldum ama yüksek kafalara isabet alması için gönderdiği ateş toplarıyla çok meşguldü. Ateş topları sahneye düştükleri yerde patlayıp etrafa yanan tahta ve mekanik parçaları saçtı, parlatılmış fayanslarda çirkin yanık izleri bırakıyorlardı. Alevler hoparlörlerin etrafındaki alanı şenlik ateşine çevirmişti, kısa sürede yakındaki piyanonun üzerine de sıçramıştı.

Ben çığlık atamadan önce, Deino'nun kır saçlı kafası ateş aldı. Çok fazla yanmamıştı ancak bu olana çok kızmıştı. Bir saniye sonra çılgın Graeae'ın özel yeteneğini görmeyi başardım. Deino beklediğim gibi şekil değiştirmedi veya Pritkin'in kendi kendini yanmasını sağlamadı. Sadece görmeyen gözlerini ona çevirdi ve Pritkin ölü gibi kaldı. Sanki görünmeyen bir duvara çarpmıştı. Tahminimce bana çektiği silahını indirdi ve odaya anlamsızca bakarak ayakta dikildi. Zarar görmüş gibi görünmüyordu. Sadece nerede olduğunu, hatta kim olduğunu bile bilmez bir haldeydi. Yanan piyano aniden arkasında müzikal bir çatırdamayla çöktü ancak Pritkin tepki vermedi.

Deino yanan heykelleri yolunun üzerinden tekmeledi ve önüme geçti. Savaşan kalabalık içerisinde yaşlı kadına en yakın olan büyücülerden birisi, ona bir ateş topu fırlattı ve Deino da kaba bir hareketle onu geri gönderdi. Pritkin'in omzuna dokundu ve döndüğünde onu yere yapıştırdı. Kadının kırışık derisindeki oyuklar düşündüğüm kadar boş değildi. İçlerinde karanlık bir his barındırıyorlardı. Hiçbir şekilde göze benzemiyorlardı ama bir şekilde sanki görüyorlarmış izlenimi veriyorlardı.

"Bu, savaşta çok işe yarıyor olmalı," dedim korkuyla. Deino kendine çekidüzen verdi. "Zamanla düzelecek mi?"

Deino omuz silkti, yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma, "Doğum günü," diye mırıldandı. Ardından, kız kardeşleri uzaklaşmadan önce koşup onlara katıldı. Büyücüler zombileri darmadağın etmişlerdi, vücut parçaları etrafa saçılmıştı. Bir taraftan da vampirlere karşı direniyorlardı. Ancak bunun değişmek üzere olduğunu hissediyordum.

Marlowe'u takip etmeyi planlıyordum ama Pritkin aniden hayata döndü. Buz yeşili gözlerine ardından da silahını yeniden kaldıran ellerine baktım. "Akıl oyunları işe yaramaz," diye tısladı.

Onu muhatap almamaya karar verdim. Ayağımla tam diz kapağının arkasına sertçe vurdum. Muhtemelen bir şey olmadı ancak yerdeki kan nehri ve kaygan bağırsaklar sayesinde yere sere serpe uzandı. Masa yığınının içine kayıp önüne çıkanları, bir bovling topunun bir düzine lobuta çarpıp onları devirmesi gibi devirdi. Ağır masaların bazıları kenarlara doğru yuvarlandı ancak birkaçı üzerine devrildi.

Yanıcı büyüler şimdi yoğun bir şekilde ve hızla uçuyordu. Sahnenin tepesine sertçe çarpan sonuncusu, asılı duran gümüşi yaprakları tutuşturdu. Bu, sahnenin bambu çerçevesi için son darbeydi ve sahne dev bir mikado oyunu gibi yıkıldı. Ezilmemek için kaçtım ve sağlam son kalan masalardan birinin altına daldım.

Yukarıya baktığımda Pritkin kaybolmuştu. Bir an girişin yakınında Françoise'ın parlak yeşil elbisesini gördüğümü sandım ancak o, ben daha emin olamadan harabe gece kulübünün siyah dumanında kayboldu. Bir başka tanıdık yüz daha yakaladım. "Billy!"

Neredeyse şeffaf olan bir kovboy ana kapıda göründü. O da beni hemen hemen aynı anda gördü ve derin bir rahatlama

duygusu yüzüne akın etti. Doğrudan bana yoğunlaştı. Nerelerde olduğunu sormak üzereydim ki, bir 'merhaba' bile demeden tenden içeri kaydı. Sonra asıl kavga gözüme ilişti ve onu unuttum.

Casanova boğazını sıktığı büyücüyü diğer ikisine fırlattı, sonra benim bakışımı yakaladı ve bağırdı. Gürültüden onu duyamadım, aslında buna ihtiyacım da yoktu. Sorunun ne olduğu belliydi. Graeae'lar binayı terk etmişti.

Hızlı bir değerlendirme yaptıktan sonra hayatımı kurtaran tek kişinin Deino olduğunu fark ettim. Enyo sihirbazları Casanova'dan uzaklaştırmıştı, Pemphredo sonrasında bana mutfakta yardım etmişti ve Deino az önce üst üste üç sayı yapmıştı. Borçlarını ödemişlerdi ve ben şimdi kendi başımaydım. Casanova iç büyücüyü uzaklaştırmaya çalışırken yeniden bana seslendi. Onu hâlâ duyamıyordum ancak dudaklarındaki kelimeyi rahatlıkla okudum. "Git!"

Kafamı salladım, Graeae'lar benim sorumluluğumdu ancak sıralarını beklemeliydiler. Geçiş yapmak için uygun olup olmadığından emin değildim ve yanıma Billy dışında bir şey alamazdım. Emeklemeye başladım ama ayağımdan yakalandığım için durmak zorunda kaldım. Pritkin bir eliyle yolunda duran masaları dışarı atıyor bir eliyle de beni tutuyordu. Lanet olsun!

"Cassie!" Tanıdık sese döndüğümde, Marlowe'un kıvırcık karışık saçlarının, sahneden kalanların altından çıktığını gördüm. Burada ne yaptığını düşünmek bile istemiyordum. Her yerde ateş vardı ve ateş, vampirler için ölümcüldü. Yoldan çekilmem için eliyle işaret etti ve niçin olduğunu sormadan kendimi yerde buldum. Arkama baktığım sırada Pritkin görünmeyen bir el tarafından kaldırıldı. Kavganın olduğu tarafa, ters çevrilmiş masaların karşısına fırlatıldı. Marlowe başıyla ona katılmam için işaret etti ama buna imkân yoktu. Yanan yeşil ipek parçaları sahnenin her

yerine yağıyor, âdeta büyülü bir mayın tarlası oluşturuyordu. Ateş, vampirler için olduğu kadar benim için de tehlikeliydi. Bu riske giremezdim.

Etrafıma hızlıca baktım ama başka seçenek yoktu. Arkamda devam eden kavga, ana girişi kullanım için olanaksız hale getirmişti, arka oda çıkmaz sokağa bakıyordu ve yan çıkışsa, üzerine asılı bambu perdeye sıçrayan ateş topundan alevler içinde kalmıştı. Başka seçeneğim kalmadığından gücüme tekrar ulaşmak için yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Bu seferki kolay oldu. Parmak uçlarımın altında âdeta hayalî bir girdap oluşmuştu. Rahatlamayla âdeta başım dönerek gidebileceğim en iyi yeri düşünmeye çalıştım. Pritkin sere serpe masa yığınlarının üzerine düşünce korktum ve zihnimde bir yer olmadan yer değiştirdim. Tek düşünebildiğim Myra'yı bulabilmekti. Dante ününü doğrularcasına hareket ederken başka herhangi bir yerde olmak burada olmaktan daha iyiydi.

Bu seferki sarsıcı bir iniş değildi. Bir dakika sonra kendimi, üzerindeki işaretten Lyceum Tiyatrosu olduğu anlaşılan büyük bir binanın önünde buldum. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Sokak ıssızdı ama saat, geceyarısından şafağa kadar her an olabilirdi.

"Ortaya çıkacağını tahmin etmiştim," dedi Myra arkamdan. Döndüm, ellerim Myra'nın kendini beğenmiş, çocuksu sesini duyar duymaz istemsiz olarak kasıldı. İki hançer ona doğru süzüldü ama o sadece sokağın ortasında umursamaz bir şekilde dikildi. Bir an sonra, silahlarımın bana niçin geri süzüldüğünü anladım. Beni yaralamadılar ama bana, ayaklarımı yerden keserek

yere sokağa sırtüstü düşürecek kadar sert çarptılar. Myra elini uzattı. Benimkine çok benzeyen parlak bir bilezik ince bileğinden sarktı. Benimkinden farkı, benim hançerlerimin olduğu yerde ...man birbirine geçmiş kalkanları vardı. "Birkaç yeni arkadaştan hediye. Oyunu eşitlemek için."

Ayağa kalktım. "Ne zamandan beri oyunda eşitliğe inanıyorsun?"

Sırıttı. "İyi bir nokta!" Sonra bana dikkatlice baktıktan sonra suratı değişti. "Ritüeli tamamlamayı başardın yani. Tebrikler. Maalesef saltanatın, tarihteki en kısa kader olarak yazıldı."

Ona dikkatlice baktım. İlk defa somuttu. En son saldırısında hayalet şeklinde olduğu düşünülürse bu mantıklı geldi. Yine de bu ...rum, bakışının ürperticiliğini hiç azaltmamıştı diye düşündüm.

"Bana bir tek şey için cevap ver," dedim bitkince. "Neden Londra? Neden 1889? Bu sıkıcı olmaya başladı."

"Toplantı bu sene Londra'da yapılıyor," diye cevapladı Myra. "Bu, Avrupa Senatosu'nun iki yılda bir yaptığı toplantı."

"Bunu biliyorum!"

"Ah, tabii ki. Hep unutuyorum, vampirlerin arasında büyümüştün, değil mi? O zaman bunu da biliyorsundur: Senato genellikle Paris'te toplanır ama bu sene, Londra'ya eski bir problemi çözmek için geldi. Gazeteler, *Karındeşen Jack*'in işi olduğu sanılan suçların aslında Drakula tarafından yapıldığı fikrinde. Suçlar başlamadan kısa bir süre önce akıl hastanesinden kaçtı, bu yüzden iddialar mantıklı görünüyor."

"Bunun benimle veya Mircea'yla ne ilgisi var?"

Myra kendinden çok memnun görünüyordu. "Hem de çok ilgisi var. Mircea ve Kuzey Amerika Senatosu vampiri ona yardım için gönderildiler..."

"Augusta!"

"Evet. Jack denen adamı yakalayarak işlenen suçların insan işi olduğunu kanıtladılar."

"Ardından Jack cezalandırıldı." Bunun bir kısmına ben de şahit olmuştum.

"Evet ama görünen o ki Jack bu işi Drakula'yı etkilemek için, yani onun kadrosunda kendisine bir yer kazanabilme umuduyla yapmış. Bu yüzden Senato olanlar için Drakula'yı suçluyor."

"Ve onun ölmesini istiyorlar."

"Sonunda anlamaya başlıyorsun!" Myra beğenmişçesine alkışladı. "Mircea, Avrupa Konsülü'nü radikal kararlar almadan önce, kardeşini bulup tuzağa düşürmek için birkaç gün beklemeye ikna ettti ancak bu kararı Senato'da herkes onaylamadı. Görünen o ki, Drakula yıllar içinde birkaç düşman kazanmış."

İçimde bu hikâyeyi daha önce duyduğuma dair kötü bir his vardı. Hikâyenin sonu Drakula için iyi bitmiyordu. Eski kafalı bazı Senato üyeleri sisli bir gecede, Londra'da onu linç ettirmişlerdi. Hem de bu gece.

"Onu öldürmeyi planlıyorlar."

Myra güldü. "Onlar onu öldürdüler zaten... ancak bu senin korumaya çalıştığın zaman dilimine göre değişir, Cassie. Yalnız bu sefer benim küçük bir yardımımla, Mircea onu onlardan önce buldu. İçimden bir ses, eğer Mircea aralarına girerse senin *vampirini* de ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyeceklerini söylüyor."

Girerdi de. Mircea bir kardeşini kurtarmak için yıllarını benim Pythia olmama harcamıştı. Diğeri öldürülürken seyirci kalacağını sanmıyordum.

"Yeterince basit, Cassie!" dedi Myra ışıl ışıl gözlerle. "Benim yerimi istiyor musun? Sorun değil, sadece benden daha iyi ol."

Ortadan kayboldu ve aynı anda âdeta sırtımdan vuruldum. Bu sefer yüzüstü yere kapaklandım. Gerçi bağırmamın sebebi bu değildi. *Geis* kesinlikle oradaydı ve John Pritkin hakkındaki fikrini değiştirmemişti. Benim vücudumdan ona geçen acıya dayanarak *geis*'ın tutku ile kızgınlığı karıştırdığına bahse girerdim. Büyücü küçük bir kız gibi çığlık atmak için oldukça maçoydu ancak yeterince hızlı kaçmama izin verdi.

Onu kaldırımda yatıyor halde buldum. Sersemlemiş görünüyordu. Arkamdan gelmek için hiçbir girişimde bulunmadı ama bu beni rahatlatmamıştı. Muhtemelen sadece iyileşmeyi bekliyordu. Zamanda geçiş yaptığım sırada benimle gelecek kadar yakınımda olmalıydı. Harika.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," dedi nefes nefese. "Bedeli ne olursa olsun!"

Birden *geis*'a minnet duydum çünkü gerçekten adam öldürmeye yatkındı. Bana dokunamaması güvende olduğum anlamına gelmiyordu. Beni hâlâ vurabilirdi. Buradan çıkmaya karar verdim.

Tiyatronun pencerelerinden birini kırdım ve hırsızlara bir anlamda saygı duyarak içeri kıvrıldım. Elimi kestim, elbisemi yırttım ve neredeyse omzumu çıkarıyordum. Ama Pritkin peşimden gelemeden içeriye sızmayı başardım. Maalesef sessiz olmayı becerememiştim.

Ayaklarım yerden kesilip duvara yapışmadan bir saniye önce Augusta'nın, "Burada ne işin var?" diyen sesini duydum. Küçük, mavi damarlı bir el, fazla çaba göstermeden beni orada tuttu. Üzerindeki mavi yün eteğini bileğinin birkaç hareketiyle mükemmel şekilde düzeltti. Ucunda çevresi özenle tasarlanmış siyah bir şerit vardı. Siyah broşuyla mükemmel bir uyum içindeydi.

"Güzel elbise," dedim boğuk bir sesle.

"Teşekkürler. Seninki de." Beni baştan aşağı süzdü. "Bu peri yapımı... ama sen..." Beni biraz daha sıkıştırdı ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı. "Sen değilsin."

Seçenekleri tartışmak için fazla zaman harcamadım. Augusta benim bir dalı kırmam için harcadığımdan daha az bir çabayla boynumu kırabilirdi. Onunla savaşamazdım ama onu kullanabilirdim. Augusta'nın kuvveti üzerimdeyken Pritkin önemsiz bir problemdi.

Ele geçirilmekten hoşlanmıyordum; bu beni ürkütüyordu ve sonrasında kendimi kirlenmiş hissediyordum. Ama bu beklenmedik bir şey değildi, her ne kadar haklı sebeplerden dolayı yapılsa bile bu bir tecavüzdü. Gelecekte, eğer mümkün olursa bu yola kesinlikle başvurmamayı düşünüyordum ancak hayatımı da riske atmayacaktım. Cevaplandırılması gereken tek soru şuydu: Bunu yapmayı başarabilecek miydim?

Daha önce karanlık bir büyücüye sahip olmuştum ancak birkaç dakika içinde vücudundan atılmıştım ve bu, Billy Joe'nun yardımıyla olmuştu. Daha önce hiç Billy Joe'yu geçişe beraberimde getirmemiştim, yine de aptalca onun yararlı olacağını umdum. Şu anda kullanışlı görünmüyordu. Hâlâ anlamsız bir enkaz halindeydi ve yardım istemek bir yana dursun, ilgisini bile çekemiyordum.

Eğer Myra lanet şeyi yapabiliyorsa ben de yapabilirdim.

Şansıma Augusta'nın kalkanlarla ilgili bilgisi amatörceydi. Zırhı etkileyici görünüyordu. Yüksek çelik levhalar birbirine perçinlenmiş bir savaş gemisi gibiydi. Ama daha yakından incelendiğinde neredeyse görünmeyen paslı, zayıf noktaları bulmanız mümkündü. Günlük küçük meditasyonlarla zırhını korumazsan olacağı buydu. Eğer Augusta'nın zırhı göründüğü kadar kuvvetliyse onu ele geçiremeden önce o beni dışarı atabilirdi. Bu

zırhına gelmiş olduğu için ateşim metalinde şaşırtıcı bir kolaylıkla delik açtı.

Her şey bir anda, daha keskin, daha parlak ve daha yakındı; kendimi korkmuş gözlerimin içine bakarken buldum. Billy Joe bir gürültü çıkarmadan önce elimi ağzıma koymaya çalıştım. Ancak bu hareketimden sonra çılgına döndü. Sonunda kendimi topladım. Usulca yapmaya çalıştım ama sanırım Billy'yi hesaba katmamıştım çünkü gözleri yuvarlandı ve bir an bayılacağını düşündüm. "Benim!" diye tısladım.

Yavaşça kafasını salladı. Sonra ödünç alınmış dudaklarını ısırdı. Titrek bir fısıldamayla, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi. "Hatta bira fabrikasına ihtiyacım var!"

"Sen iyi misin?" Yüzüm un gibi beyazdı ve ağzım titriyordu. "Eğer hastalanacaksan, bana şimdi söyle."

Billy güldü ve gülüşünde rahatsız edici isterik bir ton vardı. "Hasta mı? Evet, sanırım hastayım diyebilirsin. Bir hayalet oluyorum, sonra bir insan; hayalet, insan, hayalet... hey, bu çok iyi."

İlgiyle ona baktım. "Anlamıyorum..."

"Anlayacak ne var? Sadece öldüm, hepsi bu!"

"Billy!" dedim yavaşça "Zaten uzun zaman önce ölmüştün."

"Uzun zaman önce öldüm." Alay ederek tekrarladı. "Bugün öldüm, Cass, bu durumda kaçırmış olmalısın. Bilindik gösteri; perilerin nezaketi! Ah, Tanrım!"

Yüzü buruştu. Ona sarıldım, sonunda Billy'nin neden korktuğunu anlamıştım. Geçişe doğru gittiğinde yeni vücudu ondan ayrılmıştı. Bunun olabileceğini biliyordum ama sonuçlarını düşünmemiştim. Her zaman insanları ele geçirirdi, ben dâhil. Ama kendi vücuduyla durum farklıydı. Ele geçirilmemişti; canlıydı ve geçişten sonra yeniden ölmüştü. Bedenimdeki gücün seviyesini

bir an için unutarak ona daha sıkı sarıldım, cılız bir sesle isyan ettiğindeyse gitmesine izin verdim.

"Bu sefer tamamen geri gelmedim, Cass," dedi zayıfça. "Bu otomatik bir şey değil, biliyorsun!"

"Ne değil?"

"Hayalet olmak! Kimse istatistik tutmuyor veya eğer tutuyorlarsa da bana söylemiyorlar ama bu çok ender bir durum! Ve ben neredeyse.... kayboldum... burada değildim, orada değildim ve hiçbir şey göremiyordum. Bütün hissedebildiğim çekimdi. Beni sürüklemeye çalışan ve beni tutan tek şey sesindi. Sonra sen gitmekten bahsetmeye başladın ve sonra seni buldum..."

"Billy... üzgünüm." Yetersiz görünüyordu ama az önce ikinci kez ölmüş birisine ne söylenebilirdi ki?

Beni tutmak için yakaladı, kollarımın bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. "Git. Tekrar."

Başımı salladım ama içten içe bir kriz geçiriyordum, sadece bu Billy Joe'nunkinden daha az şiddetliydi. Eğer çok kızmış bir vampirin beni avlamasını istemiyorsam Augusta'nın gitmesine izin veremezdim ama Myra kaçarken bir travma geçiren Billy'ye de tüm gece bakıcılık yapamazdım.

Billy'yi çekerek kalkmaya başladığımda birisi beni saçlarımdan yakaladı ve boğazıma bıçak dayadı. Gerçekten rahatsız olmuştum. Augusta'nın kulakları tiyatronun duvarlarında hızla koşan fareleri bile duyabilirdi, çatının sızıntı yapması ve çok uzakta bir taksi şoförünün sarhoş bir müşteriyle yaptığı tartışmayı da... O halde birisinin gizlice sokulduğunu nasıl duyamamıştım?

"Herhangi bir şey dene ve seni öldüreyim," dedi Pritkin. Gözlerim kocaman açıldı. Neden şaşırıyordum ki?

"Sana büyücülük okulunda ne öğrettiler?" diye sordum. "Birinci seviye bir vampiri öldürmek için ona kazık sokmalısın... tahtayla ya da metalle yapamasın! Kafasını tamamen kesmelisin, cesedini yakmalısın ve küllerini akan bir suya serpiştirmelisin. Boğazını kesmek onu sadece kızdırır."

Pritkin beni görmezden geldi. "Bu gece beslenmek için başka bir yer bulmak zorundasın. Kız benimle geliyor."

"Hangi kız?"

Billy sırtını bilet gişesine vermiş oturuyordu, üzerindeki kırmızı elbise o kadar büyüktü ki neredeyse onu yutuyordu. Bana baktı ve hazırcevap bir şekilde, "Beni kastediyor, Cass," dedi.

Sonra anladım. "Ben bu şekildeyken *geis*'ın çalışıp çalışmadığını bilmiyorum," dedim Pritkin'e. "Ama biz zor yolu bulmadan önce beni bırakmanı öneririm."

Beni o kadar hızlı bıraktı ki tökezledim. "Buna izin vermeyeceğim," dedi ve pompalı tüfeğiyle bana nişan aldı.

Silahını kapıp ikiye ayırmadan önce, "Bu da beni öldürmez," diye ekledim. Ama çirkin bir delik açabilirdi. Pritkin somurtarak harap olmuş silahına baktı. Yine de onun farklı olduğunu görebiliyordum. Ona yardım etmeye karar verdim. "Bak, istesek de istemesek de artık Pyhtia'yım. Ne hatam olursa olsun en azından iyi niyetliyim. Kahrolası değerli Myra'nız için bunu söyleyemem bile!"

Pritkin'in kafası karışmış görünüyordu ve ona hakkını vermeliydim, rol yapmıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bunu denediğine inanamıyordum. "Onu Pythia olarak istiyorsun. Senin planların hakkında her şeyi biliyorum, bu yüzden şu kuşkucu bakışı bırakabilirsin."

"Hiçbirinizi bu pozisyonda istemiyorum. Leydi Phemonoe'nun siz ikinizle herhangi bir şey yapması için bunamış olması gerek!"

"O zaman Marlowe haklıydı! Cemaat'le beraber çalışıyorsun!" Dante'nin barında olanlar sonuçta saçmaydı. Yarı inanmayarak yarı takdirle ona kafamı salladım. "Sadece sana inanmam için ölecek kadar yaralanmayı riske almak gerçekten delilik."

Pritkin, ellerini boğazıma dolamamaya çabalarmış gibi saçlarında gezdirdi. "Cemaat'le beraber çalışmıyorum," dedi yavaşça. Sanki dört yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibiydi. "Ve benim, senin de belirttiğin gibi sadece tek bir gündemim var."

Onu kuşkuyla baktım. "Bu da?"

"Görevi alan kişinin akıllı, yetenekli ve deneyimli birisi olmasını sağlamak," diye cevapladı sert bir şekilde. "Myra'nın deliliği aşikâr ve Periler Ülkesi'nde gördüklerimden sonra senin hakkında da şüphelerim var!"

"Ne gördüğünü sanıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Periler Ülkesi'nin kralıyla el yazmalarını kurtarmak için bir anlaşma yaptın."

"Birçok karşı büyünün keşfedildiğini asıl sen söylemiştin, değil mi?"

"Ama hepsi değil!"

"Bulunmasını istemediğin büyü hangisi?" Sessiz kalmıştı. Derin bir iç geçirdim. "Dur tahmin edeyim. Bana söylemeyeceksin."

"Bilmene gerek yok. O kitabı Kral'a vermeyeceksin. Vampirine ulaşmak için başka bir yol bulacağız."

"Evet, çünkü sonuncusunda çok başarılıydık." Kısa ziyaretimiz bir şeyi açığa çıkarmıştı. Onların yardımı olmaksızın Periler Ülkesi olarak bilinen güzel cehennemde Tony'yi bulacak kadar yaşayamayacağımı biliyordum. Bunun için bir tek yol vardı.

Onunla anlaşmaya karar vermiştim çünkü diğer seçenek güç kullanmaktı. Kaldı ki bu, Augusta'nun gücüne sahipken beni korkutuyordu. "Beni kitaptan uzak tutmak amacıyla öldürmeye çalışmak sence de biraz abartılı bir hareket olmaz mı?"

Pritkin iğrenmiş görünüyordu. "Eğer ölmeni isteseydim, ölmüş olurdun. Seninle sadece mantıklı bir şekilde konuşmak istiyorum. O kitap tehlikeli. Bulunmamalı!"

"Bulunacak! Başka bir seçeneğim yok." Pritkin'in genelde solgun, donuk yeşil olan gözleri kızgınlıktan zümrüt yeşiline döndü. "Ama eğer bana yardım edersen..." cümlemi bitirmek için telaşlandım, "onu denemene izin vereceğim. Tehlikeli olduğunu hissettiğin her ne olursa onu çıkarabilirsin, bana *geis* için gerekli olan karşı büyüyü ver ve kalanı da Kral'a veririz."

Bana sanki bir Marslıyla konuşuyormuşum gibi baktı. "Ne yaptığının farkında değil misin? Perilere söz verdin! Onlar bu sözünü tutmanı sağlayacaklardır!"

"Onlara kitabı vereceğimi söyledim. İçindekilerle ilgili bir söz vermedim."

"Sen bu aldatmacanın işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet." Pritkin'in nasıl bir dünyada yaşadığını gerçekten merak ediyordum çünkü bu dünyanın doğaüstü olmadığı kesindi. "Bir kontratta ayrıntılı olarak açıklanmayan her şey yoruma açıktır. Eğer Kral kitabı tahrip etmemi istemiyorduysa bunu söylemeliydi."

Pritkin uzun bir süre bana baktı. "Savaşçı büyücülerin görevlerinden biri de Pythia'yı bedeli her ne olursa olsun korumaktır," dedi sonunda. "Mac sana inandı, yoksa senin için ölmeyi göze almazdı. Ama bir vampir tarafından yetiştirildin; neredeyse hiç ahlak kavramı olmayan ve eğitimi kabul etmeyen bir varlık

tarafından... Neden senin için savaşayım ki? Ne tür bir Pyhtia olacaksın kimbilir?"

Bu kendime de sorduğum önemli sorulardan biriydi. Gücü *geis*'ı kırabilmek umuduyla almıştım. En azından Myra'ya karşı bana üstünlük sağlayacaktı. Şimdiye kadar her ikisi de olmamıştı. Doğrusu, ne tür bir Pythia olurdum ben de bilmiyordum. Hiç şüphesiz bildiğim bir tek şey vardı. "Myra'dan daha iyisi!"

"Yani bana iki kötüden daha az kötü olanı seçme şansı mı veriyorsun? Kendi davanı yeterince savunamıyorsun bile..."

"Belki çok fazla denemiyorum," diye karşılık verdim. Pritkin'e gerçekten ihtiyacım vardı. Resmin bütününe bakıldığında büyü hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ayrıca vicdanımın bir başka Mac'e daha dayanabileceğini zannetmiyordum. "Eğer zekiysen bu iş bitene kadar geride kalırsın. Kendi savaşımı yapmama izin ver. Bakarsın Myra ve ben birbirimizi öldürürüz..."

"Belki de her ikinizi öldürüp sıradakinin daha iyi olacağını umut etmeliyim?"

Billy'nin gözleri büyüdü. Ben Augusta'nın bedenindeyken güvendeydim, oysa o benimkinde hâlâ savunmasızdı. Önüne doğru adım attım. "Sırada kimse yok!" dedim Pritkin'e sert bir ses tonuyla. "Eğer işi adam gibi yapabilecek başka birisi olsaydı, ona çoktan bu lanet gücü verirdim. Ama üyelerin hepsi Kara Elfler kadar güvenmediğim Cemaat'in kontrolü altında. Dünyayı parçalayabilecek bu gücü yönlendirilebilen, kontrol edilebilen veya hasta ruhlu herhangi birine vermeyeceğim!"

Pritkin gözlerini kısarak bana baktı. "Bu gücü uygun birisi varsa bırakacağına inanmamı mı bekliyorsun? Bizi Periler Ülkesi'nde sırf ritüeli tamamlamak için sırtımızdan vurdun. Bu gücü tabii ki de istiyorsun."

"Sizi hiçbir yerde sırtınızdan vurmadım! Gitmeye *gönüllü* olan sizdiniz!"

"Bunu yapmak zorundaydık!"

Derin bir nefes aldım, Augusta'nın buna ihtiyacı yoktu ama benim vardı. "Periler Ülkesi'ne o bana ulaşmadan Myra'yı ele geçirmek için gittim. Tomas bir şanstı ve ritüel canlı kalmak için bir teklifti."

"Mac'e babanın peşinden gittiğini söyledin."

"Gittim. Tony ona sahip ve ben onu geri istiyorum. Ama asıl hedef hep Myra'ydı. Tony'yle olduğuna inanmam için sebeplerim vardı." Dışarıdan bakınca gerçekten de bir taşla iki kuş vurmak gibi görünebilirdi, bunun farkındaydım.

Hayatım zaten ne zaman kolay oldu ki? "Myra şimdi burada ve Mircea'yı öldürmeye çalışıyor. Eğer başarırsa ben büyürken beni korumak için yanımda olmayacak ve senin başına bela olacağıma emin olabilirsin. Eğer benden kurtulmak istiyorsan, işte sana büyük fırsat."

"Bana bunları neden anlatıyorsun? Myra'ya seni ve vampirini öldürmesi için yardım edebilirim."

"Biliyorum." Doğrusu bu beni şaşırtmazdı. Mac'in arkadaşına olan inancı üzerine kumar oynuyordum. Eğer başka seçenek yoksa bu kumar sayılır mıydı? Myra ve Avrupa Senatosu'nun yarısını karşıma almıştım. Yanımda olan tek kişi, çok stresli ve savunmasız bir vücudun içindeki hayaletti. Bir düşman daha olsa ne olurdu ki?

Pritkin bana tekrar bilindik bakışlarından birini attı. "Tek başına Myra ve Senato'ya karşı ne yapabileceğini sanıyorsun?"

Demek ki Myra'yla küçük sohbetimize kulak misafiri olmuştu. Omuz silktim. "Muhtemelen hiçbir şey. Dolayısıyla senin

de problemin çözülmüş olacak." Billy'ye baktım. "Bir süreliğine tek başına kalsan idare edebilir misin?" diye sordum.

Omuz silkti. "Tabii. Kahretsin, eğer birkaç kez daha ölürsem buna alışabilirim bile."

"Seninle geliyorum!" diye atıldı Pritkin.

"Ne yani? Kötünün iyisinde mi karar kıldın?"

"Şimdilik!"

Tam olarak kabul edilebilir değildi, ama yeterliydi. "İşe alındın!"

14. Bölüm

Cadde, Augusta'nın gözleri için bile hâlâ karanlıktı ama ben görmenin başka yollarını bulmuştum. Bütün yol boyunca, gecenin içinde saklanmış insanlar vardı... binalarda, caddelerde ya da barlarda. Çoğu, gecenin içinde kara kıyafetli, biçimsiz şekillere benziyordu, binlercesinin kalp atışı, bir siren şarkısı gibi yankılanıyordu.

Birkaç cadde ötede, insan selinin arkasında daha karanlık noktalar vardı. Onların yaydıkları enerjiyle tüylerim diken diken oluyordu. Vampirler.

Augusta'nın koyu camdaki yansımasını görmemek için kendimi geri çektim. "Bu bölgede çok fazla vampir var," dedim Pritkin'e. "Belki de birkaç düzine." Sesim titremeden bu birkaç cümleyi söylemiştim ama avuç içlerim terlemeye başlamıştı. Augusta'nın vücudundayken bile bu vampirlerle savaşmam mümkün değildi. Tüm oyuncaklarına rağmen Pritkin'in de yapabileceği pek fazla bir şey yoktu.

"Buraya varmaları ne kadar zaman alır?" Bunu, ayaklanmış sinirlerim için fazla gelen bir ciddiyetle sormuştu.

"Ne fark eder ki?" Ona bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Mircea'yı bulup saklanmamız gerekiyor, hem de hemen. Mantıklı tek plan bu."

Pritkin sahne kapısından çıkarak merdivenlerden aşağıya indi. Binanın önüne kadar onu takip ettim. Orada durdu ve buz gibi caddenin iki tarafını da kontrol etti. "Benim dediğimi yap," dedi.

"Eğer unuttuysan hatırlatayım, şu andaki tek problemimiz Senato değil," dedim. Bunu etraftaki vampirlerin duymayacağını umduğum kısık bir sesle söylemiştim. "Myra'nın bizden kaçmasına izin veremem..."

"O zaman verme. Sen kaçakla ilgilen, ben bununla."

"Bununla sen mi ilgileneceksin?" Elimi bir sokak lambasına yaslamıştım ve birden parmaklarımın dökme demirin içine girdiğini fark ettim. Dikkatlice elimi çektim ve düşmemek için binaya yasladım. Bir vampirin vücudundayken sinirlenmek pek iyi bir fikir değildi. "Cesetten pek de iyi bir müttefik olmaz! Onlardan bazıları Senato üyesi. Senin bile onları yavaşlatacağından şüpheliyim. Saklanmamız gerekiyor."

"Sadece kokumuzu alarak bizi takip edebilirler. Saklanmak bir seçenek değil."

"Peki, intihar bir seçenek mi?"

Tam daha fazla konuşacakken birisi beni arkamdan yakaladı. Bir an, bunun bir vampir olduğunu zannettim, sonra kalp atışlarını duydum ve bira kokusuyla karışık, yıkanmamış bir adamın kokusunu aldım. Kendimi çektim, yine de peşimden geldi. Hemen hemen hiç güç kullanmadan, nazikçe adamı itmeme karşın caddenin karşısına doğru uçarak bir barın camından içeriye girdi. Yarım düzine kadar cam parçası yüzünü kestiğinde soğuktan donmuş yüzünü gördüm. Kanıysa bir yay çizerek havaya sıçramıştı.

Daha önce orada olduğunu fark etmediğim bir arkadaşı, öfkeyle bağırarak üstüme saldırdı. Önce kenara çekildim. Daha

sonra boynuna yapışarak nefes almasını engelledim ve onu saf dışı bıraktım. Bu inanılmaz derecede kolay oldu. Kas yapısı kuvvetli bu işçinin boyun kemikleri, aynı bir yavru kuşunki kadar fazlasıyla kırılgandı. Asıl konu onu hareketsiz tutmak değil, kazara herhangi bir yerini kırmaktı.

İnsanların bu kadar narin olduklarına daha önce hiç dikkat etmemiştim. Özellikle de boyu benden uzun olan erkeklerin. Birden fark ettim ki, vampirler arkalarında iz bırakmamak için bayağı uğraşıyorlardı. Adam kurtulmak için delicesine çabalıyordu ama bu benim için, bir kelebeğe zarar vermeden onu avucumda tutmaya benziyordu. Nefesini kesmek için nazikçe basınç uyguladım. Eğer dikkatli olmazsam, avuçlarımın arasında buruşturulmuş bir kâğıda dönecekti.

Nihayet hareketsiz kalınca kalp atışı var mı diye kontrol ettim. Hâlâ hayatta olduğunu görünce rahatladım. "Kendi kendine gayet güzel idare ediyorsun," diyerek olayı özetledi Pritkin.

"Ama insanlara karşı! Bizi avlayanlar insanlar değil ki."

"Hayır ama aynı prensipler geçerli. O adamlar sana baktıklarında, bir avcı görmeleri gerekirken sadece güçsüz bir kadın gördüler." Neşe içinde gülümseyerek ekledi. "Ben de çoğunlukla bu avantajımı kullanırım."

"Avcı olsun ya da olmasın, hepsini birden yenemezsin!"

"Aynı prensipler geçerli," diye tekrar etti. Mahvettiğim sokak lambasını yerden aldı ve büyük bir hızla deliğine geri soktu. Kopmuş olan gaz bağlantısı bir kıvılcımla parlayarak gökyüzüne doğru bir alev topu gönderdi. Geriye doğru sıçradım, Augusta'nın korku içgüdüsünü tüm vücudumda hissediyordum. Ama daha önce fark etmediğim bir vampir alev aldı ve çığlık atarak başka bir vampire çarptı. Pritkin haince gülüyordu. "Asla bekledikleri gibi davranma."

Olduğundan fazla ses çıkararak kaçan vampirlerin arkasından caddeden aşağıya koşmaya başladı. Daha önce gördüğüm karanlık güçlerin de onu takip etmeye başladığını fark ettim. Vampirler neler olduğunun farkında değildi ama her an bir kavga için hazırdılar. Pritkin ise onlara istediklerini vermeye hevesliydi. Bir de bana deli demişti.

Tiyatroya geri gittiğimde, korkmuş Billy'nin bir bilet gişesi arkasına saklandığını gördüm. Onaylar bir şekilde başımı salladım. Şu anda burada olması, benimle veya dışarıdaki o manyakla beraber olmasından daha iyiydi.

Dikkatimi Myra'yı bulmaya verdim. Binada üç kişi vardı ve sadece birisi insandı. Güçlü, sağlıklı kalp atışlarını duyabiliyor, boğazımın arkasında yoğun ve tatlı bir his olarak algılayabiliyordum. Vampirlerin kalp atışı gibi banal özellikleri olmasa da, onların kokusunu alabiliyordum. Bu kadar uzaklıktan bile, Augusta'nın burnu keskin çam kokusunu alabiliyordu.

Augusta'nın açlık hissini kullanarak sahnenin arkasına doğru ilerleyip Myra'nın tam olarak nerede olduğunu hesaplamaya çalışıyordum. Fakat burası, çıkmaz sokaklarla dolu bir labirent gibiydi. Boyanmış ağaç dekorlarının arasından geçerek sahnenin yan tarafında yerimi aldım. Tiyatro o kadar karanlıktı ki, insan gözlerinin pek fazla bir şeyi görmesi mümkün değildi. Bir sonraki gösteri için hazırlanan bazı dekorları görebiliyordum. Bir sandık... birkaç bayrak ve birkaç küt uçlu mızrak. Herhangi bir hareket yoktu ve insanların kalp atışları da bayağı uzaktan geliyordu.

Nihayet, sahnenin arkasındaki bir odada hedefimi saptadım. Merdivenlerden aşağıda, tozlu bir basamağın ve eski birkaç zırhlının arkasındaydı. Hırpalanmış şövalyelerin arasından kayarak geçerken, tedirgin bir şekilde gözlerimi etrafta gezdirdim ama herhangi bir hareket yoktu. Ulaştığım ilk oda bir yemek odası

şeklinde dekore edilmişti. Ortada kocaman bir yemek masası vardı. Tavandaki kirişlere ve duvarla uyacak şekilde, meşeden yapılmıştı. Duvarlarda çok sayıda tablo ve gayet büyük, taş bir şömine göze çarpıyordu. Aslında oda, vampirler için uygun olabilecek karanlık bir atmosfere sahipti ama ortalıkta vampir yoktu.

Şöminedeki birkaç kömürleşmiş odunun hâlâ parlamasından, boş sürahiden ve iki kirli bardaktan anladığım kadarıyla az önce buradaydılar. İnsanın kokusunu takip ederek bir sonraki odaya girdim ve onu buldum. Ama gördüğüm kişi Myra değildi.

Koyu renk saçlı, kızıl sakallı, şişman bir adam gömleği beline kadar açılmış bir şekilde tezgâha dayanmıştı. Elinde mum vardı ve o anda kokunun ne olduğunu çözdüm: Pişmiş insan eti. Göğsündeki deriyi eritmek istiyor gibiydi, bazı yerleri ıstakoz gibi kızarmıştı. Fazlasıyla yanan bazı yerlerde baloncuklar oluşmaya başlamıştı. Sessizce ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüp sakallarını ıslatıyor ama durmuyordu.

İleriye doğru fırlayarak elindeki mumu yere devirdim. Düşen mum yerde yuvarlanırken söndü ve o arkasından ifadesizce bakakaldı. Arkasını dönerek bir mum daha aldı ve tam onu yakmak üzereyken elinden aldım. Gözlerinin içine baktım ama herhangi bir hayat belirtisi göremedim. Birisi, onu çok kuvvetli bir şekilde telkin etmişti. Ona kuvvetli bir tokat attım ama bir faydası olmadı. Gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama iletişim kuracak kadar uzun süre bana odaklanamıyordu. Vampirler, çok sarhoş, uyuşturucu almış veya deli kişileri etkilemekte güçlük çekerlerdi çünkü bu halde, karşıdaki kişinin beyni gerektiği gibi çalışmazdı. Anlaşılan bu durum daha önceden telkin edilmiş birisi için de geçerliydi.

En sonunda tüm mumları odanın köşesine, tüm kibritleri de çöpe atıp geri almasına engel olarak dikkatini çekmeyi başardım.

Benim orada olduğumu fark edecek kadar uyandığındaysa acıyla irkildi. Beyninin bulanıklığı tamamen geçtiğinde hissettiği acı çok fazla olacaktı ama şimdilik basit bir rahatsızlık gibi hissediyordu.

"Myra nerede?" diye sordum. Sanki dilimizi hatırlamayı başaramıyormuş gibi suratıma baktı. "Bir kız gördün mü, benden daha kısa, gözleri bir garip..."

"Sahibim ve Lord Mircea düello ediyorlar," dedi üzgün bir şekilde. Sorumu tekrarlamayı denedim ama o sadece suratıma bakıyordu. Aklında sadece tek bir düşünce vardı ve o Myra değildi.

"Bu düello nerede gerçekleşiyor?" Eğer Mircea'yı bulursam Myra'yı bulmama gerek kalmayacaktı. O zaten beni bulurdu.

"Sahnede."

"Daha az önce oradaydım, kimse yoktu."

"Silahları almak için Lord Drakula'nın odasına gittiler." Yüzü acıyla ekşimişti. Ama bu acının yaralarından değil, sahibinin tehlikede olmasından kaynaklandığı belliydi. Daha önce Mircea'nın rezil küçük erkek kardeşiyle tanışmamıştım ve tanışmak için de can atmıyordum. Beni gerçekten endişelendiren dövüştü. Senato'nun yarısı peşlerindeydi ve onlar vakitlerini düello için mi harcıyorlardı?

"Neden kavga ediyorlar?"

"Eğer sahibim kazanırsa özgür olacak, kardeşi yemin etti. Eğer Lord Mircea kazanırsa hapse geri dönecek. Muhtemelen sonsuza dek!" Koskoca adam, kalbi kırılmışçasına hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Derin bir iç geçirdim. Bilmem gerekirdi. Tabii ki Drakula geri dönmek istemeyecekti. Ne hapishaneye ne de Senato'nun deli vampirleri tıktıkları tımarhaneye. Ama o ve Mircea dövüşürlerken, Myra ve yanındakiler her ikisini de öldürerek bu çekişmeye bir son verebilirlerdi.

Adamın yüzünü kendime çevirdim. "Neden kendini yakıyordun?"

"Lord Drakula emir verdi. Lord Mircea'nın onu bulmasına engel olamadığım için. Bir saat önce geldi, ona bir şey söylemek niyetinde değildim ama sonra bildiğim her şey ağzımdan dökülüverdi."

"Mircea bazen çok ikna edici olabiliyor."

"Bu beceriksizliğim karşısında Lordum hayatımı bağışlayarak çok cömertçe davrandı."

Gözlerinde gerçek bir inancın ışıltısı vardı. Sahibinin tam bir canavar olduğu konusunda onu ikna etmeye çalışmadım bile. "Senin adın ne?"

"Abraham Stoker, bayan. Bu tiyatroyu işletiyorum."

Birden her şeyi anladım. Bu her şeyi açıklıyordu. "Saat çok geç olmuş olmalı. Eve git ve yanıkların için kendini tedavi ettir. Eğer birisi sorarsa, mutfakta başına bir kaza geldiğini, tencerenin üstüne devrildiğini söyle."

Başını salladı ama perişan gözüküyordu, dolayısıyla onu Augusta'nın telkin gücüyle ikna ettim. Çok fazla enerji sarf etmiştim ve ondan küçük bir ısırık almamak için kendimi zor tutuyordum. Vampir vücudunun içinde olmanın kendine özgü dezavantajları vardı.

Stoker odadan çıkmak için yürümeye başladı ama sonra bir anda durdu. Başını döndürerek bana baktı. Başını bir santim daha hareket ettirse boynunu kıracaktı. "Söylesene, tabii eğer söyleyebiliyorsan, sen nasıl bir ruhsun ki usta bir vampiri kolayca ele geçirdin?"

"Sana evine gitmeni söyledim!" Çok dikkatli bir şekilde onu izliyordum. Sesi bir garip çıkmıştı, daha kısık ve daha kontrollüydü.

"Ben ona kalmasını söyledim. Kimin daha kuvvetli olduğunu anladık herhalde, değil mi?"

Midem çok kötü bir hisle kasılmaya başlamıştı. "Kimsin sen?"

"Ben, tüm dünyanın değersiz gördüğü ve tekrar tekrar hırpaladığıyım. Buna rağmen umursamazca hareket edenim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?" Kahkahalar atmaya başladı. Seksi sesi, sanki boğazının derinliklerinden geliyordu. Bu sesin, mumlarla kendini paralayan adamdan gelmediğine emindim. "Beni bu kadar çabuk mu unuttun? Daha dün gece tanıştık."

"Dün gece mi!" Aniden hatırladım ve, "Sen balodaki o ruhsun," dedim.

"Incubus, Leydim." Çok şaşırdım. Demek o ruh buydu. Daha önce çok *incubus*'la tanışmıştım ama hiçbirini bir bedenin dışında görmemiştim. "Bu karşılaşmamızı, neden burada olduğunu sorarak devam ettirebilir miyim?"

"Önce sen."

Bir iç çekti. "Bu bedenin içinde gerektiğinden daha uzun süre kalmak istemiyorum. Rahatsızlık verecek kadar büyük. Daha planlarımın ne olduğunu bilmeden paramparça etmesi için sahibime güvenebilirsiniz."

"Ne planı?" Sadece ona bakmak bile boynumun acımasına neden oluyordu. Stoker'in boynu daha normal bir şekle gelinceye kadar yürüdüm.

"Tartışmamız gereken konu da bu."

"Bak, gerçekten sohbet etmeye vaktim yok!" Onu geçip gitmek istedim ama kocaman vücuduyla çıkışı kapadı. "Çekil yolumdan." Tabii ki onu itebilirdim –yakın zamanda beslenmemiş olmama rağmen Augusta'nın bedeni bir insandan daha kuvvetliydi– ama

Stoker'a zarar vermek istemiyordum. Bir gece için yeterince fazla şey yaşamıştı.

"Hayır, hiç zannetmiyorum. Hatırladığım kadarıyla, bir önceki buluşmamızda, sana bir iyilik yapmıştım. Şimdi karşılığını istiyorum."

"Nasıl bir karşılık?" Bu konunun varacağı yerden hoşlanacağımı hiç zannetmiyordum.

"Bu gece için bir bedene ihtiyacım var ve mevcut bedenim gereksiz yere hırpalandı. Her an yere yığılabilir. Kuvvetli bir bedene ihtiyacım var ve senin bedenin tam da istediğim gibi."

Bir adım geri çekildim. "Bir vampirin bedenine giremezsin."

"Hayır. Ama sen beni bir bedenim olmadan da görebilirsin. Dün bunu ispatladın. Ben sana emirler veririm ve sen de yerine getirirsin. Bu zavallı adamı da evine, yumuşak yatağına ve huysuz karısına göndeririz."

"Sana yardım edecek zamanım yok. Yapmam gereken şeyler var."

Nazikçe gülümsedi. "Evet. Lord Mircea'ya yardım etmeyi istiyorsun. Böylece alçak kardeşini hapsedecek ve Avrupa'yı bir kez daha onun canavarca davranışlarından kurtaracak. Haksız mıyım?" Yüzümdeki ifadenin karşısında tekrar kahkaha atmaya başladı. Bu sefer bütün tüylerim diken diken olmuştu. "Seni ve Mircea'yı baloda gördüm. Onun işaretini sende görebiliyorum."

Konuşmayı kesmişti çünkü çok yakınlarda bir yerde, aynı anda çeliğin çeliğe çarpma sesini duymuştuk. Şu anda tek ihtiyacım olan buydu! Myra fırsatını bulamadan Drakula'nın Mircea'yı öldürmesi. Onu kenara ittim ama beni kolumdan yakaladı.

"Söyle bana, haklı mıyım? O nedenle mi buradasın? Onun hayatını kurtarmak için mi?"

Vahşi bir şekilde onu kenara ittim. O esnada Stoker'ın duvara çarpan elinin kırılmasını umursamıyordum bile. "Evet! *Şimdi* hemen *yolumdan çekil*."

Koşarak yanından geçerek rekor bir hızla sahneye geldim. İki figür, daha önce hiç şahit olmadığım bir kılıç savaşının içindeydi. Etraflarına dalga dalga güç yayıyorlardı, etrafa saçılan kıvılcımlar kılıçlarından daha parlaktı. Dikkatlice Mircea'ya bakmaya başladım. Yaralandığına dair bir belirti yoktu. Yakası açık beyaz gömleğinde gördüğüm kadarıyla herhangi bir kan lekesi de yoktu. Saçları bağından kurtulmuş ve her hareketinin peşinden savruluyordu. Gözümü kırpıştırarak başka bir yere baktım ve konsantre olmaya çalıştım. Gözlerimi tekrar onlara çevirdiğimdeyse ilk defa o efsanevi kardeşini gördüm.

Bir vampir gördüğümde genellikle, omuriliğimden aşağı bir ürperti yayılırdı ama bu sefer hiçbir şey hissetmedim. Bunun, Augusta'nın bedeninde olmamdan mı yoksa konsantre olmak için beynimi zorlamamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Vampirden yayılan olumsuzluk daha önce görmediğim bir şeydi. Sanki odadaki tehlike kırmızı bir sis halini almıştı. Kandan oluşan bir sis. Aslında bu sis alevler saçan yeşil gözlerine ve bir ölününkini andıran beyaz yüzüne çok uyuyordu. Augusta'nın içgüdüleri sinyaller veriyor, kaçmam için beni zorluyordu.

Her iki vampir de, ölümcül ve sessiz bir şiir gibi savaşmaya devam ediyordu. Augusta'nın bedenindeyken bile takip etmekte zorlanıyordum. Kılıçlarını çok hızlı hareket ettiriyorlardı. Birbirine çarpan metalin sesleri, tiyatro salonunda makineli tüfeği andıran bir şekilde yankı yapıyor, göz açıp kapayıncaya kadar metrelerce yer değiştiriyorlardı.

Kardeşinin ölümcül kılıç darbesinden yere yuvarlanarak kurtulan Mircea'yı, korkudan perdelere yapışmış bir halde seyrettim.

Rakibinin ayak bileklerine savurduğu kılıcın üzerinden atlayan Drakula, kolayca kendini kurtardı. Yere indiği zaman Mircea çoktan ayağa kalkmış ve kavga kaldığı yerden devam etmişti.

"Sön, kısacık mum, sön! Ömür bir yürür gölge; zavallı bir kukla ki sahnede salınıp çırpınarak saatini dolduruyor, sonra bir daha adı duyulmuyor." Kavgaya o kadar odaklanmıştım ki, konuşmaya başlamadan önce Stoker'ın geldiğini anlamamıştım.

"Ne istiyorsun?"

"Daha önce de söyledim, sayın Leydim. Yardımınızı."

"Meşgulüm," diye parladım. Drakula, Mircea'nın başının üstünde takla atarak kılıcını salladı. Eğer Mircea, Augusta'nın bile takip edemeyeceği bir hızla kenara çekilmeseydi, kavga bitmiş olacaktı.

"Planınız, onlar birbirini öldürürken kenarda durup seyretmek mi?"

Drakula'nın kılıcı Mircea'nın sol kolunu kesmiş, omzunu ve göğsünü kırmızıya bulamıştı. Bunun son darbe olmayacağına emindim. Mircea, ortalamanın üstünde bir düellocuydu. Ama anlaşılan küçük kardeşi daha hızlıydı. Fark aslında çok küçüktü. Belki saniyenin yarısının yarısı kadardı ve bunun sebebi bir gece önce Dmitri'nin neden olduğu yaradan kaynaklanıyor olabilirdi. Ama eninde sonunda bu fark yeterli olacaktı. Eğer Mircea kaybederse, Vlad'ın onu bir hapishaneye koymayacağı belliydi.

"Kimin aklına gelirdi," diye yumuşak, ipeksi bir ses tonuyla kulağıma mırıldandı *incubus*, "bu yaşlı adamın bu kadar kanı olduğu."

Bu ölümcül sahnenin arkasındaki duvarda gölgeler oynaştı. Onları seyrederken birden anladım ki, bu sahneyi daha önce bir

imgede görmüştüm. Mircea'nın vahşi ölümüyle sonlanan imgede. Yutkundum ve *incubus*'a döndüm. "Planın nedir?"

Perdelerin ardındaki tanıdık bir kutuyu gösterdi. Yoğun bir rahatlamayla hemen kutuyu aldım. Periler Ülkesi'nde bir yerlerde bıraktığım sırt çantamın içindeki kutu olmadan Myra'yla ilgili neler yapabileceğimi kara kara düşünüyordum. Her ne kadar en büyük kumarını oynuyorsa da, ellerime tekrar kan bulaşmasını istemiyordum. Bu Myra'nın kanı olsa bile.

"Neden bununla ilgileniyorsun?" diye sordum kapanı sımsıkı tutarken.

"Senin ilgilendiğinle aynı nedenden dolayı. Zannedersem pek çok ortak yanımız var. İkimiz de tehlikeli yaratıklara âşığız."

"Sen Drakula'nın sevgilisi misin?" Anlaşılan Stoker kitabında bir şeyi doğru tutturmuştu. Ancak o, 1900'lü yıllara uygun olarak *succubus*'ı eklemişti.

"Sahibimin serbest kalmasını çok uzun zamandır bekliyorum," dedi ruh, "ama serbest kalışının hemen ardından öldürülmesi ikimizin de işine gelmez. Senato onun yakınlarda olduğunu biliyor. Birçok geceyi yanlış izler bırakmakla geçirdim ama bu, onları uzun bir süre oyalamaz. Geliyorlar. Sahibim benim aksime, hapsolmanın ölümden daha iyi olduğuna inanmıyor."

Şimdi her şey yerine oturmuştu. "O yüzden bana baloda yardım ettin. Mircea'nın, Drakula'yı hapsetmesi için hayatta kalması lazımdı."

Ruh, Stoker'ın gözlerinden bana baktı. "Gelecek yıl ya da gelecek asır, bir şekilde sahibimin serbest kalmasını sağlayacağım. Hayatta olduğu sürece umudum da olacak."

"Yani onu kurtarmak için kapana kıstırmak istiyorsun. Sana minnettar olmayacak."

"Belki olur, belki olmaz. Bu neden seni ilgilendiriyor ki?"

Haklıydı. Drakula hapsedildiği sürece Mircea da kendi ölüm kapanından kurtulabilirdi. "Tamam, bana bunu nasıl kullanacağımı anlat," dedim kutuyu uzatarak.

Birkaç dakika sonra, önümdeki sahnenin arkasına emekleyerek ilerliyordum. Kutu cebimdeydi ve aklım şüpheyle doluydu. Eğer *incubus* bana bir oyun oynuyorsa, başım çok büyük bir beladaydı. Eğer bana dürüst davrandıysa, gene başım çok büyük bir beladaydı ama en azından bir sorundan kurtulmuş olacaktım. Ama yakın bir yerde geçiş yapmıştı başka bir bela ortaya çıkmadan diğerinden kurtulamadığımı iyi biliyordum.

Bu sefer de diğerlerinden farklı değildi. Myra kavgaya o kadar yakın bir yerde geçiş yapmıştı ki, eğer her iki dövüşçü de bir çıkmazı açmak için ayrılmış olmasaydı, kesin paramparça olurdu. Drakula, Mircea'nın tökezlemesine neden olmuş –o kadar çabuk olmuştu ki ne yaptığını görememiştim–, o da yeni tehlikeyi savuşturmak için arkasını dönmek zorunda kalmıştı. Ama onu kılıçtan geçirmeden önce tepesinde bir gölge belirmişti; eğer refleksleri çok gelişmiş olmasaydı, bu gölge bir örs gibi üzerine düşmeye hazırlanmıştı.

"Pritkin!"

Beni görünce bağırdı. "Geliyorlar!"

"Kahretsin."

Etrafıma bakındım ama yaklaşan herhangi bir vampir grubu göremedim. Ama Pritkin, tüm silahlarını ortaya çıkarmış ve tüm kalkanlarını takınmış bir halde hazır bekliyordu. Nihayet Mac'in ürettiklerini iş başında görüyordum. Büyücünün kafasında sallanan kılıcın üzerindeki desenler, Mac'in Pritkin'in derisine işlediği için kullandığı kılıcınkiyle aynıydı. Ama daha büyüktü –en

az benim yarı boyumdaydı– aynı gerçek bir silah gibi parlak ve katıydı. Ayrıca vuruşunun çok sıkı olduğu da anlaşılıyordu. Drakula'yı bir vuruşla on metre öteye savurmuştu. Eğer kılıcın yönünü değiştirmeyi başaramasaydı, onu ortadan kesip geçecekti.

Birdenbire Drakula ve Mircea, bu yeni ortaya çıkan tehditle birlikte savaşmaya başladılar. Kendi kavgalarını bir kenara bırakmışlardı. Neyse ki her iki vampir de, büyücünün kendilerine doğru savurduğu silahlara o kadar odaklanmışlardı ki benim farkıma varmadılar. Ama maalesef bu karışıklıkta Myra'yı da fark edememişlerdi. Myra kavgadan uzak bir yere doğru gerilemiş, ellerindeki bir şeye yapışmıştı. Tam ona yetişmiştim ki, sol elindeki küreyi fırlattı ve bir güç dalgası bana çarptı. Ne mutlu. Küçük Myra kendine bir sıfırlama bombası bulmuştu.

Birden ikimiz de kendimizi bir karmaşanın içinde bulduk. O, Augusta'nın kabarık eteklerine dolanmış bir şekilde çığlık atıyor, bense küfrediyordum. Diğer elinde bir küre daha vardı. Bu seferki küre mat, siyah ve bir beyzbol topu kadardı. Ne olduğunu çıkaramadım ama eğer büyülüyse işe yaramayacağı için pek dikkate almadım. Myra tırnaklarını yüzüme öyle bir geçirdi ki neredeyse Augusta'nın sonsuza kadar yaralı bir suratla dolaşmasına neden olacaktı. Her ne kadar yanağımı zamanında çevirmiş olsam da tırmaladığı kadarının acısı yeterdi.

"Kızım," dedim, yüzümden akan kanlar nedeniyle gözlerimi kırpıştırırken, "bugün kesinlikle bana bulaşmak istemezsin."

Önce gözleri büyüdü ve yüz ifadesi öldürücü bir hal aldı. "Sen!" Kasılmış elleriyle boğazıma yapıştığında, daha güçlü bir bedende olmamdan pek hoşlanmışa benzemiyordu. Her ikimize de en az zararı vererek ellerini boğazımdan uzaklaştırmayı başardım ama karşılık olarak bana hırladı ve kasıklarıma bir tekme attı.

Gözlerinin kaymasına ve başının dönmesine neden olacak bir kuvvetle ona tokat attıktan sonra arkamda dövüşenlere baktım. Pritkin'in bıçakları sıfırlama bombasından dolayı etkisiz hale gelmiş ve yere düşmüştü. Kılıçsa yok olmuştu. Diğer silahlarsa vampirlerin vücutlarına girmişti ama her ikisi de onları vücutlarından çıkarmaya gerek görmemişti. Tamamen kanlı kaplı olmalarına karşın bu yaralardan ölmeyeceklerdi. Ama Pritkin için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Silahını çıkarmıştı ama içindeki gümüş kurşunlar, usta seviyedeki bu vampirlere pek fazla zarar veremezdi.

Birden Billy benim bedenimin içinde ama kendine has yürüyüşüyle sahneye girdi. Yukarıya baktı. Myra da öyle. Tek fark Myra'nın kahkaha atıyor olmasıydı. Neler olduğunu anlamam için oraya bir bakış atmam yeterli oldu... çatıdaki kirişler vampirlerle dolmuştu. Aptallaşmış bir şekilde bakakaldım, neler döndüğünü anlamam için Augusta'nın sesini kafamda duymama gerek kalmamıştı. Mahvolmuştuk.

Bir vampir, üç kat yükseklikten önüme atladı. Sendelememişti bile. Daha ona dikkatli bir şekilde bakamadan, Billy'nin cebinden bir şey çıkarıp bize doğru fırlattığını gördüm. Havada uçuşan altın cismi fark ettiğimde, biçim değiştirdi.

Mac'in kartalı, karanlık tiyatroda bulanık görünen gri tüyleriyle muhteşem bir iniş yapmıştı. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Birden vampir ortadan kayboldu. Ardından bir çığlık ve tok bir gümbürtü sesiyle önüme düştü. Boğazının büyük bir kısmı koparılmıştı. O usta bir vampirdi... yaşayacaktı... ama artık dövüşecek durumda değildi.

Vampirler, sahneye doğru âdeta akarcasına saldırıya geçtiler. Billy elindeki diğer korumaları da havaya fırlattı. Tüküren, tıslayan ve uluyan vahşi hayvanlar, bir dalga şeklinde vampir-

lere saldırdılar. Anakonda kadar büyük bir yılan, bir vampirin tepesine düşerek onu sarmalamaya başladı. Gözleri kapanan vampir, körlemesine hareket ederken orkestranın bulunduğu alana düştü. Dev bir kurt, başka bir vampirin üstüne atlamış, gövdesini paramparça etmeye başlamıştı. Volkswagen büyüklüğündeki bir örümcekse, elindeki vampiri ipeksi ağıyla etkisiz hale getirip sahnenin kirişlerine asmıştı.

Myra'nın beni bıçaklamaya çalıştığını fark edince kendime geldim. Neyse ki Augusta'nın kıyafetinin korsesinin içinde fazlasıyla balina kemiğinden yapılma çubuk vardı. Sonuçta benim kaburgamın üstü morarmış ama onun bıçağı yamulmuştu. Elinden çekerek aldım. "Ben zaten Pythia oldum. Artık bunu değiştiremezsin!"

Myra sadece kahkaha attı. "Zaten bir Pythia öldürdüm," dedi zalimce. "Bir tane daha öldürsem ne fark eder ki?"

"Agnes'ı sen mi öldürdün?" O kadar afallamıştım ki neredeyse onu bırakacaktım. Bunu yapabilecek kapasitede olduğuna değil, yasağı delmiş olmasına şaşırmıştım. "Peki, neden benim peşimdesin? Ölsem bile, sen asla Pythia olamayacaksın!"

"Eğer yeterince akıllıysan, her soruna bir çözüm bulursun." Savaşanlara doğru bir bakış fırlattı. "Nelerin değiştirilemez olduğunu anlamak üzereyiz."

Attığı diğer küre eteklerime dolanmıştı ama bir tekme atarak, tam kavganın ortasına doğru yuvarlanmasını sağladı. Sağlam bir şekilde saçlarına yapıştım. Acı çekiyor olmasına rağmen gülümsemeye devam ediyordu. Tüm hayallerini gerçekleştirme gücüne sahipmişçesine yavaşça yuvarlanan küreye bakıyordu. Hayallerinin kıyamet ve ölümle dolu olduğunu göz önüne alırsak, bu küreyi eski dostu Rasputin'den almış olmalıydı. Kürenin seyahatini tamamlamasının çok kötü bir şey olacağına karar verdim.

Tam olarak imgemdeki gibiydi... Mircea'nın üstü başı kan içindeydi. Birileri gölgelerin arasından, ona silahlar atarken, o hayatı için savaş veriyordu. Neler olacağını biliyordum ama Myra'yla uğraştığım için küreye vaktinde ulaşıp onu durduramadım. Myra'yı bir kenara fırlatıp kürenin peşine düştüm.

Daha iki adımımı atamadan bana çelme taktı, sanki delirmiş bir ahtapotla uğraşıyor gibiydim... nereye dönsem, o benden önce oraya varmış oluyordu. Normalde, Augusta onu bir kolunun altına sıkıştırarak koşar veya onu direkt bayıltırdı. Ama ilk seçenek beni yavaşlatırdı, ikinci seçenek için tereddüt etmemin nedeniyse Augusta'nın ne kadar kuvvetli olduğunu kestiremiyor oluşumdu. Kendimi riske atmak istemiyordum.

Yarı emekleyip yarı sürünerek küreye ulaşmaya çabaladım ama bu çok uzun bir zaman alıyordu. Göz ucuyla mavi bir ışık çakması gördüm. "Tiyatroyu yok edecek!" diye bağırarak Myra'yı işaret ettim.

Myra sanki delirmişim gibi bana bakıyordu ama tiyatrodaki hayaletler beni gayet iyi duymuşlardı. Sevgili tiyatrosunun mahvolması karşısında deliye dönmüş bir kadın, nihayet suçluyu bulmuş bir şekilde, korkunç bir yüz ifadesiyle Myra'ya bakmaya başlamıştı. Kopmuş kafasını direkt olarak Myra'nın üstüne fırlattı. Çarpışma gerçekleştiğinde, Myra bir çığlık atarak kasılmaya başladı. Kadın ufak ortağının yanına giderken ben de Myra'yı kenara doğru fırlattım. Birden rüzgâr esti ve tek görebildiğim, mavi-beyaz ışıklarla dolu bir hortum oldu.

Gördüğüm basit bir sokak kavgası değildi... Hayaletler son derece ciddi bir şekilde savaşmaya başlamışlardı. Yaşayan birisi onlardan daha kuvvetli olabilirdi ama hayaletler de çift halinde savaşıyor ve atalarından onlara geçen tüm kuvvetle saldırıyorlardı. Bu özellikleriyle sanki fazladan akü bağlanmış gibi hareket

ediyorlardı. Tahminimce Myra da bunun farkındaydı. Tekrar ona doğru saldırıya geçtiklerinde, bir çığlık atarak ortadan kayboldu.

Küreye doğru fırladığımda, önüme bir vampir çıktı. Herhangi bir zarar vermeyeceğini bildiğim halde, sadece dikkatini dağıtmak amacıyla elimdeki hançeri üzerine fırlattım. Ama Augusta'yı hesaba katmamıştım çünkü hançer vampire saplandı. Stoker, yüzü bembeyaz bir halde titreyerek sahnenin kenarından ortaya çıktı. Zayıflamış bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde kürenin üstüne doğru koşmaya başladı. Ama yeterince hızlı değildi. Küçük küre yuvarlanarak, etraflarını çevreleyen Senato'nun üyeleriyle dövüşen Drakula ve Mircea'nın ayaklarının dibine ulaştı. Kavganın içinde bir oraya bir buraya sıçrayan ayakların arasında gezinip duruyordu. Stoker'ın yüzündeki korkuyu görmek, kendimi kürenin üstüne atmam için yeterliydi.

Küreye ulaştığımda, kirişlerden sarkıtılan bir kum torbasına yüzümü çarptım. Çarptığım torba, iplerden sallanan dört kum torbasından biriydi ve benim gibi dikkatsiz bir vampirin haricinde diğer tüm vampirler onların etrafından dolanıyordu. Kum torbası oldukça ağırdı ve bana inanılmaz bir kuvvetle çarpmıştı. Onu fark ettiğim an, kaçmak için çok geçti. Ayaklarımı yerden kesmiş ve arkaüstü birkaç metre sürüklenmeme neden olmuştu.

"Yer değiştirici!" diye bağıran Stoker yere yapışmış ve maalesef karnının üstüne düşmüştü. Çığlık çığlığa aynı şeyi tekrar edip duruyordu.

Tam düellocular savaşmaya ara verip ayaklarının dibindeki küreye bakmaya başladıkları an ayağa kalkabildim. Yarım saniye boyunca herkes olduğu yerde donakalmıştı. Ardından, usta vampirler geldikleri hızla tiyatrodan dışarıya çıkmaya başladılar. Mircea, Billy'yi yakalayarak kirişlere zıpladı. Stoker'ı yakalayan Drakula ise bize doğru koşmaya başlamıştı. Pritkin, kolunu belime

dolayarak sahneden aşağıya atladı. Son anda orkestra çukuruna düştüğümüz için patlamanın esas darbesine maruz kalmıştı.

Benim dişlerimi titreten bu güç onu anında bayıltmıştı. Sonra, sahnenin hizasından gelen bir güç dalgası başımızın üzerinden geçti. Bomba birisine çarpmış olmalıydı, belki de yere düşen bir vampire. Eğer durum buysa, o vampirin tekrar ayağa kalkacağını zannetmiyordum. Patlamanın gücü sıfırlama bombasından çok farklıydı. Ve patlamanın etkisinin koruma amaçlı bir silahınkiyle alakası yoktu, koyu renkte ve neredeyse yağlıydı.

Başımı kaldırdığımda Drakula'yla burun buruna geldim. Beni gördüğüne garip bir şekilde memnun olmuştu; sonra gözüm, göğsüme saplanmış olan hançerin sapına takıldı. Çok fazla acı hissetmiyordum ve göğsüm azıcık kanamıştı. Bunun nedeni, Augusta'nın son zamanlarda iyi beslenmemiş olması veya piç kurusunun hançeri kalbime isabet ettirememesi olabilirdi.

Nedenini bilmediğim bir sebepten, Drakula, Augusta'nın başını koparmak için hazırlanıyordu. Belki de Mircea'ya yardım ettiği içindi. Belki de deli olduğu için, kim bilebilirdi ki? Ama uzun bıçağını belindeki kabzasından çıkarmak için acele etmiyordu. Beni hançerlemek için kullandığını silah Pritkin'inkilerden biriydi... belki kendi vücudundan çıkarıp kullanmıştı. Ama bu seferki bıçak parlak metalden yapılmıştı; kakma saplı, ağır olduğu belli olan, aileden kalma eski bir silahtı. Kullanmaya fırsat bulamaması ne kadar kötüydü.

"Billy, birazdan bir misafirin olacak!" diye bağıran sesim tiyatronun duvarlarında yankılandı. "Çabuk buraya gel."

"Bana yeterince sorun oldun," dedi Drakula. Billy içine girdiği bedenimle birlikte, sahnenin tepesinden üstümüze doğru gelirken, Drakula tekrar konuşmaya başladı. "Bundan keyif alacağım."

"Hiç sanmıyorum," dedim ve geçiş yaptım.

Bir an kafam karıştıktan sonra, kendi bedenimin içinde sahneden aşağıya doğru koşmaya başladım. Billy çığlık attı ve sahnenin tam kenarında durdum, dengemi sağlamaya çalışıyordum. Aşağıya baktığımda Drakula'nın, Senato üyesi olan Augusta'yla kavgaya giriştiğini gördüm. Fırsatı varken onun kafasını koparmalıydı. Augusta ise gayet memnun olmuşçasına, onu Senato'ya sokan becerilerini sergilemeye başlamıştı. Dövüş sanatlarındaki eksikliğini, acımasızlığı ve pratik hareketleriyle kapatıyordu. Drakula, öldürdüğünü zannettiği avının başında zevkle dururken, Augusta göğsüne saplanmış olan Pritkin'in bıçağını çıkararak Drakula'ya sapladı. Etrafa sıçrayan kanları veya çıkan sesi umursamamıştı bile.

Drakula'nın aksine, hedefini şaşırmamıştı.

Bıçak, kalbini delip geçtikten sonra arkasındaki tahtaya saplandığı zaman, Drakula'nın yüzündeki şok ifadesine baktım. Augusta, Dracula'yı âdeta iğneye saplanmış bir böcek gibi hapsetmek için bıçağı tekrar daha derine sapladı, ardından hızla ön sıradaki koltuklardan birinin kolçağını söktü. Metal silah vampire fazla zarar verememişti ancak Augusta'nın koltuktan elde ettiği kazık, Dracula'nın sonunu getirecekti. Augusta bana baktı, sanki araya girmemi bekliyor gibiydi ama zaten Mircea'nın bir kardeşini kurtarmıştım. Ona ikinci kardeşini de kurtarmam için söz vermemiştim.

Augusta'nın kolu, gözlerin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde aşağıya indi. Ancak tahta kazık tiyatronun zeminine çarpmıştı. Çıkan ses boş alanda yankılandı. Drakula artık orada değildi. Nasıl olduğunu anlamamıştım, görünüşe bakılırsa Augusta da anlamamıştı ama Stoker'a baktığımızda, elindeki siyah bir kutuya sımsıkı sarıldığını gördük. Hafifçe bana gülümsedikten

sonra bilincini kaybetti. Bedeninden çıkan *incubus*, bir ruhun olabileceği kadar kendini beğenmiş gözüküyordu.

Augusta kutuyu kaptı ama karşısındaki ruhun yüz ifadesini görünce tereddüt etti. İblise benzeyen ruhun gözlerine, sonra da bana baktı ve kendine yakışan pratik bir tavır sergiledi. Kutuyu elinden atarak kaçmaya başladı.

Etrafıma bakındım ama görünürde vampir yoktu. Garipti ama tahta bir kazık ve birkaç damla kanın haricinde, sahnede olan bitenin izine rastlamak mümkün değildi. Sanki hiçbir şey olmamıştı. Ama yine de bir şeyler eksikti. "Kalkanlar nerede?" diye sordum Billy'ye.

Yavaşça ve isteksiz bir şekilde bedenimin ona sağladığı sığınaktan dışarı çıktı. Etrafa bakındı ama tiyatronun hayaletlerinden herhangi bir iz yoktu. Myra'ya yaptıklarının sonucunda kaybettikleri enerjilerini toplamak için bir kenara çekilmiş olmalıydılar. "Yok, oldular... yer değiştirici onları yok etti."

"Gittiler mi? Hepsi mi?"

"Zaten uzun süre dayanamazlardı, Cass. Saldırma amaçlı yaratılmış korumalar değillerdi. Bir silah gibi saldırma amacıyla değil, savunma amacıyla kalkan görevi görmek için yaratılmışlardı. Gördüklerin, onların kendi kendilerini yok etmeleriydi."

Kartalın son bir kere pike yapmasını düşündükçe boğazımda bir düğüm hissettim.

"Cassie!" Billiy'nin sesi bir tokat gibi suratıma çarpmıştı. "Yapma bunu, şimdi olmaz! Artık hiç kalkanımız kalmadı ve vampirler her an geri gelebilirler. Buradan çıkmamız lazım."

Myra'yı bulma umuduyla etrafa bakındım ama Augusta'nın sezgi gücü olmadan onu bulmam imkânsızdı. Hayaletlerin onu öldürdüklerine bir saniye olsun inanmamıştım. İlk olarak, sağ-

lıklı bir insanın tüm enerjisini emmek için bir hayaletten fazlası gerekirdi. Hatta iki hayaletten fazlası. İkinci olarak, ben bu kadar şanslı birisi değildim. Sahnede onu gördüğüm zamana geri dönmeyi şöyle bir aklımdan geçirdim. Ama ikinci bombanın varlığı nedeniyle tereddütlüydüm. İmgemde, yer değiştiricinin neler yapabileceğini görmüştüm; gerçek hayatta bu deneyimi yaşamak istemiyordum.

Augusta'nın ölümsüz zarafetiyle alakasız bir şekilde sahneden aşağıya kaydım ve kutuyu aldım. Drakula'nın içinde olup olmadığını anlamak amacıyla salladığımda, ruh sadece bana gülümsedi. Kanlı gözleri ve köpek dişleriyle garip görünüyordu. "Seni temin ederim ki o kutunun içinde."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum. Yüz hatları amaçsız bir bulanıklığa dönüşüyordu.

"Bekleyeceğim," dedi. Eğer ben onun yerinde olsaydım bu kadar huzurlu olamazdım. Hoş, eğer bir ölümsüzsen, bir asrın o kadar da büyük bir önemi yoktu.

Pritkin gözlerini kırpıştırıyordu. "Myra gitti," dedim daha o sormaya fırsat bulamadan. Başını salladı ama bir yorumda bulunmadı. Bakışlarımı belli belirsiz hale gelen müttefiğime çevirdim. "Mircea'yı gördün mü?" İmgemdeki olay akışı bozulduğuna göre hâlâ hayatta olduğunu zannediyordum ama emin olmalıydım.

"Birazdan ortaya çıkar," dedi. Görüntüsü silikleşmeye başlıyordu. Durdurmak için elimi kaldırdım.

"Yardımın için teşekkür ederim. Benim için yapmadığını biliyorum ama yine de sağ ol." Aniden bir şeyin farkına vardım. "Daha ismini bile bilmiyorum. Benim adım Cassie Palmer."

Yüzü uçuk pembe rengini almıştı. "Çok az kişi sorma zahmetine katlanır," dedi memnun olmuş bir ses tonuyla. "Yüzyıl-

lar boyunca çok faklı isimler kullandım. İçine girdiğim bedenin cinsiyeti ve ırkına göre değişiklik gösterir. İrlanda'da Aisling, Hindistan'da Sapna, Fransa'da Amets oldum. Bana istediğin isimle hitap edebilirsin."

Neredeyse bir gül kadar pembeleşmişti. Shakespeare'den alıntı yapmaya başladığında, bunun iyi bir şey olduğu fark ettim. "*Ne zaman üçümüz tekrar bir araya geleceğiz; bir fırtınada mı, şimşek içinde mi ya da yağmurda mı? Bütün bu arbede bitip savaş sona erdiğinde.*" Tekrar görünmez olmaya başladı ve bu sefer gitmesine izin verdim.

Pritkin, orkestra çukurunun kenarına asılarak sahneye çıktı. Arkaya doğru bakarak elini bana uzattı ama ben görmezden geldim. Aklımın ucunda bir düşünce beni rahatsız ediyordu. Sanki bulmacanın bir parçasına kafayı takmıştım ve nereye oturtacağımı bilemiyordum.

"Yaralandın mı?" Pritkin'in sesini duydum.

"Hayır." En sonunda elini tuttum ve sahneye geri çıktım. Yukarıya adımımı atar atamaz arkamda histerik bir çığlık duyuldu. Stoker kendine gelmiş ve artık *incubus*'un etkisi altında olmadığından yaralarının acısı tüm vücudunu kaplamıştı. Yanıklar en çok acıyan yaralardır, özellikle de onunki gibi yanıkların acısı dayanılmaz olmalıydı. Pritkin yardımına koştu ama zavallı adamın çığlıkları kesilmedi.

Tam Pritkin'i takip etmeye başlayacaktım ki yüzümün önünde sallanan siyah bir kutu tüm görüş alanımı kapladı. Kısık, derin bir ses kulağımın dibinde mırıldandı. "İyi akşamlar, Bela."

15. Bölüm

Cevap veremedim, onun sesinin canlı ve iyi gelmesinin verdiği rahatlıkla bir anlığına duraksadım. Kendimi kontrol altında tutarak, *geis*'ın etkisini göstermesini bekledim ama bir şey olmadı. Rahatlamanın bende yarattığı sımsıcak bir duygu bedenimde dolaşmaya başladı. Sırf onun yakınında olmaktan kaynaklanan mutluluk dalgaları tenimde dolaşıyordu ama beni uç noktaya çekmemişti. Unutmuştum... ne de olsa bu çağda o korkunç şey daha çok yeniydi, henüz dişlenecek kadar olgunlaşmamıştı.

Ama kuvvetlenecekti. Hem de çok.

Kutuyu yakaladım. Aynı benimkine benziyordu. "Nedir bu?"

Bir çift hınzır, koyu renk göz benimkilerle buluştu. "Bir değiş tokuş öneriyorum."

Acıdan çıldırmış olan Stoker, aniden çukurdan çıkarak holden içeriye doğru koşmaya başladı. Pritkin onu takip etmeye başladı, nedenini anlamamıştım. Belki Mircea'nın onun hafızasını silmesini sağlamaya çalışıyordu ama bu tamamen gereksizdi. Uzun zaman sonra, anılarını anlattığı romanı hayal ürünü olarak kabul edilecekti.

"Acele et," diye ona seslendim. Pritkin lobiye çıkan kapıların arasından el sallayarak kayboldu.

Çoğu kendine ait olan kanla kaplanmış olan Mircea, büyük bir güç harcayarak bana gülümsedi. "Az önce buradaki o kaba kızla olan tartışmana devam etmek arzusunda mısın?"

"Ne?" Anlamayarak kutuya bakmaya devam ettim. Sonra kafama dank etti. Hayır. Olamaz. Myra'yı bulmak için çok fazla uğraşmıştım ve şimdi tam kucağıma düşmüştü. Daha doğrusu kucağıma değil, tam burnumun dibine düşmüştü, bu oldukça tuhaftı.

"Bu kapanı kardeşim için kullanmaya niyetlenmiştim," dedi Mircea. "Ama onun zaten yakalandığını gördüğümde, başka bir kişi için kullanmayı seçtim. Genç... kadın... attığı bombanın sonuçlarını izlemek için locaya kaçmıştı. Onu orada kıstırdım."

Myra'nın kutusunu yere koyarak elini Drakula'nın kutusunun üzerine koydu. "Senato üyeleri geri geleceklerdir." Gözlerimi rakibimin içinde olduğu, küçük siyah kutudan alamıyordum. Nedense kulaklarım çınlıyordu. "Her koşulda onu öldüreceklerdir."

"Kimi öldürecekler?" diye sordu Mircea. Meraklanmıştı. "Kardeşimi kastediyor olamazsın. O patlamada öldü zaten."

"Onun kokusunu alacaklardır."

"Bunun içindeyken alamazlar." Mircea kendinden emin konuşuyordu. Hem kutuyu bulmak amacıyla onun üstünü aramazlardı. Drakula'nın varlığı kesin olarak ispatlandığında bir savaş çıkarabilirlerdi ama bir şüphe uğruna bu kadar ileriye gideceklerini hiç zannetmiyordum.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu aniden. Elini yanağıma götürmüştü. Farkında olmadan akıttığım gözyaşlarımı parmağıyla sildi. Dokunuşu her ne kadar hafif olsa da *geis*'ı uyandırmaya yetmişti. Mircea'nın gözleri fal taşı gibi açılırken benim de nefesim kesildi.

Ondan uzaklaştım. "Lütfen... yapma." Kendi zamanımda yaşadıklarımın aksine uzaklaşmak bana acı vermemişti. Ama duygusal olarak bedelini ödüyordum, hem de ağır bir biçimde.

Mircea bekledi ancak bir açıklama yapmadım. O da konuyu üstelemeyerek beni şaşırttı. "Yanılmıyorsam, kazandın." Tek yorumu bu oldu. "Zafer genellikle kahkaha doğurur, gözyaşı değil."

"Zaferin bedeli ağır oldu." Hem de çok.

"Genellikle öyle olur." Koluma bir şey sürtündüğünde irkildim. Koluma baktığımda, üzerinde korkudan titreyen, küçük yeşil bir kertenkele gördüm. Bir anlığına, korkudan kocaman açtığı siyah gözleriyle bana baktı ve dirseğimin arkasında kayboldu. Mircea güldü.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Mac'inkilerden biriydi; tanımıştım.

"Saklanmış olmalı, Cass," diye mırıldandı Billy. "Zannedersem diğerlerini fırlattığımda arkama yapışmış olmalı. Galiba, sonunda bir şeyi kurtarmışız." Kolumun içinden yukarıya çıkarken kuyruğu beni gıdıklıyordu ama onu rahat bıraktım. Uzun zaman önce şunu öğrenmiştim: Herhangi bir şeyinin olması, hiçbir şeyinin olmamasından daha iyiydi, ne kadar küçük olursa olsun.

Pritkin, Stoker'ın 1.90'lık koca cüssesini sürükleyerek kapıdan içeriye girdi ve Myra'nın kutusunu eline aldı. Mircea, kardeşinin içinde olduğu diğer kutuyu alırken itiraz etmedim. Zaten bildiğim kadarıyla olaylar aynı anlattığı şekilde gelişmişti. Belki Mircea kardeşini gizlice eve geri götürecek ve Drakula'nın planlandığı gibi linç edildiğine herkesin inanmasını sağlayacaktı. Her koşulda şu anda gireceğim bir kavgayı kazanamazdım ve Pritkin de ortaya çıkabilecek riskleri göze alamayacaktı. Myra'nın Pythia olmasını istemiyordu... özellikle de bütün bu yaptıklarından sonra. Eğer daha önce samimi değilse bile, şimdi gerçekten böyle düşün-

düğünü kabul ediyordum. Yine de Pritkin'e güvenmiyordum. Büyücü Pritkin hakkında cevaplandırılmamış bir sürü soru vardı.

Myra'nın kutusunu, Françoise'ın kabarık eteklerinin ceplerinden birine tıkarak ortadan kaldırdım. Mircea gördü ama bir şey söylemedi. Sahnenin kenarına gelerek Pritkin'den Stoker'ın baygın bedenini aldı ve sanki herhangi bir ağırlığı yokmuşçasına orkestra çukurundan yukarıya çekti. Stoker'ı sahnenin zeminine bıraktıktan sonra, "Bir şey daha," diyerek paltosunun cebinden bir ayakkabı çıkardı ve ayağıma geçirdi. "Ayakkabım!" 14.99 dolarlık bir ayakkabıdan beklediğiniz tüm ışıltısıyla parlıyordu.

"İlk buluşmamızda, aceleyle kaçarken ayağından düşürdün. İçimde bir ses, onu sana geri verme şansımın olacağını söylemişti." Gözleri benimkilerle buluştuğunda, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Bu çok zarif bir elbise. Ancak yine de diğer kıyafetini tercih ettiğimi söylemeliyim. Daha doğrusu, yokluğunu."

Alaycı bir şekilde gülümseyerek ayakkabıyı ayağımdan çıkardım. Hayatımda, topuklu bir pabuca değil, asker botlarına ihtiyacım vardı. Ayrıca bu Külkedisi'nin, Cemaat'le, Senato'yla ve Kara Perilerle baş etmesi gerekiyordu. Daha uzunca bir süre mutlu sona ulaşamayacaktı. Ona dokunmamaya özen göstererek ayakkabıyı geri verdim. "Sende kalsın."

Aklı karışmış bir şekilde bana baktı. "Bu ne işime yarar ki?"

Omuzlarımı silktim. "Hiç bilemezsin."

Mircea dikkatli bir şekilde yüzümü inceledikten sonra elimi tutmak niyetiyle bana doğru uzandı. Ondan kaçtığımdaysa alnı üzüntüyle kırıştı. "Tekrar karşılaşacağımızı umabilir miyim?"

Tereddüt ettim. Benimle tekrar karşılaşacak ve bizleri bu sona sürükleyen hataları yapacaktı. Benim geleceğimdeyse onu

tekrar görüp göremeyeceğim şüpheliydi. Geis'ı etkisiz hale getirmeden onunla tekrar karşılaşma riskini göze alamazdım. Bu düşünce midemim düğümlenmesine neden oldu. Üzerimdeki geis'i etkinleştirmemesi için onu uyarmayı o kadar çok istiyordum ki, kendime hâkim olmak için yanağımı ısırmak sorunda kaldım. Ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de o kahrolası geis, beni bugün olduğum yere getirmişti. Ergenliğimde benden faydalanılmasını engellemiş, yetişkin olduğumdaysa Mircea'nın beni Tony'den önce bulmasını sağlamış ve beni bırakmaları için Senato'yu ikna etmesine neden olmuştu. Eğer bunu değiştirirsem, nasıl bir hayatım olacaktı ki? Hiç bilmiyordum.

Nihayet düşüncelerimi ifade etmeye karar verdim. "Zannedersem tekrar bir araya geleceğimizi söyleyebiliriz."

Mircea başını salladı, Stoker'ı yerden aldı ve selam verdi. Sırtında yüz kiloluk bir adam taşımasına rağmen hareketleri son derece zarifti. "Sabırsızlıkla bekleyeceğim, küçük cadı."

"Ben bir cadı değilim."

Hafifçe gülümsedi. "Biliyorum." Başka bir şey söylemeden sahneden çıktı. Dişlerimi gıcırdattım ve gitmesine izin verdim.

"Fazlasıyla ilginç müttefikler ediniyorsun," diyen Pritkin, sahneye sıçrayarak kendi fikrini belirtti. "Bu yaratığı sana yardım etmesi için nasıl ikna ettin? Bu türler genellikle son derece bencil olurlar." Mircea'dan bahsettiğini düşündüğümden, tam vampirler hakkında, özellikle usta vampirleri kastederek genel bir açıklama yapmak üzereydim ki, yüz ifademin farkına vararak sözlerine açıklık getirdi. "*Incubus*'tan bahsediyorum. Ona 'Hayal' derler."

Birden tüm düşüncelerimden sıyrıldım. "Ne?"

"Onun ne olduğunu anlamamış mıydın?" diye şüpheyle sordu. "Yabacı ruhlardan yardım almayı bir huy haline mi getirdin?"

Billy gülmeye başladı. Onu önemsemeyerek, "Hayır," dedim. "Adı... adamın ismi ne demiştin?"

"O şeyin ismi!" diyerek Pritkin beni düzeltti.

"Ama ismi..."

"Ne kadar uygun," diyerek beni onayladı. "Hayal adında bir *incubus*." Gözlerim fal taşı gibi açıldığında somurtmaya başladı. "Sana söylediği diğer tüm isimlerin anlamı bu. Hayal. Neden soruyorsun?"

Birdenbire anlamış ve oturduğum yerde donakalmıştım. Kulaklarımda yoğun bir İspanyol aksanı çınlıyor ve adının Chavez olduğunu söylüyordu. Bu ismin tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum. Sırtüstü yattım ve tavana bakmaya başladım. Buz pateni pistindeyken, Senato'nun hapishanesinden aldığım üç adet kutuyu Chavez'in manikürlü ellerine teslim etmiştim. Tabii ki onlardan birinin, Drakula'nın kutusu olmadığını ummak çok çocukça olurdu.

Bir süre, *incubus*'un beni oyuna getirip getirmediğini düşündüm. Acaba şans eseri mi benim şoförüm olarak karşıma çıkmıştı. Hoş artık hiç fark etmezdi, her durumda mahvolmuştum. O kutuların Casanova'ya ulaşması mümkün değildi. Bu da şu demek oluyordu: Benim zamanımda Drakula tekrar serbest kalmıştı. Ve bu benim suçumdu.

"Nihayet!" diye bağırdı birisi arkamdan. Bir an kim olduğunu anlayamadım. Yapılması gerekenler listeme Drakula'yı da eklemekle meşguldüm ki bu liste giderek daha da uzuyordu. Ama bu ses bana çok tanıdık geliyordu. "Vampirin gitmeye hiç niyetli olmadığını düşünmeye başlamıştım! Hadi şu işi bitirelim."

Sahnenin birkaç metre üstünde süzülen kumral hayalete bakakaldım. Onu en son gördüğümde dikkatimi çeken mavi gözlerini ve giydiği uzun beyaz elbisesini hatırlamıştım. Ruh formunda dolaştığında, gerçek bedenini taklit etmektense şimdiki görüntüsüne bürünmeyi tercih ettiğini söylemişti bana. Sonuç olarak, hâlâ on beşinde gösteriyordu.

"Agnes." Sebebi ne olursa olsun hiç şaşırmamıştım. Ya da o kadar sinirlerim bozulmuştu ki herhangi bir tepki veremiyordum. "Buraya nasıl geldin?"

"Otostop çekti," dedi Billy kızgınlıkla. "Daha önce sana söylememe izin vermedi ama senin bedenine geri dönmeye çalıştığım esnada o zaten kolyenin içindeydi. *İleri gelenlerin* arasında saklanıyor olmalıydı. Daha sonra Françoise'ın bedeninden senin bedenine atladı."

"Neden?"

Omuz silkti. "Pek fazla konuşmadık. Ama öç almak için olduğunu tahmin ediyorum."

"İntikam listemin en başında," diyerek Agnes onu onayladı. "Onu serbest bırak," dedi bana bakarak. Sesi bir emir tonunda çıkmıştı.

Anlamamış gibi yapmaya zahmet bile etmedim. "Sen de Myra'nın peşindesin."

Kollarını göğsünde birleştirerek somurttu. "Bir cinayete kurban gitmek beni kızdırdı, anlasana."

Başımı salladım. "Bana itiraf etti. Yine de bunu nasıl başarabildiğini anlamıyorum."

"Ortadan kaybolmadan önce bana bir gün dönümü hediyesi verdi. Beni koruyacağını söylemişti." Agnes'ın dudakları küçümser bir gülümseyle kıvrıldı.

"Sebastian Madalyonu. Biliyorum. İçinde arsenik vardı. Büyücüler onu buldular ve içini açtılar. Ama hâlâ bunun neden bu kadar tehlikeli olduğunu anlayamıyorum. Zehir tamamen içinde kalacak şekilde madalyon kaynaklanmıştı!"

"Madalyonu bana vermeden önce tepesine küçük bir delik açmıştı. Huyumu biliyordu. Bir şey içmeden önce, herhangi bir tılsımı içine batırırım. Bu bana başka bir Pythia tarafından tavsiye edilmişti. Eğer dikkat etmezsem, zehirlenerek öldürüleceğimi söylerlerdi! Tabii ki," diyerek devam etti Agnes, bana yaklaşmaya başlamıştı, "1929 yılında borsada hisse almamı da söylemişti. Herophile tam bir kaçıktı."

"Herophile mı?"

"Evet, ismini Delphi'deki ikinci Pythia'dan almıştı. Bize aktarılanlara göre, onun da biraz deli olduğunu söylerler."

Bir delinin ismini almıştım. Neden bu beni hiç şaşırtmamıştı? "Ama neden Myra'nın seni öldürmek istediğini anlamıyorum. Eğer güç Pythia'yı öldüren kişiye geçemiyorsa..."

"Aslında tam olarak, beni o öldürdü diyemeyiz."

"Ne yapacağını bile bile sana delik madalyonu verdi!" Bu bana cinayet gibi geliyordu.

"Ama kullanmam için beni zorlamadı," dedi Agnes. Tam itiraz etmeye başlamıştım ki elini havaya kaldırdı. "Evet, biliyorum. Modern dünyadaki herhangi bir hâkim onu suçlu bulur, ama gücün doğuşu, 'ikinci derecede kanıt' ve 'makul şüpheli' gibi modern kavramların ortaya çıkışından çok önceydi. Beni kılıçtan geçirmedi veya kafamı ikiye ayırmadı. Hatta şarabıma zehir bile katmadı, ben kattım. Bu açıdan bakıldığında, o tamamen suçsuz."

"Peki, şimdi ne olacak?" Bu işi bitirelim derken tam olarak neyi kastettiğini bilmiyordum ama uğursuz bir şey söylemiş gibi geliyordu.

"Söylediğim gibi, güce göre Myra suçsuz. Ama bana göre öyle değil." Sesi hırçınlaşmıştı. "O küçük fahişe beni öldürdü. Sence neden şu anda buradayım?"

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?" Şu anda herhangi bir bedene sahip olmadığı için pek fazla seçeneği yoktu.

"Onu serbest bırak ve öğren."

Birden Agnes'ın seçeneklerinin onu öldürmekle sınırlı olmadığını anladım. Myra'nın bedenine girip onun gücünü kullanarak zamanda geçmişe yolculuk edebilirdi, böylelikle başına gelenlere engel olabilirdi. Gerçek planının bu olmamasını tüm kalbimle diliyordum çünkü eğer düşündüğüm doğruysa, Agnes'ı durdurmak için elimden bir şey gelmezdi. Agnes istediği takdirde, beni gölgede bırakabilirdi.

"Zamanın akışına istediğin gibi müdahale etmeye niyetleniyor olamazsın," dedim yavaşça, "özellikle bu akışı korumak için tüm hayatını harcamışken."

"Bana zaman akışı hakkında ders vermeye kalkma!" diye bağırdı.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Pritkin.

İç çektim. Aklımdan çıkmıştı. Agnes bir ruhtu ve Pritkin, Billy'yi görüp duyamadığını gibi onu da görüp duyamazdı. "Söylesem bile bana inanmazsın."

"Bir kez dene." Sağ gözünün üstündeki yaradan akan kanları elinin tersiyle sildi. Kan gözüne akacakken alnına bulaştı. Aniden yüzüne savaş boyası sürmüş gibi göründü. Onunla tartışmamaya karar verdim.

"Peki. Agnes burada, ruh formuyla ve kendi cinayetinin intikamını almak için gelmiş. Şimdi daha anlaşılır oldu mu?"

"Evet." Hemen tek dizinin üstüne çöktü. "Leydi Phemonoe, her zamanki gibi bu büyük bir onur." Somurtarak Pritkin'e baktım. Rütbe olarak nerede olduğumu çok güzel bir şekilde sergilemişti.

Agnes ona bakmadı bile. Nazik olmayan bir şekilde gülümsedi. "Myra benden hayatımı çaldı. Benim kitabıma göre, bana bir hayat borçlu."

Nihayet söyledikleri bir anlam kazanmaya başlamıştı. "Françoise'yla yaptığın pazarlık bu muydu? Seni bu noktaya kadar taşıması ve senin Myra'nın bedenine geçmen?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Onunla anlaştın mı? Yoksa onun bedenini zorla mı ele geçirdin?"

"Benim yardımım olmadan oradan kaçamazdı," diye cevap verdi Agnes, sorumu dikkate bile almamıştı. "Büyük ihtimalle hayatta kalamayacaktı! Tecrübelerim ikimizin de hayatını kurtardı. Bunun için bana birkaç yıl borçluydu!"

"Bu karar sana ait değildi!"

"Borçları konuşmaya başlamışken, sence o korumaları senin yardımına kim gönderdi? Senin ruhun onları nasıl çalıştıracağını bile bilmiyordu. Seni kurtaran bendim. Yine." Tekrar onu işaret etti. "Dolayısıyla onu serbest bırak!"

Yanımdaki kutuya sıkı sıkı sarıldım. Kalp atışımı boğazımda hissediyordum. "Peki ya onu kontrol edemezsen? Normal bir bedene geçmen gerekiyordu, onun gibi birisine değil. Françoise bile senin için sorunluydu. Myra'nın güçlerine sahip bir kâhinin neler yapabileceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Bu benim sorunum."

"Eğer senden kaçmayı başarırsa sadece senin sorunun olmayacak!" Cebimden çıkardığım kutuyu sallamaya başladım. "Bunu elde etmek için neler yaşadığımı biliyor musun? Myra, Mircea'yı öldürerek beni korumasına engel olmaya çalışıyordu. Ve bunu yaparken de neredeyse tüm zaman akışını bozuyordu! Neredeyse beni öldürüyordu! Şimdi bunun beni ilgilendirmediğini mi söylüyorsun?" Bağırıyordum ama bu umurumda bile değildi.

"Onu serbest bırak, Cassie," diyerek Agnes beni uyardı.

"Ya bırakmazsam? Françoise'a yaptığını bana da mı yapacaksın?"

"Komik olma. Sana sahip olamam."

"Myra'yı kontrol mü edeceksin?" Başımı salladım. "Hiç zannetmiyorum. O tehlikeli, Agnes. Şans eseri onu buraya hapsedebildim. Hiçbir şekilde onu bırakmam."

Agnes derin bir nefes aldı. "Anlamıyorsun!" Pritkin'in kutuyu ellerimin arasından çekip almasıyla sözü kesildi.

"Pritkin, hayır!" Kutuyu geri almaya çalıştım ama daha parmaklarımı değdiremeden tanıdık bir ışık çaktı ve Myra belirdi.

Agnes hiç zaman kaybetmedi. Eski çırağı ortaya çıkar çıkmaz hızlıca yanımda uçarak geçti ve Myra'nın kalkanına çarptı. Dövüşmeye başladıkları anda çatırdama sesleri duyuldu. Agnes içeri girmeye, Myra da onun içine girmesini engellemeye çalışıyordu.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordum Pritkin'e, hissiz bir şekilde. "Onu uzun süre kontrol edemez."

"Buna gerek de yok zaten," diye cevap verdi Pritkin. Ciddi bir şekilde dövüşü izliyordu.

Ne demek istediğini daha ona soramadan Myra bir çığlık attı ve Agnes ortadan kayboldu. Kızın kalkanında bulduğu bir çatlaktan içeriye dalmıştı. Myra'nın ince bedeni, kuvvetli bir şekilde

kasıldı ve başını kaldırarak sakince etrafına bakmaya başladı. Birden fark ettim ki, yüz hatlarındaki birkaç detay ve saç rengi dışında iki kadın birbirine ikiz kadar benziyordu. Benzer vücut ve narin kemik yapısına sahiptiler. İkisi de küçük kıza benziyordu. Myra'nın her zamanki soğuk bakışları şu anda, hayata dönmüşçesine dans ediyordu.

"Başardım!" diye açıkladı Agnes, sanki kutlanması gereken bir şeymiş gibi. Bana bakarak gülümsedi ama ben ona karşılık vermedim. Agnes çok güçlü olabilirdi ama bu onun bedeni değildi. Er ya da geç, bu beden üzerindeki kontrolünü bir saniyeliğine de olsa kaybedecek ve bu yeterli olacaktı.

"Sen delisin," dedim Agnes'a.

Pritkin ona doğru ilerlemeye başladı ama Agnes elini kaldırarak onu durdurdu. "Bunu yapmak senin işin değil," dedi basitçe.

Pritkin bakışlarını bana çevirdi ve gözlerini kıstı. "Yapmayacaktır."

"Yapmalı," dedi Agnes sakince. "Sen bir yemin ettin."

Pritkin yanıma geldi ve diz çöktü. Tenimde soğuk bir şey hissettim ve baktığımda, bıçaklarından birini elime bastırmış olduğunu gördüm. "Çok hızlı hareket etmelisin," dedi merhametsiz bir şekilde. "Tek bir darbe, tam şah damarına isabet edecek şekilde."

Ona bakakaldım. "Ne?"

Elimi tutarak parmaklarımı bıçağın sapının etrafına sardı. "Myra kendi ağzıyla kendini lanetledi. Onu duydun. Her kanuna göre... vampir, büyücü ya da insan... ölümü hak ediyor."

Birden tüm parçalar yerine oturmaya başladı. Ama ortaya çıkan resim umurumda bile değildi. "Beni yanında istemenin asıl nedeni buydu, değil mi?"

İnkâr etmeye kalkışmadı bile. "Hayatım pahasına, Pythia'yı ve vârislerini korumaya yemin ettim. Cemaat, bana emir verildiği takdirde bu yeminime ihanet edeceğimi düşünmüş, kanıt bulunmasa da Myra'yı öldüreceğime inanmışlardı. Ama ben bir defa yemin ettim mi asla geri dönmem." Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu nedenle çok fazla yemin etmem."

"Beni, Myra'nın geçiş yapmasını engellemem için yanında getirmedin," diyerek onu suçladım. "Benden onu öldürmemi bekliyorsun!"

Yüz ifadesi değişmedi. Sanki havadan sudan konuşuyormuşuz ya da futbol hakkında tartışıyormuşuz gibi rahattı... anormal bir durumdu. "Eğer senin yerine yapabilseydim, yapardım," diyerek sakince ekledi. "Ama Agnes haklı. Bir adayı sadece bir Pythia cezalandırabilir."

"Burada disiplin cezasından bahsetmiyoruz! Myra akşam yemeğinden önce yatağa gönderilmiyor." Destek bulmak umuduyla Agnes'a baktım. "Bu bir ölüm kalım meselesi!"

Agnes ifadesiz bir şekilde Myra'nın omuzlarını silkti. Uzun yıllar boyunca onu eğitmesine ve çok yakın olmalarına rağmen, yüzünde herhangi bir pişmanlık ifadesi yoktu. "Kendin söyledin. Onu uzun bir süre tutamam."

"Eğer bu görev insanı bu hale çeviriyorsa, istemiyorum," dedim net bir şekilde.

Bir anda mavi gözlerini benimkilere kilitledi. Üzgün görünüyordu. "Ama görev senin."

Avucumdan kayan bıçak aniden elimi kesti ve keskin bir acıyla kendime geldim. Hararetle başımı sallamaya başladım. "Hayır. Başka bir yolunu bulacağız."

Agnes yumuşak bir şekilde bana bakıyordu. Bu ifadeyi Myra'nın yüzünde görmek çok garipti. "Başka bir yol yok. Peki, sen ne yapmayı planlıyordun? Onu sonsuza dek elbisenin cebinde mi saklayacaktın? Her yere yanında mı götürecektin? Muhakkak bir gün kurtulurdu. Bundan şüphe duymayacak kadar iyi eğittim onu." Birden ifadesi sertleşti. "Ve bu kaçakla ilgilenmek senin görevin. Kurallar böyle."

"Ama bu *benim* kuralım değil," dedim boğuk bir sesle.

"Birisinin yapması gerekiyor," dedi Agnes acımasızca. "Birisinin bu sorumluluğu alması gerek. Beğensen de beğenmesen de bu sorumluluk sana ait."

Zorla yutkundum. Daha önceden akması gereken gözyaşlarım şimdi yanaklarımdan aşağıya iniyordu ama bu umurumda değildi. Bir başka ölüm daha, kendi ellerimle birisinin ölümüne daha sebep olacaktım. Bu, planladığımın tam tersi bir durumdu. Kazanmak istiyordum ama bu şekilde değil. Ölümlerden bıkmıştım, özellikle de benim sebep olduğum ölümlerden. Ağzıma acı bir tat geldi. "Yapamam."

Agnes eğilerek nazikçe yüzümü ellerinin arasına aldı. "Daha neler yapabileceğinin farkında bile değilsin. Ama öğreneceksin." Yüzünde küçük, buruk bir gülümsemeyle benden uzaklaştı. "Seni eğitebilmeyi çok isterdim, Cassie." Pritkin'e doğru bakarak, "Yardıma ihtiyacı olacak," dedi kısaca.

Pritkin bembeyaz bir suratla, tekrar dizinin üstüne çökmüştü. "Biliyorum."

Agnes başını salladı ve bana baktı. Bir anlığına yüzü kasılsa da kontrolü tekrar eline aldı. "İhtiyacın olan çoğu şeyi sana öğretemeyeceğim," diye devam etti. "Ama sadece bir ders için zamanım var."

İşte o zaman elimdeki bıçağın kaybolduğunu ve onun küçük elinde durduğunu fark ettim. "Agnes, hayır!" Hemen ayağa fırladım ama çok geç kalmıştım. Bir saniye bile tereddüt etmedi. Yanına vardığımda çoktan dizlerinin üzerine çökmüştü. Myra'nın bembeyaz elbisesi kana bulanmıştı. Zarif bir şekilde boylu boyunca yere serildi. Parlak kırmızı rengin içindeki beyaz bir ışık gibiydi.

Delirmişçesine etrafıma bakındım ama ruhunu göremedim. Ne onunkini ne de Myra'nınkini. Yerdeki tahtaların üzerine yayılmaya devam eden kanı seyreden Pritkin'e doğru döndüm. Bir anlığına, şaşırıp kalmış bir çocuk gibi bakmıştı. Yüz ifadesi o kadar hızlı bir şekilde değişmişti ki gördüğüm şeyden emin olamıyordum.

"Nerede?" diye sordum korkudan kısılmış sesimle. "Onu göremiyorum!" Başını kaldırarak bana baktı ama gözlerini odaklayamıyordu. Myra'nın büzülmüş bedenine baktım ama kanın kırmızısı ile elbisenin kırmızısı birbirine geçtiği için görüşüm bulanıklaştı. "Pritkin!"

"Gitti."

Sersemlemiş bir halde ona doğru döndüm. "'Gitti,' ne demek? Nereye gitti? Başka bir bedene mi girdi?"

"Hayır." Ayağa kalkarak yerdeki vücudun yanına gitti. Bir kelime fısıldadı ve yerde yayılmış olan kanın, kırmızı alevlere dönüşmesi sağladı. Tahta zemin, kırmızı alevler içinde kalmıştı ve kıvılcımlar kenardaki çukura sıçrıyordu. Ama bunun sıradan bir ateş olmadığı belliydi. Alevlerin ortasında kalan ince beden, bir anda küllere dönüştü ve arkasında sadece kömürleşmiş tahtalar bırakarak yok oldu. Pritkin bana döndü, gözlerinde acı vardı. Ne demek istediğini kelimelerinden çok bakışlarından anladım. "Sadece gitti."

Başımı sallamaya başladım. "Hayır! Myra için güvenli olacak bir yer bulabilirdik. Agnes içine girecek başka bir beden bulabilirdi. Ona yardım ederdim. Bu şekilde bitmek zorunda değildi!"

Beni kollarımdan yakalayarak canımı acıtmıştı. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi anlamıyorum? Bir hiç uğruna öldü!" Ağlıyordum ama görüşümü bulandıran, yaşlar değil hissettiğim panikti. Agnes gitmiş olamazdı. Daha önce de yalnız olduğumu hissetmiştim ama şansımın ne kadar az olduğunu ilk defa şimdi kavrıyordum. "Geri döneceğim, onu kurtaracağım..."diye konuşmaya başladığımda, dişlerimin birbirine çarpmasına neden olacak kadar kuvvetlice beni sarsarak sözlerimi kesti.

"Leydi Phemonoe görevini icra ederken öldü. Kendi soyunun en iyilerinden biriydi. Onu *utandırmayacaksın*!"

"Onu utandırmak mı? Ben onu kurtarmaktan bahsediyorum!"

"Pythia'nın bile değiştiremeyeceği bazı şeyler vardır," dedi, o sert ifadesi yumuşamaya başlamıştı. "Myra ölmek zorundaydı ve birisi, onun ruhunun başka bir bedene geçmeden önce çekilmesini sağlamalıydı. Ve bunu yapmanın tek yolu da..."

Nihayet anlamıştım. "Birisinin onunla beraber gitmesiydi," diye fısıldadım. İnanamaz bir halde kömürleşmiş tahtalara bakakaldım. Olaylar o kadar hızlı gelişmişti ki. Belki, eğitimini tamamlamış bir Pythia, böyle bir durum karşısında tereddüt etmez ya da endişelenmezdi. Aldığı kararların doğru olup olmadığını tekrar irdelemek zorunda kalmazdı. Ya da elindeki gücü gerçekten hak edip etmediğinden şüphe duymazdı. Ama ben henüz eğitimimi tamamlamamıştım ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hissettiğim panik boğazımı düğümlemiş ve beynimi durdurmuştu. Tek başınaydım ve ölesiye korkuyordum.

"Sanırım, benim kararım ne olursa olsun, el yazmalarının peşine düşeceksin, değil mi?" diye sordu Pritkin.

Duyduklarımın beynime işlemesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. O zaman bile ne dediğini tam olarak anlamamıştım. Neden *şimdi* bunu soruyordu ki? Onlarca ayrı sorun sanki üstüme çullanmıştı. Farklı farklı yerlere çekilmekten kendimi parçalanacakmış gibi hissediyordum. O kadar çok problemim vardı ki hangisini düşünmeye başlayacağımı bile kestiremiyordum. Bildiğim tek şey, Agnes'ın gittiğiydi. Ve şimdi her şey bana bağlıydı.

"Ne?" diye sordum aptallaşmış bir şekilde.

"El yazması," dedi sabırlı bir şekilde. "Onu bulmak konusunda kararlı mısın?"

"Başka bir seçeneğim yok," dedim kafam karışmış bir şekilde. "*Geis*'ı kaldıramadığım sürece o daha da kuvvetlenecek ve ben nihayetinde hareket edemez hale geleceğim." Şu anda bile doğru dürüst hareket edebileceğimden emin değildim.

Kafasını bir kere, yukarı ve aşağı salladı. "O zaman sana yardım edeceğim."

Dökülen yaşlarımın yanaklarımda kurumaya başladığını hissediyordum ama silmeye zahmet bile etmedim. "Her zaman kendini öldürtmeyi mi istiyorsun diye merak ederdim. Galiba şimdi biliyorum."

"Leydi Phemonoe'ya sana yardım edeceğime dair söz verdim."

Birdenbire sinirlenerek ondan uzaklaştım. "Agnes artık yok! Ve artık başka bir ölüm de istemiyorum. Yeterince kan döküldü!"

Geri çekilerek yanmış tahtalardan uzaklaşmaya çalıştım ancak ayağım eteğimin kenarına takıldı ve dizlerimin üstüne çöktüm.

"Senden izin istemiyorum," dedi buz gibi bir sesle.

Yüzümün üstüne düşen saçlarımın arasından ona baktım. "Onun olduğu kadar kudretli bir Pythia asla olamayacağım," diye onu uyardım. "Hatta hiçbir zaman başarılı olamayabilirim."

İlk defa, Pritkin'in yüzünün gerçek bir gülümsemeyle aydınlandığını gördüm. "Ne kadar güven verici." Beni ayağa kaldırdı. "Güç asla isteyenin eline verilmemeli."

"O zaman muhteşem olacağım," dedim keyifsiz bir ifadeyle, "çünkü bu gücü hiç kimse benden daha az isteyemez."

Pritkin cevap vermedi. Onun yerine dizinin üstüne çöktü. İnanamıyordum. Elbiseleri yırtılmış ve kanlanmıştı, yüzü isle kararmıştı ama hâlâ etkileyiciydi. "Kelimeleri tam olarak hatırlamıyorum," dedi. "Ve ayrıca şahitler de olmalı..."

"Peki, ben neyim?" diye sordu Billy, kolyemin içine girerken. Alınmıştı.

Pritkin onu duymazdan geldi. "Sanırım şunun gibi bir şeydi: Barışta ve savaşta, şimdiki ve gelecekteki tehlikelere karşı, yaşadığım sürece, sizi ve sizin vârislerinizi koruyacağıma, görevde olduğunuz süre boyunca size ve fikirlerinize bağlı kalacağıma yemin ederim."

Pritkin'e bakakaldım, omuzlarımdan koca bir yükün kalktığını hissettim. Pritkin, her ne kadar sırnaşık, sinir bozucu ve sinsi olsa da kavgada yanınızda olmasını isteyebileceğiniz birisiydi. İçimdeki bir ses, önümüzde daha çok kavga olacağını söylüyordu. "Herhalde şu andan sonra bana 'Leydi İkinci Herophile' diye hitap edeceksin."

"Yedinci." Hâlâ dizlerinin üzerinde olmasına rağmen, yeşil gözlerindeki o bilindik kibirli bakışları tanımıştım. "Kendinden bu kadar da emin olma."

Ana kapının kırılarak açılmasıyla birlikte, bir vampir ordusu içeriye daldı. Gözleri öldürme hevesiyle parlıyordu. Pritkin'i omuzlarından yakaladım ve yorgun bir halde gülümsedim. "Sanırım bununla yaşayabilirim," dedim ve geçiş yaptım.